

Giới thiệu *Sư Phụ Như Phu*

Truyện *Sư Phụ Như Phu* của tác giả U Nhã thuộc thể loại Huyền Huyền, Xuyên Không, Sư Đồ Luyến, Sủng, Nhẹ Nhàng, HE. Hoa Tiểu Nhã và Bạch Trì Hữu là nhân vật chính gắn liền với toàn bộ câu chuyện.

Nàng cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ. Không ngờ, truyện sau khi chết lại xuyên không, để cho nàng sống lại một lần nữa. Một câu đồng dao, làm cho cuộc sống tiêu giao của nàng bị gọn sóng. Phúc hắc sư phụ phụ, đồ đệ ngốc nghếch. Trình diễn một vở diễn thầy trò yêu nhau ngôn tình!

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mai Hoa Nữ

“Mai hoa nữ? Các người có từng nghe nói chưa, Mai Hoa tiên nữ chuyển thế? Nghe nói, có được nàng thì có thể có được thiên hạ?”

“Thiệt hay giả?”

Mọi người bàn tán sôi nổi.

Tục ngữ nói, chuyện xấu truyền ngàn dặm, mọi người một truyền mười, mười truyền trăm, câu chuyện ban đầu đã được thêm mắm thêm muối đầy đủ.

Qua một thời gian, trên giang hồ, trong triều đình, đều bị lời đồn thổi này gây huyền ảo cả lên.

Hoa Tam Nương cười lạnh, giang hồ chính là giang hồ, lúc nào cũng tin tưởng những điều vô căn cứ.

Nhưng mà, để có được hiệu quả như vậy bởi vì mọi người sớm tin tưởng vào câu chuyện Mai Hoa nữ thần.

Hách Liên Quốc, tháng ba, mùa xuân Hách Liên năm 362.

Trong hoàng cung

“Hoàng nhi, con xem việc này nên xử lý như thế nào?” Một người khoảng bốn mươi tuổi nhưng làn da hơi u ám, rõ ràng sức khỏe không được tốt.

Hoàng thượng Hách Liên Quốc, sức khỏe trước nay vẫn không tốt, biết bệnh của mình không tiện nói ra, ông ta chỉ lo một ngày mình đột nhiên băng hà, càng lo lắng cho thái tử Hách Liên Kinh Thiên, đứa con cưng của mình.

“Hoàng nhi cảm thấy đó chẳng qua chỉ là lời đồn đãi trên giang hồ, không đáng để tin.” Hách Liên Kinh Thiên cung tay hành lễ cúi đầu lộ ra khuôn mặt tuấn tú, tràn đầy nhu thuận, ôn hòa.

Hách Liên Kinh Thiên: đại hoàng tử của Hách Liên Quốc, cũng là thái tử.

Giới tính: nam

Tuổi: mười tám tuổi

Diện mạo cùng tính cách: dịu dàng nhu hòa, hơi hướng nội.

Giới thiệu vắn tắt cá nhân: hần là con trai của Diệp Phi, nữ tử mà Hoàng Thượng yêu nhất, sau khi Diệp Phi sinh thái tử không bao lâu thì mất, mà hần vẫn luôn lớn lên bên cạnh Hoàng Hậu. Hoàng Thượng càng thêm yêu thương hần.

Hoàng thượng lắc đầu, đưa con này của ông, có năm phần giống mẫu phi Diệp Phi của hần, ngay cả tính tình cũng hiền lành, dịu dàng, nội hướng như vậy! Điều này làm sao khiến cho ông ta yên tâm giao lại giang sơn cho hần?

Xem ra, quét sạch chương ngại, sớm hay muộn cũng phải quét sạch.

“Hoàng nhi, con sai rồi. Hiện giờ chuyện này đã gây ra huyền ảo rất lớn, đây không phải là việc nhỏ, chuyện này liên quan đến sự an nguy của hoàng tộc Hách Liên chúng ta, liên quan đến chuyện sau này con có ngồi vững ngôi vị hoàng đế hay không!” Ông ta ho khan, nét mặt đầy lo lắng.

“Chuyện này, xin phụ hoàng chỉ giáo.” Hách Liên Kinh Thiên sững sốt, vội vàng chấp tay thi lễ, chờ đợi lời dạy bảo của phụ hoàng hần.

“Ta thấy, việc này cứ làm như vậy đi” Ông nói xong, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhấp một ngụm trà, “Phụ hoàng đã lớn tuổi, muốn tính toán cho con nhiều một chút.”

“Chuyện này. . . .” Hách Liên Kinh Thiên nhẹ nhủ mày.

“Nhớ kỹ, thân là thái tử, đừng mang lòng dạ đàn bà, chỉ có thể tin tưởng vào chính mình, hiểu không?” Hoàng thượng thở dài, con của ông là một đứa khờ, chính là thiện lương như vậy.

“Nhưng mà Kinh Thương và con cùng nhau lớn lên, tình như thủ túc. . . .” Hách Liên Kinh Thiên mang theo vài phần do dự.

“Nhớ kỹ, người không thể tin tưởng nhất chính là nó, sở dĩ ta còn giữ nó lại chính là muốn lợi dụng nó chống lại vài kẻ khác.” Hoàng Thượng nhắm mắt lại, tựa vào long ý, dường như muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, “Nhưng con phải nhớ kỹ, chẳng những không thể tin tưởng nó, hơn nữa nếu có biến động gì, giết không tha.” Ánh mắt hơi hơi híp lại, mang theo tia nhìn thâm.

“Vâng, phụ hoàng, vậy hoàng nhi cáo lui.” Thái tử hơi bắn khoăn, gật gật đầu.

Nhìn đưa con mình yêu thương nhất lui ra, trên mặt hoàng thượng xuất hiện một tia cười lạnh.

Mẫu phi của Hách Liên Kinh Thương hại chết Diệp phi người mà mình yêu nhất, tại sao mình phải yêu thương con trai của bà ta? Ở trong lòng, chỉ thừa nhận Kinh Thiên là con trai, về phần những kẻ khác cũng chỉ là quân cờ! Ông nhắm mắt, hy vọng người đừng làm gì mờ ám, nếu không. . . .

Trong đôi mắt tàn nhẫn của hoàng thượng Hách Liên mang theo một tia tính kế. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoa Tiểu Nhã

Gió thu lạnh rung, trong sân một căn nhà nhỏ hai tầng kiểu Châu Âu, năm tên ăn mặc du côn, cả đám vây quanh một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đang mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, trên gương mặt mang theo vài phần chính nghĩa và trí thức.

“Ông già, mau giao con bé đó ra.” Năm người đàn ông đứng ở trong sân, mang trên mặt vài phần tàn nhẫn——

“Hừ, tao sẽ không nói cho tụi bây biết con bé đang ở đâu!” Nét mặt người đàn ông trung niên quật cường, tràn đầy bất mãn và chán ghét đám người kia.

“Tụi này thấy ông rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt rồi.” Ra hiệu bằng ánh mắt, hai gã du côn đã vọt vào trong phòng. Ba kẻ còn lại vây quanh người đàn ông trung niên.

“Chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt tụi bây dám xông vào nhà dân sao?” Người đàn ông trung niên thét lớn trong cơn giận dữ.

“Hừ, xông vào nhà dân thì như thế nào? Con gái của ông được lão đại của tụi tao coi trọng là phúc của nó. Đừng rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt.” Tên cầm đầu cất tiếng mỉa mai lão già ngu dốt. Từng tuổi như vậy mà chỉ là một đồng thịt! Không đề cho ông ta ném mùi đau khổ, thì ông ta không biết lợi hại mà!

“Bảo cáo lão đại, chẳng kiếm được gì hết.” Hai gã du côn từ trong phòng đi ra.

“Không kiếm được, tao không sợ đốt nơi này.” Tên cầm đầu cười gian, “Cột lão già này vào cái cây lớn đằng kia, tao muốn xem xem con gái của ông ta chừng nào về!”

“Tụi bây là đồ thổ phỉ lưu manh——” Người đàn ông trung niên bị hai gã du côn giữa chặt, buộc vào thân cây——

Tên du côn cười mỉa mai, “Đốt căn nhà này, tựa hồ cũng không tệ nha!”

“Tụi bây——” Mắt người đàn ông trung niên đỏ bừng, cứ thế nửa ngày cũng không nói ra chữ nào, bọn chúng muốn từ chỗ mình để tìm ra tung tích của Tiểu Nhã, làm sao mình có thể nói cho bọn chúng biết được chứ?

“Ô, ai đang giương oai ở nhà tôi?” Một cô gái trẻ trên mình khoác tấm áo khoác ngắn đứng tựa ngay cửa, ánh mắt mê hoặc quét vào trong sân nhà, đến khi thấy người đàn ông đang bị cột vào thân cây, ánh mắt lơ đãng, giống như một con mèo lười biếng. Mặc kệ người khác nhìn thế nào, cô vẫn giống như một nữ sinh trẻ tuổi. Chẳng qua, trên người cô lại mang theo cảm giác tàn nhẫn mà mị làm cho người ta cảm thấy sợ hãi!

Rõ ràng gương mặt trong sáng, đáng người mà quý như vậy, như thế nào lại có cảm giác giống như ma nữ từ địa ngục đến đòi mạng?

“Tiểu Nhã, con chạy nhanh đi.” Người đàn ông trung niên thấy con gái Hoa Tiểu Nhã của mình đã trở về, vội vàng sốt ruột gọi to, những người này đều

là súc sinh, là cầm thú, nếu như con gái của mình rơi vào tay bọn chúng, vậy còn có thể sống tốt sao?

“Cha, để cho cha bị kinh sợ rồi!” Hoa Tiểu Nhã cúi đầu xin lỗi.

“Đứa ngốc! Con là tâm can bảo bối của cha, nói ngốc nghếch gì thế, con chạy nhanh đi, báo cảnh sát ——” về mặt người đàn ông trung niên tràn đầy anh khí, “Không cần lo cho cha.”

Đôi mắt Hoa Tiểu Nhã lóe sáng, cảm động tràn ngập đáy lòng, từ nhỏ, cô vốn là cô nhi, sau đó được cha mẹ nuôi nuôi dưỡng, cô đã vô cùng hạnh phúc, nhưng, mười năm trước mẹ nuôi mất, cha nuôi đối xử với cô rất cưng chiều, muốn gì được đó, tuy rằng ngẫu nhiên có lúc cũng có yêu cầu nghiêm khắc, nhưng dường như yêu thương đến tận xương tủy.

Hiện giờ, vào lúc nguy nan, ông ấy không để ý đến an nguy của bản thân mà mong muốn cô rời đi.

Chỉ cần phần cảm tình này thôi thì không ai bằng.

Kỳ thật, cha nuôi không biết, lúc cô mười lăm tuổi đã âm thầm gia nhập một tổ chức sát thủ, hai tay của cô đã dính đầy máu tươi.

Mà cô, dựa vào dáng vẻ sinh viên trong sáng của mình cho nên chưa bao giờ thất thủ.

Mà năm tiểu lâu la này, chẳng qua chỉ là thủ hạ của một một gã giàu có, bọn chúng cũng dám trêu chọc cô, trêu chọc cô thì không nói, còn làm cha cô kinh sợ. Vậy đừng trách cô không khách khí.

Từ từ, cô cười mà mị, đi về hướng năm tiểu lâu la ——

Năm tên côn đồ đều lui về phía sau từng bước một, không biết vì sao, bọn chúng thể nhưng thấy sát khí tỏa ra trên người cô.

Đó là một cảm giác ám sát, tàn nhẫn, làm cho bọn chúng lùi ra sau từng bước ——

Người đàn ông trung niên thấy Hoa Tiểu Nhã thế nhưng còn nhìn thẳng mấy tên ấy, cảm giác như thế, làm cho ông cũng dừng lại, thậm chí, ngay người ——

Biểu hiện như vậy không giống như Hoa Tiểu Nhã bình thường hay làm nũng, Hoa Tiểu Nhã thường ngày thoát nhìn ngây thơ lười biếng, mà giờ khắc này giống như nữ la sát.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quân Cờ

Năm tên côn đồ đều dừng bước chân, phòng bị nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã, cô gái này sao lại có nét mặt khiến người ta khiếp đảm đến như vậy?

Tên cầm đầu cười lạnh, “Như thế nào, cô muốn làm gì?”

Trò cười! Hoa Tiểu Nhã đột nhiên tao nhã nở nụ cười, “Các vị đại ca, có phải các người hỏi sai đối tượng rồi không? Có lẽ tôi mới là người hỏi các người chẳng?” Đám du côn này đúng là vô tích sự, thế nhưng lại hỏi mình muốn làm gì! Có phải đầu bọn chúng chứa đầy đậu hủ hay không?

Đúng vậy! Tên cầm đầu và bọn còn lại nhìn nhau, sau đó, chính nghĩa nói, “Cô, lập tức đi theo chúng ta gặp lão Đại, bằng không, hừ hừ, cẩn thận chúng ta sẽ thiêu cháy hết nhà cô lẫn lão già thối kia!” Được rồi, trong tay hắn có con tin, không nên sợ một cô gái trời gà không chặt!

“Phải không?” Khóe môi xinh xắn, mắt mang ý cười, không có một chút sợ hãi, ngược lại cười khê hỏi lại. “Tôi thật sự muốn xem, các người có lá gan đó hay không!”

“Đại ca, dù sao đó cũng là một cô gái, chúng ta bắt lấy cô ta là được! Tại sao có thể sợ cô ta chứ?” Rốt cuộc cũng có một tên đàn em lấy hết dũng khí nói. Mọi người còn muốn trở về báo cáo kết quả công tác, nếu lão Đại biết năm thằng đàn ông mà chẳng đối phó nổi một đứa con gái, vậy lúc đó nhóm hắn cũng chẳng hay ho gì?

“Đúng vậy, đại ca.” Một tên đàn em cũng phụ họa.

“Được!” Rốt cuộc tên cầm đầu gật gù gật đầu, hướng về bốn người còn lại mà hét lớn, “Mọi người không phải sợ, cùng tiến lên, trời con đàn bà này đưa về cho lão Đại!”

Mấy tên đàn em vừa nghe, trong lòng lại xem thường, đại ca người sợ rồi sao? Bằng không sao trong giọng nói lại run đến vậy!

Năm người cùng nhau vây quanh Hoa Tiểu Nhã, xắn tay áo, nhào đến Hoa Tiểu Nhã.

Người đàn ông trung niên như bùng tỉnh, “Tiểu Nhã, cẩn thận!”

Làm sao biết, Hoa Tiểu Nhã hơi né tránh, giày cao gót đã đạp hai tên ——

Còn đối với hai tên khác đang xông lên, Hoa Tiểu Nhã cơ hồ chỉ hơi duỗi cổ tay, thoải mái bẻ gãy tay hai tên kia ——

Tên cầm đầu lớ ngớ, yếu đuối đứng ở nơi đó, chỉ vào Hoa Tiểu Nhã, lắp bắp chẳng còn dáng vẻ gì, “Cô, cô không phải người!”

Đám nằm rên rĩ trên mặt đất giúp đỡ nhau đứng dậy, vội vàng chạy thực mạng ra ngoài ——

Hoa Tiểu Nhã cười lạnh, liếc nhìn mấy người rồi đi rồi quay đầu đi về phía cha nuôi ——

Một mùi hương, có một mùi hương quen thuộc bao quanh chớp mũi cô ——

Nhếch miệng cười, mùi hương quen thuộc này, cô biết là ai đến đây ——

Cời trói cho cha, cô cất giọng an ủi, “Cha, đừng sợ.”

Ông Hoa gật gật đầu, tò mò trong lòng còn chưa tiêu tán đi, chỉ nghe thấy ‘đùng’ một tiếng, tiếng súng vang lên ——

Hoa Tiểu Nhã cúi đầu nhìn lại người cha, trước ngực của ông nhuộm một màu đỏ ——

Ông Hoa còn chưa kịp hiểu sao lại thế này thì đã ngã xuống đất.

Phát súng này, rất chuẩn, một phát mất mạng, không chệch nửa tấc.

Hoa Tiểu Nhã nhìn thấy màu đỏ kia, ngây dại ngẩn ngơ. Cô trơ mắt nhìn thấy cha nuôi của cô ngã xuống dưới chân mình ——

Quay đầu, đôi mắt đỏ thẫm của nhìn người phụ nữ cầm súng, ánh mắt của cô mang theo oán hận sâu sắc ——

“Là cô.” Hoa Tiểu Nhã khẽ lạnh giọng, mặc kệ là ai, cô cũng muốn kẻ đó phải đền mạng!

Từ năm mười lăm tuổi, cô đã bắt đầu bán mạng vì một người đàn ông, người đàn ông kia tên là Lạc, một gương mặt lạnh lùng, một trái tim lạnh lẽo.

Lại vẫn làm cô si mê.

Không nhớ rõ là lúc nào, khi người cộng sự tên Dương của cô chết đi liền nói một câu với cô, không thể không có lòng đề phòng người khác.

Đối với Lạc mà nói, chúng ta đều là quân cờ.

Là quân cờ sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nam Nhân Đầu Rất Tuyệt Tình

Lạc đối với cô, có chút không giống người thường, không rõ ràng, quan hệ thân mật, cũng không bàn chuyện kết hôn.

Với Lạc mà nói, diện mạo thanh thuần của cô động lòng người, thoát nhìn giống như học sinh chưa rời khỏi ghế nhà trường, diện mạo như vậy, càng không dễ bị bại lộ.

Ba ngày trước, cô mới vì Lạc trừ bỏ một đại quan, trừ bỏ một vị viên chức rất nghiêm minh, một vị viên chức không hiểu nguyên tắc thời cuộc.

Không phụ sự kỳ vọng, cô đã giết chết vị quan chức kia, nhìn vị quan chức kia chết dưới chân cô, cô cảm thấy rất tội lỗi.

Nhưng, giờ phút này, cô gái tên Lê trước mắt, cũng chính là thủ hạ của Lạc

“Không tồi.” Diện mạo xinh đẹp mang theo vài phần hơi hướng của cô gái phương Đông, trang phục phô bày thật tình tứ đường cong là lướt của cô. Lê thối thối đầu súng lục, tươi cười thật đặc ý, “Thế nào, ngạc nhiên chưa?”

Mùi hương, lại là một mùi hương quen thuộc.

Chớp mũi cô linh mẫn lạ thường, có thể dựa vào mùi hương mà nhận biết người khác.

Là mùi hương của hắn, trong lòng nàng có sự chờ mong, không nghĩ quay đầu lại, cũng rất nhớ hắn

Nửa tháng không gặp, hắn có nhớ mình không?

“Đừng——” Lại một tiếng sấm vang lên, Hoa Tiểu Nha hơi lão đảo, cúi đầu nhìn trước ngực mình

Hoàng sợ, sáng tỏ, cảm phần, cuối cùng chỉ có thể cười khổ.

Đề phòng kẻ khác, cũng không bao giờ đề phòng hắn?

Trong phút chốc, cô đã hiểu rõ tất cả ——

Quay đầu lại, ngơ ngác nhìn nơi đầu tường kia, một người đàn ông tựa nghiêng trên đầu tường, gương mặt hắn lạnh lẽo cứng rắn, mang theo vài phần bá đạo.

“Vì sao?” Hoa Tiểu Nha chỉ muốn biết nguyên nhân, lẽ nào từ trước đến giờ hắn chưa từng động tâm với cô?

“Bởi vì, anh ấy chưa bao giờ thích cô. Hiện giờ, cô đã không còn giá trị lợi dụng.” Lệ cười ha hả, ngũ quan tuyệt mỹ xinh đẹp mang theo đắc ý, “Anh ấy chỉ yêu một mình tôi mà thôi.”

“Yêu cô?” Hoa Tiểu Nha nhìn về phía Lệ, ánh mắt rung rung, trách không được, mỗi lần cô ta thấy mình, đều là một bộ dáng ghen tị.

“Cô nghĩ rằng tôi và anh ấy là anh em như cô đã từng nghĩ?” Lệ cười ha hả. “Chúng tôi mới là quan hệ nam nữ. Từ lâu tôi đã hận cô thấu xương. Nếu không phải Lạc còn cần đến cô, cô nên chết từ lâu rồi!”

Hoa Tiểu Nha yếu ớt đơn độc đầu gối quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu, nhìn về phía Lạc.

“Là thật sao?” Ánh mắt nàng thông suốt, sáng tỏ. Nhưng giọng nói mĩa mai có phần bất đắc dĩ.

Trong lòng Lạc có chút hồi hộp, nhưng cũng cảm giác được trong lòng có phần không thoải mái, hơi quay đầu lại.

Đôi môi lạnh nhạt khẽ mở, “Lúc cô chấp hành nhiệm vụ, để lại tóc. Tôi nghĩ, cảnh sát sẽ sớm tới bắt cô.” Nói như vậy, tựa hồ cũng trấn an phần nào áy náy trong lòng, trở nên thần nhiên.

“Cái này thì sao? Hoa Tiểu Nha cười toét miệng, ném ra một bản tài liệu, vút trên mặt đất.

Lạc và Lệ nhìn nhau, vừa thấy đều chậm rãi đi về phía Hoa Tiểu Nha.

Hoa Tiểu Nha kia thân thể suy yếu, chậm rãi ngã xuống đất, cuối cùng vô lực nằm sấp trên mặt đất

Lạc và Lệ cầm lấy tài liệu trên mặt đất.

Sắc mặt hai người cả kinh, bên trong là giấy trắng.

Hoa Tiểu Nha cười yếu ớt, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Một khi đã như vậy, chỉ bằng mọi người cùng nhau đồng quy vu tận.

Nếu có thể có kiếp sau, nhất định cô sẽ không tin tưởng đàn ông nữa, đàn ông, đều là loài động vật tuyệt tình!

Không đáng tin cậy.

Trong đầu hiện lên hình ảnh hắn dịu dàng, nụ cười dịu dàng khi cùng cô mây mưa trên giường kia.

Có hắn lạnh lùng cứng rắn, khi tiếp nhận chức vụ, trên mặt lại nghiêm túc cùng kiên quyết.

Có hắn quyết đoán, nên giữ sẽ giữ, đáng chết tất nhiên quyết không giữ lại.

“Đừng... Đừng...” Tiếng nổ mạnh, liên tiếp không ngừng.

Tất cả mọi thứ, giống như pháo hoa trong mộng

Kết thúc như vậy là tốt nhất

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Hoa Tiểu Nhã Hôn Mê

“Bà chủ, không xong rồi! Tiểu thư bị ngã xuống hồ nước phía sau, lúc được người cứu lên thì đã hấp hối rồi!” Tiểu nhị trong tửu lâu chạy như bay vào, la lớn về phía Hoa Tam Nương.

Tay Hoa Tam Nương đang gẩy bàn tính vàng, bộ dáng thùy mị trên mặt mang theo vài phần ngẩn ra, chờ đến khi lấy lại tinh thần, tay run run, cơ hồ lao đảo, lui về phía sau vài bước, “Ồ... ở đâu?”

“Đã được Phùng thúc thúc ôm đến sương phòng phía sau rồi!” Tiểu nhị vội vàng trả lời.

“Mau mời đại phu!” Hoa Tam Nương nói rồi, chạy ngay tới hậu viện ——

“Phu nhân.” Phùng Viễn cúi đầu, một thân y phục đã ướt đẫm.

“Phùng Viễn, Tiểu Nhã sao rồi?” Hoa Tam Nương nhìn Hoa Tiểu Nhã nằm trên giường sắc mặt tái nhợt vẫn còn hôn mê, giọng nói run rẩy hỏi.

“Vẫn còn hôn mê, đã mời đại phu rồi.” Phùng Viễn thở dài, “Trước tiên phu nhân không nên gấp gáp! Chờ đại phu đến đây xem sao đã.”

“Tiểu Nhã, con nhất định phải mau mau tỉnh lại a!” Hoa Tam Nương nhẹ nhàng lau nước mắt, nhìn Hoa Tiểu Nhã hôn mê mà cúi đầu khóc.

Từ khi đưa Hoa Tiểu Nhã về đây đến nay, hai mẹ con đều sống nương tựa lẫn nhau.

Tuy rằng, tiểu nha đầu này là một đứa ngốc, nhưng nhiều năm như vậy, từ lâu đã có tình cảm.

Hiện giờ, nhìn nàng hôn mê, lòng bà lo lắng cùng khó chịu.

“Phu nhân, đại phu đến rồi!” Phùng Viễn trên dưới bốn mươi tuổi, vẫn hầu hạ bên cạnh Hoa Tam Nương, trầm ổn, giỏi giang, trung thành.

Hoa Tam Nương vội gạt đầu không ngừng, đứng trước mặt đại phu, cùng đợi đại phu chẩn bệnh.

“Hoa phu nhân, lệnh thiên kim bị sặc nước vào tâm phế, e rằng không qua khỏi a!”

“Người nói cái gì?” Đôi mắt Hoa Tam Nương đỏ hoe, bà không thể tin, Tiểu Nhã của mình rất kiên cường đó. “Ta nói người đó, Vương đại phu, người đừng có hù dọa ta! Chính mình không có y thuật còn nói con gái của ta không qua khỏi, người đâu, đuổi hẳn ra cho ta ——”

Qua một ngày một đêm, Hoa Tiểu Nhã vẫn hôn mê, đại phu tiếp theo được mời đến lại bị Hoa Tam Nương đuổi ra ngoài.

.....

“Lão đầu ta vừa luyện ra một lọ thu thủy đan!” Một lão đầu râu bạc, nhìn không ra tuổi, vẻ mặt cười hi hi, y hệt một lão ngoan đồng.

“Cho giá!” Ngón trỏ tay phải của Bạch Tri Hưu cầm một quân cờ, trên gương mặt tuấn mã mang theo nét thanh nhã cùng lạnh nhạt, sau khi chậm rãi buông quân cờ đen, lại cầm lấy một quân cờ trắng! Thì ra, hắn đang đánh cờ một mình!

“Giá cả, giá cả, người sao lại tầm thường như vậy? Thật đáng xấu hổ cho thiên sư của đại lục nhà người!” Lão nhân bĩu môi, vẻ mặt thật không vừa mắt với bộ dáng Bạch Tri Hưu, hần nha, ngoại trừ diện mạo tuấn tú một chút, pháp thuật cao minh một chút thì về mặt chẳng có một chút đáng yêu nào.

“Đúng vậy, chính là người lúc nào cũng tầm thường như vậy đó thôi.” Bạch Tri Hưu lắc đầu, lần nào lão đầu cũng ra giá với mình, không nghĩ tới, lần này lại nói vậy là tầm thường.

Lão đầu mấp máy môi, bị nói thế có phần không nói được gì, lắc đầu, “Nói sao ta cũng là nguyệt lão xem nhân duyên cho đại lục này.”

“Ừ, vậy thì sao?” Bạch Tri Hưu cũng không ngắt đầu, tiếp tục buông một quân cờ trắng.

“Thực ra, ta vừa gặp một cô nương quá độ đào hoa, mấu chốt là trong lòng nàng không có tình yêu a!” Lão đầu lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Hiện tại sinh mệnh nàng còn có dấu hiệu biến mất, không được, người đi cứu nàng đi, ta phải nghiên cứu một chút, tại sao nàng lại đào hoa quá độ!”

“Ta? Người chắc chứ?” Bạch Tri Hưu rút cục cũng ngắt đầu, nhìn về phía lão đầu.

“Đương nhiên, một lọ thu thủy đan.” Lão đầu nháy mắt mấy cái, vẻ mặt nịnh nọt.

“Thành giao!” Bạch Tri Hưu gạt gạt đầu, thu thủy đan với hắn mà nói, trước mắt vẫn có ích! Huống hồ, đại lục này ngoại trừ lão đầu kia, cũng không còn

ai có thể làm ra nó.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thiên Sư Bạch Trì Hữu

Bà chủ, thiên, thiên, thiên sư ——”

“Thì cái gì mà thi, đừng ồn ào, Tiểu Nhã còn chưa có tỉnh ——” Hoa Tam Nương ngồi bên giường Hoa Tiểu Nhã, vành mắt đỏ hoe, chống nạnh mắng tiểu nhị lỗ lỗ măng măng kia.

Tiểu nhị cúi đầu, theo sau hẳn còn có một nam tử ——

Nam tử một thân bạch y, đeo mặt nạ che đi phân nửa dung mạo, đôi mắt sáng ngời, tựa hồ mang về lạnh lùng lại cao cao tại thượng của thần tiên.

Hoa Tam Nương si ngốc nhìn chăm chăm nam tử, lấp bắp nửa ngày không nói nổi một câu đầy đủ, “Thiên, thiên, thiên sư ——”

Bạch Trì Hữu gật gật đầu, “Muốn cứu mạng nàng, trước tiên các ngươi ra ngoài đi.”

Hoa Tam Nương liến cả kinh, trời ạ! Hôm nay thiên sư tự mình tới cứu Tiểu Nhã sao? Con gái nhà ta đã tích đức mấy đời đây? Vậy mà có thể được thiên sư cứu mạng!

Trên khắp đại lục, nếu nói thiên sư tôn quý thứ hai, hoàng thượng của các nước kia cũng không dám nói thứ nhất!

Đầu tiên là Hách Liên Quốc, sau là Tề Mộng Quốc, cuối cùng là Bắc Long Quốc, có vị hoàng thượng nào không coi trọng thiên sư? Thậm chí còn nói gì nghe nấy?

Bốn phương đại lục yêu ma quỷ quái hoành hành, đều nhờ thiên sư, mỗi năm gia cố kết giới, khiến yêu tộc không thể xâm lấn đại lục, dân chúng được an ổn, đều là công của thiên sư!

Hoàng thượng Hách Liên Quốc, Hách Liên Thanh Phong, thân thể vốn vô cùng khỏe.

Bởi vì Hách Liên Kinh Thiên sinh ra đã không có chút khí lực, thấy ái phi mất mạng, Hách Liên Thanh Phong phát cuồng một trận, lại nhìn ái tử như thế, một trận khí huyết lại bốc lên.

Hách Liên Thanh Phong bèn cầu thiên sư cứu sống Hách Liên Kinh Thiên.

Cứu sống như thế, không khỏi trái ý trời.

Thế nhưng, không biết thiên sư và Hách Liên Thanh Phong có thỏa thuận gì.

Hách Liên Kinh Thiên thật sự được cứu sống. Có lẽ, đúng là trái ý trời như vậy, thân thể Hách Liên Thanh Phong mới càng ngày càng suy yếu.

Cho nên có thiên sư là có hi vọng!

Bạch Trì Hữu thấy Hoa Tam Nương si ngốc, trong mắt mang theo vài phần hàn khí, “Sao, không muốn cứu sao?”

Rốt cục Hoa Tam Nương đã lấy lại tinh thần, vội vàng gật đầu, “Là dân phụ đã mạo phạm.” Nói xong, vội vàng lôi kéo tiểu nhị nhỏ tuổi chạy ra ngoài!

Cứ như vậy có thể đem đến cơ hội sống sót cho Tiểu Nhã, Hoa Tam Nương sao có thể không hảo hảo mà lợi dụng?

Bạch Trì Hữu nhẹ nhàng vung tay áo một cái, cửa liền tự động đóng lại ——

Chậm rãi hướng đến bên giường, nữ tử trên giường sắc mặt tái nhợt, mang theo vài phần gầy yếu, giống như một đóa bách hợp héo tàn, làm cho người ta rủ lòng thương xót.

Bạch Trì Hữu đưa hai tay, trên không trung tụ khởi một đạo hào quang, chậm rãi hướng về toàn thân Hoa Tiểu Nhã mà tản đi, bao phủ lấy nàng!

Thấy sắc mặt nàng từ từ hồng nhuận, lúc này Bạch Trì Hữu mới thu tay về, đưa viên thuốc trong lòng bàn tay vào miệng nàng ——

Nhú nhú mảy, nàng tựa hồ như hồn thể bất hòa?

Vừa định cúi đầu mở mí mắt của nàng xem sao, Hoa Tiểu Nhã đã mở mắt rồi.

Gần trong gang tấc với một nam nhân đeo mặt nạ, khiến ánh mắt Hoa Tiểu Nhã đột nhiên co rụt lại.

Mình không có chết?

Khi nàng đang hồi tưởng như vậy thì Bạch Trì Hữu đã đứng thẳng người, con mắt lạnh lạnh mang theo vài phần đánh giá ——

Hoa Tiểu Nhã cũng đánh giá hắn, một thân bạch y cắm tú bào cao lớn mạnh mẽ, ngón tay thon dài trắng nõn, còn đẹp hơn ba phần so với nữ nhân.

Con mắt lạnh lạnh, cái mũi thanh tú nhìn thật hòa hợp với đôi môi mỏng gợi cảm.

Hắn hẳn là rất đẹp trai.

Nhưng mà, Hoa Tiểu Nhã để ý nhất không phải là điều này, mà là phục sức trên người hắn.

Trang phục cổ đại, giày trắng, y phục trắng, nam nhân để tóc dài búi cao một nửa, gian phòng màu sắc hương vị cổ xưa ——

Những điều này đều làm cho Hoa Tiểu Nhã ngây dại.

Lẽ nào, ông trời muốn để nàng càng thêm buồn phiền sao?

Vậy nên mới cho nàng chết đi sống lại? Còn là, cổ đại

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cứu Lại Mạng Của Nàng

“Ngươi là ai?” Hoa Tiểu Nhã nhíu nhíu đầu mày, lời vừa nói ra đã cảm giác giọng nói của mình tựa hồ có vài phần trẻ con, vươn tay, cúi đầu nhìn thấy bàn tay mình trắng ngần.

Đây không phải là mình!

Bàn tay của mình do thường xuyên luyện tập, có những nốt chai thật dày, mà đôi tay nhỏ bé này, ngoại trừ có chút trắng trẻo ngoài da, vẫn là đôi bàn tay da thịt non mịn!

Bạch Trì Hữu thấy nữ tử trước mắt rơi vào trầm tư, cũng thoáng nhíu mày, hắn vừa rồi rõ ràng thấy nàng tựa hồ hồn thể bất hòa!

Lẽ nào, bị yêu quái nhập vào người sao?

Hoa Tiểu Nhã đi giày, chậm rãi tiêu sái đến trước gương, a một tiếng –

Khuôn mặt búp bê trẻ con này, đúng là bộ dáng của mình vài năm trước?

“Ngươi muốn làm gì? Rốt cục ngươi là ai?” Thấy nam tử kia đột nhiên tới gần mình, Hoa Tiểu Nhã đề phòng lui về phía sau từng bước –

“Bỏ tọa thiên sư.” Bạch Trì Hữu tinh tế đánh giá ánh mắt nàng.

Hoa Tiểu Nhã nhìn thẳng, giận dữ trừng mắt, “Thiên sư là thần tiên hay yêu quái? Nói cho ngươi biết, hạng người giầu đầu cũng không phải cái sư gì tốt đẹp!”

Bạch Trì Hữu nhíu nhíu mày, cô bé này thật là lợi hại, miệng lưỡi thật sự là điêu ngoa a!

“Chỉ ít bỏ tọa cũng cứu mạng ngươi.” Bạch Trì Hữu nói xong, âm thầm vận dụng pháp thuật, Hoa Tiểu Nhã đã bị định thân –

Hoa Tiểu Nhã cảm giác trong người mình có chút thay đổi, kinh ngạc đến há miệng thở dốc, không thể nào, niên đại này, thế nhưng lưu hành thứ này? Ma thuật? Còn là thuật điều khiển?

“Ngươi -” cảm thấy Bạch Trì Hữu đang tiến gần ngay sát ánh mắt, nàng cơ hồ ngừng thở –

Bạch Trì Hữu lắc đầu, nhìn không ra trên người nàng có yêu khí, chẳng lẽ mình đã phán đoán sai rồi? Quên đi, nhanh chóng đi lấy bình Thu Thủy đan kia đi!

Xoay người, giải trừ pháp thuật trên người nàng, đi ra phía ngoài cửa –

Hoa Tam Nương thấy thiên sư đi ra, lại nhìn thấy Tiểu Nhã ở phía sau vẻ mặt tức giận, cơ hồ rơi lệ đầy mặt, cảm động a! Thiên sư cứu cả mình cùng khuê nữ, đây quả nhiên là hồng vũ thiên hạ!

“Tới đây, Tiểu Nhã, mau cảm tạ ơn cứu mạng của thiên sư.” Nói xong, Hoa Tam Nương vội vàng lôi kéo Hoa Tiểu Nhã, muốn kéo nàng quỳ xuống trước mặt thiên sư.

Không biết phải làm sao, Hoa Tiểu Nhã cứng đờ người, một mực vô cùng chán ghét tên nam nhân này. Nam nhân ngao mạn, nàng khinh!

Sai rồi! Là tất cả nam nhân lúc này nàng đều đáng ghét! Hừ tình giả ý!

“Tiểu Nhã, mau quỳ xuống, ngoan. Lát nữa mẫu thân mua cho con xôi mứt quả.” Hoa Tam Nương thấy Hoa Tiểu Nhã không hề động đây, vội vàng khuyên bảo.

“Xôi mứt quả?” Giọng nói của Hoa Tiểu Nhã mang theo khó tin, phu nhân kia lừa mình như vậy, có phải nghĩ mình là đứa trẻ lên ba không?

Hoa Tam Nương thấy Hoa Tiểu Nhã vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt nghi hoặc nhìn lại mình, nghĩ rằng nàng không hiểu quỳ là thế nào, vội vàng cúi đầu trước thiên sư, “Thiên Sư đại nhân đừng trách, Tiểu Nhã nhà ta từ nhỏ là một đứa trẻ ngốc, cho nên không hiểu phép tắc –”

Đứa trẻ ngốc? Bạch Tri Hữu nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã, đôi mắt nàng thật to xoay chuyển rất nhanh, rõ ràng là một nữ tử tinh quái, chẳng lẽ, lần này nàng bị thương làm cho hồn thể trở về như cũ?

Hoa Tiểu Nhã bị nhìn đến sợ hãi, chẳng lẽ, mình chính là đứa trẻ ngốc? Hay là bà sợ hấn giáng tội mới tìm một lí do thoái thác?

Mình nên phối hợp cùng bà diễn trò? Hay là thắng thắn.

Quên đi, người đã ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nét mặt Hoa Tiểu Nhã vui vẻ, thanh âm non nớt, “Xôi mứt quả, ngon ngon nha.” Sau đó theo Hoa Tam Nương quỳ xuống.

Quỳ xuống thì quỳ xuống, cũng sẽ không mất miếng thịt nào, chỉ cần người không sợ tổn thọ.

Bạch Tri Hữu rõ ràng hơi rung mình một cái

Hoa Tam Nương thấy nữ nhi của mình thật sự quỳ xuống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. . .

Chờ đám người Hoa Tam Nương quỳ phục nửa ngày cũng không thấy thiên sư nói gì, trong lòng đều nghi hoặc.

Nữ nhi của mình chọc giận thiên sư sao? Cho nên thiên sư trừng phạt mình?

Hoa Tiểu Nhã ngẩng đầu một cái, đâu còn bóng thiên sư?

Tự mình tự ý đứng dậy, suy nghĩ một lát, đỡ cả người phụ nữ kia đứng dậy luôn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Có Người Đến Cầu Hôn

Này.....” Hoa Tam Nương không dám đứng dậy, ngẩng đầu, thấy thật sự không còn bóng thiên sư nữa lúc này mới yếu ớt đứng lên.

Thiên sư chính là thần công cái thể, chợt đến chợt đi a.

Có thiên sư kiếm tiền thật tốt, từ sau khi thiên sư tới khách điểm, số người qua lại ở trọ ăn cơm tăng vọt.

Vốn là mùa ít khách, lại trở thành khách điểm chen chúc nhộn nhịp nhất. Có thể thấy được chuyện gặp được thiên sư là một khát vọng và si mê.

Hoa Tam Nương đương nhiên nói về thiên sư vô cùng kì diệu, tựa hồ bà thật sự thấy thiên sư sử dụng thần công cứu nữ nhi của mình vậy.

Bạc mỗi năm tăng, năm nay đặc biệt nhiều.

Nhưng mà, làm cho mọi người không thể tin chính là, Hoa Tiểu Nhã gốc gác mười sáu năm qua, thế nhưng lại rất khá!

Mái tóc chảy theo kiểu chừa lại hai loạn tóc mai hai bên thật đáng yêu, đôi mắt thật to, thoạt nhìn rất tinh ranh quý quái!

Quan trọng nhất chính là: Nàng thế nhưng có thể giúp Hoa Tam Nương sửa sang lại cửa hàng, ghi chép quản lí sổ sách, càng để ý càng làm cho người ta kinh ngạc.

Kẻ ngốc hóa thiên tài!

Thiên sư nay lại càng khiến dân chúng thần tượng.

Chỉ có Hoa Tiểu Nhã âm thầm kính trọng, sau vài lần nàng bắt mặn với thiên sư bị Hoa Tam Nương ra sức mắng, thì cũng không dám nói nữa, bọn họ ca tụng thối phồng thì mặc họ, trong lòng nàng vẫn chán ghét vị thiên sư Bạch Trì Hữu đó.

Chẳng qua, tuy rằng Hoa Tam Nương tính tình keo kiệt, bủn xỉn, có điều so với việc chuyên tính kẻ bên ngoài thì ngược lại bà đối xử với Hoa Tiểu Nhã cực kỳ quan tâm.

Cho nên, Hoa Tiểu Nhã nghĩ, hiện giờ có thể tiếp tục sống trong gia đình như vậy, tựa hồ cũng không tệ!

Tiêu điều tự tại –

Hôm nay, buổi chiều Hoa Tiểu Nhã đã sớm trở về Hoa phủ, ngồi ở trong đình viện phơi nắng, đã một thời gian, ngày ngày, trời chưa sáng nàng đã rời giường, tự mình luyện tập khí lực và thân thủ của mình, hừng đông lại trở về tiếp tục ngủ, cho nên, người khác cũng không thể phát hiện.

Chẳng qua là, gần đây lão nương kia vô cùng ưa thích mà lúc nào cũng để mắt tới mình!

Giống như nhìn chăm chăm đại nguyên bảo!

Điều này làm cho Hoa Tiểu Nhã có vài phần không thoải mái, chung quy cảm thấy mí mắt phải nháy lên.

Nha hoàn Lục Y chạy chậm tới, một đến thờ hồng học, chỉ vào cửa chính, “Tiểu, tiểu thư, bên ngoài, có người đến cầu hôn!”

“Cầu hôn đúng là việc vui.” Hoa Tiểu Nhã híp mắt, tiếp tục chớp mắt, đột nhiên, đột nhiên đứng lên, sợ tới mức Lục Y không biết làm sao mới nhìn thấy nàng –

“Tiểu, tiểu thư, làm sao vậy?” Lục Y lấp ba lấp bắp.

“Muội vừa rồi nói, cầu hôn, là cầu hôn với ai?” Hoa Tiểu Nhã nhú nhú mày, dự cảm không hay càng thêm sâu sắc.

“Đương nhiên là tiểu thư người rồi! Hoa phủ chúng ta chỉ có một tiểu thư a!” Lục Y toát mồ hôi, có thể nào lại là phu nhân không? Đương nhiên lời này nàng không dám nói.

“Ai mà lá gan lớn như vậy, dám lấy người ngu dại mười mấy năm?” Hoa Tiểu Nhã chớp chớp mắt, trách không được gần đây cảm giác mẫu thân mình có chút bất thường! Thì ra, quả nhiên là vì việc này!

“Tiểu thư, đây đều là công lao của thiên sư, người bằng lòng cứu tiểu thư, mọi người nói, tiểu thư là người có phúc. Huống hồ, bây giờ tiểu thư đã không gốc nữa! Hơn nữa còn đặc biệt thông minh đó!” Cho nên, sau khi phu nhân quan tâm chuẩn bị, tựa hồ dự định để tiểu thư chọn giữa những người giàu có nhất.

“Chúng ta đi xem.” Hoa Tiểu Nhã đứng dậy, suy nghĩ một lát, “Đi hóa trang cho ta một chút.”

Hóa trang xong, Hoa Tiểu Nhã nhìn chính mình trong gương, hoàn toàn viên mãn.

Chỉ thấy trong gương, lông mi giống như than khô, ánh mắt đẹp bị vẽ thành đôi mắt đen. Môi đỏ tựa như vừa ăn xong một đĩa trứng. Trên mặt bị điểm một tầng rậm rạp toàn nốt đen.

“Tiểu, tiểu, tiểu thư.” Nha đầu Lục Y áp a áp ứng, tiểu thư như vậy, làn da có thể chịu được sao? Và lại, đi ra ngoài như vậy, không chừng hù chết một đám người! Ánh sáng đồng tiền trong mắt phu nhân cũng hoàn toàn tan biến? Không đúng, còn vô cùng có khả năng bị tức đến ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bọn Nam Tử Đến Cầu Hôn

Tiểu, tiểu thư, người như vậy đi ra ngoài, Hoa phủ chúng ta sẽ bị đâm đơn kiện mất.” Nha đầu Lục Y hảo tâm nhắc nhở, ánh mắt cũng không dám nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã, nghĩ tới bọn ta còn không dám nhìn, đừng nói những người ngoài đó! Một khi hù chết người khác, Hoa phủ này chẳng phải nhất định sẽ gặp xui xẻo sao?

“Yên tâm, ta không ra khỏi phủ.” Hoa Tiểu Nhã hé miệng cười, chỉ thấy màu đỏ ở miệng kia càng thêm thắm đỏ, còn có ngũ quan kia bị dọa đến vận vẹo, làm cho người ta càng thêm sợ hãi lại muốn nôn mửa.

Đây là người sao, đây là người sao?

Lục Y đi theo sau Hoa Tiểu Nhã càng ngày càng khiếp đảm.

Một khi tân khách phát khùng, một khi phu nhân phát điên.

Mình sẽ trở thành vật hi sinh.

“Nếu sợ, muội đi trước đi.”

Một lời của Hoa Tiểu Nhã, giống như lệnh đặc xá.

Lục Y nghe xong hai mắt sáng lên, chân chừ một chút, đã không thấy bóng dáng đâu.

“Chẳng lẽ, cô nàng này, học qua khinh công?” Hoa Tiểu Nhã nhìn theo hướng Lục Y rời đi có chút đắm chiêu.

Có lẽ là cái trang của nàng rất kinh khủng nha.

Phòng khách Hoa phủ.

Mấy tên nam tử tới cầu hôn, gia thế tựa hồ đều thật hiển hách.

“Hoa bá mẫu.” Một vị công tử khiêm nhường diện mạo tuy bình thường, nhưng cử chỉ lại tao nhã.

Đây là con trai một vị quan nổi tiếng đô thành.

“Hoa bá mẫu, ta ái mộ Hoa tiểu thư như nước sông, sóng cả tuôn trào.” Công tử này chân thành tự thuật.

“Tốt, tốt.” Hoa Tam Nương cười toe cười toét.

“Hoa bá mẫu.” Một người diện mạo phong lưu phóng khoáng, dường như là một nam tử tuấn mỹ đứng lên, “Chỉ cần cưới Hoa tiểu thư, nước sông ba nghìn gáo tại hạ cũng chỉ cần một gáo mà thôi.”

“Tốt, tốt.” Hoa Tam Nương cười toe cười toét, nam tử này cũng là đời sau của nhà phú quý.

“Hoa bá mẫu, ta là tên quê mùa, tuy rằng không có văn hóa, nhưng mà ta có tiền.” Một nam tử diện mạo thô kệch, chất phác đứng lên, “Chỉ cần gả Hoa Tiểu Nhã cho ta, ta tháng tháng đều đến hiếu thuận với nhạc mẫu đại nhân.”

Lời của nam tử này, nói đúng ngay đáy lòng Hoa Tam Nương.

“Tốt, tốt, tốt.” Hoa Tam Nương nói ngay ba tiếng “tốt”, vừa cười vừa gật đầu. Phụ thân nam tử này chính là phủ doãn.

Không biết tại sao, con trai của phủ doãn, lại có thể không có văn hóa. Khẳng định là do được cưng chiều.

“Các vị thân môn, ta đến đây……” Một thanh âm nũng nịu nịnh nọt vang lên ở phòng khách Hoa phủ, Hoa Tiểu Nhã uốn éo đi tới cửa.

Mọi người chỉ cảm thấy, tiếng gọi này làm cho lòng mọi người trông mong. Nghe thấy thanh âm khúm núm, mọi người đồng loạt đều run run một chút.

Thanh âm dễ nghe như thế, nhất định là Hoa tiểu thư đã tới.

Nghe đồn, Hoa Tiểu Nhã không xấu, thậm chí nói, tình tế đáng yêu. Chỉ là, đầu óc chậm phát triển, hiện giờ cũng được thiên sư chữa trị tốt! Cho nên, tất cả mọi người chờ mong diện mạo Hoa Tiểu Nhã –

Mọi người nhất tề quay đầu lại, nhìn về phía cửa.

Ngoài cửa nắng gắt, vừa lúc chiếu rọi ở cửa. Người trong phòng đều lấy tay che ánh mắt khỏi ánh mặt trời. Nhìn về phía cô gái rực rỡ dưới ánh mặt trời vàng rực kia.

Đó là gì? Chỉ thấy, một nữ tử tóc tai bù xù, gương mặt nổi bật cái miệng to đầy máu. Đôi mắt to như chuông đồng, lông mi như hai hàng lông sâu róm dán trên mặt, đáng sợ hơn chính là, tàn nhang trên mặt thật sự quá dày, duy nhất đáng khen chính là, đáng người nữ tử tựa hồ không tòi.

“A, quý a!” Liên tiếp, vài nam nhân chui xuống dưới bàn, run run rẩy rẩy.

Có hai tên can đảm nhất, vơ lấy hai bình hoa bài trí của Hoa phủ, chò tụt vệ.

Sao có thể, quý quái Nam Cương vừa xâm lấn đại lục nữa sao?

Mọi người chỉ nhìn chăm chăm vào yêu quái kia, cái miệng to màu đỏ chót, ý cười mang theo vài phần đáng kinh sợ đang cất bước đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ai Lớn Hơn Ai

Hoa Tam Nương ngồi trên ghế chủ tọa của mình cũng ngây người, cười cả ngày, từ lâu đã mệt tới chết, hiện giờ, quả nhiên là môi đỏ mọng không thể cong lên được nữa. Ánh mắt vô thần.

Hết rồi hết rồi, nha đầu này, sao lại đột nhiên nổi điên.

Ta nuôi dưỡng nữ nhi này nhiều năm như vậy, sao ta lại không nhận ra?

Chỉ là, mọng phát tài của ta.....

Tan thành mây khói, tất cả tan thành mây khói.

Hoa Tam Nương nhất thời cảm thấy sét đánh ngang tai.

“Hi hi.....” Tiếng cười vui vẻ như chuông bạc, làm cho các nam nhân hoảng sợ đột nhiên hơi chút yên tĩnh an tâm.

“Ai muốn lấy ta?” Hoa Tiểu Nhã chạy về phía một nam tử, nam tử lúc này sớm đã không còn tao nhã.

“Vừa rồi là người nói, yêu ta, như sông lớn, sóng cả tuôn trào sao?” Hoa Tiểu Nhã không cười thì thôi, cười thật sự có chút kinh hãi.

Nhất thời, nam tử sợ tới mức trợn trắng mắt, hôn mê bất tỉnh.

Như vậy không khỏi bị dọa?

“Vừa rồi là người nói, nước sông có ba nghìn gáo, chỉ cần một gáo mà thôi sao?” Hoa Tiểu Nhã ôm lấy cánh tay nam tử kia, “Ta rất hài lòng nha.”

Nam tử bị dọa nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Mọi người thấy nam tử này đã chạy trốn thành công, cũng đều ầm ầm đứng dậy, chạy ra ngoài.

“Quay lại, quay lại.” Hoa Tam Nương lúc này mới như trong mộng tỉnh lại.

Những người này đều là thần tài của ta a.

“Các người vừa rồi không phải đều là nguyện ý lấy nữ nhi của ta sao? Hoa Tam Nương đầm ngực giậm chân, nhất thời có cảm giác muốn tự sát. Nhiều thần tài như vậy, đều chạy trốn.

Hoa Tiểu Nhã nhìn thấy ở trong đại sảnh vẫn còn một nam tử đứng dựa vào tường, sừng sốt.

Sao còn một tên không đi?

“Người có cưới ta hay không?” Hoa Tiểu Nhã chỉ vào nam tử hỏi.

Nam tử mặc một thân bạch sam, tóc cũng tùy ý buộc lại bằng một dải lụa tơ tằm. Một bộ dáng vân đạm phong khinh.

Diện mạo đủ tuấn mỹ, lá gan cũng đủ lớn.

Có điều, hắn là ai vậy?

Nam tử khẽ cười.. “Hoa tiểu thư, nếu ta nói nguyện ý lấy nàng, không biết nàng có đồng ý hay không?”

Một câu, Hoa Tam Nương nín thình không còn khóc lóc ầm ĩ nữa. Đôi mắt mang theo hi vọng mới vừa tan biến kia, nhìn về phía nam tử trong góc tường.

Tuần mỷ, vừa đủ. Trên người đầy tơ lụa, ngọc bội. Vô giá. Giàu có, vừa đủ. Nếu hấn đồng ý lấy Hoa Tiểu Nhã, sẽ càng đủ.

Một đám lính tôm tướng cua đi rồi, chỉ còn lại Tam thái tử Long Vương. Không tòi, không tòi.

Hoa Tam Nương gật đầu, hài lòng.

“Nếu như, ta nói không giả?” Hoa Tiểu Nhã cũng có chút kinh ngạc.

“Từ xưa, hôn nhân vốn là tuân theo lệnh của cha mẹ, lời của mai mối.” Nam tử nghiêng đầu nhìn về phía Hoa Tam Nương.

Chỉ thấy, Hoa Tam Nương liếc mắt gật đầu.

“Mẫu thân, người bằng lòng sao?” Hoa Tiểu Nhã nhìn về phía Hoa Tam Nương ánh mắt mang theo ủy khuất.

Bà ấy lại định giả nằng cho một nam tử lại lịch không rõ ràng sao?

“Công tử này diện mạo xuất sắc, lại giàu có, tao nhã, quan trọng là đồng ý lấy con. Sao ta không bằng lòng?” Hoa Tam Nương làm ra dáng vẻ đó là chuyện đương nhiên.

“Chỉ cần người đồng ý là có thể?” Hoa Tiểu Nhã không nói gì, tốt xấu gì nằng mới là người trong cuộc có phải không.

“Đương nhiên, ai bảo ta là mẫu thân của con chứ?” Ánh mắt Hoa Tam Nương mang theo tự hào.

“Không biết, mẫu thân và thiên sư, ai lớn hơn ai.” Hoa Tiểu Nhã tựa như đang nói chuyện một mình.

“Chuyện này, đương nhiên là thiên sư.” Hoa Tam Nương có dự cảm không hay, nhưng vẫn phải trả lời như vậy.

“Mạng của con, là thiên sư cứu được, cũng đã nói, Tiểu Nhã là thuộc về thiên sư. Tất cả phải do ngài làm chủ.” Hoa Tiểu Nhã, không có cách nào khác, chỉ có thể đem thiên sư ra. Hiện giờ, nằng không muốn thành thân.

“Này.....” Hoa Tam Nương không phân bác được lời gì, lấy thiên sư ra làm áp lực, mình còn có thể nói gì. Nhưng mà sắc mặt đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ca Dao

Một sự kiện cầu hôn ngoài ý muốn, không giải quyết được gì.

Nhưng mà, mọi người lại nghe nhầm đồn bậy, nói con gái Hoa gia, diện mạo kinh khủng, tính thần thất thường.

Không ai cầu hôn, Hoa Tiểu Nhã vậy mà lại mừng rỡ dễ chịu.

Chỉ có Hoa Tam Nương đáng thương, mỗi ngày đều than thở, nhưng việc buôn bán của khách điểm vẫn vô cùng tốt, lúc này mới không đến mức làm cho mộng phát tài kia của Hoa Tam Nương hoàn toàn tan vỡ.

Hoa Tiểu Nhã cầm lấy quyển sách bên cạnh, nhìn thoáng qua, tựa sách là “Mối quan hệ thân thiết giữa ta và thiên sư”.

Hoa Tiểu Nhã cười, đột nhiên nhớ tới thiếu niên Bao Thanh Thiên trong “Vài ba chuyện của ta và Bàng thái sư” linh tính kia.

Thì ra, vẫn còn có người lấy thiên sư ra làm trò đùa.

Thời đại này, kiểu chữ nằng vẫn có thể xem hiểu hơn phân nửa, chỉ là, thỉnh thoảng có một số chữ, biến đổi quá nhiều.

Cũng may không phải hoàn toàn mù chữ.

Hoa Tiểu Nhã nhìn thấy thân thể của mình, hai tháng nay khỏe khoắn lên nhiều. Thân thủ của mình cũng khôi phục không ít.

Cầm lấy cuốn sách, bắt đầu xem.

Thì ra, đây là tựa đề không, cả cuốn sách chỉ viết về việc mình nhìn thiên sư kính ngưỡng, còn có nhất định hy vọng ngẫu nhiên có thể thấy tận mắt thiên sư một lần.

Hoa Tiểu Nhã không nói gì, đứng dậy.

“Tiểu thư, mấy ngày nay đô thành người người tấp nập nha.” Lục Y trong mắt mang theo mong chờ.

“Có chuyện gì mà chấn động như vậy?” Hoa Tiểu Nhã cười như không cười nghiêng đầu hỏi.

“Chuyện thứ nhất là, cuộc thi hoa khôi sắp tới rồi. Chuyện thứ hai là, Thái tử điện hạ và Tam hoàng tử cũng đến đây.” Lục Y mắt mang theo chờ mong nồng đậm. “Nghe nói Thái tử điện hạ tuấn nhã ôn nhu, Tam hoàng tử điện hạ lãnh khốc như băng.” Khi nói tới hai người đó, trong mắt Lục Y tràn đầy hoa đào cùng hoa si ——

Hoa Tiểu Nhã không khỏi lắc đầu buồn cười, suy nghĩ của học sinh nữ nhỏ tuổi, mắt thấy người ta có vẻ ngoài ưa nhìn đã bị mê hoặc mà vây quanh, vậy cô nhóc có từng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng người ta không? Biết đâu, dưới bề ngoài đẹp trai che giấu lòng dạ xấu xa biến thái đó.

“Tiểu thư, gần đây vẫn lưu truyền một bài ca dao người biết không?” Lục Y đột nhiên quanh co.

“Ca dao gì?” Hoa Tiểu Nhã ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lục Y một cái.

“Hình như là, Mai hoa nữ, thế vô song, có được nàng, chán tứ phương.”

“Mai hoa nữ?” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên nhớ tới cái bót hoa mai sau lưng mình. Không biết vì sao, trong lòng có chút hồi hộp.

Kiếp trước và kiếp này của mình, có một điểm giống nhau duy nhất, chính là cái bót hoa mai sau lưng.

“Tiểu thư, quan phủ đã ra lệnh phạm là nữ nhân có liên quan đến hoa mai đều phải bẩm báo lên. Cái bót sau lưng người, phu nhân cũng đã bẩm báo rồi.” Nha hoàn Lục Y, đương nhiên không hiểu ý tứ trong đó.

Hoa Tiểu Nhã lại thấy bất an trong lòng, vì sao lại lưu truyền ca dao như vậy.

Nếu, khiến cho hoàng gia không vừa lòng, khẳng định là sẽ bị nhốt cở tận gốc đó.

Hơn nữa, nếu có người tin, vậy chẳng phải là sẽ bị cuốn vào một âm mưu?

Hoa Tiểu Nhã không muốn lại bị cuốn vào trong âm mưu hoang đường kia, thứ nàng muốn là tự do.

“Đến lúc đó, chúng ta cũng đi xem cái gọi là cuộc thi hoa khôi.” Hoa Tiểu Nhã day day trán.

“Được, bây giờ ta phải một mình đi ra ngoài một chút.” Hoa Tiểu Nhã đứng lên đuổi thẳng thất lưng.

Mỗi ngày cứ đến giờ Dậu, Hoa Tiểu Nhã đều vui vẻ đến sau núi luyện tập võ công. Vì sợ mọi người sinh nghi, Hoa Tiểu Nhã đều đi một mình, cũng không dẫn người theo.

Đó là một rừng hoa mai, khí hậu ở đây, một năm bốn mùa như xuân, mà hoa mai, tựa hồ cũng chỉ có thể hợp với mùa xuân nơi này, nhưng vẫn nở hoa cả bốn mùa. Thậm chí, nghe nói, hoa mai là loài hoa nhiều nhất trên đại lục, cơ bản nhà nhà đều chuộng, mà thiên sư cũng ban bố một quy định, phạm là người phá hoại rừng hoa mai, sẽ không dễ dàng tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hách Liên Kinh Thương

Hoa Tiểu Nhã cảm thấy, khi mình ở trong rừng hoa mai, luyện công hay suy nghĩ, đều vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Sau rừng hoa mai, có một thác nước, bên bờ cũng không có người lui tới. Cho nên, cứ đến giờ Tuất, Hoa Tiểu Nhã sẽ chui vào trong thác nước, tắm một cái.

Nước ở đây, cũng không lạnh buốt, ngược lại một ngày được ánh mặt trời chiếu xuống, có vẻ vô cùng ấm áp.

Hoa Tiểu Nhã cởi bỏ quần áo, ồm một cái, nhảy xuống nước.

Như một nàng tiên cá trong nước, bơi qua bơi lại.

Tóc đen thật dài, trong nước giống như tảo biển.

Những tia nắng rực rỡ cuối ngày, từ từ biến mất, bầu trời chỉ còn lại những chấm nhỏ lấp lánh. Trên mặt hồ gợn từng đợt sóng trong vắt.

Hoa Tiểu Nhã ngâm mình trong nước, tựa vào một tảng đá lớn ven bờ, nghỉ ngơi một chút.

Mái tóc thật dài, cũng đã khô rồi.

Nàng tới thế giới này cũng được một thời gian! Tuy rằng từng có chút hụt hẫng, nhưng vẫn rất thoải mái.

Trước kia vì người con trai tên Lạc đó, nàng mỗi ngày liều mạng tới người chết ta sống, hiện giờ, nàng thường xuyên tự mình rèn luyện, chỉ là vì cường thân kiện thể cũng như tự bảo vệ mình.

Đàn ông, đều chỉ là tên háo sắc và ham quyền quý.

Trong tình yêu, có mấy phần thật lòng?

Nghĩ đến Lạc trước kia, không quá mặn mà, lại làm cho nàng bán mạng vì hắn. Là tự nàng khờ dại mà nghĩ rằng hắn để ý mình!

Còn nhớ có lần, một thương nhân lớn hợp tác với Lạc nhìn trúng nàng, muốn Lạc giao dịch trao đổi nàng cho hắn! Lạc tương đối tức giận, cũng không hề chấp tay giao nàng cho tên kia.

Nàng nhắm nghiền mắt, tự giấu dòng nước đang lững lờ trôi.

Yêu ư? Tình yêu của đàn ông là bảo thủ, có thể lợi dụng mình thế nào cũng được! Ngay cả người khác cũng không cho phép.

Cho nên, mình cũng có thể chết dưới tay hắn!

Thở dài, sau này, nàng không muốn lập gia đình, thậm chí sẽ ở nơi cô đại không ai quen biết nàng, tiếp tục sống.

.....

“Chủ nhân.” Tiêu Nghị đi theo sau chủ nhân của mình, nghe thấy tiếng nước chảy, ” Phía trước hình như có sông nhỏ!”

Hách Liên Kinh Thương dừng bước, sông? Có sông sẽ có nước đi! Sắc mặt hơi tái nhợt, ngũ quan cương nghị, đôi mắt lạnh lùng hiện lên vẻ kìm nén!

Nước? Từ nhỏ hắn đã sợ!

Năm hắn chín tuổi, hắn bị chết đuối, cuối cùng cảm giác có người đang túm chân mình, nếu mình không được Tiêu Nghị cứu lên, hắn đã chết từ lâu! Nhiều năm như vậy, hắn thấy nước không hiểu sao lại sợ run!

Hắn sợ nước!

Nhưng mà, càng sợ, hắn càng thích lúc không có ai, từ từ thưởng thức sự cô độc này, cảm giác sợ hãi!

Hắn muốn chiến thắng chính mình! Nhưng vẫn không thể chiến thắng chính mình!

Lạnh lùng nói ra vài chữ, “Chờ đó ——”

Rồi đi nhanh về phía chỗ dòng nước ——

Tiêu Nghị muốn nói lại thôi, nhìn chủ nhân của mình mà đau lòng!

Hắn luôn thích tra tấn bản thân như vậy! Để nhắc cho bản thân nhớ kỹ nỗi nhục trước kia!

Kỳ thật, hắn hiểu chủ nhân nhà mình hơn ai hết! Là hoàng tử thì đã sao? Hoàng thượng đối với ngài không lạnh không nhạt, cái gì cũng không cho ngài, từ nhỏ có thể lớn lên, tất cả là nhờ chủ nhân nhà mình co được đuối được, ủy khúc cầu toàn, bây giờ mới có thể sống đến ngày hôm nay!

Nỗi khổ của chủ nhân, hắn đều hiểu được!

Chỉ là hy vọng, có một ngày chủ nhân, có thể đứng trên vạn người, lúc đó mới không uống phí nhiều năm uất ức như vậy!

Hách Liên Kinh Thương bước thật chậm về phía bờ sông, ám ảnh nhiều năm như vậy, không phải muốn vượt qua là vượt qua được! Hắn vẫn còn nhớ rõ, lúc mẫu phi của mình, mất trừng lớn, cũng nhớ rõ mình ở trong nước vô cùng tuyệt vọng!

Người túm chân mình ở đáy nước kia, đến nay hắn vẫn nhớ rõ.

Một ngày nào đó, hắc phải báo thù, đem kẻ muốn giết mình và hại chết mẫu phi mình dẫm nát dưới chân!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cõi Thường Nữ Nhân

Toàn thân hắc mặc cảm bào màu đen, chiếu rọi ngũ quan vốn cương ngạnh giống như Tu La địa ngục.

Lạnh, hận.

Hách Liên Kinh Thương chậm rãi cởi áo ngoài, đi tới giữa sông, nước ở thác nước này vô cùng ấm áp, hắc từ từ nhắm mắt cảm nhận thứ cảm giác run sợ khi bị nước cuốn trôi!

Trời đã tối rồi!

Hách Liên Kinh Thương tựa đầu vào một tảng đá lớn, ánh mắt lãnh ngạnh đảo qua bốn phía.

Hắc mỗi lần chỉ muốn ngâm mình một lát rồi lên!

Sự sợ hãi vẫn khiến cho thời gian ngâm mình dưới nước của hắc cũng không quá dài.

Không ngừng sợ hãi, còn có chán ghét!

Nước bỗng giống như ma quỷ, nó có thể thôn tính linh hồn con người. Làm cho người ta càng thêm oán hận ——

Hách Liên Kinh Thương chậm rãi đi về phía bờ bên kia, đột nhiên, cách đó không xa, hắc thấy hình như có một người!

Tóc dài tung bay, là nam nhân hay nữ nhân? Là người chết hay người sống?

Chẳng lẽ, là người bị chết đuối sao?

Không đúng, người chết không ngồi ở đó, nhưng, sao nơi này lại có người, hắc thế nhưng bởi vì khẩn trương mà không phát hiện ra!

Chậm rãi đi về phía người nọ, hắc nắm thật chặt nắm đầm, cầm lấy thanh chủy thủ đề phòng bất kì tình huống nào.

Lạnh, rất lạnh.

Sát khí, đằng đằng sát khí.

Hoa Tiểu Nhã mở to mắt, đột nhiên đối diện với một đôi mắt thật sâu.

Bất giác sợ run cả người, hắc là ai vậy?

Thì ra, là một nữ nhân!

Hách Liên Kinh Thương cười lạnh, nữ nhân? So với nam nhân càng âm hiểm! Càng giảo hoạt!

Nụ cười nhạt khiến Hoa Tiểu Nhã cũng không đoán được ý định của hắc.

“Người là ai?” Hoa Tiểu Nhã lạnh lùng nhìn người trước mặt tuy rằng thực anh tuấn, nhưng một nam nhân vô cùng lạnh lùng, khí lạnh trên người hắc, cơ hồ có thể đông chết người! Đúng là bởi vì khí tức trên người hắc làm cho nàng có một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Nam nhân lạnh lùng, giống như Lạc.

Ánh mắt Hoa Tiểu Nhã hiện lên sát khí và tuyệt vọng.

Hách Liên Kinh Thương vốn định rời đi, lại bị ánh mắt sát khí của nàng bắn thẳng đến thì thoáng kinh ngạc.

Nữ nhân này, thân phận ra sao, vì sao trên người có thể có sát khí lạnh đến thế? Chẳng lẽ, là người phải tới ám sát mình?

“Vì nhiệm vụ, quả nhiên nữ nhân chuyện gì cũng có thể làm ra!” Hách Liên Kinh Thương nhìn lướt qua cổ và hai vai trắng nõn bóng loáng của nàng lộ ra trên mặt nước, cười nhạt!

Hoa Tiểu Nhã khẽ cắn môi, cơ hồ không chút nghĩ ngợi, một liên hoàn cước từ trong nước vọt lên.

Đôi mắt nam nhân háo sắc, nàng bỗng nhiên ngây ngốc! Đôi mắt nam nhân lạnh lùng, nàng bỗng nhiên ngây ngốc! Đôi mắt nam nhân coi thường mình, nàng bỗng nhiên không còn ý thức!

Cho nên, vào giờ phút này, nàng thậm chí ra tay giáo huấn nam nhân tự cao tự đại này!

Hách Liên Kinh Thương thấy nàng nói ra tay là ra tay, vội vàng tránh né, bắt lấy chân ngọc của nàng, vận dụng nội lực, nàng giãy thế nào cũng không ra!

Hoa Tiểu Nhã đỏ mặt, chân còn lại đỡ được trào lực của hắn rồi đá ngược lại về phía hắn.

Hách Liên Kinh Thương sớm có phòng bị, nhưng vẫn bị nàng thoáng cái túm lấy ngực!

Buồng chân ngọc của nàng ra, bỗng chốc thuận tay ôm nàng vào trong ngực.

Hoa Tiểu Nhã thấy thế, cười lạnh, cứ như vậy thuận theo một chút ——

Hách Liên Kinh Thương toàn thân cứng đờ, cảm giác được trước ngực mềm mại, cơ hồ khiến hắn hơi giật mình dừng lại!

Nhiều năm như vậy, không có nữ nhân nào có thể đến gần thân thể hắn. Không nghĩ tới, một lần sảy chân để hận nghìn đời a!

Thấy toàn thân hắn cứng đờ, Hoa Tiểu Nhã âm thầm cười lạnh trong lòng, sắc nam đi! Chân trắng tấp của nàng húc tới chỗ dưới của hắn, khi sắc mặt hắn trở nên có phần tím ngắt mà cong người lại, thêm một chương nhắm vào ót hắn ——

Rốt cục, hắn nặng nề ngã xuống nước ——

Trước khi ngã đi, Hách Liên Kinh Thương trong lòng thâm ảo nảo! Quả nhiên, nữ nhân đều không đáng tin! Quả nhiên, tâm địa độc ác! Quả nhiên, mình đã coi thường nữ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thái Tử Và Nhị Hoàng Tử

Hoa Tiểu Nhã hừ lạnh, vỗ tay một cái, nhanh chóng lên bờ mặc quần áo tử tế, để phòng vạn nhất, nàng lập tức đi đường nhỏ thoát khỏi hiện trường ——

Tiểu Nghịch đợi một hồi, chủ nhân của mình mỗi lần tắm không quá một nén nhang! Sao đi lâu như vậy? Chẳng lẽ gặp phải chuyện gì bất trắc?

Nghĩ tới đây, Tiểu Nghịch thế nào cũng chờ không nổi nữa!

Vội vàng chạy vào ——

Mặt hồ tĩnh lặng, một người ngã xuống, đôi mắt Tiểu Nghịch trong nháy mắt mở to, “Chủ nhân!”

.....

Hoa Tiểu Nhã nghiêng dựa vào giường mềm, ăn điểm tâm Lục Y đem tới, híp mắt.

Người đàn ông kia là ai? Cũng không biết có nhìn thấy rõ mình hay không, đừng để lại phiền toái gì mới được!

Đều do mình nhất thời nương tay, để lại tánh mạng của hắn ——

Hoa Tiểu Nhã lại âm thầm có chút hối hận ——

Váy trắng thêu rải rác những tán hoa mai, tóc vấn kiểu hoa mai đơn giản, chiếu rọi gương mặt vốn kiều diễm của nàng trở nên động lòng người. Eo lưng áo rộng không bằng một nắm tay, xinh đẹp kiều hãnh càng thêm thanh thuần mị hoặc.

Nhìn Lục Y thoa phấn cho mình, Hoa Tiểu Nhã nhú mày một cái, ăn mặc xinh đẹp như vậy cho mình để làm gì?

“Lục Y, muội đây là muốn tiểu thư nhà muội đi quyến rũ người sao?” Hoa Tiểu Nhã cười như không cười, nhìn chằm chằm chính mình trong gương!

Không nghĩ tới mình ở cổ đại xinh đẹp hơn, vẫn là như vậy mình thấy còn yêu, thanh thuần điểm lệ a! Mặc dù có điểm quá non nớt!

“Tiểu thư, là phu nhân phân phó! Phu nhân nói, hôm nay nhất định phải làm cho tiểu thư thật xinh đẹp ! Tươi đẹp hơn hoa thơm cỏ lạ.” Lục Y kia trên gương mặt có hai má lúm đồng tiền khả ái, cười lên thật khiến người ta thích.

Hoa Tiểu Nhã lại nhú mồm một cái, “Tươi đẹp hơn hoa thơm cỏ lạ?”

“Đúng vậy a, phu nhân nói rồi! Tiểu thư nhìn kỹ trước đi rồi hẵng nói! Có điều, tiểu thư, người thế này thật xinh đẹp! Từ sau khi tiểu thư không còn ngốc nghếch nữa, ánh mắt có linh khí, còn là tiểu mỹ nhân khó gặp đó!” Lục Y ra sức tăng bốc, vẻ mặt tựa hồ đang say mê!

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu một cái, bất đắc dĩ gật điểm nhẹ vào trán của nàng, “Tốt lắm, đi xem một chút đi.”

“Dạ!” Lục Y vội vàng đi trước dẫn đường, đi tới đại sảnh ——

Đại sảnh Hoa gia, chưa bao giờ nào nhiệt như thế, không ngờ giống như mở yến tiệc, nam nam nữ nữ một đám người đông. Chẳng qua là người ngồi ghế chủ tọa không thấy Hoa Tam Nương, mà là hai người đàn ông không rõ thân phận.

Hoa Tiểu Nhã bước nhanh vào phòng khách, có hết sức đi kiểu thực nữ, đại sảnh vốn náo nhiệt rộn rã bỗng chốc yên lặng đi nhiều ——

Hoa Tiểu Nhã thấy mọi người đều nhìn về mình, có ghen tỵ, hâm mộ, chán ghét, còn có vui vẻ!

Nàng không úy kỵ nhìn về phía hai người đàn ông ngồi ghế chủ tọa này, đứng đầu, là một nam tử diện mạo tuấn nhã, ôn nhu, nam tử mặc một thân hoàng sắc cẩm bào thanh nhã, một đôi mắt sáng tựa nước thu trong vắt, làm cho người ta cảm thấy thật âm áp. Khi nam tử đang nhìn đến Hoa Tiểu Nhã, rõ ràng ánh mắt sáng lên, mang theo vài phần kinh diễm, gật đầu cười.

Hoa Tiểu Nhã cũng gật đầu với nam tử một cái, trong lúc đang nhìn về phía nam tử ngồi ghế chủ tọa bên trái, Hoa Tiểu Nhã rõ ràng sùng sốt, nếu như không phải có tư chất tốt, nàng thật sự sẽ thể hiện ra ngoài, chính là nam tử bị nàng đánh ngất xỉu trong nước!

Ngũ quan lãnh ngạnh, đôi mắt chim ưng, con ngươi rất lạnh, khí tức trên người cũng rất lạnh! Nam nhân lãnh ngạnh, cảm giác là một nam nhân rất giống Lạc!

Hoa Tiểu Nhã chỉ cảm thấy, thân phận hai nam nhân này, không giống nhau!

“Tiểu Nhã à, vị này là Thái tử đương triều! Vị kia, là Nhị hoàng tử đương triều.” Hoa Tam Nương vội vàng chỉ vào Thái tử ôn hòa và Nhị hoàng tử lãnh ngạnh mà giới thiệu. Khuôn mặt cũng cười toe toét, cơ hồ đắc ý tới híp cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Mai Hoa Nữ

Nhị hoàng tử đương triều? Tối hôm đó mình vậy mà đã đập Nhị hoàng tử đương triều?

Hoa Tiểu Nhã có hết sức cười dịu dàng, trong lòng lại suy nghĩ, hắn đã nhận ra mình chưa!

Ngần vịn lần không nên nhận ra mình mới phải a!

Nhẹ nhàng cúi đầu, “Dân nữ Hoa Tiểu Nhã bái kiến Thái tử cùng Nhị hoàng tử!”

Hách Liên Kinh Thiên gật đầu liên tục, “Người chính là Hoa Tiểu Nhã? Không tệ ——” đôi mắt ôn hòa mang theo vài phần thương thức, “Có thể được cả thiên sư đại nhân cứu trợ, chứng tỏ không phải là người bình thường.”

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã hơi hiểu vài phần, chẳng lẽ cũng là bởi vì mình được thiên sư cứu, cho nên đáng để Thái tử tới đây gặp mặt?

Hoa Tam Nương lập tức gật đầu, “Đúng vậy a, Tiểu Nhã nhà ta nhờ có thiên sư trị liệu, bây giờ mới có thể không hề ngu dại nữa, trở nên nghiêng nước nghiêng thành, tuyệt đại phong hoa, thông minh linh xảo như vậy ——”

“Mẹ.” Hoa Tiểu Nhã kéo tay áo bà, im lặng một chút, chớ thổi phồng mình được không! Một khi mình được Thái tử coi trọng, vậy thì đã sao? Mặc dù nhìn Thái tử so với Nhị hoàng tử kia ôn nhu hơn nhiều, nhưng nàng cũng không muốn có liên hệ gì với hoàng cung.

Một bên Hách Liên Kinh Thương cười như không cười, trong mắt mang theo vài phần mỉa mai cùng cười nhạo, mặc dù nàng đã mặc trang phục, nhưng hắn vừa nhìn một cái đã nhận ra, nàng chính là cô gái trong nước hôm đó! Vừa suy nghĩ vừa đoán, thác nước này cách Hoa phủ cũng không xa, cộng thêm khả năng gặp ai một lần sẽ không quên của hắn ——

Chẳng qua là, không nghĩ tới, nàng vậy mà cũng là một mai hoa nữ, còn là mai hoa nữ đã được thiên sư cứu!

Hách Liên Kinh Thiên hiểu rõ cười một tiếng, “Hoa phu nhân nói rất phải, mà nay bốn điện hạ vừa thấy quả nhiên không giống bình thường. Thu Nương ——,”

“Có nô tỳ.” Một cô gái hơn ba mươi tuổi mặc một thân tử sắc sau lưng Hách Liên Kinh Thiên đi ra, “Thu Nương nhất định sẽ chiếu cố tốt cho Hoa cô nương!”

Hoa cô nương, người mới gọi Hoa cô nương! Người một nhà đều là Hoa cô nương. Hoa Tiểu Nhã trong lòng âm thầm phẫn nộ!

“Chuyện này, ý Thái tử điện hạ là?” Hoa Tam Nương ánh mắt sáng lên, mang theo vài phần đắc ý ——

“Ý Thái tử điện hạ dĩ nhiên là đưa nàng hồi cung!” Hách Liên Kinh Thương tiếp lời, liếc mắt nhìn Hách Liên Kinh Thiên, hần nhủ mảy một cái.

Hách Liên Kinh Thiên gật đầu một cái, “Nhị đệ, những mai hoa nữ này tạm thời Nhị đệ đưa đi trước đi.”

“Được, Thái tử.” Hách Liên Kinh Thương lãnh ngạnh trên mặt không nhìn ra hi nộ ——

Chỉ là, Hoa Tiểu Nhã lại cảm thấy, hần đảo mắt liếc nhìn qua mình, đôi mắt lãnh ngạnh kia, mang theo vài phần không khí nguy hiểm ——

Không phải chứ? trong lòng Hoa Tiểu Nhã run lên, mình sẽ bị đưa đi sao? Có cơ may nào để không phải đi không?

Nhưng, so với mọi người, riêng việc nàng được thiên sư cứu đã cao hơn những mai hoa nữ khác!

Hoa Tiểu Nhã hiểu, giờ phút này nàng tranh cãi, trái lại sẽ làm cho người ta thêm chán ghét, nàng quyết định, đợi đúng thời cơ hãy nói ——

Nhưng trong lòng âm thầm nguyên rủa, rốt cục là người nào, gây nên lời đồn đãi mai hoa nữ nhảm nhí này a!

Dĩ nhiên, nếu như biết là mẫu thân hẹp hòi thích chiếm tiện nghi của mình, không biết nàng có ngất đi vì tức hay không ——

“Thường Hoa gia ——” Thái tử đi trước, chỉ để lại ba chữ này ——

Ánh mắt Hoa Tam Nương kia nhất thời kim quang xán lạn, tựa hồ có cảm giác bị vàng đập vào!

Thu Nương thật tự nhiên đỡ Hoa Tiểu Nhã đi ra phía ngoài ——

Xe ngựa hào hoa, vài con tuần mã ——

Đỉnh xe ngựa là ánh vàng rực rỡ, thoát nhìn giống như một loại vàng khiến cho người ta chói mắt, đồng thời, màu vàng cũng tượng trưng cho sự tôn quý! Lọng che xe ngựa đều khảm trăn châu màu trắng bốn phía xung quanh.

Hai con tuần mã màu trắng kéo xe ngựa, thấy Hách Liên Kinh Thiên ra ngoài, đã có người nằm trên mặt đất, chờ Thái tử lên xe.

Hách Liên Kinh Thương phi thân lên ngựa, Hách Liên Kinh Thiên sau khi lên xe, tự nhiên, bây giờ Hoa Tiểu Nhã cũng nên ngồi xe ngựa! Bởi vì, nàng dường như đã được chỉ định là người của Thái tử!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Vào Cung 1

“Hoa tiểu thư, lên xe đi.” Hách Liên Kinh Thương cất giọng lạnh lùng, nhìn Hoa Tiểu Nhã sững sờ đứng ở trước xe ngựa.

Hoa tiểu thư? Hoa cô nương? Có thể không gọi mình như thế hay không? Rất buồn nôn có biết hay không?

Hoa Tiểu Nhã liếc xéo hần một cái, nàng dường như cũng hiểu, đối phương hình như nhận ra mình, khóe miệng nhếch lên, môi hồng kia vốn kiêu diễm thoát nhìn càng thêm có sức cuốn hút, nàng một cước đạp lên sàn xe, mà cũng không phải là người đang nằm phục dưới xe.

“Ta là Hoa Tiểu Nhã!”

Hách Liên Kinh Thương hí mắt lại, nhìn bóng lưng Hoa Tiểu Nhã, thanh âm lạnh lùng mang theo vài phần kinh người, “Đi ——”

Hoa Tiểu Nhã lại âm thầm vui mừng, tên kia không đi vào, so với Hách Liên Kinh Thiên, nàng càng cảm thấy được Hách Liên Kinh Thiên cho nàng cảm giác khả ái một chút. Nàng hẳn là bắt đầu từ hắn, để bảo đảm địa vị của mình!

Nàng không muốn vào cung, làm sao để không phải vào cung.

“Tiểu Nhã, sao vậy? Hình như có chút buồn buồn không vui.” Bỏ qua thân phận Thái tử, Hách Liên Kinh Thiên là người tương đối thiện lương, dịu dàng, nghiêng dựa vào đệm mềm, tự nhiên quay lại rót một chén trà đưa cho Hoa Tiểu Nhã.

Có lẽ mới vừa rồi nghe nàng không vui mà nhắc lại tên mình, hắn rất thức thời gọi nàng là Tiểu Nhã, mà không phải là Hoa tiểu thư hay Hoa cô nương.

Hoa Tiểu Nhã vẫn luôn thích mềm không thích cứng, đối với Lạc, đó là một ngoại lệ, cũng là ngoại lệ duy nhất.

Cho nên, đối mặt với Thái tử ôn hòa trước mặt, nàng cũng không thể mang dáng vẻ như người ta thiếu mình nhiều tiền có phải không? Huống chi, nàng còn phải dựa vào tính tình của vị Thái tử này, nắm lấy nhược điểm này, để mình có thể ra khỏi hoàng cung.

Người ta nói “vào cửa cung sâu tựa biển” cũng không phải là hoàn toàn không có lý!

“Cám ơn.” Hoa Tiểu Nhã lễ phép cười một tiếng, nhưng trong lòng nghĩ đến chủ ý có lợi nhất của mình!

“Tiểu Nhã gặp thiên sư rồi? Hắn có nói gì hay không?” Thái tử khẽ chớp mắt, tựa như một đứa trẻ đang hiếu kỳ chuyện gì đó, nhìn vào ánh mắt kia của hắn, Hoa Tiểu Nhã biết, đó là một loại ánh mắt sùng bái.

Hoa Tiểu Nhã nhân dịp cười một tiếng, gật đầu một cái, “Thiên sư nói, Tiểu Nhã là một người phúc mỏng.”

“Phúc mỏng? Vậy cũng không đúng, nàng theo bôn Thái tử, sau này sẽ là Thái tử phi, nàng sao có thể là người phúc mỏng được?” Hách Liên Kinh Thiên lắc đầu như trống bỏi, không tán thành lời của nàng.

Hoa Tiểu Nhã sùng sốt, Thái Tử Phi?

“Nếu như, Thái tử không muốn Tiểu Nhã ————”

“Lời này tuyệt đối không thể nói!” Hách Liên Kinh Thiên che miệng Hoa Tiểu Nhã một cái, nhìn chung quanh, “Như vậy nàng sẽ mất mạng đó!”

“Mất mạng?” Hoa Tiểu Nhã kinh ngạc nhìn về phía Hách Liên Kinh Thiên, tại sao mình không làm Thái tử phi sẽ mất mạng ——

Chẳng lẽ?

Chẳng lẽ nói, bây giờ người giống mai hoa nữ nhiều như vậy, hoàng thượng vì an nguy quốc gia, chỉ cho phép giữ lại mạng sống Thái tử phi, những mai hoa nữ khác đều sẽ chết?

Nghĩ tới đây, trong lòng Hoa Tiểu Nhã chợt hồi hộp.

Nhiều nữ nhân như vậy, mới vừa rồi nàng xem một chút, có tới mấy chục người!

Nữ nhân tay trái gà không chặt, bọn họ cũng giết sao?

Khẽ cắn môi, địa vị của nữ nhân ở cổ đại, thật là, quá mức không có địa vị!

Quyền của hoàng thất này cũng quá mức bá đạo ngang ngược!

“Chúng ta đang đi đâu?” Hoa Tiểu Nhã thử hỏi, vậy là phải rời khỏi Mai Thành sao?

“Liên Thành. Dưới chân Thiên tử. Nàng đương nhiên phải theo ta tới Thái Tử Cung!” Vui mừng trong mắt Hách Liên Kinh Thiên càng ngày càng rõ, “Hoàng cung không có cảnh đẹp như bên ngoài, có điều, vẫn là nơi rất thú vị!”

Hoa Tiểu Nhã im lặng, thú vị này, có thể so sánh với tự do thoải mái sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vào Cung 2

“Những mai hoa nữ kia đâu?” Hoa Tiểu Nhã lần nữa nhìn về phía Hách Liên Kinh Thiên, thử dò hỏi.

Hách Liên Kinh Thiên dịu dàng cười một tiếng, giống như đại ca ca hàng xóm, “Bọn họ đi cùng Nhị đệ.”

“Chính là Nhị hoàng tử bên ngoài sao? Phủ đệ của hắn?” Trong lòng Hoa Tiểu Nhã thoáng hiểu ra, rất có thể, hắn chính là tay đao phủ, một tay đao phủ sẽ chém những cô gái kia trong khoảnh khắc.

“Nhị đệ còn không có phủ đệ, trước mắt hắn vẫn ở viện bên ngoài hoàng cung.” Thái tử nhếch môi cười một tiếng.

Hoa Tiểu Nhã chớp mắt, Nhị hoàng tử đó nhìn thế nào cũng phải là người hai mươi tuổi! Mà vẫn không có phủ đệ? Giống như trên ti vi, hoàng tử như vậy trái lại không được phụ hoàng yêu thương, nghe nói hoàng thượng cố ý đề phòng hắn mới không cho hắn phủ đệ!

Có điều, cho dù hắn không có thế lực gì, nhìn gương mặt lạnh lùng kia của hắn, nàng cũng hiểu, hắn rất khó đối phó, vẫn là cẩn thận một chút sẽ tốt!

Nếu hắn không có phủ đệ, trái lại nàng muốn cứu những nữ nhân kia sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Nói vậy, hắn ở hoàng cung cũng là một góc vắng vẻ! Về phần viện bên ngoài hoàng cung kia, chắc chắn sẽ không có quá nhiều thù vạ!

Hoa Tiểu Nhã đang sững sờ, xe ngựa lắc lư một cái, nàng ngã về phía sau ——

“Cẩn thận ——” Hách Liên Kinh Thiên ôm sau lưng nàng, bảo hộ nàng trong ngực.

Ánh mắt của nàng có vài phần long lanh khiến người ta say mê, da trắng nõn, môi đỏ tươi, thoạt nhìn giống như một anh đào thành thực, mang theo sức hấp dẫn chết người.

Hoa Tiểu Nhã rõ ràng nhìn thấy tựa hồ trong đôi mắt Hách Liên Kinh Thiên mang theo vài phần chăm chú, cổ họng động một chút, nàng đương nhiên hiểu, hắn này tựa hồ là xuân tình nhộn nhạo!

“Thái tử, không sao chứ.” Bên ngoài vang lên giọng nói lạnh lùng của Hách Liên Kinh Thương.

Hách Liên Kinh Thiên lúc này mới phản ứng kịp, sắc mặt nhất thời đỏ lên, liền vội vàng lắc đầu, “Không sao, không sao.”

Hách Liên Kinh Thương đương nhiên nghe được trong thanh âm kia của Hách Liên Kinh Thiên mấy phần hốt hoảng, nghi ngờ nhú mày một cái, lúc này mới tiếp tục lên đường.

Buông tay đỡ lưng nàng, Hách Liên Kinh Thiên ngượng ngùng không biết nói gì cho phải.

“Thái tử.”

“Gọi ta Kinh Thiên là được rồi.” Sắc mặt Hách Liên Kinh Thiên mang theo vài phần đỏ ửng, ánh mắt không được tự nhiên lơ đãng bất định.

Hoa Tiểu Nhã âm thầm bật cười, một thái tử đã vậy còn quá thuần tình!

Liên Thành, là đô thành của Hách Liên Quốc, trên đường ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt.

Hoa Tiểu Nhã vén rèm lên nhìn cửa hàng hai bên đường đi, lơ đãng ngẩng đầu vừa đúng nhìn sang Hách Liên Kinh Thương, bốn mắt nhìn nhau ——

Hoa Tiểu Nhã ưu nhã cười một tiếng, mang theo vài phần khiêu khích cùng tà mị.

Hách Liên Kinh Thương khẽ cắn răng, mạng của mình vốn thiếu chút nữa đã mất trong tay nàng! Sớm muộn, hắn phải làm mất mặt nữ nhân này!

Thấy hắn nhìn mình hận thù như vậy, Hoa Tiểu Nhã làm mặt quỷ, khiến cho sắc mặt Hách Liên Kinh Thương càng thêm tối!

Thấy hắn đen mặt, Hoa Tiểu Nhã tiếp tục, nhướn mày ——

Lần này, sắc mặt Hách Liên Kinh Thương lại biến thành đỏ!

Sắc mặt này từ xanh biến thành đen rồi lại chuyển thành trắng, rất thú vị.

“Tiểu Nhã, nàng nhìn gì đó?” một cái đầu vươn tới cửa sổ xe nhỏ, dĩ nhiên là Thái tử Hách Liên Kinh Thiên, hắn tò mò tiến lại gần ——

Hoa Tiểu Nhã vội vàng quay đầu lại, “Không có ——”

Xe ngựa lắc lư một cái, môi của nàng, kề sát mặt hắn ——

Mặt Hách Liên Kinh Thiên lập tức cũng vô cùng đỏ ——

Mặt Hách Liên Kinh Thương trong nháy mắt lại xanh lét!

Nữ nhân kia, quả nhiên không phải là đèn cạn dầu, ban ngày ban mặt, vậy mà câu dẫn Thái tử lộ liễu như thế!

Chỉ có điều, lừa gạt của hần thể nào cũng không áp xuống được, hần không thể đưa nữ nhân kia ra, kiên quyết vạch trần bản chất của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vào Cung 3

Có nhiều lúc, tâm tình của hần không khống chế được?

Hần vẫn sẽ hết sức không chế tâm tình của mình, cái gọi là, hi vọng không hiện ra ngoài.

Thế nhưng, hôm nay, hần chỉ sợ rằng hần cũng không biết được, hi vọng của hần lại bất thường như vậy ——

Hách Liên Kinh Thiên sờ sờ gò má của mình, môi nàng tựa như một cục bông, chạm vào mặt mình, hơi tê tê, khiến hần rất thích.

Hoa Tiểu Nhã cũng không để ý, không phải chỉ là không cẩn thận chạm phải mặt hần thôi sao. Có cần thiết phải đỏ mặt, ánh mắt này nhìn mình chăm chăm, giống như mình làm gì hần vậy!

Đến khi gặp được Hách Liên Diệu Sở, hoàng thượng của Hách Liên Quốc.

Khuôn mặt đỏ bừng kia của Hách Liên Kinh Thiên mới khôi phục bình thường ——

Hoàng thượng a! Hoa Tiểu Nhã bình tĩnh nhìn Hách Liên Diệu Sở, ông ta chính là hoàng thượng? Thoạt nhìn có vẻ ốm yếu! Giống như người không có khí lực gì!

“Tiểu Nhã, mau mau hành lễ đi!” Thái tử Hách Liên Kinh Thiên thấy nàng nhìn thẳng phụ hoàng của mình như thế, trong lòng gấp gáp, vội vàng nhắc nhở.

Hách Liên Diệu Sở cũng không để ý, xua xua tay, “Từ nhỏ nàng đã lớn lên bên ngoài cung, không có gì đáng ngại, quy củ trong cung từ từ làm quen!”

Thấy phụ hoàng nói vậy, Hách Liên Kinh Thiên lúc này mới vui vẻ cười một tiếng, “Đa tạ phụ hoàng.”

Hách Liên Diệu Sở ho khan mấy tiếng, trên mặt có chút yếu ớt, “Tốt, Kinh Thiên vừa ý cô nương này không?”

“Thưa phụ hoàng, Kinh Thiên rất thích Tiểu Nhã.” Hách Liên Kinh Thiên cung tay làm lễ nói.

Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã giật giật, nhưng vẫn nhin xuống, dù sao, mình hoàn toàn không có chỗ nói chuyện.

“Tốt, tối sau đưa vào trong cung của con đi.”

“Đa tạ phụ hoàng!”

Hoa Tiểu Nhã được sắp xếp ở Tử Dao Cung bên cạnh Kinh Thiên Cung.

Tử Dao Cung không lớn, cũng rất lịch sự tao nhã, so với cung khác, nơi này tương đối yên lặng.

Hoa Tiểu Nhã để mặc Thu Nương tắm rửa thay quần áo cho nàng ——

Mặc một chiếc váy bó thật sát, rồi mang nàng tới Thái Tử Cung!

Không thể nào. Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã giật giật, nàng sẽ cứ như vậy bị lâm hạnh sao?

Không phải là chưa có tiền hành đại lễ gì sao? Người xưa không phải là rất phong kiến sao? Sao hôm nay đã để cho nàng thị tẩm chứ?

“Thu Nương, ta đây là ——” Hoa Tiểu Nhã thử dò hỏi.

Trên mặt Thu Nương mang theo mấy phần nghiêm túc, “Hầu hạ Thái tử điện hạ cho tốt.”

Kinh Thiên Cung của Thái tử không xa, nhưng kế hoạch lớn của Hoa Tiểu Nhã lại đại loạn.

Nhìn trời đã tối thui, nàng âm thầm lo lắng cho những mai hoa nữ kia ——

“Thái tử điện hạ, Hoa cô nương đã đến!”

“Vào đi.” Thanh âm dịu dàng của Thái tử vang lên, đợi cửa phòng mở ra, nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã kiến khỏa linh lung, trong mắt hấn thoáng qua một chút si mê ——

Đem Hoa Tiểu Nhã bỏ trên giường, tất cả mọi người lui ra ngoài, chỉ để lại thái tử cùng Hoa Tiểu Nhã.

Thái tử từ từ đi về phía nàng, thanh âm vài phần lúng túng, “Tiểu Nhã ——”

Hoa Tiểu Nhã ừ một tiếng, trong mắt chuyển động một cái, nhìn thấy trên bàn bên cạnh hình như có một ít y phục đã chuẩn bị cho mình, rồi mới lên tiếng, “Có thể giúp ta cởi ra trước được không?”

Hách Liên Kinh Thiên liền vội vàng gạt đầu, ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua đường cong của nàng ——

Nhìn eo của nàng, hấn cơ hồ nuốt nước miếng xuống mấy lần ——

Đợi khi rốt cục thân thể vốn được che kín nửa trần trụi như ẩn như hiện qua lớp vải mỏng kia, Hách Liên Kinh Thiên vội vàng quay đầu.

Hoa Tiểu Nhã âm thầm vui mừng, thật tốt là hấn không háo sắc, “Kinh Thiên, lấy giúp ta y phục tới được không?”

Hách Liên Kinh Thiên liền vội vàng gạt đầu, nhưng vừa nghĩ lại, lại lắc đầu, “Ta, nàng ——”

“Ta biết Kinh Thiên là chính nhân quân tử, giữa chúng ta cũng chưa đủ quen thuộc, cho nên, Kinh Thiên cũng sẽ không chiếm đoạt ta ở nơi này chứ?”
Hoa Tiểu Nhã trực tiếp hỏi, chớp đôi mắt to, tựa hồ mang theo vài phần điềm đạm đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thị Tầm

Hách Liên Kinh Thiên hình như đã muốn đồng ý ngay lập tức. Nhưng lại dừng lại, vội lắc đầu, nói tới đây, trong mắt vội vàng nhìn Hoa Tiểu Nhã, “Tiểu Nhã, ta rất thích nàng. Cho nên ——” Cho nên, hiện tại không còn gì tốt hơn?

Cho nên? Làm sao có thể có cho nên!

Hoa Tiểu Nhã vội vàng cười một tiếng, “Nhưng, buổi tối ta còn chưa ăn cái gì a, đói chết rồi!”

“Thì ra là vậy.” Hách Liên Kinh Thiên cười cười, phân phó hạ nhân đi chuẩn bị một ít đồ ăn, lại lấy y phục tới cho nàng mặc vào.

Quả nhiên rất dễ lừa! Hoa Tiểu Nhã âm thầm cười trộm.

Cơm nước no nê, nhìn vẻ mặt Hách Liên Kinh Thiên kia thể hiện ý người ăn no rồi để cho ta ăn, Hoa Tiểu Nhã toát mồ hôi.

“Chúng ta nghỉ ngơi đi.” Hoa Tiểu Nhã nói xong, kéo tay Hách Liên Kinh Thiên, đi tới giường.

Trong lòng Hách Liên Kinh Thiên không ngừng nhảy nhót, chờ khi ôm Hoa Tiểu Nhã trong ngực ——

Ngón tay Hoa Tiểu Nhã lướt nhẹ trên gò má hấn ——

Cảm giác tê tê dại dại, khiến cho Hách Liên Kinh Thiên giống như mất hồn.

Trong phòng đèn tắt ——

Bóng người trong đêm tối, híp mắt lại, tại sao hấn phải tới đây, hấn cũng không biết, nếu như bị người khác phát hiện, sợ rằng hấn còn có thể gặp phiền toái.

Hách Liên Kinh Thiên thờ dãi, không biết tại sao, trong lòng buồn bã luống cuống, có lẽ là bởi vì mai hoa nữ!

Hấn nên giết chết cô mai hoa nữ này!

Đột nhiên, cửa phòng thái tử, một bóng người nhỏ nhắn chui ra, quay đầu, tựa hồ trên người còn đeo một tay nải nhỏ!

Hách Liên Kinh Thiên chớp chớp mắt, không biết tại sao, hấn lại cười ——

Cười lạnh, lại thở phào nhẹ nhõm.

Cũng biết nữ nhân này quá có thể giày vò!

Hoa Tiểu Nhã quay đầu nhìn bốn phía, dựa vào võ nghệ cao cường, lật người nhảy một cái lên đầu tường ——

Không tệ không tệ ——

Thế nhưng, nhìn lại thị vệ hai bên đầu tường, nàng thoáng chốc đã khóc chạy vội ——

Không thể nào, sao lại nhiều thị vệ như vậy!

Nàng không nghĩ tới, nơi mình ở chính là Đông cung thái tử a!

Quả nhiên, khu vực bất đồng, tư tưởng cũng bất đồng.

Mất thấy thị vệ sắp đi tới, khi Hoa Tiểu Nhã đang lo lắng làm sao tránh khỏi thị vệ, đã rơi vào trong lòng ngực một người ——

Hoa Tiểu Nhã vừa muốn kêu lên, có một bàn tay che trên miệng nàng ——

Ngẩng đầu, nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng kia, Hoa Tiểu Nhã tròn tròn hai mắt, là hấn ——

Chớ nhìn hấn một thân y phục dạ hành, chớ nhìn hấn mang theo mặt nạ màu đen.

Nhưng cái lạnh trên người hấn, cảm giác đó, nàng có thể liếc mắt đã nhận ra hấn ——

Sao lại là hấn chứ? Sao hấn lại ở nơi này? Đôi mắt nghi ngờ của Hoa Tiểu Nhã lay động.

Chỉ có điều nhìn hướng hấn phi thân mang theo mình đi tới ——

Nàng nháy mắt mấy cái, kia không phải là bên ngoài cung sao?

Ai da, hấn có hảo tâm như vậy sao? Không phải là muốn đem nàng mang ra ngoài thủ tiêu chứ?

Báo thù? Báo thù mình ngày đó đá hấn còn bỏ vào đầu hấn?

Vậy cũng không phải, nhìn tốc độ phi hành của hấn, công phu mèo cào kia của mình căn bản không phải đối thủ!

Nghĩ tới đây, thấy bốn bề vắng lặng, trực tiếp há mồm cắn cánh tay của hấn ——

“Á.” Hách Liên Kinh Thương cau mày, nữ nhân này cầm tinh con chó sao? Minh hảo tâm cứu nàng, nàng lại còn cắn mình!

Một tay đem nàng vớt trên mặt đất, phất mở tay áo, một hàng dấu răng có vết máu kia xuất hiện trên cánh tay hấn ——

Giọng nói Hách Liên Kinh Thương lạnh lùng, “Người là chó sao?”

Hoa Tiểu Nhã xoa xoa vết máu trên môi, ha ha cười thành tiếng, “Thật ngại, ta cầm tinh không giống người!”

“Người dám mắng ta là chó?” Hách Liên Kinh Thương hí mắt, một hơi thở lạnh lùng lướt qua khắp người nàng. Hấn đường đường là Nhị hoàng tử, lại chưa từng chịu lép vế trước nữ nhân như thế, càng chưa đến mức bị người mắng thành chó chứ! Nàng là người đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hấn Muốn Nàng

Người cảm thấy bị vũ nhục giống chó sao?” Hoa Tiểu Nhã không chịu yếu thế, liếc mắt, “Người bắt ta tới đây làm gì!”

Bắt nàng? Hấn vừa rồi rõ ràng là cứu nàng có phải hay không? Một khi bị người khác phát hiện, nàng bị đánh gục tại chỗ cũng không có gì lạ! Nữ nhân này thật không biết tốt xấu!

Có điều, tại sao mình phải cứu nàng ta?

“Ngươi còn nhớ giữa chúng ta còn có món nợ cần phải tính hay không!” Thanh âm Hách Liên Kinh Thương lạnh lùng, mang theo vài phần hàn ý.

Hoa Tiểu Nhã nuốt nước miếng, nhìn bốn phía đen như mực, không có người ở ——

“Thì ra là, ngươi cũng biết sợ sao!” Thanh âm Hách Liên Kinh Thương mang theo vài phần tà mị ——

“Chuyện đó, ai sợ ngươi chứ! Không phải ta cũng chỉ đá ngươi một cước, bỏ ngươi một cái thôi sao! Cùng lắm thì ta để cho ngươi đá lại là được!” Hoa Tiểu Nhã cố gắng trấn định! Đối mặt với nam nhân lạnh lùng như vậy, nói không sợ là nói dối.

Nam nhân như vậy vốn dĩ không biết thương hương tiếc ngọc!

“Hả?” Hách Liên Kinh Thương cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi! “Ngươi chỉ đá ta một cước?” Nàng thiếu chút nữa hủy đi tính mạng của hắn có phải không đây? Nữ nhân này, lớn như vậy còn không biết sợ hãi ——

“Ngươi, ngươi muốn thế nào!” Hoa Tiểu Nhã thấy hắn dường như sắp dán đến mặt mình, thân thể của nàng không tự chủ được ngã về phía sau ——

Nam nhân và nữ nhân đứng trước vấn đề giới tính, khí thế đã thua một bậc!

“Muốn thế nào!” Hách Liên Kinh Thương khó có thể thấy được nàng bình thường quật cường không nhận thua mà nay trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, cầm lên một lọn tóc trên vai nàng, đặt dưới chóp mũi ngửi một cái, “Bồn vương muốn bắt ngươi thử nghiệm một lần, bồn vương đã bị ngươi đá hư chưa!”

“Ngươi nói cái gì?” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên lớn tiếng, tên nam nhân này lại đang nói...

“Ta nói cái gì, ngươi sẽ hiểu thôi!” Thanh âm Hách Liên Kinh Thương mềm nhũn đi mấy phần, đưa tay, bình tĩnh đem thân thể muốn phản kích của nàng điểm huyết tới cứng đờ ——

Hoa Tiểu Nhã âm thầm cắn răng, chiêu điểm huyết cùng kinh công thời cổ đại này quá biến thái!

Thấy cổ nàng tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, Hách Liên Kinh Thương chỉ cảm thấy thân thể có một cảm giác mãnh liệt không nói ra được.

Hắn muốn nàng,

Mỗi tế bào trên người đều kêu gào ——

“Á, ngươi đừng quên, ta là của đại ca ngươi, nữ nhân của Thái tử!” Hoa Tiểu Nhã mang thân phận thái tử ra muốn uy hiếp hắn.

“Ngươi đã là nữ nhân của hắn, vì sao còn muốn chạy trốn?” Híp mắt, chìm đắm trong mùi hương thơm ngát trên người nàng.

“Ngươi quản được sao!” Hoa Tiểu Nhã khinh bỉ nhìn hắn chằm chằm, “Nếu ngươi dám làm gì đối với ta, sau này ta sẽ nói cho Thái tử ——”

“Ngươi cảm thấy, ngươi còn giữ được mạng sao?” Thanh âm Hách Liên Kinh Thương lạnh buốt, làm cho Hoa Tiểu Nhã nghe không ra thiệt giả!

Khinh bỉ!

Cả đời mình rơi vào tay người tên Lạc kia, đời này chẳng lẽ lại ngã quỵ trên tay người đàn ông này sao?

Tại sao mình luôn bị loại nam nhân này ám toán?

Hách Liên Kinh Thương tựa hồ cảm thấy sự tuyệt vọng trên người nàng, còn có bi thương.

Sừng sốt một chút, lúc này hắn mới nâng cầm nàng lên, trong sự thờ ơ mang theo vài phần bá đạo, “Ngươi yên tâm, ta sẽ không kém tên nam nhân kia.”

Có ý gì?

Hoa Tiểu Nhã vừa định phản bác khinh bỉ cộng thêm châm chọc, lại thấy một bóng đen lướt qua.

Đứng, nàng không nhìn lắm, ở sau lưng Hách Liên Kinh Thương có một bóng đen, thoát ần thoát hiện ——

Hoa Tiểu Nhã hoảng sợ mở to hai mắt!

Giờ phút này, Hách Liên Kinh Thương tựa hồ cũng không đáng sợ như vậy, đáng sợ chính là yêu quái sau lưng hắn kia!

“Yêu, yêu ——”

“Muốn?” Hách Liên Kinh Thương nhú mày một cái, nhanh như vậy đã muốn rồi? Cười tà mị một tiếng, đôi môi khô gọi kia còn chưa chạm được lên môi đỏ búng của Hoa Tiểu Nhã, lại đột nhiên ngã nhào xuống đất ——

Chương 21: Xà Yêu

Hoa Tiểu Nhã chớp chớp mắt, không thể nào, lúc đối phó với mình, thủ đoạn cao như vậy với mình, sao đối phó với yêu quái này, lại yếu đuối như vậy?

Quả nhiên, bị thương luôn là người yếu!

Không được, nàng phải mạnh mẽ lên a, a a!

“Úi chà, quả là mỹ vị.” Một giọng nam thấp phần tà mị mang theo vài phần lưu manh.

Hoa Tiểu Nhã nhú mày một cái, nàng muốn nhìn rõ, rốt cuộc là yêu quái gì, đáng tiếc, mặc cho nàng chớp mắt, cũng không cách nào thấy rõ ——

Nhất là, bây giờ nàng còn bị điểm huyết ở đây ——

Cảm giác được sau lưng tựa hồ có tiếng sột soạt, Hoa Tiểu Nhã chỉ cảm thấy da gà cũng nổi lên rồi! Giờ phút này nàng rất muốn quay đầu lại xem rốt cuộc là thứ gì!

Yêu quái không đáng sợ, đáng sợ chính là những thứ không biết là gì cứ bò phía sau mình.

Nhất định là loài bò sát!

Động vật nàng ghê tởm nhất! Chắc chắn là một loài rắn, hay rắn, đều là thứ vô cùng ghê tởm!

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi sợ run cả người.

Cảm thấy sau lưng tựa như có thứ gì đó mềm nhũn bò tới trên mặt nàng, thân thể nàng vốn cứng ngắc lại càng thêm lạnh cả người, da gà trên người đều nổi hết lên rồi.

Thứ mềm nhũn đó vẫn bò trên cổ nàng, khiến nàng bất giác nghĩ tới một chữ —— xà.

“Sợ không?” Bên tai truyền đến một thanh âm nam nhân tà mị.

Hoa Tiểu Nhã cơ hồ cảm giác da gà của mình đã rớt đầy đất, mặc dù, thanh âm của hắn rất tà mị, cũng rất dễ nghe, nhưng, hắn không phải là người a!

Người này có thể là yêu quái, còn là yêu quái mềm nhũn kia a!

“Ngươi, ngươi là rắn?” Hoa Tiểu Nhã cảm giác được khí nóng như truyền tới từ nơi cổ kia, tựa hồ là hơi thở của người thổi tới phía trên ——

“Ngươi sợ sao?” Nam tử nhẹ nhàng cười một tiếng. Hơi rung lên, cái đuôi liên vểnh lên, cứ thế chui vào bên trong cổ Hoa Tiểu Nhã ——

Hoa Tiểu Nhã rất muốn ói, quá ghê tởm, càng nổi da gà nhiều hơn!

Tối nay, da gà nổi lên sao, có thể thành một bàn lớn đó!

Nhất là cảm giác được cái đuôi mềm nhũn kia luồn vào trong áo trong của mình, khua trước ngực mình, nàng cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Trong lòng càng ngày càng hận tên Nhị hoàng tử đáng căm ghét kia!

Nếu không phải là hắn, mình ít nhất còn có cơ hội phản kích hoặc chạy trốn! Cho dù không có, nhiều nhất cũng hôn mê như tên Nhị hoàng tử kia, không biết gì hết. Hôm nay, lại bị đối đãi như vậy, nàng cơ hồ cho rằng sau này mình sẽ bị ám ảnh trong lòng mất.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, Lãnh Họa Thu cười càng thêm tà mị, thanh âm càng gần thêm mấy phần, “Sợ không? Thoái mái không?”

Nói xong, thu lại đuôi rắn thật dài kia, trước mặt bắt đầu khiêu khích đầu hũ nhỏ ra của nàng ——

Hoa Tiểu Nhã khê cần răng, thanh âm ngược lại trong trẻo lạnh lùng, “Sợ ngươi? Ta sẽ sợ cái thứ quái vật không tay không chân như ngươi sao? Ta chỉ cảm thấy ngươi quá ghê tởm!”

Nàng việc gì phải sợ! Mặc dù nàng rất sợ, nhưng khi thấy mình bị hắn đùa bỡn như vậy, trong lòng rất khó chịu.

“Ngươi thật không thành thực.” Lãnh Họa Thu nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ngươi xem, thân thể ngươi có phản ứng?”

“Ghê tởm.” Hoa Tiểu Nhã lạnh lùng phun ra hai chữ.

Lãnh Họa Thu híp mắt, lại quần đùi rấn ở trên hông nàng, nàng cơ hồ lập tức bị hấn quần lấy.

Lần này, nàng đã thấy rõ!

Đây là một tên quái vật đầu người mình rắn! Hấn có một cái đầu người, mặc dù khuôn mặt không quá khó nhìn, thậm chí có chút âm nhu tuấn mỹ, nhưng thân rắn không tay kia lại cho nàng một cảm giác muốn nôn mửa.

“Ngươi, ngươi, thật ghê tởm!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Xà Yêu Ghê Tởm

“Ngươi thử nói thêm ba tiếng ta ghê tởm xem!” Con người Lãnh Họa Thu nhú lại, cắn lấy môi nàng như trừng phạt –

Thân thể Hoa Tiểu Nhã cứng ngắc càng thêm run rẩy dữ dội.

Nàng hận không thể tự mình ghê tởm tới ngất đi!

Thấy vẻ mặt như muốn chết của nàng, Lãnh Họa Thu cười sáng sặc, “Nghe nói, ngươi là nữ nhân được thiên sư cứu về?”

Thì ra hấn tìm mình là vì lý do này sao?

Hoa Tiểu Nhã hé mắt, thiên sư có được sự tôn trọng của thế nhân, nhưng cả yêu quái sao! Tựa hồ cũng hận hấn hận đến lợi hại!

“Ngươi không nói ta cũng biết rồi!” Khóe miệng Lãnh Họa Thu nhếch lên, cười đến nghiêng nước nghiêng thành, “Thế nào, ngươi sợ? Không biết nếu đem ngươi về yêu tộc của chúng ta, sẽ thế nào nhỉ!”

“Khi dễ một nữ nhân, coi là có bản lĩnh gì? Yêu quái chết tiệt!” Hoa Tiểu Nhã khịt mũi khinh bỉ.

“Thật kỳ quái, tên Bạch Trì Hữu đó, hấn cứu nữ nhân nào, bốn tọa phải giết người đó.” Vuốt ve khuôn mặt trắng nõn lạnh băng kia của nàng, Lãnh Họa Thu cười hết sức gian ác.

“Bạch Trì Hữu?” Hoa Tiểu Nhã híp mắt một cái. “Ngươi giết ta đi.” Dù sao nàng cũng chết một lần rồi, thay vì bị vũ nhục, còn không bằng bị giết thật thống khoái!

“Giết ngươi?” Lãnh Họa Thu cười đến mặt mày rạng rỡ, thân rắn uốn éo, “Ta thật không cam lòng, nhìn làn da ngươi trắng nõn, chắc chắn, thật là tươi ngon –“

.....

“Tiểu Bạch Bạch, tiểu nha đầu kia gặp nguy hiểm, ngươi mau tới cứu nàng.” Lão đầu lấy bùa truyền âm ra gọi cho Bạch Trì Hữu.

Bạch Trì Hữu: “.....”

Không phải hấn đã cứu rồi sao?

“Ngươi còn có một bình thu thủy đàn nữa? Nhanh như vậy?” Bạch Trì Hữu khẽ nheo mắt, làm sao có thể chứ! Lúc này mới được hơn một tháng, thu thủy đàn này dù thế nào cũng phải nửa năm mới luyện được một bình mà?

“Á, Tiểu Bạch Bạch, không phải ta đã đưa cho ngươi thu thủy đàn rồi sao! Thế nào, ngươi muốn nuốt lời?” Lão đầu nhú chân mày, trong mắt mang theo vài phần tức giận.

“Nuốt lời? Lần trước không phải ta đã cứu rồi sao!” Bạch Trì Hữu nhú mày, lão đầu này rốt cuộc muốn làm gì!

“Không được! Ngươi nói giúp ta bảo vệ cô nương kia, cho đến khi nào ta có thể tra ra tại sao nàng lại đào hoa quá độ!”

“Lão nói cái gì?” Lão đầu này rõ ràng là ăn vạ! Lần trước rõ ràng nói chỉ cần cứu là được!

“Sao? Chẳng lẽ sau này ngươi không cần thu thủy đàn nữa?” Lão đầu khoanh tay trước ngực, vẻ mặt làm ra vẻ ‘ta ăn vạ ngươi làm gì được ta’, thuận tiện vỗ tay một cái, “Tốt lắm, bùa truyền âm cũng sắp mất, có cứu hay không tùy ngươi suy xét!”

Nói xong, bùa truyền âm tự động biến mất –

Bạch Trì Hữu hít một hơi, trên người mang theo vài phần lạnh lẽo. Lão đầu thối tha này! Lại còn uy hiếp mình!

Lão đầu cười hắc hắc, làm bầm lâu bầu, tiểu tử thối, ta đây còn không phải là đang giúp ngươi sao?

.....

Hoa Tiểu Nhã hôn mê, còn mơ thấy ác mộng.

Rắn, khắp nơi đều là rắn, mình tựa hồ vào hang rắn a!

Khua tay, muốn đuổi những thứ đáng ghét này đi, nhưng những con rắn này cứ hết đám này đến đám khác bò trên người nàng.

“A -” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên ngồi dậy, lúc này mới phát hiện, mình lại đang ở trên một cái giường.

Cung điện cùng gian phòng đều xa hoa, giường lớn xa hoa mình nằm có thể sánh ngang với long sàng.

Đây là đâu? Hoa Tiểu Nhã đảo mắt, không biết vừa rồi tại sao lại hôn mê! Chẳng lẽ là tên Nhị hoàng tử đó hay người trong hoàng cung cứu mình? Cho nên, nơi này là long cung?

Nhưng ánh mắt nàng nhìn quanh bốn phía, từ bài trí đầu giường, hình vẽ trên bình phong, còn cả đồ đạc trong phòng! Lại không hề có một thứ gì là long, mà toàn bộ là xà!

Trong lòng nàng mơ hồ có một dự cảm xấu!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Yêu Vương Xinh Đẹp

Đây sẽ không phải là hang ổ của xà yêu chứ?

“Ngươi tỉnh rồi!” Một nữ xà yêu nửa thân dưới là mình rắn, nửa người trên là người bình thường “đi” tới đây, nàng đi tới dáng vẻ thướt tha, ngực tròn trịa lộ rõ, giọng nói mang theo mấy phần ý cười nhạo, “Vương nói, chờ ngươi tỉnh lại thì đến gặp ngài.”

“Vương?”

Quả nhiên, quả nhiên mình đang ở hang ổ của xà yêu!

Lần này xong rồi, ngay cả ảo tưởng tối thiểu cũng tan tành!

Vừa nhìn nữ xà yêu kia, tóc gáy Hoa Tiểu Nhã cũng nhảy dựng lên!

Cũng không biết vương kia rốt cuộc là thứ gì! Sẽ không phải cũng là xà yêu chứ? Hay chính là nam nhân ngày đó nàng gặp?

“Dĩ nhiên, Xà vương và Yêu vương của chúng ta đều đang ở đại sảnh chờ ngươi đó!” Khóe miệng nữ xà yêu nhếch lên, cười hết sức quỷ dị.

Trời ạ, lại còn có hai con yêu quái!

Hoa Tiểu Nhã cũng không biết mình đang ở đâu, nhưng là hang ổ của xà yêu, chỉ sợ là địa bàn của yêu tộc? Nghe nói thiên sư đã bày kết giới, vậy làm sao mình tiến vào được đây?

Xem ra thiên sư đó cũng thật ngu ngốc, ngay cả kết giới của mình bị người ta phá giải cũng không biết!

Thấy nàng không nói lời nào, nữ xà yêu hừ lạnh một tiếng, “Nhanh lên chút, chờ khi Yêu vương tức giận đem ngươi làm bữa điểm tâm cũng chớ có trách ta không nhắc nhở ngươi!”

“Sao ngươi không nói sớm!” Lập tức chạy ra ngoài đi theo nữ xà yêu về phía đại điện.

Đại diện xanh vàng rực rỡ, ngay phía trước đại diện là một con – rắn quấn quanh.

Được rồi, người đem xà để lên trời, nó vẫn là xà thôi!

Ồ ngay phía trên đại diện là một cô gái mặc y phục màu đỏ nửa năm, tóc cô gái cũng đỏ như lửa, tung bay rực rỡ, đôi môi đỏ mọng xinh xắn, làn da trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp.

Chân chân thật thật là một mỹ nhân nha!

Mỹ nhân!

Hoa Tiểu Nhã nuốt nước miếng cái ực, cách đó không xa một nam nhân áo đen đang ngồi nhìn, Hoa Tiểu Nhã hí mắt lại.

Là hân, là xà yêu đó!

Lúc này có thể nhìn rõ hình dạng hân, tưởng tượng lúc trước hân kéo cái đuôi rắn ghê tởm kia, nàng thật hận không thể đập hân mấy cái.

Chỉ có điều, Xà yêu và Yêu vương, Yêu vương kia là nữ sao?

Thấy Hoa Tiểu Nhã không e ngại gì cứ nhìn chăm chăm như thế, đôi môi đỏ rực hé ra một câu, nụ cười quyến rũ mang theo vài phần say lòng người, “Cô nương đã được Bạch Trì Hữu cứu?”

Trong thanh âm quyến rũ mang theo đầy mỉa mai.

Hoa Tiểu Nhã gật đầu một cái, “Người là Yêu vương?”

“Không sai.” Tay phải của Hình Họa xoay xoay chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay trái, nhàn nhã gật đầu một cái. Lúc giờ tay nhấc chân, cũng thập phần quyến rũ.

Hoa Tiểu Nhã nhìn cơ hồ cũng muốn đồ gục trước hân, đẹp a, xinh đẹp giống như yêu tinh vậy!

Nhưng mà, đây vốn đã là yêu tinh mà? Yêu vương nhất định là một đại yêu tinh!

“Người đã là Yêu vương chắc chắn sẽ không chấp nhận như tên xà yêu này chứ!” Hoa Tiểu Nhã nịnh bợ trước đã, từ vị trí của nàng cũng có thể nhìn ra, Yêu vương này lớn hơn xà yêu.

Khóe miệng Hình Họa hơi nhếch lên, không nói gì thêm.

Hoa Tiểu Nhã tiếp tục nói: “Mặc dù ta quả thật được Bạch Trì Hữu cứu, nhưng ta và hân chỉ là bè nước gặp nhau, vốn cũng không quen biết! Ngay cả dáng dấp của hân thế nào ta cũng không có thấy rõ, mang cái mặt nạ nói chung là rất xấu đó!”

Làm người ư, phải biết tiến biết lui. Kẻ ngu mới có thể gặp rủi ro trước mũi kiếm, hay nói người thức thời mới là trang tuấn kiệt!

Khóe miệng Hình Họa nhếch lên càng thêm lợi hại, “Người có vẻ cũng rất biết nói chuyện.”

Hoa Tiểu Nhã vỗ vỗ tay, cười đến mấy phần ưu nhã, “Sao có thể chứ, ta chỉ nói sự thật mà thôi!” Trên gương mặt thanh thuần, đôi mắt to chớp chớp, rất là khả ái. “Tỷ tỷ rất đẹp, cho nên ta cũng không dám lừa gạt.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bạch Trì Hữu Cứu Người?

Tỷ tỷ?” Hình Họa hơi cao giọng, mang theo vài phần cười như không cười, Xà vương Lãnh Họa Thu ở bên cạnh vốn đã vài phần đen mặt, giờ phút này gương mặt lại có chút hả hê!

“Đúng vậy, nhìn người tuổi cũng không lớn, gọi người là tỷ tỷ cũng không quá đáng chứ?” Hoa Tiểu Nhã chớp mắt lại chớp mắt, cũng không tin, nàng nhỏ tuổi hơn mình!

Đôi giày màu đỏ của Hình Họa kia chạm đất, chậm rãi ưu nhã đứng lên, từng bước từng bước xuống cầu thang đi về phía Hoa Tiểu Nhã.

Nụ cười kia của Hoa Tiểu Nhã cứng đờ trên mặt, mình nói có gì sai?

Không biết nàng đã nịnh hót vỗ tới vó ngựa rồi!

“Ngươi nói xem tướng mạo của ta thế nào?” Thân hình Hình Họa tiến tới gần, ngón tay thon dài gỡ gỡ tóc đỏ trên bả vai, ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn chăm chăm Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã nuốt một ngụm nước bọt, “Đẹp, đẹp tới mức ta cũng – không kìm nén được.”

Tại sao cảm thấy nàng đẹp như vậy chứ! Tay đẹp của nàng cũng muốn vuốt ve mặt nàng a!

Có điều, thấy nàng ngây ngốc như vậy, Hình Họa lại đột nhiên khom lưng nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên, “Không kìm nén được như thế nào?”

Về mí hoặc của hán càng tăng thêm gấp bội, Hoa Tiểu Nhã nhìn cơ hồ như ngây như dại, chẳng qua là thường thức ngũ quan xinh đẹp kia, đôi tay nhỏ bé không kìm được vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của Hình Họa.

Cảm giác mịn màng, tinh tế, tựa như trứng gà đã bóc vỏ, làm sao mới được như vậy đây?

Nếu như da của mình cũng mịn màng như vậy thì thật tốt biết bao!

Lãnh Họa Thu cơ hồ hít không khí, nữ nhân này thật không biết sống chết, vậy mà dám động vào điều kiêng kỵ nhất của Yêu vương.

Điều kiêng kỵ nhất của Yêu vương là có người nói hán giống nữ nhân, kiêng kỵ hơn chính là có người chạm tay vào da hán...

Mạng của nữ nhân này, đoán chừng cũng không giữ được bao lâu! Hơn nữa sẽ chết rất khó coi.

Hình Họa cười, cười đến không nhìn ra hi vọng, “Bạch Trì Hữu, ngươi cứu được một nữ nhân chẳng những không yêu ngươi, mà có vẻ còn vô cùng hứng thú với bốn vương.”

Bạch Trì Hữu? Ở đâu?

Hoa Tiểu Nhã thu tay lại, vội vàng nhìn chung quanh, quả nhiên, cửa đại điện nhiều thêm một bóng trắng...

Áo bào màu trắng bạc tôn lên dáng người cao ráo, khiến hán càng thêm hoàn mỹ, trên mặt đeo mặt nạ màu trắng bạc chỉ để lộ đôi mắt hẹp dài, đôi môi khô gò. Đó chính là thiên sư Bạch Trì Hữu.

Hoa Tiểu Nhã chợt dạ cười mỉa, nàng vừa nói cái gì? Nói gì? Hình như chỉ nói là, nàng không quen hán thôi? Nhưng mà, nàng đúng là không quen hán mà! Nàng không có nói sai nha!

Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Trì Hữu quét qua Hoa Tiểu Nhã, nếu không phải vì thu thủy đan, hán quyết sẽ không tới cứu nàng, một mình xông vào yêu giới, chỉ vì một nữ nhân rất sợ chết như vậy, thật là, không đáng!

Hoa Tiểu Nhã đương nhiên cảm nhận được vẻ lạnh lùng lãnh đạm trên người Bạch Trì Hữu, nhưng nam nhân này tới cứu mình sao? Chắc không phải chứ? Có thể chỉ là đánh xi dầu đi ngang qua, dù sao mình cũng không quen hán!

Khóe miệng Hình Họa tới một câu, lười biếng nhìn Bạch Trì Hữu, “Đột nhiên ta rất tò mò, về thân phận của nữ nhân này!” Vậy mà có thể khiến Bạch Trì Hữu một mình tới yêu giới đòi người, có phải trên người nàng có bí mật gì không thể cho ai biết hay không?

Bạch quang chợt lóe, Bạch Trì Hữu gần mấy phần, tốc độ nhanh khiến người ta chặc lưỡi.

Hoa Tiểu Nhã nhìn hai người giằng co, cái đầu tương đối cao, thân cũng cao gần như thế, chỉ có điều một người trên người cao quý lãnh đạm, người kia trên người là cảm giác nóng bỏng hấp dẫn, một trắng một đỏ, tựa hồ là một “đôi giày” rất cân xứng a!

“Đôi giày” này! Thật là kim đồng ngọc nữ!

Khóe miệng Bạch Trì Hữu nhếch lên, “Có người nhờ vả.” Nếu không, người vô dụng như vậy, hán mới không muốn cứu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bạch Trì Hữu Cứu Người 2

Hình Họa gật đầu một cái, “Người ư, ngươi có thể đưa đi, nhưng kết giới này ngươi phải bỏ đi một trăm năm.”

Lãnh Họa Thu híp mắt, không nói lời nào, nhìn Bạch Trì Hữu, yêu giới, nếu kết giới giảm đi một trăm năm, Yêu vương có thể tự do xuất nhập nhân giới!

Bạch Trì Hữu híp mắt lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn Hình Hòa, “Người muốn đến nhân giới làm loạn sao?”

“Cũng đã rất lâu rồi không đi dạo nhân giới, không phải sao?” Hình Hòa lười biếng buông tay.

Hồi lâu, Bạch Trì Hữu liếc Hoa Tiểu Nhã một cái, đơn giản nói ra mấy chữ, “Làm hại nhân giới, ta sẽ tấn công yêu tộc.”

“Rất tốt.” Hình Hòa mập mờ nhìn Hoa Tiểu Nhã một cái, ngón tay mảnh khảnh lướt nhẹ trên gò má của nàng, “Tiểu muội muội, chúng ta có thể còn ngày tái ngộ!”

Hoa Tiểu Nhã gật đầu, liếc mắt nhìn Bạch Trì Hữu, thì ra hấn thật sự tới để cứu mình.

“Đi thôi.” Bạch Trì Hữu xoay người, sai bước đi ra ngoài.

Hoa Tiểu Nhã vội vàng bước nhanh đuổi theo, so với việc ở chung với yêu quái, nàng tình nguyện ở cùng con người lạnh lùng này –

Theo Bạch Trì Hữu ra ngoài, trong lòng Hoa Tiểu Nhã lại âm thầm hoài nghi, hấn đã được ai nhờ vả? Tại sao phải cứu mình đây? Chẳng lẽ là thái tử? Nhưng thái tử cũng không biết mình ở đâu mà!

Thình thịch...

Hoa Tiểu Nhã sờ sờ mũi, u oán ngẩng đầu lên, tại sao dừng lại? Tại sao dừng lại!

Bạch Trì Hữu vung tay phải lên, một con phượng hoàng trên đầu có một cái mào hoa mai màu vàng rực óng ánh đã nằm ở một bên.

Ánh mắt Hoa Tiểu Nhã không ngừng đảo qua đảo lại, đây là phượng hoàng? Hoa mai phượng hoàng?

Bạch Trì Hữu sờ sờ đầu hoa mai phượng hoàng một cái, thanh âm ôn hòa, tựa hồ như thương lượng, “Vũ Phượng, tạm thời mang nữ nhân này theo.”

Thì ra nó là Vũ Phượng, chẳng qua là, tại sao Bạch Trì Hữu giống như đang thương lượng với nó vậy?

Vũ Phượng ư ư mấy tiếng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Nhã, đột nhiên “Ngao...” một tiếng...

Hoa Tiểu Nhã bị dọa sợ lui về phía sau từng bước, hé mắt nhìn Bạch Trì Hữu...

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hoa mai điều này ghét mình? Đáng đáp mình xem ra cũng đâu có dọa người chứ?

Bạch Trì Hữu liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Nhã, “Đi lên.” Nói xong liền cười lên lưng chim.

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, vẻ mặt như thà chết không lên, nhờ điều dữ nổi điên, đột nhiên hất mình từ trời cao té xuống thì phải làm sao bây giờ? Nhìn nàng mới vừa rồi giống như bài xích mình vậy?

Bạch Trì Hữu hơi mất kiên nhẫn, thanh âm lạnh đi mấy phần, “Đi lên.”

Hoa Tiểu Nhã ngang ngược, không thể nói, không thể lên...

Dưới chân nhẹ bỗng, nàng đã bị hấn nâng lên, nhét ra sau lưng điều gần đuôi chim.

Hoa Tiểu Nhã a một tiếng, cảm giác được đại điều đang giương cánh bay lượn, có cảm giác được bay lượn trên trời cao, khiến nàng cơ hồ có chút đầu váng mắt hoa, trong nháy mắt bắt được cái đuôi bảy sắc sặc sỡ của Vũ Phượng...

Ánh mắt Vũ Phượng thoáng buồn bã...

Bạch Trì Hữu lại tò mò, bình thường, Vũ Phượng này thấy người nào cũng sẽ trưng ra bộ dáng như gà chọi, nhất là nữ nhân! Sao hôm nay nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã lại thảo hiệp?

Chuyện này không phải rất kì quái sao?

Hoa Tiểu Nhã cảm thấy mù mịt, còn cảm thấy như đang ngồi trên phi cơ! Cảm giác như thế, thật là, không trải qua sẽ không thể nói ra được!

Nàng đột nhiên cảm giác, nàng trước kia thật sự là một sát thủ nhỏ bé, thật không có đẳng cấp! Sau này, nếu được sẽ phải làm nữ phi công.

Mình kia một thân công phu: vậy mà thời gian ở đây cũng không có chỗ dùng, ở nơi yêu ma này, chỉ có chỗ cho thần tiên, sao có thể đến lượt nàng lỗ mãng? Nhưng mà, nam nhân này, tựa hồ pháp lực rất mạnh thì phải? Nói cách khác, nàng có thể bái làm sư phụ cũng không chừng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thu Đồ Đệ Không?

“Bạch Trì Hữu?”

“Bạch Trì Hữu ——”

“Hử?” Rốt cuộc Bạch Trì Hữu cũng phát ra được một âm tiết đơn.

Hoa Tiểu Nhã ho nhẹ một tiếng, “Chuyện đó, ngươi có thu đồ đệ không?” Hỏi cẩn thận, vẫn ghé trên lưng mai hoa điều, nắm chặt lấy đuôi nó.

Không nắm không được a! Bây giờ nàng sợ mất thăng bằng một cái sẽ té xuống ngay.

Bạch Trì Hữu lạnh lạnh nhìn Hoa Tiểu Nhã một lát, “Ta không thu đồ đệ.”

Không thu đồ đệ? Như vậy sao được? Nhưng mình vẫn muốn bá anh ta làm thầy!

“Bạch Trì Hữu, thu ta đi!” Đôi mắt chớp chớp, một vẻ mặt rất ngây thơ khả ái.

Khóe miệng Bạch Trì Hữu vừa nhếch lên, tiếp tục rất nể mặt mà trầm mặc ——

“Bạch Trì Hữu?”

“Bạch Trì Hữu!”

“Bạch Trì Hữu ——”

“Không thu.” Không chịu nổi lực sát thương trong mấy câu nói của nàng, Bạch Trì Hữu rốt cục phun ra mấy chữ, làm tan vỡ chút ý định cuối cùng kia của Hoa Tiểu Nhã.

“Không thu thì không thu!” Hoa Tiểu Nhã yên lặng nói thầm, bất nhả nắm đây đếm lông đuôi Vũ Phượng.

“Một cái, hai cái, ba cái ——”

“Màu đỏ, màu lam, màu lục ——”

Vũ Phượng kia rùng mình, “Ngao ——” một tiếng, thân thể nhỏ bé nghiêng đi ——

Hoa Tiểu Nhã cảm giác được một lực roi, túm lấy mấy chiếc lông Vũ Phượng, rút xuống ——

Ở giữa không trung, lòi cái đuôi lão đảo lắc lư, bộ dáng đó, dọa người biết bao!

Hoa Tiểu Nhã há miệng, có cảm giác gió tạt cả vào trong miệng ——

Ánh mắt Bạch Trì Hữu nhú lại, nữ nhân này thật là đáng lo ——

Không ngờ, tiếp theo của Hoa Tiểu Nhã lại chỉ vào cái đuôi Vũ Phượng nói, “Dưới móng con mai hoa điều này thật khó coi ——”

Vũ Phượng: “.....”

Bạch Trì Hữu: “.”

Làm nhục a, trực tiếp làm nhục!

Vũ Phượng không chút nghĩ ngợi, nâng hai móng vuốt kia về phía sau, Hoa Tiểu Nhã có lẽ cũng không ngờ, một câu nói vô tâm của mình, vậy mà thành bùa đòi mạng ——

Thảm rồi!

Nhìn thân thể mình nhanh chóng rơi xuống, Hoa Tiểu Nhã chỉ cảm thấy tiếng gió vù vù bên tai ——

Nàng sắp bị ngã chết sao, sắp bị ngã thành thịt nát sao?

Được rồi, nàng hi sinh oanh liệt! Vô cùng khinh bỉ người và điều phía trên, con người lạnh lùng kia, con điều đã đập mình kia ——

Bạch Trì Hữu bắt đắc dĩ, từ trong tay áo móc ra một con rùa đen, ném tới ——

Hoa Tiểu Nhã cảm giác được một vật cứng rắn ở sau lưng, mở mắt ra, tưởng rằng đã rơi xuống đất, vừa nhìn lại, mình lại đang ngồi trên một con rùa to lớn!

Rùa đen biết bay? Hoa Tiểu Nhã nhảy mất mấy cái, quả nhiên, con rùa đen to lớn đang di động bốn móng vuốt “bước chậm” giữa không trung!

Đây thật đúng là kỳ quái, sao bầu trời này còn có thể có con rùa đen biết bay?

Lại ngẩng đầu lần nữa, con hoa mai điều kia mang theo Bạch Trì Hữu đang thảnh thơi bay trước mặt! Mà nhìn lại lão Ô Quy phía dưới, bỏ lại gian khổ khác thường.

Mồ hôi mồ hôi, sờ sờ cái mai to lớn của rùa đen này, “Bốn cái chân của ngươi bay lại không bằng hai cái chân sao?”

“Lớn tuổi rồi, đi đứng không xong! Năm đó trẻ tuổi ta còn không khỏe mạnh cường tráng bằng Vũ Phụng kia sao? Chính năm đó!” Lão Ô Quy đột nhiên cất tiếng già nua sâu kín trả lời.

Hoa Tiểu Nhã: “.”

Ô Quy này thế nhưng biết nói! Được rồi, nơi này vốn là huyền huyền, không cần ngạc nhiên! Nhưng nàng vẫn kinh ngạc hồi lâu!

“Vũ Phụng là bộ dáng yếu điệu! Sao nghe ngươi nói lại giống bộ dáng nữ hán tử vậy? Hoa Tiểu Nhã tò mò hỏi.

“Nữ hán tử, là nữ nhân mà còn là hán tử? Cái này lão quy ta không hiểu lắm, có điều tiểu tử Vũ Phụng kia mà yếu điệu? Có phải ngươi đang đồ kị không?” Lão Ô Quy dùng đôi mắt hạt đậu tròn mắt khinh bỉ trừng Hoa Tiểu Nhã đang ngồi trên lưng.

Hoa Tiểu Nhã: “.”

Cái gì? “Ngươi nói, Vũ Phụng là tiểu tử? Nói nó là con trống? Công?” Hoa Tiểu Nhã há to miệng kêu lên, từ từ tiêu hóa chuyện này, suy nghĩ tiếng kêu ngao ô phát ra từ cổ họng điều ngạc kia, thật chói tai, nhìn lại bộ dáng nhỏ mọn của hán một cước đập mình xuống kia, lại là công!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ngươi Và Yêu Vương Có Một Chân

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng hán là nữ? Hán vốn là một nam phượng danh xứng với thực.” Lão Ô Quy vừa nói vừa thở hồng hộc, thanh âm đã dần dần xa tắp.

Hoa Tiểu Nhã không nói thêm gì nữa, ánh mắt lại vẫn thường thức cái móng điều trước mặt kia, cái đuôi sắc sảo đẹp mắt như vậy, lại là công! Chẳng trách lại ám toán mình! Minh chẳng những xung khắc với nam nhân, còn xung khắc với cả động vật giống đực!

Biết giữ miệng, nằm yên trên mai Ô Quy không động đậy nữa. Thuận tiện vẽ mấy dấu gạch chéo khinh bỉ đám điều nhân ý vào pháp thuật khi dễ người kia một chút ——

Bạch Trì Hữu thấy người nào đó nằm trên lưng lão quy vô cùng bất nhả, lắc đầu một cái ——

Chỉ chốc lát, một điều một quy sóng vai mà đi ——

“Ta đưa ngươi đến Hoa phủ nhé?” Thanh âm Bạch Trì Hữu trong trẻo lạ lùng, lên tiếng hỏi thăm

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên ngẩng đầu, thấy tay áo hán tung bay, một thân bạch y bay trong gió, mặt nạ màu bạc kia, lộ ra nét mặt cũng là trong trẻo lạnh lùng!

“Không muốn.” Hoa Tiểu Nhã nằm đây, thề không xuống khỏi mai Ô Quy.

Khóe miệng Bạch Trì Hữu giật giật, nữ nhân này, lại còn muốn ăn vạ! “Ngươi cho rằng ta không có cách sao?” Minh chỉ cần động một đầu ngón tay cũng có thể ném nàng trở về.

“Ngươi để cho ta xuống, ta sẽ nói với mọi người, thiên sư khi dễ ta!”

Bạch Trì Hữu: “:”

Khẽ cắn răng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng cơ hồ hơi run lên, “Ngươi cho rằng ta để ý những thứ hư danh đó?”

“Ta nói ngươi đùa giỡn ta!”

“Bọn họ sẽ tin ngươi sao?”

“Ta nói ngươi cùng Yêu Vương có một chân ——”

Bạch Trì Hữu: “:”

Được rồi, nữ nhân này vẫn nên giữ bên mình, trước không nói tới nàng đi ra ngoài thuyết tam đạo tứ, đáng vẻ lâu cá như vậy, nên giữ lại, “dạy dỗ” thật tốt một phen a!

“Trì Gia Sơn ——”

Cắn răng nghiêng lợi gần từng tiếng!

Trì Gia Sơn, là chỗ ở của thiên sư, Hoa Tiểu Nhã cũng đã sớm nghe nói tới nơi đó! Nhưng ý của hắn là thu nhận mình rồi sao?

“Ngươi thu nhận ta?” Hoa Tiểu Nhã hỏi cẩn thận, chỉ sợ người ta nhất thời đổi ý!

“Ta chỉ thu đồ đệ lạnh lợi!”

Ánh mắt Hoa Tiểu Nhã mở to, khéo léo lộ ra bộ dáng hết sức đáng thương, “Ta cũng rất lạnh lợi, ta cũng rất nhanh nhẹn biết điều ——”

Lạnh lợi? Khóe miệng Bạch Trì Hữu như cười như không, biết nghe lời đây là có thể uy hiếp sư phụ? “Trì Gia Sơn còn đang thiếu một kẻ quét sân.”

“Công nhân vệ sinh?” Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã vừa co rút, sau đó lại hiểu ra, “Không sao không sao, chỉ cần ngươi thu ta làm đồ đệ, dù là công nhân vệ sinh ta cũng có thể trở thành hòa thượng quét sân!”

Cao thủ thì có thể! Nghĩ đến nghị lực chịu khổ lúc trước của mình, một ngày nào đó nàng còn có thể đùa giỡn lại thiên sư một chút! Sau đó ném hắn cho Yêu Vương làm nam sủng!

Nghĩ tới cảnh tươi đẹp thú vị ấy, mí mắt lại càng ngày càng nặng, dĩ nhiên, nàng cũng rất đói bụng còn một bữa rồi, lẽ thường của con người thôi ——

“Dậy rồi.” Bạch Trì Hữu nhú mày một cái, nhìn nữ nhân ngủ giống y như heo, lắc đầu một cái.

Hoa Tiểu Nhã mơ mơ màng màng, “Lạc, để cho em ngủ thêm một lát đi.”

Lạc? Bạch Trì Hữu cứng đờ người ——

Hoa Tiểu Nhã bỗng nhiên cảm giác được thân thể nhanh chóng rơi xuống, đột nhiên mở mắt, giờ phút này, làm sao còn có Ô Quy gì đó a? Nếu như nàng giống bạch tuộc, phịch một cái trực tiếp cắm xuống ——

Mất thấy trước mặt là mặt đất! Hoa Tiểu Nhã nhào tới trước ——

Lúc này mới may mắn thoát nạn ——

Vỗ vỗ bụi đất trên người, Hoa Tiểu Nhã khí tức giận không có chỗ phát tiết, không phải mình mới vừa ở trên lưng Ô Quy sao? Sao lại bị lão Ô Quy đó bỏ lại đây? Nhất định là tên Bạch Trì Hữu giờ trò quỷ!

Bà nội hắn, Hoa Tiểu Nhã phát tay áo nhìn quanh bốn phía, một ngọn núi thật cao thật cao hiện ra trước mắt, tựa hồ mình đang đứng giữa sườn núi, vách đá lơ lửng giữa trời

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Leo Thiên Thê*

*Thiên thê: thang trời, cầu thang cao

Kêu gào khản cổ, cảm giác khí lực khôi phục lại chút, Hoa Tiểu Nhã lúc này mới tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

“Chủ nhân, có phải giúp nàng không?” Vũ Phượng vẫy vẫy đôi cánh, hỏi giống như có chút thừa thãi.

“Ta thấy khí lực của nàng không còn nhiều, đi thôi.”

Bạch Trì Hữu lắc đầu một cái, phi thân tới ——

Hoa Tiểu Nhã lạnh, dường như đôi chân cũng cứng đờ mất rồi. Cứng ngắc, không thể gấp duỗi, không còn cảm giác ——

Hoa Tiểu Nhã ha hả cười một tiếng, mình chết lại còn sống, sống lại rồi còn bị chết công sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Leo Thiên Thê 2

Vốn dĩ Hoa Tiểu Nhã cũng chỉ mặc một bộ váy áo rất mỏng. Hôm nay, khí trời đột nhiên như vậy. Hoa Tiểu Nhã bắt đầu chửi má nó, kẻ nào thiết kế ra cái thiên thê bỏ đi này chứ? Biến thái như vậy, muốn rết chết người ta sao?

Bước chân cứng đờ, nàng không thể làm gì khác hơn là nhảy ——

Một chữ, lạnh. Hai chữ, rất lạnh.

Giờ phút này nàng cũng không cố nguyên rủa tên Bạch Trì Hữu biến thái ở trên đó, chỉ muốn một chuyện, nàng không thể thua ——

“Lừa.” Hoa Tiểu Nhã bắt đầu ảo tưởng, bốn phía quanh mình đều là những cây đuốc, cảm giác ấm áp.

Vậy mà, phút chốc không nhảy nổi nữa, Hoa Tiểu Nhã liền một đường lăn thẳng xuống phía dưới ——

Xong rồi xong rồi, mình leo được đến nửa ngọn núi thứ hai, vậy mà té xuống, còn không mất mạng sao?

Hoa Tiểu Nhã cố gắng đưa một tay ra, đè lại mặt đất, lại bị động lượng và quán tính ép tới cánh tay tê dại, đau đớn khiến nàng nhe răng trợn mắt, lại cũng không thể khiến thân thể nàng dừng lại ——

Đang lúc nàng suy nghĩ, làm sao mới có thể dừng lại đây, chỉ cảm thấy bên hông có một lực cản, nàng dừng lại ——

Nhìn chung quanh, cũng không có ai, tại sao mình lại dừng lại? Hoa Tiểu Nhã cũng không kịp để ý chuyện đó, chịu đựng đau đớn bên hông cùng thống khổ ở cánh tay, đứng lên. Mồ hôi lạnh toát ra.

Hoa Tiểu Nhã cúi đầu, lơ đãng liếc mắt nhìn biển biển cánh hoa mai bị đè trên mặt đất! Thì ra là, không biết từ khi nào, phía dưới mình vậy mà có thật nhiều hoa mai. Mới vừa rồi cũng không có nhìn thấy hoa mai trên mặt đất. Hoa Tiểu Nhã lắc đầu cười một cái, có thể là gió thổi tới cũng nên.

Hoa Tiểu Nhã tiếp tục đi về phía trước, rốt cục, ở trên ngọn núi xuất hiện một màn sương trắng, cảm giác mình sắp đông cứng, leo lên ngọn núi thứ ba ——

Vừa lên đến ngọn núi thứ ba, Hoa Tiểu Nhã cảm thấy ấm áp, cảm giác bốn mùa như xuân, tòa sơn phong thứ ba này có thật nhiều hoa mai, từng đám từng đám, giống như tiến vào một hoa mai tiên cảnh.

Hoa Tiểu Nhã chân cứng đờ, bỗng chốc té ngã xuống đó.

Toàn thân mình cũng đông cứng, tứ chi đã sớm không nghe lời.

Nghe bốn phía dường như nơi nào đó có tiếng nước chảy, Hoa Tiểu Nhã cảm giác, giống như một bài hát ru con.

Ngủ một hồi, lại một hồi.

Hoa Tiểu Nhã nằm mơ.

Trong mộng trăm hoa đua nở, mình lại cảm giác ấm áp lạ thường, một đôi tay nhẹ vuốt ve qua lại trên người mình, truyền cho mình cảm giác thư thái kì lạ, trên thân thể đông cứng kia cũng dần dần trở nên mềm mại.

Hoa Tiểu Nhã thoải mái rên một tiếng, tựa hồ nghĩ tới đôi tay ve vãn của Lạc. Đột nhiên bắt được đôi tay đang di chuyển truyền đến ấm áp khắp người

mình, đặt vào trước ngực mình.

Cảm giác được đôi tay kia dừng lại, Hoa Tiểu Nhã chui vào trong ngực một người khác, trong miệng thì thầm, “Lạc.....”

Người nào đó đang ôm nàng bỗng chốc cứng đờ——

.....

Tiếng nước chảy róc rách, tiếng chim hót véo von, một không khí cuối thu của thiên nhiên, cảm giác hơi thở vô cùng thông thuận ——

Thật là thoải mái ——

Hoa Tiểu Nhã kiệt sức vịn vẹo thất lưng, ngồi dậy.

Cảm giác thật thoải mái, dường như mình thần thanh khí sảng, vịn vẹo thất lưng mấy cái, sờ sờ cái bụng, lúc này mới bắt đầu quan sát cảnh sắc xung quanh ——

Hoa tươi thảm cỏ, nước sông thác nước, chim nhỏ trời xanh ——

Mình đang ở tiên cảnh nhân gian nào đây?

Nghĩ đến mới vừa rồi mình tựa hồ đi không tới ngọn núi đáng ghét nào đó, sao lại tới được đây?

Chẳng lẽ mình chết rồi? Cho nên mới đến thiên đường?

Có điều, Hoa Tiểu Nhã cười khổ một tiếng, mặc dù kiếp trước nàng không muốn nhớ lại nữa, nhưng chuyện này tựa hồ đã cắm rễ trong đầu, đuổi cũng không đi. Mình làm quá nhiều chuyện sai lầm, sau khi chết đương nhiên cần phải tới địa ngục mới đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Người Nợ Rất Nhiều Người Sao?

“A ——” Hai tay Hoa Tiểu Nhã làm thành hình cái loa, đặt ở miệng, lớn tiếng hô lên, “Chết thì chết, những chuyện cũ kia cũng cho qua đi! Ta không bao giờ... nợ các người nữa, bắt luận kẻ nào!”

Giải thoát, cũng tốt!

“Người nợ rất nhiều người sao?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng, khiến cho sống lưng Hoa Tiểu Nhã cứng đờ, sao hẳn lại ở đây?!

Đột nhiên quay đầu, Hoa Tiểu Nhã kinh ngạc thấy Bạch Trì Hữu xuất hiện sau lưng mình, không hiểu hỏi, “Đây, không phải là thiên đường sao? Sao người cũng ở đây?”

“Thiên đường?” Khóe miệng Bạch Trì Hữu nhếch lên, mang theo vài phần tiêu sái, “Người thiếu nhiều người như vậy, làm sao có thể bình an lên thiên đường?”

“Người ——” Hoa Tiểu Nhã nói dóc, nhưng mà, nơi này không phải thiên đường, vậy là nơi nào?

“Nơi này là Trì Gia Sơn của ta.” Bạch Trì Hữu nhìn dòng sông cách đó không xa tiếp tục nói, “Trì Gia Sơn ngoại trừ hai người ta và người, cũng chỉ có lão Quy và Vũ Phụng. Nếu người muốn bái sư, thì phải hiểu rõ thân phận của mình.”

Hoa Tiểu Nhã phẫn nộ gật đầu một cái, “Được, sư phụ, đồ nhi tuân lệnh.”

Bạch Trì Hữu tán thưởng nhìn Hoa Tiểu Nhã gật đầu một cái, “Sau này, giờ Mão thức dậy, thỉnh an vi sư. Còn nữa, sau này cuộc sống sinh hoạt thường ngày của vi sư đều do người sắp xếp. Người còn có gì thắc mắc không?”

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu một cái.

Bạch Trì Hữu tiếp tục nói, “Vậy thì tốt, tên của người.”

“Hả?” Hoa Tiểu Nhã nghi ngờ hỏi, sau đó hiểu, vội vàng nói, “Hoa Tiểu Nhã.”

“Được, sau này vi sư sẽ gọi người là Nhã Nhã.” Bạch Trì Hữu nói xong, híp mắt lại, “Vi sư còn có việc.”

Nhìn Bạch Trì Hữu xoay người bỏ đi, Hoa Tiểu Nhã trề môi, lại chán chường ngậm miệng lại ——

Đúng lúc cái bụng kêu vang, lúc này nàng mới nghĩ đến, không hỏi Bạch Trì Hữu xem cái bụng mình phải giải quyết thế nào!

Số khổ không thể oán sư phụ a!

Hoa Tiểu Nhã theo con sông, hy vọng có thể tìm thấy thứ gì đó ăn cũng được ——

Vị, mùi thơm!

Hoa Tiểu Nhã nhất thời mở to mắt, vẻ mặt vui mừng ——

Mùi thơm, còn là mùi thịt ——

Có lộc ăn rồi!

Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã bước nhanh men theo bờ sông ——

Một lão quy đeo cái mai thật lớn đằng sau, cùng một điều nhân có đôi cánh thật to, đang ngồi trước đồng lửa, ăn gì đó ——

“Lão Quy, con cá này nguoi lại nướng cháy rồi!” Vũ Phụng bắt mẫn chộp miệng, nhưng miệng ăn vẫn không chút lưu tình, từng miếng từng miếng ăn cá nướng.

Lão Quy lắc đầu một cái, nếp nhăn có thể kẹp chết một đồng ruồi, râu tóc bạc phơ, có thể thấy lão cũng đã lục tuần, cười thật ôn hòa, “Sao tiểu tử nguoi không nướng? Nguoi biết rõ ta chậm chạp, rất dễ nướng cháy!”

Vũ Phụng mếu máo, “Ta muốn là nướng được, vậy sẽ không tự ép mình ăn cá nướng cháy thế này!”

Hoa Tiểu Nhã nhìn một quy một điều này, vậy mà trốn ở đây ăn cá nướng, liền thềm tới cơ hồ chảy nước miếng ——

Nhưng nghe hai người bọn họ nói chuyện, đều không biết nướng cá?

Chóp chóp mắt, Hoa Tiểu Nhã nảy ra ý hay ——

“Này, con cá này cũng đã cháy rồi, các nguoi còn ăn à?” Hoa Tiểu Nhã vỗ tay một cái, sai bước đi ra ngoài ——

Vũ Phụng thấy Hoa Tiểu Nhã, sắc mặt trong nháy mắt tái đi không ít, một câu nàng nói, cái miệng rất khó coi, đã đủ cho Vũ Phụng nhớ nàng cả đời rồi!

“Sao nguoi lại tới đây?” Thanh âm lạnh lạnh.

Lão Quy lại hoàn toàn không thềm để ý chỉ cười cười, cười đến rất hòa thuận, “Ngồi xuống đi, tiểu cô nương, tới đây ăn cá lão Quy ta nướng ——” nói xong, đưa tới nửa con cá nướng cháy.

Hoa Tiểu Nhã thấy lão Quy khách khí như thế, ngược lại ngượng ngừng nói!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nướng Cá

Vừa muốn nhận lấy cá nướng, Vũ Phụng đã một tay đoạt mất, cái mào hoa mai trên đầu mang theo vài phần không phục, “Chê chúng ta nướng cháy thì tự mình nướng đi!”

Hoa Tiểu Nhã tay bắt huyệt, vo vo nắm đấm, “Tự nướng thì tự nướng!”

Nói xong, cầm cá bên cạnh lão Quy lên, nhanh nhẹn xử lý!

Nướng, ai không làm được? Trước kia mình không phải thường ra tay đi ăn đồ nướng sao!

Thấy nàng xử lý nhanh nhẹn như vậy, chẳng có đáng về sợ sệt e ngại gì của một tiểu cô nương, Vũ Phụng phần nộ ăn liền hai con cá ——

Thu thập xong cá, Hoa Tiểu Nhã ngẩng đầu hỏi, “Có muối và gia vị gì đó không?”

Lão Quy ngồi ngừng lắc đầu, “Cái này, không có ——”

“Chắc, không biết làm thì vẫn là không biết làm, già bộ cái gì!” Cái miệng của Vũ Phượng tiếp tục châm chọc ——

Hoa Tiểu Nhã cũng không để ý đến hấn, giờ tay lên hơ cá trên lửa nóng từ từ nướng! Đốt nướng quan trọng nhất chính là lửa nhỏ, lật đều ——

Mùi thơm bốn phía ——

Vũ Phượng tròn to hai mắt nhìn cá nướng vàng ươm, nuốt nước miếng cái ực ——

Mùi vị này, thật là một chữ, thơm!

“Cho ta ăn.” Vũ Phượng đưa tay, bắt hực. “Hừ, không ăn thì không ăn, ta còn lạ gì.”

Hoa Tiểu Nhã dĩ nhiên sẽ không để hấn đoạt được lần thứ hai! Cười hắc hắc, đưa ra trước mặt lão Quy, “Quy gia gia, ông ném thử đi.”

Lão Quy cắn một miếng, không khỏi giờ ngón tay cái lên, “Ăn ngon, ăn rất ngon!”

Vì vậy, Hoa Tiểu Nhã tiếp tục nướng thêm mấy con, từ từ ăn, ăn tới khi thấy no bụng, thật là thoải mái!

Vũ Phượng ở bên cạnh sinh ra khó chịu, ăn cá nướng cháy kia, muốn bao nhiêu bực bội có bấy nhiêu bực bội.

“Này, có muốn ăn không?” Hoa Tiểu Nhã cầm một con cá nướng lên, đưa tới trước mặt Vũ Phượng, mời gọi.

Vũ Phượng vội vàng gạt đầu đi, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm cá nướng trước mặt ——

“Muốn ăn, sau này kiếm gia vị cho ta, ta nướng cá thật ngon cho các người ăn ——” Hoa Tiểu Nhã cười hắc hắc, đưa cho hấn.

Dù sao, thức ăn sau này! Nàng còn cần được chia nữa!

“Được, đồng ý.” Vũ Phượng nói xong, nhận lấy cá nướng ăn.

Ăn ngon, vừa vào miệng ngoài giòn trong mềm, mùi thơm của cá vẫn còn lưu lại, thật là quá ngon miệng!

Hoa Tiểu Nhã thấy hấn như vậy, cũng biết hấn gần như bị mình mua chuộc rồi, âm thầm thở phào, thật là nhất cử lưỡng tiện a!

Thật ra thì, bản thân tính tình của Vũ Phượng rất dễ tâm tiểu tiết, nhưng hấn là người rất dễ dụ. Chỉ một lần mua chuộc, hấn lập tức quên luôn trước kia cái mộng của ai đã bị người cười nhạo!

Bốn phía cảnh sắc đẹp tươi, cộng thêm được ăn cá nướng ngon như vậy, đúng thật là mãn nguyện ——

Hoa Tiểu Nhã theo đường nhỏ, chậm chậm trở về, đã nhìn thấy một tòa tiểu viện rất cổ kính ——

Bốn phía viện có rất nhiều hoa mai, hoa nở rộ trên cây ——

Bạch Trì Hữu một thân bạch y tựa nghiêng trên nhánh cây, nửa khuôn mặt nhìn nghiêng vẫn mang phong thái như trước, để ngang miệng, là một cây sáo ngọc trắng ngần trong suốt.

Tiếng sáo du dương, hòa với tiếng chim hót bốn phía, không khỏi êm tai động lòng người.

Chỉ có điều, có chút đa cảm.

Chẳng lẽ, tên nam nhân phúc hắc này có tâm sự?

Nghe bài ca này, tựa hồ ẩn chứa một chút tình cảm! Hấn đang nghĩ đến người hấn yêu?

Hừ, nam nhân có người yêu thật lòng sao? Có lẽ là có, nhưng mà, có lẽ nàng sẽ không tin đâu!

Có điều, dường như nam nhân si tình cũng rất đẹp, Hoa Tiểu Nhã từ từ thưởng thức cảnh đẹp ấy ——

Trời chiều ngả bóng về tây, trên ngọn một cây mai, một thân bạch y, tay áo phiêu phiêu, nam tử tóc dài như thác nước nghiêng dựa vào đó, thổi một khúc điệu bi thương mà tươi đẹp

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đồ Nhi Phục Vụ Người

Đang lúc Hoa Tiểu Nhã âm thầm tuyên thệ, sau này nhất định phải làm cho người khác vì mình thương tâm, mình không thể bị người khác làm tổn thương thêm nữa ——

“Ngươi còn muốn nhìn lên bao lâu?”

Rốt cuộc, tiếng sáo của Bạch Trì Hữu ngừng lại, liếc mắt một cái đã thấy Hoa Tiểu Nhã ở bên cạnh nhìn lên.

“Ta không có nhìn lên a! Ta nhìn quang minh chính đại.” Hoa Tiểu Nhã lập tức phản bác.

Ánh mắt lạnh lạnh của Bạch Trì Hữu đảo qua ——

“Sư phụ, ta tới hỏi một chút, ta sẽ ở đâu!” Hoa Tiểu Nhã lập tức khéo léo hỏi.

Nhưng mà, Trì Gia Sơn này chỉ có một tòa nhà đó thôi sao? Vậy nên, ngoài nơi này mình cũng không có chỗ ở nữa! Chẳng lẽ mình phải ở cùng chỗ với tên sư phụ phúc hắc này? Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã lập tức lắc đầu như trống bỏi!

Bạch Trì Hữu híp mắt một cái, thu hết nét mặt của nàng vào tầm mắt, thanh âm trong trẻo lạnh lùng mang theo vài phần vui vẻ, “Ở phòng của vi sư.”

“Cái, cái gì?” Miệng Hoa Tiểu Nhã há to, ở phòng của hân? Đó không phải là, loạn luân sao. Sẽ không tiến triển nhanh như vậy chứ?

Bạch Trì Hữu cười lạnh một tiếng, “Ngươi là đồ đệ của ta, dĩ nhiên phải chiếu cố cuộc sống sinh hoạt thường ngày của vi sư rồi, thế nào? Ngươi không muốn làm đồ đệ của ta nữa?”

Uy hiếp a! Trực tiếp uy hiếp!

Khinh bỉ!

Hoa Tiểu Nhã hít sâu một hơi, xóa sạch tức giận dần xuống đáy lòng, trên mặt lại cười dịu dàng khéo léo, “Sư phụ, lão nhân gia người là sư phụ, chúng ta ở cùng một chỗ sợ rằng sẽ bất tiện lắm?”

Huống chi, một khi thú tính của ta đại phát sẽ bóp chết ngươi thì phải làm sao đây? Ta đây một ngày oán khí với ngươi lại tăng thêm một bậc! Thật sợ lúc nằm mơ sẽ ngồi dậy bóp chết ngươi đó!

“Có gì bất tiện? Chỉ có hai người chúng ta thôi mà.” Bạch Trì Hữu chấp hai tay sau lưng, quay lưng về phía Hoa Tiểu Nhã, “Hay là, ngươi cũng có thể ở trong sân.”

Sân? Không thể nào? Phải gian khổ như vậy sao?

“Sư phụ —— chúng ta thương lượng một chút đã.”

Ai, làm người sao, phải biết co biết duỗi!

Thật ra thì, bản tính Hoa Tiểu Nhã chính là thiện lương hòa thuận vui vẻ, lại thêm thỉnh thoảng xấu bụng cùng thông minh. Nếu không ở hiện đại nàng cũng không bị Lạc tổn thương và lợi dụng.

Tất cả là vì hận nam nhân, dần dần, hận kia trở thành không tin tưởng nam nhân, sau đó, nàng lại có thể vui vẻ sống tự do!

Không có gì thay đổi, có chăng chỉ là thái độ với chuyện tình cảm mà thôi.

Quay lại đề tài, Hoa Tiểu Nhã nhìn bóng lưng Bạch Trì Hữu, vội vàng đuổi theo ——

Trong nhà, đồ hai bên, nên mỗi người có một cái giường, mà trước cửa sổ đều có một tấm bình phong thật to ——

Không phải là ngủ chung giường!

Việc này, tựa hồ cũng không tệ!

Dù sao nàng là một cô gái hiện đại, cho tới bây giờ cũng không có phong kiến quá như vậy!

Huống chi, nơi này quả thật không có ai khác! Cũng sẽ không có lời đồn đại!

“*Sư phụ* ——” Hoa Tiểu Nhã chui vào phía đông sau tấm bình phong, thấy Bạch Trì Hữu đang nằm trên giường ——

“*Sư phụ?*”

“*Sư phụ!*”

“*Sư ——*”

“Ta chưa chết!” Bạch Trì Hữu rốt cục không chịu nổi tiếng thét mỗi lần giống như gọi hồn của nàng, rốt cục, không thể nhịn được nữa!

Đứa nhỏ Bạch Trì Hữu này trước kia tính tình bình tĩnh, vui giận không hiện ra ngoài, kể từ khi thu tiểu nha đầu này làm đồ đệ, hẳn phát hiện, hẳn cực kì dễ dề lộ vui giận ra ngoài! Mà tính toán một chút, hẳn thu nha đầu này còn chưa tới một ngày!

“*Sư phụ*, đồ nhi quyết định ngủ cùng người!” Hoa Tiểu Nhã ha hả cười, “Lão nhân gia người còn cần gì, đồ nhi phục vụ người!”

Bạch Trì Hữu giọng điệu than thở, nhìn thiết giả trong mắt Hoa Tiểu Nhã, “Giúp *vi sư*, tắm rửa thay *y phục*!”

“Tắm, tắm rửa?” Nụ cười của Hoa Tiểu Nhã cứng ngắc, hoàn toàn cứng ở đó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tắm Rửa Thay Y Phục

Tắm rửa thay *y phục*? Nói đúng hơn là, muốn mình giúp hấn tắm?

Có đạo lý không a? Nói đúng hơn là, muốn mình phục vụ hấn tắm?

“Người không phải vừa mới nói phục vụ *vi sư* sao? Chẳng lẽ đây chỉ là lừa *vi sư*?” Thanh âm Bạch Trì Hữu hơi lạnh, lẽ ra nên trừng phạt, về phần trừng phạt thế nào ư ——”

“Ta tắm ——” Hoa Tiểu Nhã vội vàng ngắt lời Bạch Trì Hữu, “Ta tắm giúp người!”

Tắm thì tắm, chẳng lẽ nàng còn sợ nhìn nam nhân ở trần sao? Trước kia đừng nói nhìn nam nhân ở trần! Đến cả nữ nhân không mặc gì cũng từng nhìn rồi!

Dù sao, cũng không phải là bị hấn nhìn!

Bạch Trì Hữu dừng một lát, “Người chắc chắn?”

“Chắc chắn, vô cùng chắc chắn!” Hoa Tiểu Nhã gật đầu một cái, cười đến vô cùng ưu nhã, “*Sư phụ*, mời lão nhân gia?”

Nói xong làm tư thế người phục vụ thường làm ——

Bạch Trì Hữu quan sát Hoa Tiểu Nhã một lúc, đứng lên, đi ra ngoài ——

Phía sau cây mai cách nhà gỗ không xa, có một hoa mai trĩ, từng cánh hoa mai bay trên hồ nước, nước quanh năm luôn ấm.

Lúc Hoa Tiểu Nhã đi theo Bạch Trì Hữu, nhất thời thấy không ngừng hâm mộ a!

Tắm nước hoa a!

Tên nam nhân này quá hưởng thụ!

Nếu như, mình cũng được tắm một lần thì thật là tốt!

“Cởi áo cho *vi sư* ——” Bạch Trì Hữu hai tay dang ngang, đứng đó ——

Hoa Tiểu Nhã mếu máo, đi tới, cởi nút áo ra ——

Nút áo? Ở đâu?

Kiểu *y phục* nam này cởi thế nào đây? Hoa Tiểu Nhã rầu rĩ! Quên đi, xem xem có nút hay thắt lưng gì không!

Nghĩ tới đây, đôi tay nhỏ bé của nàng liền lục lọi bên hông hắt ——

Cả người Bạch Trì Hữu cứng đờ, thanh âm lạnh lùng, “Ngay cả cởi áo ra cũng không làm được, đi ra ngoài ——”

“A?” Tay Hoa Tiểu Nhã dừng lại, ánh mắt vô tội chớp chớp mắt.

“Đi ra ngoài.”

Quả nhiên, nam nhân trở mặt như lật sách, Hoa Tiểu Nhã vội vàng xoay người đi ra ngoài ——

Không cần mình giúp một tay thì càng tốt!

Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã đặc ý nhìn bầu trời đã tối sầm, “VẬY TA ĐI NGỦ ĐÂY!”

Nằm ở phía tây của giường, không tới một lúc, đã tiến vào mộng đẹp ——

Hôm nay lăn qua lăn lại rất mệt mỏi, nàng ngủ cũng rất say ——

Sáng sớm, ngủ tới tận khi chợt tỉnh giấc, cả người mệt mỏi, ngáp một cái, nhìn nơi xa lạ một chút, nàng vậy mà không rõ đã ngủ bao lâu.

Nhìn mặt trời đã lên cao ngoài cửa sổ, Hoa Tiểu Nhã thoáng bối rối.

Giờ gì rồi!

Sư phụ biến thái đó không phải nói giờ Mão mình phải thức dậy thành an hỉ sao? Xem ra bây giờ, ít nhất cũng giờ Thìn rồi! Xong rồi xong rồi!

Nghĩ đến ác ý tên sư phụ biến thái đó chính mình, nàng chưa kịp rửa mặt đã chạy ra ngoài ——

Lúc đi tới sân mới phát hiện, ngồi trên ghế mây, chính là một thân bạch y, Bạch Trì Hữu ——

Hắn nằm ở đó, sười nắng, mái tóc màu đen được ánh mặt trời chiếu xuống càng thêm đen bóng ——

Mà mắt hắn lim dim, dường như đang nghỉ ngơi, Hoa Tiểu Nhã từ từ tới gần, nhìn lại bên cạnh hắn, vậy mà bày hai phần thức ăn một chén cháo trắng ——

A, đây là ai làm? Là Quy gia gia hay là điều nhân kia đây?

Xem ra, dường như cũng không tệ lắm.

Nghĩ tới đây, bụng bắt đầu khó chịu réo lên ——

Lúng túng che bụng, Bạch Trì Hữu mở mắt ra, cười như không cười nhìn Hoa Tiểu Nhã, “Ngồi xuống ăn đi.”

Ánh mắt Hoa Tiểu Nhã sáng lên, sư phụ biến thái này hôm nay sao lại không làm khó mình! Nàng còn tưởng rằng hắn nhất định sẽ làm khó mình chứ!

Vội vàng an vị ngồi xuống, chuẩn bị ăn ——

“Ai cho ngươi ngồi xuống?”

Thanh âm lạnh lạnh khiến cho cả người Hoa Tiểu Nhã cứng đờ, không phải chứ? Ăn cơm không ngồi ăn, chẳng lẽ phải đứng sao? Gương mặt khổ não, Hoa Tiểu Nhã không cam tâm nói, “Người cũng không nói để cho ta đứng ăn mà!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trùng Phạt

Đôi môi xinh đẹp của Bạch Trì Hữu cong lên thành một nụ cười, mở mắt ra, cười như không cười nhìn nàng.

“Người ta cứu vốn là một người ngu dại, bây giờ lại đột nhiên trở nên lạnh lợi. Ngươi có thể nói cho ta nghe đây là vì sao không?”

Người ngu dại? Là nói mình của trước kia sao?

“Đây không phải là nhờ sư phụ giúp đỡ sao?” Hoa Tiểu Nhã bỗng mở to hai mắt, vô tội nhìn thiên sư.

Bạch Trì Hữu như cười như không, nhìn Hoa Tiểu Nhã, nàng trái lại còn đá bóng qua. “Ta nhớ rõ, chỉ cứu ngươi tỉnh lại, cũng không có trách nhiệm khiến ngươi bớt ngu dại.”

“Không phải là sư phụ sao? Ta cho rằng chính là sư phụ biến một kẻ ngu dốt như ta thành người thông minh tuyệt đỉnh như bây giờ.” Hoa Tiểu Nhã cố ý khoác lác, âm thầm chụp mũi lên đầu Bạch Trì Hữu.

Bạch Trì Hữu: “.”

Được rồi, trước tiên hấn không truy cứu trách nhiệm này.

“Đúng giờ Mão còn chưa tới thỉnh an vị sư, phật ngời, đứng ăn cơm, sau khi ăn xong chạy quanh đình viện năm mươi vòng, đồ ăn sau này do ngươi làm.”

Hoa Tiểu Nhã: “.”

Nàng vẫn biết, cái tên sư phụ biến thái này chần chẫn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy!

“Biết rồi ạ!” Nhanh chóng ăn cơm, nhanh chóng ăn rau. Tốc độ thật nhanh! Người cũng sắp nghẹn ——

“Khụ khụ —— “

Bạch Trì Hữu: “Ăn nhanh không tốt, phật ngời ăn cơm trong thời gian một nén nhang —— “

Hoa Tiểu Nhã: “.”

Ăn cái gì mà ăn, có lý gì lại có tên sư phụ biến thái như ngươi chứ?

Nhai nhỏ nuốt chậm cơm xong, rồi thu dọn chén đĩa, lúc này mới phát hiện ra, phòng bếp này nguyên liệu gì cũng có.

Chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đều đầy đủ (1)!

Chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đều đầy đủ: Ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn- ý nói mọi thứ từ trong ra ngoài đều đầy đủ!

Từ rau dưa đến trái cây, từ ngũ cốc đến lương thực, từ gà vịt thịt cá, đến các loại hải sản ——

Thiên sư thật là, một đứa trẻ tha thiết yêu thương phòng bếp!

Nếu như nàng đoán không sai, thức ăn vừa này nhất định do hấn làm!

Nhưng mà, đường đường là thiên sư lại đi nấu ăn sao?

Dọn dẹp phòng bếp xong, không tình nguyện mà đi ra ngoài, chuẩn bị chạy năm mươi vòng kia, may mắn là đình viện cũng không lớn, hình phạt này cũng không coi là nặng, hơn nữa đối với thể chất sau khi ăn uống no đủ xong, nàng vẫn còn một bữa ăn sáng trong bụng cơ mà!

Trở lại trong sân, thấy Bạch Trì Hữu lim dim mắt, dáng vẻ giống như đang ngủ, lông mi thật dài che phủ lấy mắt, môi mỏng khép hờ, hơi giống trái anh đào khi chín, khiến cho người ta không nhịn được muốn cắn một cái.

Có điều, hấn lúc nào cũng mang theo mặt nạ? Hoa Tiểu Nhã không khỏi tò mò, tại sao hấn lại mang mặt nạ, chẳng lẽ khuôn mặt đã bị hủy?

Khả năng này không nhiều, xem hấn đường đường là thiên sư, làm sao khuôn mặt có thể bị hủy đây? Hơn nữa, đôi môi kia, đôi mắt kia, đều xinh đẹp như vậy, đáng người cũng rất đẹp nữa?

Không biết hấn có đẹp trai lắm không đây? Cánh mũi sẽ giống Tạ Đình Phong hay giống Cổ Thiên Nhạc đây? Khuôn mặt này là mặt dài hay mặt tròn đây?

Càng nghĩ, lòng hiếu kì càng ngày càng lớn.

Dù sao hấn cũng đang ngủ thiếp đi! Cũng sẽ không biết phải không?

Nghĩ tới đây, cô nén tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực nhỏ bé, tay Hoa Tiểu Nhã từ từ đặt lên chiếc mặt nạ màu bạc che nửa mặt kia ——

Nín thở ——

Mất thấy, sắp gỡ mặt nạ màu bạc kia xuống rồi, kết quả ——

Tay, đột nhiên bị nắm lấy!

Lòng ngực Hoa Tiểu Nhã đột nhiên thỉnh thoảng biến thành cuồng loạn ——

Hơi cúi đầu xuống, nhìn thấy ánh mắt được bao phủ bởi hàng lông mi dài đã mở ra, vẻ mặt không vui nhìn nàng ——

Tiêu rồi tiêu rồi, sao nàng lại quên mất, sự biến thái của tên sư phụ này chứ?

“Người đã chạy xong năm mươi vòng kia rồi sao?” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng có phần lạnh đi ——

Hoa Tiểu Nhã vội vàng lắc đầu lia lịa, “Ta lập tức chạy đây —— “

Tay, vẫn bị người nắm trong lòng bàn tay, nàng lúng túng kêu lên, “Sư phụ —— “

Sau đó, nhìn xuống tay mình ý nói, người vẫn còn đang nắm tay ta!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Rèn Luyện Thân Thể

Bàn tay nàng hơi lạnh, mang theo mấy giọt mồ hôi, nằm trong lòng bàn tay hắn, có cảm giác hơi man mát. Bạch Trì Hữu hít mắt, đôi mắt lạnh như băng mang theo vài phần tức giận, “Một trăm vòng —— “. Nói xong, bỏ tay Hoa Tiểu Nhã ra.

Cái, cái gì? Một trăm vòng? Hoa Tiểu Nhã không khỏi ngửa mặt lên trời muốn hô to, Bạch Trì Hữu, người thật biến thái.

Nhưng mà, dù gì hắn cũng đã là sư phụ của mình, nàng không dám, cho nên, chỉ có thể làm thôi!

Ai kêu mình tự tìm người ta chuốc lấy xui xẻo đây! Đáng đời mình vừa nảy rãnh tay, vậy nên lòng hiếu kỳ mới lớn như thế!

“Đạ, sư phụ, quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ.” Nghiêm túc kính lễ, bắt đầu chạy chậm chậm!

Bạch Trì Hữu nhìn bóng lưng nàng, hít mắt lại, hơi mệt mỏi tựa vào nơi đó ——

Nếu như nàng ấy còn sống, vậy thì tốt rồi!

Nếu như, có thể tìm ra sớm hơn, có thể cứu được nàng ấy, thì tốt rồi!

Nếu vậy, hắn còn có thể dùng tụ hồn đài thu hết hồn phách của nàng, giúp nàng cái tử hồi sinh ——

“Một vòng —— “

Đột nhiên, giọng nữ nhân mềm mại cất tiếng hô, kéo tinh thần Bạch Trì Hữu trở về ——

Trong lòng Bạch Trì Hữu bắt đầu mất kiên nhẫn lại thêm phiền não, nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ say ——

“Hai vòng —— —— “

Hoa Tiểu Nhã lại chạy đến cửa viện lớn tiếng hô ——

Được lắm, hắn không để cho nàng dễ chịu, nàng cũng không để cho hắn ngủ an ổn! Ý định phản kháng và tư tưởng phục thù của Hoa Tiểu Nhã vẫn còn rất nặng!

Bạch Trì Hữu: “:”

Hắn cũng đã nhìn ra, nàng cố ý ——

“Ba vòng —— —— “

Hoa Tiểu Nhã cười hắc hắc, tiếp tục chạy vòng quanh viện ——

Chuẩn bị chạy đến cửa, Hoa Tiểu Nhã há miệng ——

“Ư.” Thứ gì bay vào trong miệng? Tựa hồ còn bị mình nuốt mất?

Hoa Tiểu Nhã gấp gấp muốn phun ra, nhưng làm thế nào cũng không phun ra được!

Không phải là con côn trùng gì đó chứ? Nghĩ tới đây, nàng dường như muốn phun ra ngoài ngay lập tức, nhưng mà, vật kia hình như đã tiến vào trong dạ dày rồi!

“.....”

Á, tại sao mình không thể nói chuyện?

Chẳng lẽ —— ——

Lại là tên sư phụ biến thái đó?

Hoa Tiểu Nhã: “. . . ¥##@”

Về vòng tròn nguyên rùa người!

Hoa Tiểu Nhã khóc không ra nước mắt, càng đau khổ hơn trước sự việc vừa xảy ra! Thanh âm Bạch Trì Hữu lạnh lạnh truyền ra, “Một trăm năm mươi vòng, chạy xong nấu cơm!”

Hoa Tiểu Nhã: “.”

Người quá biến thái đi!

Hoa Tiểu Nhã cố nén lửa giận trong lòng, tiếp tục chạy, vừa chạy vừa âm thầm oán hận tên biến thái nào đó, thuận tiện về vòng tròn nguyên rùa hành động của kẻ phúc hắc nào đó.

Khóe miệng Bạch Trì Hữu nhếch lên, rốt cục có thể ngủ yên ổn được rồi!

“Ê, Hoa Hoa, người xem ta mang đến cái này ——” Vũ Phụng lấy ra mấy túi gia vị khoe với nàng. “Đây là muối, đây là bột tiêu, đây là ——”

“Người không nhìn thấy ta đang chạy bộ sao?” Trên trán Hoa Tiểu Nhã lấm tấm mồ hôi, thấy bộ dáng hết sức phấn khởi của Vũ Phụng không khỏi có chút bức mình.

“Chạy bộ?” Vũ Phụng rốt cục ngừng khoe khoang, mặt buồn bực nhìn Hoa Tiểu Nhã, “Hoa Hoa, sao người lại chạy bộ? Chúng ta đi bắt cá nướng ăn đi? Cá hôm qua người nướng ăn ngon lắm ——”

“Ta bị phạt.”

“A? Ai vậy? Ai dám phạt Nướng cá đại vương Hoa Hoa chứ?” Vũ Phụng vẻ nịnh nọt, hôm qua hân ăn xong cá nướng, vẫn còn nhớ rõ, sáng sớm đã đi kiếm gia vị!

Hoa Tiểu Nhã chỉ chỉ bên trong viện, “Hắn ——”

“Ai cũng không được!”

“Sư phụ ta.”

“Á?” Vũ Phụng há to miệng, cuối cùng bất lực nhắm mắt lại, thấy Hoa Tiểu Nhã tiếp tục chạy về phía trước, cũng chạy theo nàng ——

“Hoa Hoa à, ta chạy cùng người ——”

“Điều không phải luôn bay sao, chạy là cái chuyện gì nha?” Hoa Tiểu Nhã im lặng.

“Rèn luyện phát triển bàn chân!”

Hoa Tiểu Nhã: “.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mỗi Ngày Một Trăm Vòng

Rèn luyện phát triển bàn chân?

Cái tên điều ngọc này!

Hoa Tiểu Nhã nhún nhún vai, hấn thích chạy theo thì cứ chạy đi, nhìn đôi cánh màu đỏ đằng sau hấn cứ nhấp nha nhấp nháy, chạy thật đúng là tức cười.

“Hoa Hoa, còn bao nhiêu vòng nữa?”

“Sáu mươi vòng.”

“Hoa Hoa, chạy như người, thật quá chậm!”

“A ——” Hoa Tiểu Nhã kêu lên một tiếng, bởi vì, tên điều ngọc này đã kéo tay nàng, chạy nhanh như làn khói ——

Sau khi Hoa Tiểu Nhã thích ứng với tốc độ này, chỉ cảm thấy tiếng gió vù vù, còn có, đình viện cũng chuyển động vù vù ——

“Đủ rồi!” Vũ Phụng phui tay, buông Hoa Tiểu Nhã ra, mặt ‘Ta rất thông minh’, “Đủ sáu mươi vòng rồi!”

Hoa Tiểu Nhã chỉ cảm thấy vô số ngôi sao quay vòng vòng trên đầu, chân nàng mềm nhũn không nói, còn có một cảm giác choáng váng, khiến cho nàng lập tức ngã nhào xuống đất ——

“Hoa Hoa.” Vũ Phụng ôm eo Hoa Tiểu Nhã lên, mặt tò mò, “Người làm sao vậy?”

Hoa Tiểu Nhã lắc lắc cái đầu vẫn đang quay mòng mòng, “Một con, hai con, ba con. Nhiều điều ngọc như vậy —— “

Vũ Phụng: “.”

Tại sao gọi mình là điều ngọc chứ! Vũ Phụng ủy khuất nhìn Hoa Tiểu Nhã, “Hoa Hoa, ta là Vũ Phụng, không phải là điều ngọc.”

Hoa Tiểu Nhã nào còn nghe được hấn nói gì? Chỉ cảm thấy thanh âm như xa tận chân trời ——

Phản đối, sáu mươi vòng, xoay tròn cực nhanh, là cảm giác thế nào? Mọi người có thể thử một chút ——O(∩_∩)O——

“Các người đang làm gì đó?” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng mang theo vài phần giận dữ, Bạch Trì Hữu xuất hiện sau lưng hai người ——

Vũ Phụng cứng đờ người, dường như, chủ nhân có chút không vui thì phải?

“Chủ nhân ——” Vũ Phụng đẩy Hoa Tiểu Nhã một cái, thế nhưng Hoa Tiểu Nhã mơ mơ màng màng, vốn dĩ đứng không vững, vẫn đang dựa vào ngực hấn, dường như tất cả sức nặng đều dồn lên người Vũ Phụng.

Bạch Trì Hữu hít mắt lại, từng bước đến gần, “Sao vậy?”

“Nàng, nàng nói văng đầu ——” Vũ Phụng chỉ chỉ Hoa Tiểu Nhã đang choáng váng, vội vàng nói.

Bạch Trì Hữu đón lấy Hoa Tiểu Nhã, “Người đi trước đi.”

Vũ Phụng kinh ngạc tới rớt cằm, chủ nhân vậy mà tiếp xúc với nữ nhân, hơn nữa đáng vẻ còn không ghét bỏ chút nào!

“Dạ, được —— ” Vũ Phụng vội vàng vụt bay đi mất.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Bạch Trì Hữu mang theo vài phần mê hoặc, ngồi xuống cuối ôm lấy Hoa Tiểu Nhã, “Có phải quá mệt mỏi hay không?”

Hoa Tiểu Nhã gật đầu lia lịa, cảm giác thanh âm này thật giống như của tự nhiên!

“Xem ra, là rèn luyện quá ít, sau này, mỗi ngày một trăm vòng.”

Cái, cái gì?

Hoa Tiểu Nhã cảm thấy âm thanh của tự nhiên này lọt vào tai dường như ngay lập tức trở nên quý giá, còn nặng hơn cảm giác ngứa xiù!

Cho nên vô duyên vô cớ lại bị trừng phạt!

Biến thái quá, phúc hắc quá!

Nhưng mà, nàng vẫn mềm nhũn cả người không muốn động đậy, ngay cả chân cũng run run mềm nhũn ——

Đều tại tên điều ngọc kia!

Bạch Trì Hữu ôm nàng, đi về phía phòng ngủ, đặt nàng lên giường, một tay nhẹ nhàng day huyết thái dương của nàng.

Dần dần, nàng có thể thấy rõ sự vật trước mắt.

Bài trí trong phòng rất quen thuộc, hình như là nơi tối qua nàng đã nghỉ ngơi ——

“Sur, sur phụ.” Hoa Tiểu Nhã cúi đầu, gương mặt ủy khuất, nàng không làm gì hết! Tại sao sur phụ lại muốn trừng phạt mình!

“Ủm.” Bạch Trì Hữu đứng lên, tay áo rộng lớn vung ra sau lưng, “Nghỉ ngơi một nén nhang, rồi đun nước.”

Hoa Tiểu Nhã: “.”

Vốn dĩ là cảm kích mà! Cái đầu nguoi! Nàng vẫn nghĩ, hôm nay sur phụ biến thái này cũng coi như hảo tâm, không để cho nàng hoa mắt chóng mặt nữa!
Kết quả, nhanh như vậy đã lại phạt mình đi đun nước ——

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đánh Xi Dầu Cũng Không Được!

Quá đáng ghét, có đạo lý không đây?

Hoa Tiểu Nhã thở dài, trong thanh âm đáng thương mang theo vài phần giận dữ, “Biết rồi.”

Bạch Trì Hữu lắc đầu, sai bước đi ra ngoài ——

Chờ Hoa Tiểu Nhã đáng thương tiêu sái bước ra, lại vừa lúc bên ngoài nắng gắt, khiến nàng có một cảm giác bi thương sâu sắc.

Người nhỏ nhắn, một hồi chề cùi, đun nước trong phòng bếp, bận rộn bận rộn, thật là náo nhiệt.

Rõ ràng, hần chỉ cần vung tay một cái, việc gì cũng dễ dàng hoàn thành, nhưng mà, hết lần này đến lần khác hần lại muốn nàng làm ——

Nhớ lúc trước, hần đã từng nhìn thấy một nữ nhân như vậy, bận rộn trong phòng bếp, nấu cơm đun nước cho hần, cảm giác ấy, thật ấm áp.

“Choang —— “

Tiếng thứ gì đó rơi vỡ.

“Trời ạ, sao lại rơi thế này?”

Tiếng một nữ nhân lẩm bẩm một mình.

Bạch Trì Hữu lắc đầu, nàng không phải là nàng ấy, tay chân vụng về, nàng không phải là Mai Nhi ——

Nghĩ đến Mai Nhi, hần đứng lên, sai bước đi ra ngoài ——

Phía sau Trì Gia Sơn có một đỉnh núi, một quan tài bằng thủy tinh được đặt ở đó, ở bên trong, một nữ nhân mặc y phục hoa mai trắng lẳng lẳng nằm đó.
Gương mặt nàng trắng trẻo, đôi mắt nhắm lại, dường như đã ngủ say, thế nhưng tóc nàng đã bạc trắng.

Mái tóc trắng rủ xuống trán, thoạt nhìn sao thê lương đến vậy.

Đôi mắt Bạch Trì Hữu nheo lại, đôi tay đặt trên quan tài thủy tinh vuốt ve nhẹ nhàng, “Mai Nhi, ta sẽ cứu nàng.”

.....

Hoa Tiểu Nhã cơ hồ muốn chửi mả nó! Nhìn cái đĩa thứ ba nàng đánh rơi trên mặt đất, nàng bắt lực!

Khi nào thì, nàng trở thành một cô gái chẳng làm được việc gì thế này, thậm chí ngay cả cơm cũng không nấu nổi!

Có phải quá mất mặt hay không!

Chẳng qua là, đồ dùng thời cổ đại này, nếu như có bếp ga hay những đồ điện thời hiện đại kia thì tốt biết bao!

Vậy thì, dễ dàng cho nàng nhiều rồi!

Than thở, tiếp tục than thở ——

Cúi đầu nhặt những mảnh vỡ của cái đĩa lên ——

“Ngươi đang làm gì đó?” Thanh âm hù chết người không đèn mạng kia của Vũ Phượng vừa vang lên, Hoa Tiểu Nhã la lên một tiếng, cái đĩa lại rơi xuống đất ——

Sau đó, tí tách, vài giọt máu theo kẽ tay của nàng chảy xuống ——

“Ngươi, ngươi không sao chứ?” Vũ Phượng tự vả vào miệng mình, hẳn chỉ tới tìm chủ nhân có chuyện mà thôi.

Hoa Tiểu Nhã nhìn Vũ Phượng, đột nhiên phát hiện, hẳn như thế kia, sao có thể bỏ qua đây?

Lại nói đến điều ngốc này, mỗi lần hẳn xuất hiện, tựa hồ mình sẽ gặp chuyện không tốt! Cũng vì hẳn, mình mới bị phạt mỗi ngày một trăm vòng, cũng vì hẳn, mình bị đứt tay. Nàng khẳng định không hợp với bất tự của tên mai hoa điều ngốc ghê tởm này.

Thấy Hoa Tiểu Nhã hung dữ nhìn mình, Vũ Phượng dường như cũng đột nhiên phát hiện, mình xuất hiện vô cùng không đúng lúc, hình như dọa nàng giật mình rồi.

“Chuyện đó, ha ha, ta chỉ đi ngang qua thôi.”

Vũ Phượng ngượng ngùng cười cười, chuẩn bị nhắc chân đi.

“Tĩnh cờ cũng không được!” Hoa Tiểu Nhã một tay bắt được cái cánh to lớn của hẳn, trong mắt ánh lên ý cười gian trá, “Ngươi biết chẻ củi không?”

Vũ Phượng vô thức gật đầu, “Việc đó, biết chút chút.”

“Vậy ngươi chẻ đi!” Hoa Tiểu Nhã đưa một thanh thật lớn đến trước mặt Vũ Phượng.

Vũ Phượng: “.”

Được rồi, số mình chính là số bị sai bảo ——

“Ngươi biết nhóm lửa không?” Hoa Tiểu Nhã tiếp tục, đưa tay lên vết thương giống như đang rửa.

“Việc đó, biết chút chút.” Vũ Phượng lại lí nhí trả lời.

“Vậy ngươi nhóm lửa đi!” Hoa Tiểu Nhã đưa cây củi cho hẳn ——

Vũ Phượng: “.”

Nhận lấy cây củi, Vũ Phượng lại nghe lời nhóm lửa lên ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Một Đám Điều Ngốc Trên Trời Xanh

Thật vất vả túm được một cu li miễn phí, Hoa Tiểu Nhã đương nhiên sẽ không bỏ qua cho hẳn.

Nhanh nhẹn thái thịt xào rau ——

Có cu li thật đúng là không tệ, nhìn xem, chỉ chốc lát, bốn món một canh hoàn mỹ đã hiện ra trên bàn ăn.

Vũ Phượng cuối cùng cũng không ôm bộ mặt khổ sở nữa! Hẳn đột nhiên phát hiện ra, nửa ngày làm việc như vậy đều vô cùng đáng giá!

“Hoa Hoa, ngươi thật đúng là lợi hại! Cuối cùng cũng có thịt ăn rồi!” Vũ Phượng giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt sùng bái nhìn Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã cười hắc hắc, dáng điệu nữ vương, “Sau này, đừng hồ đồ đi theo sư phụ biến thái của ta, đi theo ta, có thịt ăn!”

Khóe miệng Vũ Phượng vừa nhếch lên, lại mở trừng hai mắt.

Hoa Tiểu Nhã tò mò nhìn Vũ Phụng, “Sao thế, người không thích ăn thịt à?”

Vũ Phụng tiếp tục ho nhẹ một tiếng, mờ trùng hai mắt.

Hoa Tiểu Nhã vẫn thấy rất kỳ lạ, “Ánh mắt người, có phải không thoải mái không? Bị khói xông vào à? Ta giúp người xem một chút!” Đây chính là phi công của thiên không nha! Một khi mất điều ngốc này bị hư, sau này làm sao bay đây?

Thấy nàng vô cùng thô bạo túm lấy đầu của Vũ Phụng, Bạch Trì Hữu sau lưng cuối cùng không nhịn được ho nhẹ một tiếng.

Sống lưng Hoa Tiểu Nhã cứng đờ, câu nói đầu tiên dội vào đầu chính là, sự phụ biến thái quay lại rồi!

Thì ra, mới vừa rồi Vũ Phụng nháy mắt với mình ra hiệu sự phụ đã trở lại! Buồng đầu hấn ra, cười gian võ võ gương mặt Vũ Phụng.

Sắc mặt Bạch Trì Hữu càng đen hơn!

“Sự phụ.” Chính lại thành vẽ mặt hoàn mỹ nhất, mang ghế cho Bạch Trì Hữu, “Sự phụ, lão nhân gia mời ngồi!”

Bạch Trì Hữu ngồi xuống, nhìn bốn món một canh trên bàn một chút, xem ra cũng không tệ lắm!

“Đây là món gì?” Bạch Trì Hữu chỉ vào một món ăn hỏi.

Hoa Tiểu Nhã nghĩ đến tên món ăn này, Tử Vi đã đặt một cái tên hay như thế(*), nàng cũng nên nghĩ ra một cái tên đặc sắc độc nhất vô nhị chứ!

(*) Hạ Tử Vi trong Hoàn Châu Cách Cách của Quỳnh Dao đặt tên cho cặp gà nướng là “Tại thiên nguyện tác tỷ dục điều”. Câu này lấy trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị đời Đường, mô tả mối tình đẹp mà đau thương của vua Đường Huyền Tông – Tức Minh Hoàng – và nàng Dương Quý Phi. Trong vụ binh biến của An Lộc Sơn, nhà vua phải chạy vào đất Thục, nửa đường quân lính đòi giết Dương Quý Phi, cho là vì nàng mà có cuộc bạo loạn này, Đường Huyền Tông bị ép buộc phải ra lệnh thắt cổ Dương Quý Phi. Nhớ đến người đẹp, trong bài Trường Hận Ca có hai câu:

Tại Thiên nguyện tác tỷ dục điều. Tại địa nguyện vi liên lý chi.

Nghĩa là:

Trên trời xin làm chim liền cánh Dưới đất xin làm cây liền cành.

“Đây là món một đám điều ngốc trên trời xanh!”

“Cái, cái gì?” Vũ Phụng ở bên cạnh mặt bèn biến sắc, vậy tại sao lại đốt lửa trên người mình? Tại sao nàng vừa nãy không nói cho hắn biết món ăn này có tên như vậy?

“Đây là chim bồ câu non! Phía dưới là rau cải, cho nên, gọi là một đám điều ngốc trên trời xanh ——”

Vũ Phụng: “.....”

Hóa ra không phải nói mình! Là mình quá nhạy cảm với hai chữ điều ngốc sao?

Khóe miệng Bạch Trì Hữu vừa nhếch lên, gật đầu một cái, cái tên, quá tục.

“Hai người các người, cùng cùng ăn đi.” Bạch Trì Hữu nói xong, cầm đũa lên nếm thử một miếng, hình như mùi vị cũng không tồi!

Hoa Tiểu Nhã và Vũ Phụng ngồi xuống, hai người, nàng nháy mắt với hắn, hắn lại nháy mắt với nàng mấy cái ——

“Hai người các người đang làm gì vậy?” Bạch Trì Hữu thấy hai người ở đó tán tỉnh nhau, giọng nói hơi lạnh lạnh.

“Không có, không có gì.” Vũ Phụng vội vàng lắc đầu, im lìm ăn cơm.

Hoa Tiểu Nhã cũng bình tĩnh lại, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, lúc nào thì bảo sự phụ dạy mình pháp thuật đây? Không thể quên mục đích mình tới được? Hai ngày nay cũng vì chuyện này mà lấy lòng sự phụ biến thái.

“Quan hệ của hai người các người cũng không tệ, Vũ Phụng, người hòa thuận với nàng từ khi nào vậy?” Nhớ năm đó, dù là với Mai Nhi, hắn cũng rất lạnh nhạt xa cách.

Vũ Phụng sững sốt, liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Nhã, “Chúng ta, rất hợp ý.”

Bạch Trì Hữu lạnh lùng liếc Hoa Tiểu Nhã, “Hợp ý?”

Hoa Tiểu Nhã chưa nghe thấy Bạch Trì Hữu hỏi gì, vốn không hiểu câu hợp ý này, nhất thời bối rối, “Ăn trộm gà* gì chứ? Không có đâu? Ngày hôm qua chỉ ăn cá nướng thôi mà ——” Nói xong nhìn về phía Vũ Phụng, “Sau đó người còn đi ăn trộm gà sao?”

*Từ /tóujĩ/ “hộp ý” đọc gần giống với /tōujĩ/nghe là “ăn trộm gà”. Vì Tiểu Nhã không nghe rõ nên... = _ = Chỉ có thể nói thật khổ thân bạn Vũ Phụng

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sư Phụ Biến Thái 1

Vũ Phụng đã sớm giật khố miệng kịch liệt, tựa như đang ai oán nhìn Hoa Tiểu Nhã!

Nữ nhân này rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Khố môi Bạch Trì Hữu nhếch lên, cười như không cười nhìn về phía Vũ Phụng, “Ngươi lại ăn trộm bạch mục ngư trong hồ của ta?”

Vũ Phụng rụt cổ, trong lòng âm thầm suy nghĩ, ai kêu ngươi không làm thịt chứ! Ngày nào cũng ăn chay chán chết ta.

Hoa Tiểu Nhã rốt cuộc biết mình hình như vừa nói ra điều không nên nói, lúc này mới phần nộ tiếp nhận ánh mắt u oán của Vũ Phụng.

Nhưng mà, “Bạch mục ngư?”

“Ngươi từng nghe nói rồi?” Tâm tình Bạch Trì Hữu hình như không tệ, nghe thế bèn hỏi lại nàng.

“Tên con cá này thật ngu ngốc ——” Giống sư phụ.

Sắc mặt rất tốt của Bạch Trì Hữu trong nháy mắt đen lại ——

Hoa Tiểu Nhã hiểu mình hình như lại không cẩn thận chọc giận sư phụ biến thái này mất rồi, vội vàng ghé đầu nhỏ tới đây hỏi, “Sư phụ, thức ăn có ngon không?”

“Bình thường.”

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

“Ta ăn thấy rất ngon!” Vũ Phụng cười hắc hắc, vô tâm vô phế tiếp tục ăn.

“Trước kia lúc ta làm cho bọn họ ăn, họ đều nói món ăn ta làm rất ngon! Nhất là Lạc, cái miệng giáo hoạt đó cũng vô cùng thích ——” Hoa Tiểu Nhã nhất thời buột miệng nói ra. Sau đó lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nàng vừa nói cái gì vậy? Tạo sao sư phụ nhìn mình như vậy?

Hoa Tiểu Nhã vội vã dừng lời ——

Bạch Trì Hữu híp mắt, “Lạc, là ai?”

Hoa Tiểu Nhã nhìn Bạch Trì Hữu, cuối cùng nói ra hai chữ chung chung, “Bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Bạch Trì Hữu rõ ràng thấy được nỗi đau buồn trong mắt nàng. Là bằng hữu sẽ có vẻ mặt như thế ư?

Đôi mắt không nóng không lạnh khiến cho Hoa Tiểu Nhã đứng ngồi không yên.

“Ai cho ngươi ngồi xuống ăn?” Sắc mặt của sư phụ nói thay đổi là thay đổi, dọa cho Hoa Tiểu Nhã sợ hãi đứng bật dậy.

Miệng mếu máo, “Là sư phụ nói cùng ăn cơm.”

“Ta bảo ngươi cùng ăn cơm, không có nghĩa ngươi có thể ngồi xuống.” Giọng điệu nói chuyện Bạch Trì Hữu không ấm không nóng, không mặn không nhạt.

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Nàng nhìn về phía Vũ Phụng, vậy tại sao hắn có thể ngồi ăn chứ?

Vũ Phụng dường như cũng bắt gặp ánh mắt Hoa Tiểu Nhã, yếu ớt nhìn về phía Bạch Trì Hữu, “Ta ——”

Nói xong, hắn cũng muốn đứng lên.

“Người ăn của người đi.” Một câu nói của Bạch Tri Hữu, khiến cho Hoa Tiểu Nhã gần như nổi trận lôi đình.

Biến thái, phúc hắc!

Tại sao cứ trừng phạt mình như vậy? Tại sao?

Thấy nàng giận dữ chọc chọc com, trên tay có vết máu hơi đỏ, Bạch Tri Hữu nhướn mày, “Tay sao vậy?”

Hoa Tiểu Nhã cong môi, vẫn không để ý tới hắn, tiếp tục ăn com.

Thấy Bạch Tri Hữu sắp nổi giận, Vũ Phụng vội vàng đáp, “Là nàng không cẩn thận bị cái đĩa cửa vào!”

Khí lạnh trên người Bạch Tri Hữu càng nặng thêm, Vũ Phụng bị đông cứng hoàn toàn.

Ngày tháng ba, mặt của hắn biến hóa cũng thật mau. Bữa com này, sao lại cảm thấy đau khổ như vậy? Vũ Phụng lần đầu tiên phát hiện, dường như mình hết sức dư thừa ——

“Việc đó, chủ nhân, ta đột nhiên nhớ ra, đây là bùa truyền âm cho ngài.” Nói xong, Vũ Phụng đưa lá bùa cho Bạch Tri Hữu, “Vây, ta lui xuống trước.”

Mặc dù chưa ăn no, Vũ Phụng vẫn rút lui như một làn khói!

Hoa Hoa này và chủ nhân hình như bất tự không hợp, ở cùng với hai người bọn họ, mình vĩnh viễn là pháo thí thôi!

Bạch Tri Hữu vung tay lên, trên lá bùa truyền âm hiện ra một nữ nhân mười sáu mười bảy tuổi, đáng vẻ thiếu nữ rất xinh đẹp khả ái, “Sur thúc, sur phụ ta được cứu rồi!”

Trên mặt Bạch Tri Hữu hiện lên mấy phần vui mừng, vung tay lên ——

Hoa Tiểu Nhã vốn có thể nghe hai người nói chuyện, nhưng đột nhiên phát hiện, hình như không nghe thấy gì hết!

Hắn vậy mà giăng kết giới cách ly!

Hoa Tiểu Nhã mếu máo, hừ, ai thêm nghe?

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sur Phụ Biến Thái 2

Được, Ta biết rồi.” Bạch Tri Hữu gạt đầu một cái, bỏ kết giới, đứng lên, đi vào trong nhà ——

Hoa Tiểu Nhã nhìn bóng lưng hắn, miệng mếu máo, dọn dẹp chén đĩa, bắt đầu rửa chén ——

Ngón tay chạm vào nước, hơi hơi đau.

Hoa Tiểu Nhã nhìn lòng bàn tay mình, bắt đầu ngăn người ——

Trước kia, lúc ở hiện đại, da của nàng bị thương không thể chạm vào nước, nếu không nhất định sẽ sưng đỏ nhiễm trùng. Đến hôm nay nhìn nhìn lòng bàn tay mình, vậy mà vẫn là như vậy!

Chẳng lẽ mình chuyển kiếp đến nhân hòa cũng có da giống nhau?

Hay là, da căn cứ vào linh hồn của con người mà thay đổi?

Đau ngứa khó chịu, Hoa Tiểu Nhã cơ hồ sắp nổi cáu ——

Nhớ lại, lần đầu tiên nàng bị thương do huấn luyện, Lạc bèn kéo nàng vào trong ngực mình, tỉ mỉ bôi thuốc cho nàng, còn cười nàng, lơ là sơ suất.

Từ đó về sau, bất kể là mỗi lần huấn luyện hay thi hành nhiệm vụ bị thương, Lạc cũng sẽ bôi thuốc và băng bó cho mình rất đúng lúc.

Vào thời khắc đó, nàng mới cảm giác được, hắn thật lòng quan tâm đến mình!

Trái tim nàng cũng tràn đầy cảm động và thỏa mãn!

Nàng tình nguyện chết vì hắn, nhưng, nhưng không ngờ lại bị hắn giết chết như một quân cờ ——

Nước mắt rơi vào hồ nước đang rửa chén, nước bắn tung tóe ——

“Đau lắm hả?”

Thanh âm hơi trong trẻo lạnh lùng lên tiếng hỏi thăm, Hoa Tiểu Nhã còn chưa kịp phản ứng, tay đã rơi vào trong một bàn tay khác, tay của hắn trắng nõn, thon dài, còn mềm mại hơn cả tay Lạc ——

Thấy nàng ngẩn người, Bạch Tri Hữu lúc này mới lắc đầu, xoa đều được cao cho nàng.

Hoa Tiểu Nhã ngờ ngác nhìn sư phụ như vậy, sư phụ biến thái, lạnh nhạt phúc hắc, vậy mà cũng có lúc dịu dàng, dịu dàng giống như Lạc.

Trên mặt hơi ửng đỏ, Hoa Tiểu Nhã lần đầu tiên yên lặng như thế.

Bàn tay ấm áp của hắn mang theo vài phần mềm mại ——

“Cho người, mau chóng chăm sóc tốt vết thương, mới có thể tiếp tục làm cơm.” Bạch Tri Hữu nhét bình thuốc vào tay Hoa Tiểu Nhã, xoay người bỏ đi.

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Thì ra hắn giúp mình, chỉ vì sợ mình không thể nấu cơm!

Nàng vậy mà nháy mắt bị đánh lạc hướng!

Hoa Tiểu Nhã âm thầm khinh bỉ mình!

Quay đầu định tiếp tục rửa chén, lại phát hiện, chén đĩa đã sớm sạch bong, được bày sang một bên.

Hoa Tiểu Nhã tiếp tục ngây ngốc sững sờ ——

Hắn lợi hại như vậy, tại sao không thể giải thoát cho mình chứ?

Chậm chậm lê bước tiến vào nhà, ngồi trên giường của mình ngẩn người. Nàng có nên hỏi thử, lúc nào sư phụ sẽ dạy mình phép thuật không? Không biết lúc nào mình có thể học sư phụ, biến thái như vậy, chén đĩa cũng không cần rửa! Đoán chừng thức ăn cũng không cần tự nấu nhỉ?

“Không được ——” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên đứng lên, đi tới chỗ ngủ của sư phụ phía đối diện.

Mặc dù đang ở cùng một phòng, nhưng mà, có hai tấm bình phong rất to ngăn cách, cho nên nàng cũng không thể nhìn thấy Bạch Tri Hữu đang làm gì.

“Sư phụ ——” Nàng đột nhiên vọt vào, bỗng ngây ngẩn cả người ——

Một mái tóc đen nhánh tán ra ở đầu giường, y phục nửa hở, vai như ẩn như hiện, bộ ngực khiến người ta suy nghĩ xa xôi ——

Sắc mặt Hoa Tiểu Nhã đỏ lên, sức hấp dẫn của sư phụ này thật ghê gớm!

Bạch Tri Hữu đang cầm một quyển sách lên xem, nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã xông vào, liếc nàng một cái, “Người tới làm gì?”

Hoa Tiểu Nhã nuốt nước miếng, ấp úng, “À, sư phụ, lúc nào ta có thể học phép thuật?”

Trầm mặc ——

Hoa Tiểu Nhã hít một hơi, tiếp tục mang theo vài phần nụ cười, “Sư phụ, khi nào ta có thể học phép thuật?”

Trầm mặc ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ngoại Thuật Trong Phòng

“Sư phụ?”

“Sư phụ!”

“Sư ——”

“Nói đi.” Bạch Tri Hữu cuối cùng cũng mở miệng, để cuốn sách ở mép giường nhìn Hoa Tiểu Nhã.

Tư thế mê người, động tác ưu nhã, quả là hấp dẫn!

Sắc mặt Hoa Tiểu Nhã lại đỏ lên, lúc này mới nhỏ giọng nói, “Ta muốn học phép thuật.”

“Vi sư biết rồi.” Bạch Tri Hữu gạt đầu một cái, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng mang theo vài phần lãnh đạm.

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

“Còn việc gì à?” Bạch Tri Hữu không nhanh không chậm cầm quyển sách lên tiếp tục xem, “Không có thì lui ra đi.”

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Tên sư phụ biến thái này, đang giả bộ ngu ngốc sao?

Không phải hán vốn không biết dạy mình thế nào, cho nên liên tục lừa dối mình chứ?

Cúi đầu, nhìn thấy cuốn sách hán cầm, khoe miệng Hoa Tiểu Nhã nhếch lên, ‘Ngoại thuật trong phòng’.

Miệng Hoa Tiểu Nhã thiếu chút nữa co rút, tên sư phụ biến thái này một kẻ bên ngoài lạnh nhạt bên trong lại nóng rùng rục à, chẳng trách lại ăn mặc cấp ba như thế! Thì ra là lại đang xem sách như vậy!

Mình bên phơi bày hán, xem hán còn lạnh nhạt như vậy được không? Xem hán như thế nào ra đáng gương mẫu trước mặt mình?

“Sư phụ?”

“Ừ.”

“Ta muốn xem sách trên tay người một chút.” Hoa Tiểu Nhã cười hi hi đến bên mép giường, mặt chân thành nhìn về phía Bạch Tri Hữu.

Bạch Tri Hữu dừng tay, “Không hợp với người.”

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã hừ lạnh, quả nhiên, hán lại vẫn muốn dùng lời này ngăn mình lại! Khẳng định là cho rằng mình không biết bên trong có nội dung xấu xa gì phải không?

Hôm nay bại lộ hình tượng nguy quân tử ra về đạo mạo của người rồi!

Nghĩ tới đây, nàng cười hắc hắc, “Tại sao sư phụ nói quyển sách đó không thích hợp với đồ đệ chứ? Chẳng lẽ, bên trong còn có bí mật gì không thể cho ai biết?”

Trên vẻ mặt ngây thơ của Hoa Tiểu Nhã mang theo vài phần cười như không cười.

Bạch Tri Hữu thở dài, đôi mắt trong veo mang theo vài phần trong trẻo lạnh lùng, “Rốt cuộc người muốn làm gì.”

Hoa Tiểu Nhã vẻ mặt vô tội, vuốt tay, đoạt lấy cuốn sách trên tay hán, giọng nói mang theo vài phần chọc tức, “Không muốn làm gì hết, chỉ muốn xem một chút xem sư phụ người đang xem loại sách lung tung gì, bình thường thoát nhìn đáng về quân tử, vậy mà xem loại sách sắc tình nam nữ này! Còn giả vờ ả chứa cảm xúc làm chi!”

Cầm sách lên, lật vài trang, sừng sốt ——

Bên trong vậy mà đều là hình vẽ, có điều hình vẽ không phải là nam nữ như Hoa Tiểu Nhã nghĩ, mà là phương vị đồ một chút cũng xem không hiểu, tiếp tục chưa từ bỏ ý định lật vài trang nữa, vẫn là phương vị đồ một chút cũng xem không hiểu, mà cũng không phải là hình vẽ nam nữ ——

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên chợt dạ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, cũng không dám liếc Bạch Tri Hữu.

Bạch Tri Hữu cười như không cười nhìn Hoa Tiểu Nhã, đôi mắt mê người, “Không ngờ, trong lòng người vì sư xấu xa như thế.”

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Khẽ cắn răng, nàng không phản bác, đều tại mình bị tựa đề này thao túng lừa gạt!

Bạch Trì Hữu tiếp tục nói, “Không biết hảo đồ nhi của ta đây đã xem qua bao nhiêu hình vẽ nam nữ? Chẳng lẽ là quá nhiều rồi?”

“Đĩ nhiên không phải vậy.” Hoa Tiểu Nhã vội vàng phản bác.

“Hả? Vậy cũng được, nói thử xem tại sao nguoi lại cho rằng vì sư xem thứ đó?” Giọng nói của Bạch Trì Hữu nghe không ra vui giận.

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Tại sao ư? Bởi vì tựa đề.

Bạch Trì Hữu tiếp tục nói, “Đúng lúc, đâm lưng cho vì sư đi.”

Nói xong, Bạch Trì Hữu nằm nghiêng trên giường, chờ Hoa Tiểu Nhã bắt tay vào làm——

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Được rồi, trong lòng Hoa Tiểu Nhã âm thầm than thở, đều tại mình!

Ủ rũ cúi đầu ngồi ở mép giường, đưa tay xoa bóp cho Bạch Trì Hữu——

“Sang trái một chút.”

“Sang phải một chút.”

“Nguoi chưa ăn cơm à?”

“Nhẹ hơn một chút.”

Hoa Tiểu Nhã buồn bã xoa bóp đến, xoa bóp đi, chỉ chốc lát, cả người toát đầy mồ hôi.

TĐC: Nhá hàng chap tiếp theo ^^

“... miệng của Điều ngọc Vũ Phụng kia đột nhiên há to thành hình chữ O ——

Đây là tình huống gì? Chủ nhân, lại có thể cùng Hoa Hoa ——

Trên mặt Vũ Phụng thoáng qua sắc đỏ cam hồng, rồi lục đen lam——

Hình như hấn phá hồng chuyện tốt gì rồi?...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Sư Phụ Biến Thái 3

Bạch Trì Hữu dường như cũng ngủ thiếp đi, mặc cho Hoa Tiểu Nhã ở đó ra sức xoa bóp, ở cánh tay, thắt lưng, trên đùi hấn đâm bóp gõ nện qua lại——

Thật ra thì nàng cũng không biết, hại nàng như vậy, thật ra chỉ là một quyển sách bày binh bố trận mà thôi.

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã phần nhiều tức giận, chẳng qua mình chỉ được hấn thu làm đồ đệ mà thôi, từ khi nào lại thành tỳ nữ của hấn?

Bị hấn sai nấu cơm cũng chưa nói, còn bị hấn trút giận, bây giờ còn phải đâm lưng cho hấn——

Thấy hấn ngủ thiếp đi, nàng ngồi ở mép giường cũng ngáp dài——

Chớp mắt một lúc, lại một lúc——

Hoa Tiểu Nhã chớp mắt buồn ngủ, đâm đâm, khí lực cũng càng ngày càng yếu.

Cho đến cuối cùng nằm ở mép giường ngủ mất——

Mặc dù tư thế quái dị, nhưng mà, nàng thật sự ngủ mất——

Chỉ có điều, nàng có lẽ cũng dần dần cảm giác động tác của mình quá mức không được tự nhiên, vì vậy, dần dần nằm ghé vào trong giường ——

Thoải mái chen lấn, theo thói quen ôm thắt lưng người khác ngủ ——

Cảm giác có một cánh tay đè trên người mình, Bạch Trì Hữu trở mình, đến khi thấy thân hình nhỏ bé cuộn tròn trong ngực mình, ngẩn người ——

Bạch Trì Hữu cũng không ngờ mình sẽ ngủ, hẳn thường xuyên mất ngủ, không ngủ, được nha đầu này xoa bóp, hẳn lại thật sự ngủ thiếp đi ——

Mà, nha đầu này từ khi nào cũng ngủ thiếp đi? Còn ngủ luôn trên giường của mình ——

Nhưng mà, tư thế ngủ của nàng thật đúng là ——

Khả ái!

Lông mi thật dài phủ lên mi mắt, lộ ra khuôn mặt con nít, làn da trắng nõn mịn màng, trên người thoang thoảng mùi hương thanh nhã, tay Bạch Trì Hữu ngừng một chút, lại không đành lòng gọi nàng dậy ——

“Chủ nhân.” Vũ Phượng đột nhiên xông vào, “Tịch lão tới rồi ——”

Đột khi nhìn thấy hai người đang ôm nhau ngủ trên giường, miệng của điều ngốc Vũ Phượng kia nhất thời há to thành hình chữ O ——

Đây là tình huống gì? Chủ nhân, lại có thể, cùng Hoa Hoa ——

Trên gương mặt Vũ Phượng thoáng qua sắc đỏ cam hồng, rồi lục đen lam ——

Hình như hẳn phá hỏng chuyện tốt gì rồi?

Đôi mắt Bạch Trì Hữu lướt qua Vũ Phượng, làm tư thế chó có lên tiếng, khoát tay áo về phía hẳn một cái, ý bảo hẳn đi ra ngoài chờ trước đi ——

Vũ Phượng vội vàng chạy ra ngoài!

Nghịch thiên, đồ đẽo lên giường của sư phụ, mà chủ nhân của mình, vậy mà cho phép nữ nhân khác lên giường của hẳn?

Chủ nhân của mình, thanh tâm quả dục nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ, sẽ vì Hoa Hoa mà mở lòng?

Bạch Trì Hữu nhẹ nhàng nâng cánh tay đặt bên hông mình lên, vừa định ngồi dậy, lại nghe thấy Hoa Tiểu Nhã mơ mơ màng màng gọi, “Lạc, nằm với ta một lát.”

Toàn thân Bạch Trì Hữu cứng đờ, “.....”

Lạc?

Lại là cái tên này, bằng hữu?

Chỉ là bằng hữu thôi sao?

Bạch Trì Hữu hí hóp mắt, nhìn cánh tay của nàng đang đặt lên hông mình ——

Khoát tay mạnh hơn, phát cánh tay của nàng ra ——

Chỉ nghe một tiếng ‘ai ui’, Hoa Tiểu Nhã đã lăn xuống đất, vuốt cái mông bị ngã rất đau, Hoa Tiểu Nhã mơ mơ màng màng nhìn về phía Bạch Trì Hữu ở trên giường, một câu nói bật thốt lên, “Người nổi điên gì vậy?”

Trên người Bạch Trì Hữu càng lạnh, khiến cho Hoa Tiểu Nhã sau khi nói câu đó thì nhận ra có gì đó không ổn, chột dạ rút cổ lại, không nói thêm gì nữa.

Bạch Trì Hữu vung tay áo, mặc y phục đẳng hoàng, đi ra phía cửa ——

Lúc đi tới cửa, Bạch Trì Hữu dừng lại, “Hôm nay trước bữa tối, một trăm vòng ——”

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Không thể nào? Không thể đổi kiểu phạt khác hay sao? Tại sao lại phải phạt chạy một trăm vòng?

Nhìn bóng lưng Bạch Trì Hữu phát tay áo bỏ đi, Hoa Tiểu Nhã dường như kích động muốn bóp chết hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nhân Duyên Của Ngươi

Thấy Bạch Trì Hữu hùng hồ như vậy, Vũ Phượng rụt cổ lại, chủ nhân hình như không vui, không phải vì mình quấy rầy mộng đẹp của người ta chứ.

“Tịch lão đầu.” Bạch Trì Hữu liếc mắt nhìn bốn phía, giọng hơi không vui.

Vũ Phượng vội vàng chỉ chỉ phía sau núi, “Đi thăm Mai cô nương rồi!”

Bạch Trì Hữu khẽ gật đầu, sai bước đi ra ngoài ——

Vũ Phượng cuối cùng cũng âm thầm thở dài ——

Đáng tiếc, chưa kịp thở dài chán nản, giọng của Bạch Trì Hữu đã truyền đến, “Hình như dạo này ngươi rất rảnh rỗi, vậy ngươi dọn dẹp sạch sẽ cỏ dại dưới chân núi cho ta đi.”

Cái, cái gì?

Mắt Vũ Phượng tròn trừng, đôi cánh vụt sáng, vẻ mặt buồn bã ——

Tại sao chủ nhân cứ nhóm lửa trên người mình?

Không có việc gì lại dọn dẹp cỏ dại gì chứ?

Cúi đầu xuống, chậm rãi đi về phía chân núi ——

Nhìn Tịch lão đứng trước quan tài thủy tinh ngăn người, Bạch Trì Hữu sai bước đi tới, “Sao lão lại tới đây?”

Tịch lão cười ha hả, “Tặng cho người thứ này.”

“Đây là?” Bạch Trì Hữu nhìn thoáng qua tờ tuyến màu đỏ, khẽ nhíu mày.

“Nhân duyên của ngươi.”

“Của ta?” Bạch Trì Hữu cười lạnh, “Ta cần đến nhân duyên sao?” hai tay chấp sau lưng, một chút khí phách tự nhiên lộ ra từ bên trong.

Hắn là thiên nhân, không cần nhân duyên.

“Nhưng mà, nhân duyên của ngươi trời đã định.” Tịch lão thở dài, “Nhân duyên của ngươi nằm trong tay ngươi, ừm, cái này cho ngươi, nếu như một ngày nào đó ngươi không muốn có đoạn nhân duyên này, thẳng tay cắt đứt là được rồi.”

Bạch Trì Hữu nhận lấy tờ hồng, hé mắt, “Là ai?”

“Ngươi cũng nên biết.” Tịch lão chỉ cười mà không nói, đưa tay vuốt chòm râu bạc trắng, liếc mắt nhìn nữ nhân bên trong quan tài thủy tinh, “Mai hoa tiên tử đã chết, đừng làm chuyện trái ý trời, nếu không, thứ ngươi mất, sẽ nhiều hơn thứ ngươi được rất nhiều!”

“Ta cứu nàng, chỉ vì ta và nàng là bằng hữu.” Bạch Trì Hữu liếc nhìn quan tài thủy tinh, “Ta nợ nàng một mạng, chỉ vậy thôi.”

“Ai da, có lúc, chuyện tình cảm này, nói không rõ, lúc ngươi muốn yêu, sẽ không yêu. Khi ngươi không muốn yêu, ngươi lại không có cách nào kiềm chế được.” Tịch lão khẽ lắc đầu, “Vẫn là câu nói đó, nhân duyên trời đã định.” Nói xong, Tịch lão bắt đầu sai bước đi.

“Tịch lão.”

“Hử?”

“Nếu như, ta phá hỏng mối nhân duyên này, như vậy thì ——”

“Vậy thì? Thứ ngươi có thể hủy chỉ là được yêu, mà không phải yêu người.”

.....

Nhìn theo bóng lưng Tịch lão, Bạch Trì Hữu cau mày, rốt cuộc là được yêu quan trọng, hay yêu người quan trọng?

Hoa Tiểu Nhã đứng bên ngoài viện, lại tiếp tục chạy bộ, thật ra buổi sáng nàng không tự mình chạy bao nhiêu, mặc dù cuối cùng nàng không chịu nổi mà ngất đi, nhưng hoàn toàn là ăn gian. Tên điều ngục kia kéo nàng bay trên sân quay hơn sáu mươi vòng, cảm giác của nàng, chỉ có hôn mê.

Tập luyện thêm cũng tốt!

Hoa Tiểu Nhã nghĩ tới đây tâm tình cũng tốt lên rất nhiều!

“Một, hai, một, một phần một ——”

“Một, hai, ba, bốn ——”

Ta là một người lính, có gì không giống đâu, chỉ vì chúng ta đều mặc quân trang giản dị ——”

Bạch Trì Hữu vừa trở về đã nhìn thấy nữ nhân ca hát tự tiêu khiển, vừa chạy bộ, vừa ở đó rống lên, về phần, đang rống cái gì, hẳn thật sự đúng là nghe không hiểu!

Có điều, nghe như vậy hình như cũng không tệ lắm, ít nhất, cảm giác mệt mỏi của Hoa Tiểu Nhã đã bớt đi rất nhiều!

Vẫn nên rèn luyện! Mới chạy tới vòng thứ năm mươi đã mệt mỏi thở hồng hộc, nàng lau lau mồ hôi trên trán, trước kia nàng đều phải đeo thêm vật gì đó để tăng sức nặng rồi mới chạy.

Thấy Bạch Trì Hữu trở về, Hoa Tiểu Nhã cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái, cứ chạy lướt qua bên cạnh hắn

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Dẫn Người Ra Ngoài 1

Thời gian trôi qua thật mau, nháy mắt, đã hơn hai tuần lễ ở Trì Gia Sơn! Mà lúc này, Hoa Tiểu Nhã đang đeo một bao cát tự chế mà chạy, Bạch Trì Hữu đang nằm trong viện hóng gió cũng hé mắt, hẳn chưa từng thấy cách chạy như vậy bao giờ.

Hoa Tiểu Nhã nửa tháng nay, có thể nói đã hoàn toàn thích ứng với một trăm vòng này, nàng cũng cảm thấy, sức khỏe hình như khá hơn nhiều. Một cảm giác rất có sức sống.

“Sư phụ, ta đi nấu cơm đây.” Hoa Tiểu Nhã chạy xong, lại định vọt vào phòng bếp.

“Sao lại cầu thả như vậy?” Bạch Trì Hữu kéo tay nàng, cầm khăn tay lên lau lau mồ hôi trên trán nàng, thanh âm dịu dàng đi nhiều, “Đi thu xếp đi, vì sư dẫn ngươi xuống núi.”

“Xuống núi?” Hoa Tiểu Nhã há to miệng, nửa tháng nay, nàng chưa từng xuống núi, lần này, sư phụ hẳn lại có ý định gì đây?

“Sao vậy, không muốn đi à?” Thanh âm Bạch Trì Hữu hơi trong trẻo lạnh lùng, dường như nếu ngươi dám nói không muốn đi, ta sẽ bóp chết ngươi ngay.

“Muốn đi, muốn đi. Ta lập tức đi tắm rửa.” Hoa Tiểu Nhã vội vàng gật đầu lia lịa.

Nhắc tới cũng thật kì lạ, y phục mới trong tủ có rất nhiều, màu hồng, màu vàng, màu trắng, màu đỏ, màu tím, tóm lại là đủ các loại, mà từ y phục đến giày, đến cả áo trong cũng đầy đủ mọi thứ, càng khiến nàng thấy kì lạ chính là, ngay cả kích cỡ cũng vô cùng vừa vặn.

Mấy ngày trước, nàng chỉ có một bộ y phục này trên người, cộng thêm một bộ y phục lần trước thật vất vả gặp Vũ Phụng nhờ hắn mua hộ, khi nào thì trong tủ này lại có nhiều bộ như vậy?

Nhìn cách thức may y phục này, người tạo ra nó, dường như cũng vô cùng tinh tế.

Chẳng lẽ, là sư phụ?

Nhưng mà, nàng cũng không thấy hắn ra khỏi cửa mà?

Khẽ lắc đầu, tìm một bộ y phục từ trong ra ngoài, vội vã chạy ra ngoài, “Sư phụ, ta đi ra phía sau tắm một lát đã.”

Đây là ám hiệu của hai người, mỗi lần Hoa Tiểu Nhã tắm sẽ nói với Bạch Trì Hữu, thật ra thì nàng rất sợ, hẳn sẽ không biết mà đột nhiên xông vào ——

Dù sao, hai người đến lúc đó đều sẽ lúng túng không thể đối mặt nhau.

Bạch Trì Hữu đáp một tiếng, Hoa Tiểu Nhã bèn chạy thật nhanh ——

Cuối cùng cũng có thể xuống núi, trong lòng Hoa Tiểu Nhã vui tươi hơn hờ, ở trên núi cũng sớm đã buồn bức sắp chết rồi.

Vừa mới cởi áo khoác ra, bên trong chỉ một chiếc váy quây ngực, cũng cảm thấy bên cạnh hình như có một luồng gió lạ.

Cảm giác nhạy bén của Hoa Tiểu Nhã cũng không tệ, đương nhiên cảm thấy bốn phía, hình như có gì không ổn lắm.

Từ nơi này đến tiền viện, vẫn cách một đoạn rất xa, nếu như, nàng hô to, sợ rằng sư phụ cũng sẽ không nghe thấy?

Rốt cuộc là thứ gì?

Là người, hay là yêu?

Hoa Tiểu Nhã khom lưng đùa giỡn trong hồ nước, chờ đợi một chút biến hóa, hiện tại nàng không dám dẫm thảo kinh xà ——

Trong hồ nước, một bạch y nữ tử đứng đó ——

Hoa Tiểu Nhã sùng sốt, lông tóc máu huyết toàn thân tất cả dường như đều căng ra! Nàng, là ma ư?

Đột nhiên xoay người, nhìn về nữ nhân phía sau, lòng hoảng sợ kia của Hoa Tiểu Nhã, lúc này mới hơi chùng xuống.

Cô gái có một mái tóc trắng, đáng vẻ vô cùng đẹp đẽ, tay áo màu trắng bay bay, đang ngơ ngác nhìn mình ——

“Ngươi, là ai?” Thanh âm Hoa Tiểu Nhã cố gắng trấn định, khóe mắt híp lại.

“Ngươi, là ai? Có thể nhìn thấy ta sao?” Khóe môi nữ nhân hơi kinh ngạc, chân mày hơi nhíu lại.

Hoa Tiểu Nhã ha hả cười, giả ngây giả dại, “Tại sao không thể nhìn thấy ngươi, ta là ai, ngươi đoán xem?”

“Chàng để cho ngươi tiến vào sao?” Nữ nhân không chắc chắn lắm.

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã cả kinh, chẳng lẽ nàng ấy có quan hệ gì với sư phụ biến thái của mình? Người nàng nói có phải là sư phụ không?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Dẫn Ngươi Đi Ra Ngoài 2

Thấy mình đi đến giữa đường nha đầu Hoa Tiểu Nhã bắt đầu chạy, “Sư phụ, cứu ta ——”

Nàng đã sớm nhìn ra không giống bình thường, hơn nữa, trên đất cũng không có bóng, vậy đã nói rõ, có thể nàng ta là yêu ma hay quỷ quái không sạch sẽ.

Bạch Trì Hữu nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt, ngồi bật dậy, quay người lại biến mất tại chỗ ——

“Thình thịch ——” Hoa Tiểu Nhã đụng phải thứ gì đó, ngẩng đầu lên nhìn, là Bạch Trì Hữu, lúc này mới bình tâm lại, chỉ về phía sau, “Yêu quái, có yêu quái!”

Bạch Trì Hữu nhìn lướt qua, phát hiện không có gì khác thường, chẳng lẽ nói có yêu quái tiến vào?

Nghĩ tới đây, Bạch Trì Hữu vung tay phải lên, thì thầm một câu, “Thiên la địa võng ——”

Kết giới được gia cố tốt rồi, cúi đầu nhìn Hoa Tiểu Nhã trước mặt mình hết nhìn đông lại ngó tây, nàng mang một chiếc váy quây ngực, vai hở ra bên ngoài, hai bả ngực như ẩn như hiện, Bạch Trì Hữu hơi không được tự nhiên, “Đi mặc y phục tử tế vào.”

“Nhưng mà, ta vẫn chưa tắm.” Hoa Tiểu Nhã liếc mắt nhìn bốn phía, lại hơi nhát gan nhìn về phía Bạch Trì Hữu, giọng nói mang theo vài phần lầy lờn, “Sư phụ, người có thể ở bên ngoài hồ trông chừng không?”

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Bạch Trì Hữu quét qua Hoa Tiểu Nhã, lúc Hoa Tiểu Nhã cho rằng hấn sắp cự tuyệt, giọng nói của hấn mang theo vài phần không kiên nhẫn, “Tắm nhanh lên một chút.”

“Người đồng ý rồi?” Hoa Tiểu Nhã sùng sốt, cười đến mấy phần đắc ý, ôm lấy cánh tay Bạch Trì Hữu, “Cám ơn sư phụ.”

May mà Bạch Trì Hữu đeo mặt nạ, nếu không về mặt mắt tự nhiên kia sẽ càng làm Hoa Tiểu Nhã đắc ý.

Trông chừng cửa cho nữ nhân tắm, chuyện này, thật đúng là lần đầu tiên hắn làm, không ngờ, hắn cũng có ngày làm việc này.

Cách đó không xa, về mặt của bạch y nữ tử mang theo vài phần cô đơn và ưu thương, nàng lặng yên nhìn nam nhân này, nàng phỉ sức tập hợp một luồng linh hồn đến gặp hắn, vậy mà lại nhìn thấy hắn trông chừng hồ tắm cho nữ nhân khác.

Hắn cũng sẽ như vậy sao? Không phải hắn vẫn luôn giống như một thượng thần cao cao tại thượng đó sao?

“Sư phụ, đi thôi.” Hoa Tiểu Nhã thay một bộ váy mỏng màu lục nhạt, chiếu rọi làn da trắng nõn của nàng càng thêm trong suốt long lanh, nụ cười yếu ớt, thoát nhìn vô cùng ngây thơ khá ái.

Dù sao, thân thể của nàng vẫn rất mỏng manh! Mới mười sáu tuổi thôi mà.

“Sư phụ, chúng ta sẽ đi đâu?” Hoa Tiểu Nhã nghẹo đầu hỏi.

“Tham gia hôn lễ của Thái tử Hách Liên Quốc.”

“Cái, cái gì? Hôn lễ của Hách Liên Kinh Thiên?” Hoa Tiểu Nhã há to miệng, dừng bước, vậy nếu mình đi, không phải tự chui đầu vào rọ sao? Đêm đó mình đánh Hách Liên Kinh Thiên hôn mê, sau khi hắn tỉnh lại phát hiện không tìm thấy mình! Không biết sẽ thế nào!

Không được, không được, nàng không thể đi, đi, sẽ bại lộ!

“Ngươi làm sao vậy?” Bạch Trì Hữu phát hiện Hoa Tiểu Nhã không bình thường, đôi mắt mang theo vài phần kinh ngạc.

“Sư phụ, ta không muốn đi.” Hoa Tiểu Nhã mếu máo, mặc dù, nàng vô cùng muốn đi xem thế giới bên ngoài thay đổi ra sao, nhưng mà, nơi nàng không thể đi, chính là hoàng cung!

“Hả? Vậy ngươi nói nguyên nhân xem.” Bước chân Bạch Trì Hữu cũng dừng lại, một thân cầm bào màu trắng của hắn chiếu rọi càng thêm trong suốt không vương bụi trần, chỉ có Hoa Tiểu Nhã biết, sự phức tạp trong xương tủy hắn ước chừng có thể nhuộm đen nguyên bộ y phục trắng đó.

Nhưng mà, nhìn giày trắng của hắn, Hoa Tiểu Nhã không thể làm gì khác hơn là nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn, Hách Liên Kinh Thiên coi trọng mình, hơn nữa thiếu chút nữa đã thị tẩm, rồi chuyện nàng lại chạy trốn ——

Dĩ nhiên, tự động loại bỏ chuyện mập mờ với Hách Liên Kinh Thương

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hôn Lễ Của Thái Tử 1

Sắc mặt Bạch Trì Hữu biến đổi, sau đó tiếp tục đi về phía trước, “Đi thôi.”

“A?” Hoa Tiểu Nhã không phản ứng kịp, sao sư phụ vẫn đưa mình đi nhỉ?

“Đi theo phía sau ta, ngươi sợ cái gì?” Giọng nói của Bạch Trì Hữu lộ ra một chút thờ dãi.

Cuối cùng Hoa Tiểu Nhã cũng hiểu rõ rồi! Đúng vậy, sư phụ của mình là Thiên sư, hắn là chỗ dựa vững chắc cho mình, mình không muốn lấy chồng cũng rất dễ dàng chứ nhỉ? Nghe nói, Hoàng đế lão nhân còn phải nể mặt hắn!

Nghĩ tới đây, nàng cuối cùng cũng ô một tiếng mạnh mẽ, sải bước đi tới.

Vũ Phụng đã sớm hóa thân thành phong điều, nằm trên mặt đất, chờ hai người leo lên——

Hoa Tiểu Nhã nhìn thấy Vũ Phụng, nhiệt tình sờ sờ cái đầu hoa mai kia nói, “Vũ Phụng, mấy ngày qua không gặp, ta tưởng rằng điều gốc này ——”

“Đi thôi.” Bạch Trì Hữu một tay kéo tay nàng, để nàng ngồi vững trên lưng Vũ Phụng, không nói nhảm được nữa.

Thấy Vũ Phụng giương cánh bay lên, Hoa Tiểu Nhã lại không sợ như lần trước nữa, mà nhìn cảnh tượng bốn phía ở kia ngẩn người.

Cảnh vật bên trong hoàng cung, bởi vì hoàng thượng Hách Liên Diệu Sở nghe nói, lần này Thiên sư đại nhân cũng sẽ tới tham dự, đây là chuyện về vang đến mức nào chứ!

Thiên nhi của mình hy vọng có thể có được sự giúp đỡ của Thiên sư, sớm lên ngôi hoàng đế. Như vậy ông cũng yên lòng.

“Phụ hoàng.” Hách Liên Kinh Thiên cúi đầu, trên mặt hơi lạnh nhạt, cũng không có vẻ vui vẻ của một tân lang.

Hách Liên Diệu Sở thở dài, “Hoàng nhi, mai hoa nữ đó biến mất rồi, đương nhiên là do tên nghiệt súc kia giờ trở sau lưng, phụ hoàng đã liên minh với Tây Sở Quốc, mà người sẽ kết hôn với con, chính là tiểu công chúa được sủng ái nhất Tây Sở Quốc, cho nên, con cần phải nắm chắc cơ hội này cho tốt!”

Hồi lâu, Hách Liên Kinh Thiên mới khẽ gật đầu, hẳn không đồng ý, cũng phải đồng ý.

“Thiên sư đại nhân đến.” Một tiếng thông báo, Thiên sư và một cô nương bước vào.

Hách Liên Diệu Sở vội vàng ra nghênh tiếp, đợi khi thấy Thiên sư, trên gương mặt yếu ớt bệnh tật nổi lên một nụ cười, “Hoan nghênh Thiên sư đại nhân.”

Bạch Trì Hữu khẽ gật đầu, ngồi xuống ghế của khách quý ở một bên, Hoa Tiểu Nhã đương nhiên đứng phía sau hắn.

Đến khi Hách Liên Diệu Sở liếc mắt nhìn nữ nhân phía sau Bạch Trì Hữu, ánh mắt dừng lại, sao nữ nhân này lại xuất hiện cùng với Thiên sư? Chẳng lẽ lại muốn quay lại ngôi vị Thái tử phi? Chuyện này nếu đã có Thiên sư làm chủ, vậy, vậy chẳng phải sẽ lộn xộn sao?

Vậy kế hoạch của mình không phải bị phá hủy hoàn toàn ư?

Quan hệ thông gia giữa mình và Tây Sở Quốc cũng hoàn toàn biến thành bọt nước?

Hách Liên Kinh Thiên cũng nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã, ánh mắt hắn sáng lên, không kìm được đến bên Hoa Tiểu Nhã, trên gương mặt ôn hòa nho nhã mang nét vui vẻ, kéo tay Hoa Tiểu Nhã, nói, “Tiểu Nhã, nàng trở lại rồi! Thật tốt quá!”

Hoa Tiểu Nhã muốn đẩy tay hắn ra, thế nhưng Hách Liên Kinh Thiên có nói gì cũng không buông ra.

“Đa tạ Thiên sư đại nhân đã đưa Hoa Tiểu Nhã trở về.”

Đôi mắt Bạch Trì Hữu dừng lại ở bàn tay của Hách Liên Kinh Thiên đang nắm tay Hoa Tiểu Nhã, lãnh ý cùng hàn quang trên người khiến cho Hách Liên Kinh Thiên cơ hồ sợ run cả người, hắn bất giác buông lỏng tay Hoa Tiểu Nhã ra ——

Hoa Tiểu Nhã vội vàng trở về đứng sau lưng Bạch Trì Hữu.

Trên mặt Hách Liên Kinh Thiên lộ vẻ kinh ngạc, “Tiểu Nhã, nàng không làm Thái tử phi của ta sao, ta chỉ thích nàng, ta không thích nữ nhân kia ——”

Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã vừa nhếch, “Thái tử điện hạ, Tiểu Nhã không muốn phải sống trong hoàng cung, cuộc sống nơi này cũng không thích hợp với ta, Tiểu Nhã chúc ngài và Thái tử phi bạc đầu đến già.”

Trong lòng Hách Liên Diệu Sở nháy mắt tinh ngộ, rõ ràng Thiên sư này không thích hoàng nhi của mình đụng chạm vào mai hoa nữ này, nếu không phải tới giành ngôi vị Thái tử phi, vậy thì quá tốt!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hôn Lễ Của Thái Tử 2

Trên mặt Hách Liên Kinh Thiên lộ vẻ thất vọng sâu sắc, “Nhưng mà, ngày đó ——”

Bạch Trì Hữu bung chén rượu nhấp một ngụm, rồi lạnh lùng đặt chén rượu xuống.

Hách Liên Diệu Sở lập tức kéo Hách Liên Kinh Thiên, lúc này mới nói, “Thiên sư đại nhân xin đừng trách, chỉ là hoàng nhi nhà ta đối với Hoa cô nương nhớ mãi không quên mà thôi ——”

Nói đến đó, ông cũng không dám giấu diếm điều gì, hướng chi, hoàng nhi của ông, ông biết, mặc dù là người dịu dàng lương thiện, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng mà, có lúc lại chỉ là bị thịt.

“Về sau bỏ ý nghĩ này đi.” Thiên sư chỉ hờ hững nói một câu, trực tiếp dập tắt hi vọng của người khác.

Hách Liên Kinh Thiên dường như cũng hiểu, Thiên sư vốn không đồng ý! Trên gương mặt, tất cả đều là đau buồn lẫn bi thương.

“Nhị hoàng tử đến ——” Một tiếng thông báo, Hách Liên Kinh Thương sai bước tiến vào.

Hắn vẫn mặc y phục màu đen như trước, hình như, hắn thích màu đen ——

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn thọ vô cương.” Hách Liên Kinh Thương chấp tay hành lễ với Hách Liên Diệu Sở.

Giương mặt của Hách Liên Diệu Sở lạnh lùng, nhìn Hách Liên Kinh Thương, oán khí trong lòng cũng tỏa ra đến bên cạnh hắn, càng nhìn hắn càng thấy không vừa mắt, “Thế nào, đại ca ngươi lấy vợ, ngươi không nên mặc toàn thân áo đen thế kia chứ? Ngươi cố tình muốn ta tức chết, nguyên rủa đại ca ngươi hả?”

Sắc mặt Hách Liên Kinh Thương cũng không đổi, chỉ cung tay cúi đầu, “Nhi thần không dám, nhi thần không có ý này.”

Hách Liên Diệu Sở hừ lạnh, yếu ớt ho khan vài tiếng, “Ngươi không dám, ngươi còn có gì không dám? Tại sao gần đây ngươi không nói giúp đại ca ngươi chút nào? Nghe nói ngươi ngày ngày đi sớm về muộn, tìm người. Ngươi lại nói xem, rốt cuộc ngươi đang tìm gì đó? Có phải muốn mưu đồ tạo phản, chiêu binh mãi mã hay không?”

Hoa Tiểu Nhã nhíu mày, quả nhiên lòng dạ hoàng thượng, như kim đáy bể, xem ra tên Hách Liên Kinh Thương cũng không chịu nhịn! Hơn nữa, hoàng thượng này rõ ràng truy tận gốc, người ta nói gì cũng không vừa lòng.

Nhưng mà, Nhị hoàng tử đang tìm mình ư?

Hách Liên Kinh Thương vẫn không ngẩng đầu lên, ôm quyền đáp, “Nhi thần không có.”

“Không có? Hừ.” Hách Liên Diệu Sở lộ vẻ chế nhạo, “Nếu ngươi không có, vừa đúng lúc Thiên sư ở đây, hãy thề với Trời, đến chết cũng sẽ không dòm ngó ngôi vị hoàng đế.”

Hách Liên Kinh Thương cũng nhìn thấy Thiên sư, ôm quyền đáp lại, lễ phép cúi đầu, “Bái kiến Thiên sư đại nhân.”

Bạch Trì Hữu nhẹ gật đầu, Hách Liên Kinh Thương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã đứng sau lưng Bạch Trì Hữu, hắn ngăn người, trên gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng kia cuối cùng cũng không còn găng gượng nữa, dường như thở phào, lộ vẻ hơi yên tâm.

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên cảm thấy, nam nhân này hình như cũng không đáng ghét như vậy, nhất là khi thấy hắn cũng không thể làm theo ý mình.

Không trách được, tính tình hắn lạnh lùng như vậy, thì ra là vì bị chính phụ hoàng của mình chèn ép! Ngay cả phụ thân của mình cũng thấy mình chướng mắt, nhất định rất đau xót?

“Thế nào. Vẫn biết ngươi sẽ không thề, ngươi rốt cuộc có thừa nhận không?” Hách Liên Diệu Sở hừ lạnh một tiếng, sắc mặt chế nhạo.

Hách Liên Kinh Thương cau mày, không nhìn Hoa Tiểu Nhã nữa, đôi khi nhìn Hách Liên Diệu Sở, hai đầu gối quỳ xuống ——

Mặc dù, khách khứa trên Đại điện rất nhiều, còn có sứ giả các quốc gia, nhưng mà, Hách Liên Diệu Sở vẫn không cho nhị tử thứ hai của chính ông ta chút mặt mũi nào!

Hoa Tiểu Nhã khẽ nhíu mày, rõ ràng ông ta cố ý làm khó!

Đệ đệ Hách Liên Kinh Thương trên mặt không có chút biểu cảm, ngoài vẻ kiên quyết lạnh lùng, chỉ còn lại khí phách.

“Ta Hách Liên Kinh Thương xin thề với Trời, nếu như ta có ý dòm ngó ngôi vị hoàng đế, mưu đồ bất chính với đại ca ta, ta sẽ ——”

TĐC: Chương tiếp theo...

“...Ở chính giữa là một nữ tử áo trắng, trên trán bên trái của nữ tử có một dấu ấn hoa mai, trên sa y màu xám tro thêu một đóa hoa mai, trông rất sống động.

Vũ nữ, rất đẹp, mơ hồ làm say lòng người, đôi mắt quyến rũ như tơ, trên gương mặt mang một chiếc khăn mỏng màu trắng ——

Bước chân nàng tỏa sáng, nhảy múa qua lại trên mặt đất, giống như tiên nữ, cũng giống như tinh linh.

Hoa Tiểu Nhã cũng nhìn đến ngáy người, ánh mắt nữ nhân này, sao nàng cảm thấy, giống như đã từng quen biết?...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hôn Lễ Của Thái Tử 3

“Guơng mặt nguoi lạnh lùng như vậy cho ai xem?” Hách Liên Diệu Sở ngắt lời hắn, cười lạnh, “Ta còn lâu mới tin chuyện ma quỷ của nguoi ——”

Hoa Tiểu Nhã cau mày, thật sự không nhìn nổi! Đối với một người làm phụ thân cận bã như vậy, nàng nhìn không nổi nữa!

Hoa Tiểu Nhã sai bước ra ngoài, tay Bạch Trì Hữu nắm vào không trung, không ngờ, hắn vẫn chậm một bước.

Khẽ lắc đầu, đi theo nàng thôi.

“Hoàng thượng, là ông bắt Nhị hoàng tử lập lời thề, bây giờ lại làm khó nhĩ tử của mình như vậy, có nhiều sứ giả các nước đang ở đây như thế, hoàng thượng để mặc cho các quốc gia khác chê cười sao?” Hoa Tiểu Nhã mặc kệ ông ta là hoàng thượng hay không, dù sao, Thiên sư nói hắn sẽ làm chỗ dựa cho mình.

Dĩ nhiên, làm ‘chỗ dựa’ cũng không có nói là vì chuyện thế này ——

Mặt mũi Hách Liên Diệu Sở có phần không nén được cơn giận, dĩ nhiên, ông ta cố ý làm Hách Liên Kinh Thương mất mặt, chính là để cho người trong thiên hạ đều biết, ông ta nhìn không vừa nhĩ tử thứ hai, sau này cũng không thể truyền ngôi cho hắn, việc này cũng tránh khỏi sau này hắn oán vị.

Bây giờ, bị một tiểu nha đầu chỉ trích trước mặt mọi người, mặt mũi của ông ta dĩ nhiên không tránh khỏi nhục nhã.

Hơn nữa, nữ nhân này là do Thiên sư dẫn tới, ông ta nói cũng không được, bỏ qua cũng không xong.

“Hoa cô nương xin đừng trách, nhĩ tử thứ hai của ta đây, cố ý mặc toan thân đồ đen trong ngày vui của đại ca nó! Điềm xấu không nói, còn trưng ra vẻ mặt ——” Hách Liên Diệu Sở cố gắng viện cớ.

Hoa Tiểu Nhã cười càng sâu thêm, “Nhị hoàng tử mặc đồ đen và mang vẻ mặt lạnh lùng, hình như không phải mới ngày một ngày hai?”

“Chuyện này ——” Hách Liên Diệu Sở ngừng một chút, không biết nên nói thế nào.

Hách Liên Kinh Thương liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Nhã, nàng giúp đỡ mình? Không phải nàng rất ghét mình sao?

“Quay lại, Nhã Nhã.” Giọng nói Bạch Trì Hữu không lớn, nhưng cũng hơi lộ vẻ thanh lãnh.

“Công chúa Tây Sở Quốc đến!” Một tiếng thông báo, cắt ngang khúc dạo đầu nho nhỏ ——

Vì vậy, trên Đại điện, một màn náo nhiệt ——

Đại bái thiên địa xong, tất cả mọi người vào ngồi, bắt đầu ăn mừng ——

Nhìn thức ăn trên bàn Bạch Trì Hữu, Hoa Tiểu Nhã sờ sờ bụng, buổi sáng ngay cả cơm cũng chưa ăn, sư phụ này không phải muốn bỏ đói mình chứ?

Bạch Trì Hữu hình như có thể nhìn thấu tâm tư của nàng từ đằng sau, vẫy vẫy tay, bảo nàng tới ngồi bên cạnh mình.

Ánh mắt Hoa Tiểu Nhã sáng lên, không khách khí mà ăn ——

Mọi người thấy thế, kinh ngạc cơ hồ rớt cằm.

Thiên sư không màng nữ sắc, mọi người đều biết.

Mà mọi người cũng biết, Thiên sư có tính thích sạch sẽ, mọi người đều biết.

Không ngờ, hôm nay vậy mà có người có thể ngồi ăn cùng bàn với Thiên sư, còn là một nữ nhân ——

Hoa Tiểu Nhã tự cảm thấy không việc gì cả, dù sao, cùng ngồi ăn cơm với sư phụ cũng được hơn nửa tháng, đã sớm không còn cảm thấy mất tự nhiên rồi.

“Ăn từ từ thôi.” Bạch Trì Hữu khẽ lắc đầu, thấy nàng ăn cũng không đủ văn nhã, còn lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Hoa Tiểu Nhã dường như cảm thấy có gì đó không bình thường, hôm nay Thiên sư, từ sáng đã có điểm gì đó không bình thường.

Dịu dàng? Không đủ!

Nhưng mà sự thanh lãnh ngày thường, mất đi phân nửa!

Không phải lấy lòng chứ! Không phải là trộm thì là cướp!

Nhưng trong lòng Hoa Tiểu Nhã đột nhiên hơi thấp thỏm, chẳng lẽ, hẳn có chuyện yêu cầu mình?

Hình như cũng không có chuyện gì mình có thể giúp được!

Trước kia nói có người nhờ vả, không biết là ai? Còn chưa lộ diện nữa!

“Sư phụ, ta đi vệ sinh một lát.” Hoa Tiểu Nhã ăn tương đối rồi, nhỏ giọng nói, sau đó len lén đứng lên, chạy ra ngoài.

Đợi khi tìm thấy nhà xí giải quyết xong, Hoa Tiểu Nhã đang đi dạo bên ngoài.

Nhìn thấy trong đình, Thái tử gia mặc hồng y, Hoa Tiểu Nhã sững sốt một chút, không phải hẳn phải đang động phòng sao? Sao lại ở đây?

“Tiểu Nhã.” Thái tử Hách Liên Kinh Thiên cũng không quay đầu lại ——

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên hiểu ra, hẳn đang đợi mình!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vũ Nữ

“Thái tử, có chuyện gì không?” Hoa Tiểu Nhã bước tới, trong lòng âm thầm kêu hồng bét.

Nhưng ý nghĩ vừa xoay chuyển, Thái tử điện hạ này vẫn nhả như thế, chắc hẳn sẽ không làm gì mình, chỉ bằng tự nhiên phóng khoáng một chút sẽ tốt hơn.

Hách Liên Kinh Thiên nhìn mặt nước bốn phía quanh đình viện, trong mắt hơi lộ vẻ u buồn, “Nàng, biết Nhị đệ của ta?”

“Người nói Hách Liên Kinh Thương?” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên kịp phản ứng, “Ta cùng hắn và người, không phải cùng biết nhau sao?”

Hách Liên Kinh Thiên khẽ lắc đầu, “Vừa rồi đáng vẻ sống chết bảo vệ đệ ấy của nàng, không giống. Huống chi, nàng và ta cùng nhau hồi cung, cũng không cùng xuất hiện với hắn nhiều lắm.”

“Người có ý gì?” Mặt Hoa Tiểu Nhã liền biến sắc.

Hách Liên Kinh Thiên có lẽ cũng hiểu mình đang nói vấn đề ngu xuẩn gì, vội vàng quay đầu, vẻ mặt áy náy nói, “Tiểu Nhã, ta không có ý gì khác, ta chỉ là, chỉ là cảm thấy nàng đối với Nhị đệ, không giống nhau.”

Không giống nhau?

Mình chỉ không ưa tác phong của hoàng thượng thôi, có gì không giống nhau chứ?

“Người nghĩ nhiều rồi.”

Hách Liên Kinh Thiên đột nhiên hơi lộ vẻ vội vàng, nắm bả vai Hoa Tiểu Nhã, “Tiểu Nhã, nàng gả cho ta đi, làm Thái tử phi của ta, ta bỏ nữ nhân kia ——

“Hách Liên Kinh Thiên!” Hoa Tiểu Nhã tránh thoát khỏi hắn, giọng nói hơi mất kiên nhẫn, “Người mới cưới người ta! Người cứ như vậy, người không cảm thấy mình rất vô trách nhiệm sao?”

Địa vị của nữ nhân thời cổ đại, Hoa Tiểu Nhã cũng hiểu rõ, nam nhân là cả cuộc đời của nữ nhân, nếu như giờ phút này hắn bỏ công chúa kia, cuộc sống sau này của công chúa kia không biết sẽ gian nan tới mức nào đây!

Về mặt Hách Liên Kinh Thiên hơi lộ vẻ cô đơn, “Cũng biết, nàng không thích ta.”

“Ta chỉ coi người là Thái tử mà thôi!” Hoa Tiểu Nhã suy nghĩ một chút rồi nói thật, dường như nàng cũng không coi hắn là bằng hữu. Nhưng nếu ngay cả bằng hữu cũng không phải, nàng cũng sẽ không nói ra những thứ kia, có lẽ nàng chỉ nói chuyện với hắn như một người bạn mà thôi.

Về mặt Hách Liên Kinh Thiên hơi kỳ lạ, cuối cùng lạnh lùng cười một tiếng, “Nàng sẽ không mặc kệ tính mạng của Hách Liên Kinh Thương chứ?”

Hoa Tiểu Nhã toàn thân cứng đờ, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Hách Liên Kinh Thiên. “Người có ý gì?”

Hắn lấy tính mạng đệ đệ ruột của hắn ra uy hiếp mình sao? Thật là kẻ nực cười!

Hách Liên Kinh Thiên cười lạnh, “Quả nhiên, nàng đối với hần hoàn toàn khác biệt, vì hần nàng dám tranh cãi với phụ hoàng ta, vì hần, cũng biến đổi sắc mặt với ta.”

“Đủ rồi!” Hoa Tiểu Nhã thở dài, “Chuyện của hai huynh đệ các người không liên quan đến ta, đừng quấy rầy ta nữa.” Nói xong, nàng xoay người sắp bỏ đi ——

Bên ngoài đình, một người bất ngờ đứng đó, là Hách Liên Kinh Thương.

Lần này tốt quá rồi, không phải oan gia không tụ hợp.

Hoa Tiểu Nhã âm thầm cảm thán, hình như mình cũng chưa làm gì, sao tên Hách Liên Kinh Thiên và Hách Liên Kinh Thương này lại âm hồn không tan.

Lắc đầu một cái, sai bước lướt qua bên cạnh Hách Liên Kinh Thương.

Hách Liên Kinh Thương cũng không cản nàng, đôi mắt lạnh lẽo kiên định nhìn theo bóng lưng nàng bỏ đi ——

Tới khi trở lại Đại điện, trên Đại điện đang nhảy một điệu nhảy đẹp, Hoa Tiểu Nhã ngồi bên cạnh Bạch Trì Hữu, thấy hần cũng không chú ý đến mình, thầm thở dài.

Mới vừa rồi bị Hách Liên Kinh Thiên quấy rầy, không muốn ăn gì, cũng bắt đầu xem tiết mục đang biểu diễn.

Ở chính giữa là một nữ tử áo trắng, trên trán bên trái của nữ tử có một dấu ấn hoa mai, trên sa y màu xám tro thêu một đóa hoa mai, trông rất sống động.

Vũ nữ, rất đẹp, mơ hồ làm say lòng người, đôi mắt quyến rũ như tơ, trên gương mặt mang một chiếc khăn mỏng màu trắng ——

Bước chân nàng tỏa sáng, nhảy múa qua lại trên mặt đất, giống như tiên nữ, tinh linh.

Hoa Tiểu Nhã cũng nhìn đến ngây người, ánh mắt nữ nhân này, sao nàng cảm thấy, giống như đã từng quen biết?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nữ Nhân Kia

Nhìn lại Bạch Trì Hữu, hần lại vẫn ở đây ngẩn ngơ nhìn cô gái đang nhảy múa.

Quả nhiên, sức hấp dẫn của mỹ nữ thật đúng là to lớn, người có thể khiến cho sư phụ mình, Thiên sư đại nhân nhìn không chớp mắt như vậy, thật không đơn giản.

Bầu môi, Hoa Tiểu Nhã cảm thấy, không còn tâm tình xem ca múa nữa.

Đúng lúc này, Hách Liên Kinh Thương trở lại Đại điện.

Hoa Tiểu Nhã nhìn Hách Liên Kinh Thương, cảm giác sắc mặt của hần không được tốt lắm, đoán chừng hần và Hách Liên Kinh Thiên vừa mới nói gì đó không hay.

Hơn nữa, nếu không làm thì còn liên quan đến mình.

Đúng lúc đó, Hách Liên Kinh Thiên cũng ngồi xuống nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã.

Bốn mắt giao nhau, hơi lúng túng.

“Người cũng rất quen thân với hần?” Giọng nói Bạch Trì Hữu cuối cùng cũng vang lên.

Hoa Tiểu Nhã cup mắt, thấy sư phụ cuối cùng cũng hồi thần, lúc này mới ngượng ngùng cười một tiếng, “Không tính là quen.”

Bạch Trì Hữu khẽ lắc đầu, Hoa Tiểu Nhã lại đột nhiên nói, “Hình như sư phụ thấy rất hứng thú với nữ nhân này nhỉ.”

“Có sao?”

“Không có sao?”

Bạch Trì Hữu nhấp một ngụm rượu, Hoa Tiểu Nhã tiếp tục nói, “Thật ra thì, cái sư phụ muốn, chỉ cần nói một tiếng với lão hoàng thượng đó, ông ta chắc chắn lập tức dâng lên, nếu như sư phụ không muốn mở lời, đồ nhi đi nói giúp người?”

“Nhiều chuyện.”

“Sao sư phụ lại nói ta nhiều chuyện chứ? Ta có ý tốt mà!” Hoa Tiểu Nhã bĩu môi.

Chỉ nghe từng tiếng hít vào, Hoa Tiểu Nhã nhìn sang Bạch Trì Hữu ——

Thì ra là, khăn sa trên mặt vũ nữ đã rơi xuống ——

Sắc mặt Hoa Tiểu Nhã trắng nhợt, là nàng ——

Bạch Trì Hữu hí mắt, con người như xem xét kỹ càng.

Nữ nhân cúi người chào, như có như không liếc mắt nhìn Bạch Trì Hữu và Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã né tránh, ngồi quay lưng lại.

Cảm giác Hoa Tiểu Nhã không bình thường, Bạch Trì Hữu giữ lấy thân thể hơi phát run của Hoa Tiểu Nhã, vội hỏi, “Sao vậy, có phải không thoải mái hay không?”

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, “Nàng ấy, nàng ấy chính là quý mà sáng sớm hôm nay ta gặp, ở hồ tắm đó.”

Hoa Tiểu Nhã cuối cùng cũng hiểu rõ, Bạch Trì Hữu giúp Hoa Tiểu Nhã ổn định lại thân thể, sau đó đứng lên ——

Vốn dĩ, tất cả mọi người đang nhìn khuôn mặt tươi đẹp của nữ tử, gương mặt tinh tế giống như tiên tử, cao quý thanh thuần lại thêm vài phần nhu nhược. Một bộ váy sam màu trắng, chiều rộng khiến vóc người hoàn mỹ của nàng vô cùng chói mắt.

Bạch Trì Hữu sai bước đi tới, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi tới đối diện nữ tử.

Nữ tử mỏng manh khẽ cười, ánh mắt nhìn Bạch Trì Hữu, lộ vẻ diễm đam đáng yêu, “Trì Hữu, muội đã trở về.”

Đôi mắt Bạch Trì Hữu, cuối cùng cũng có mấy phần mềm yếu, gật đầu một cái, “Trở lại thì tốt rồi.”

Mọi người đều đồng thời nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã, Hoa Tiểu Nhã bị nhìn vô cùng không tự nhiên, những người này nhìn mình như vậy làm gì? Giống như mình bị người kia vứt bỏ vậy.

Đáng ghét.

Hoa Tiểu Nhã cũng không màng tới mọi người, cứ uống rồi lại uống.

Sau khi yến hội kết thúc, Bạch Trì Hữu đưa Hoa Tiểu Nhã tới một viện nhỏ trong Liên Thành.

An bài cho Hoa Tiểu Nhã trong viện xong, Bạch Trì Hữu liền bỏ đi. Lúc sắp đi, chỉ nói một câu: ta có chút việc phải xử lý.

Hoa Tiểu Nhã suy đoán, có lẽ Bạch Trì Hữu kín đáo gặp nữ nhân kia rồi.

Vì đám cưới của Thái tử, khắp nơi vui mừng, cho nên, Liên Thành vô cùng náo nhiệt, bây giờ, đã là sẩm tối, Hoa Tiểu Nhã muốn ra ngoài đi dạo, thấy trong viện cũng không có ai khác, Hoa Tiểu Nhã bèn mở cửa lớn đi trên đường cái Liên Thành.

Đám người náo náo nhiệt nhiệt, có ngâm thơ đối ẩm, có thả đèn bên sông.

Hoa Tiểu Nhã vẫn chưa thay xiêm áo, cho nên, chỉ có thể mặc váy sam xanh biếc mà đi, trang phục hôm nay của nàng có hơi sặc sỡ, có công tử nhà giàu đi qua huyet gió về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đơn Độc Xứ Người Thành Khách Lạ

Không biết bao nhiêu tuổi, còn có bộ dáng một đám vô công rồi nghề như vậy!

Hoa Tiểu Nhã cũng không quan tâm người khác đùa giỡn, từ từ ngồi xuống bên bờ sông, nơi này thật nhiều nông phụ đang giặt quần áo, có người thả hoa đăng bên bờ bên kia, ở giữa mặt sông, có một cây cầu đá hình vòm.

Trên cầu đá thanh thoảng có từng đôi nam nữ đi qua.

Hình ảnh ấy thoát nhìn có vẻ duy mỹ, lại thêm mặt trời sắp lặn, trời chiều ngả về tây, có một cảm giác chấp tử chi thủ*.

chấp tử chi thủ*: Lấy ý từ câu “Chấp tử chi thủ dữ tử giai lão”, nghĩa là “Nắm chặt tay nàng cùng nàng sống đến già”

Đây là một câu trong bài Kịch cổ 擊鼓, thiên Bội phong 北風, thể hiện tâm trạng của một người nước Vệ khi đi chinh chiến xuống phía nam đã thê thốt với người yêu. Sau đó giai lão thường được dùng để nói về tình cảm vợ chồng chung thủy.

Hoa Tiểu Nhã ngâm bàn chân mình trong nước, không biết tại sao, giờ phút này nàng đột nhiên cảm thấy rất cô đơn, một loại cô đơn giống như “Đơn độc xứ người thành khách lạ”.

** : Câu thơ đầu trong bài thơ “Cửu Nguyệt Cửu Nhật Úc Sơn Đông Huỳnh Đệ” của Vương Duy, nhà thơ nổi tiếng đời Đường:

Độc tại dị hương vi dị khách

Mỗi phùng giai tiết bội tư thân

Dao tri huỳnh đệ đẳng cao xứ

Biến sáp thù du thiếu nhất nhân.

Dịch thơ: (Bản dịch của Trần Văn Thường)

Tết Trùng dương nhớ bạn bè Sơn Đông

Đơn độc xứ người thành khách lạ

Trùng dương nhớ lắm bạn bè ơi

Có còn không thấy trò leo núi

Thù du xin bạn cầm giùm tôi.

Nếu như, giờ phút này có thể gặp Lạc, nàng nghĩ, có thể nàng sẽ tha thứ cho hắn.

Hoa Tiểu Nhã nghĩ tới đây, cười cười tự giễu, tại sao mình sẽ tha thứ cho hắn ta? Nàng cũng không biết, không phải vì yêu, mà vì một loại cô đơn.

Nhìn một đôi nam nữ kia, nàng đột nhiên nhớ tới sự phụ biến thái.

Chắc hẳn quen biết nữ nhân nhảy múa đó, giờ phút này, chỉ sợ hai người bọn họ đang ở cùng nhau rồi.

Hoa Tiểu Nhã ngâm chân một hồi, thấy mọi người ven đường nhìn mình, mới đi giày vào, đi về phía chiếc cầu hình vòm cách đó không xa.

Đầu cầu này, không nhìn thấy đầu kia.

Lòng nàng đột nhiên có chút mong chờ, nàng có thể đứng giữa cầu nhìn thấy người mình luôn nghĩ tới kia không?

Nghe nói, chỉ cần bạn nhớ tới tên một người, nghĩ đến khuôn mặt của người đó, bạn sẽ có thể nhìn thấy người đó.

Từ từ đi lên trên cầu, tìm Hoa Tiểu Nhã đập thành thịch.

.....

“Đại ca, huynh xem, cảnh sắc nơi này thật đẹp. Hách Liên Quốc này quả là mỹ nữ như mây, hơn nữa khắp nơi đều có cảnh đẹp nhé!” Một cô nương y phục tím gương mặt vui mừng. “Hi vọng huynh có thể tìm được ý trung nhân ở đây, đưa về Đông Thắng Quốc chúng ta.”

Cô nương có cái mũi xinh xắn, ngũ quan đẹp đẽ tinh tế, dáng dấp rất có hương vị của tiểu cô nương. Mà giữa hai lông mày lộ vẻ nghịch ngợm, nàng chính là công chúa của Đông Thắng Quốc, Đông Tương Nhi công chúa.

Nam tử lắc đầu, trong lòng hắn luôn cảm thấy như đang đợi một người như vậy.

Nam tử một thân bạch y, tóc buộc lên, có vẻ nhanh nhẹn lại sáng sủa, hơn nữa quan trọng là trong ánh mắt anh khí mà lạnh lùng, khiến cho người ta cảm giác, tổng thể có một vẻ dịu dàng lãnh khốc, vừa yêu vừa hận.

Hắn chính là Thái tử Đông Thắng Quốc, Đông Lạc.

“Đại ca lúc nào cũng bối mớ như vậy, huynh đã trưởng thành rồi, không còn bé nữa, lần này chúng ta ra ngoài, phụ hoàng mẫu hậu đã giao phó cho muội, nhất định phải giúp huynh tìm được một cô gái xứng đôi.” Về mặt Tương Nhi lộ rõ mấy phần nghịch ngợm.

Đông Lạc lắc đầu, “Duyên phận là thứ không thể cưỡng cầu.”

“Đại ca, huynh xem, bên kia cầu thật đẹp, nếu như đứng ở trên cầu, không biết có thể thấy cảnh sắc đẹp hơn không nhỉ.” Nói xong, Tương Nhi lôi kéo Đông Lạc, đi qua bên kia cầu ——

Có lúc, duyên phận chính là duyên phận, cũng là một thứ gì đó rất kì diệu.

Có lúc, duyên phận cũng rất hoang đường, luôn đùa giỡn người ta.

Bên này cầu một người ảo tưởng, bên kia cầu một người chau mày.

Hai người ở trên cầu vô ý ngược lên, bốn mắt nhìn nhau, lại xảy ra sự việc ngoài ý muốn ——

Đôi mắt đỏ đần kia của Hoa Tiểu Nhĩ vốn dĩ mang theo vài phần cười tự giễu, làm sao có thể nhìn thấy Lạc, hắn đã chết từ lâu rồi, bị mình tự tay giết chết rồi.

Vậy mà, trong nháy mắt ngược nhìn lên, trong nháy mắt cùng một nam tử bốn mắt nhìn nhau, nàng cơ hồ cứng đờ.

Đôi mắt sáng mảy kiếm kia, đôi môi khẽ gọi, sống mũi cao, ngũ quan quen thuộc, khuôn mặt lạnh lùng, không phải là người mình tâm tâm niệm niệm sao?

Nàng mỉm cười.

Số phận thật khéo giầy vò người ta, nàng sai bước chạy tới ôm lấy eo hắn

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hắn, Không Phải Là Lạc

Giọng nói mang theo vẻ vui mừng và cảm động.

“Lạc, anh đã đến rồi.”

Nếu như nói đời trước, hắn và nàng không thể lựa chọn đường sống, vậy thì đời này, không phải nàng có thể cùng hắn quy ẩn sơn lâm, bạc đầu giai lão sao?

Toàn thân Đông Lạc cứng đờ, nữ nhân này mặc dù cho hắn cảm giác hơi chút ưa nhìn, nhưng mà, ôm ấp yêu thương như thế này cũng không khỏi quá sớm chứ?

Đông Tương Nhi há to miệng, số đào hoa của đại ca mình, cuối cùng cũng tới rồi sao?

Đông Lạc muốn đẩy nàng ra, nhưng nàng lại ôm rất chặt, nước mắt chảy xuống vương trên áo, làm ướt vạt áo hắn.

Người đi trên đường vội vã, cũng kinh ngạc quay đầu nhìn một đôi nam nữ đang ôm nhau, bàn luận sôi nổi.

Mọi người suy đoán, có thể là một đôi nam nữ, trên cầu tương phùng tương ngộ, bởi vì cầu này, có một cái tên rất dễ nghe, gọi là Nhân Duyên Kiều. Nam nữ có thể tương ngộ trên cầu, cũng nghĩa là có thể ân ái ái ái đến bạc đầu.

“Lạc, em rất nhớ anh, em không trách anh, không oán anh. Cuộc sống một mình rất cô đơn.” Hoa Tiểu Nhĩ lẩm nhẩm, làm sao cũng không muốn chia tay, giọng mũi nghẹn nghẹn kia có chút ý vị lâm ngừng.

Đông Lạc khẽ nhủ thầm, đột nhiên bị đáng vẻ vuốt vuốt này của nàng làm cho cảm động. Cứ như vậy, không đành lòng đẩy nàng ra chút nào.

Tương Nhi bên cạnh cười trộm, không tởm nha, nếu đây là nữ nhân khác, đại ca đã sớm một chương đánh bay, chẳng lẽ, đại ca thật sự có một chân* với nữ nhân này? Người ta một tiếng lại một tiếng gọi Lạc, gọi thân thiết như vậy kia. Có thể là người biết đại ca!

có một chân: Chỉ quan hệ nam nữ mờ ám - _ -

Mãi đến một lúc thật lâu, cảm giác khó chịu trong lòng Hoa Tiểu Nhã cũng nguôi ngoai phần nào, lúc này mới lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn về phía Đông Lạc, nàng mỉm cười.

Ngũ quan của người đàn ông này quả thật rất giống Lạc, ngay cả khí chất cũng rất giống, nhưng mà, nàng biết, hắn không phải là Lạc.

Lạc không cho phép nữ nhân khác đến gần.

Về phần mình, đã từng chỉ là một quân cờ.

Hắn làm việc quả quyết, nếu không cũng sẽ không thể mặt không đổi sắc giết chết mình.

Cười cười xin lỗi, “Thật xin lỗi, là tôi nhận lầm người.”

Quả thật không phải, trong đám đông lớn như vậy, đột nhiên bị người ta ôm lấy, có phải bị dọa cho vô cùng sợ rồi không?

Mà trái tim Đông Lạc, trong giây phút đó cảm thấy trống rỗng không còn gì.

Đúng vậy đó, nhất định là nàng nhận lầm người, mình không biết nàng, nàng khóc thút thít như vậy, tất nhiên là nhận lầm người.

Trong lòng mơ hồ có chút hâm mộ người kia, có người vì hắn ta mà khóc như vậy, nữ nhân dựa vào hắn.

“Không sao.” Đông Lạc đột nhiên lắc đầu có chút khổ sở –

Hoa Tiểu Nhã gạt đầu, liếc thấy Trương Nhi bên cạnh Đông Lạc đang ngăn người, nhìn thoáng qua bên cạnh bọn họ.

Bên cạnh hắn còn có nữ nhân! Trong lòng cười khổ lắc đầu một chút, đi về phía trước chưa được mấy bước, trước mắt có một nam tử y phục màu đen cản đường, ngược lên, lúc này mới nhìn thấy, lại là Hách Liên Kinh Thương.

“Là huynh à.” Hoa Tiểu Nhã không được tự nhiên nhìn thoáng qua Hách Liên Kinh Thương.

“Sao cô lại một mình đi dạo bên ngoài?” Giọng nói Hách Liên Kinh Thương có chút thất vọng, hơn nữa, viên mắt của nàng còn hồng hồng. Dĩ nhiên, hắn chưa hỏi đến người phía sau.

Cảm giác được sự lo lắng trong lời nói kiên quyết lạnh lùng của hắn, trong lòng Hoa Tiểu Nhã có chút ấm áp.

“Không sao, đi dạo gần thôi.” Hoa Tiểu Nhã khẽ cười, nhưng bụng đúng lúc kêu lên, Hoa Tiểu Nhã bất đắc dĩ nhìn về phía Hách Liên Kinh Thương, “Có thể mời ta ăn chút gì được không?”

Con người Hách Liên Kinh Thương vốn lãnh khốc, không khỏi dè dặt, nhẹ gạt đầu. Sải bước đi về phía trước.

Hoa Tiểu Nhã vội vàng đuổi theo –

Vội vội vàng vàng, ngay cả câu tạm biệt cũng chưa nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ta Sẽ Giết Người Diệt Khẩu

Thấy ca ca mình nhìn chăm chú theo bóng lưng người ta, Đông Trương Nhi khẽ lắc đầu, “Đại ca, thật ra thì, muội cũng đói bụng rồi.”

Đông Lạc đương nhiên hiểu tâm tư của muội muội mình, nhưng mà, cô nương kia, rất khiến người ta thương yêu, không phải sao? Có lẽ chỉ có vẻ mặt điềm đạm đáng yêu vừa rồi của nàng, giọng nói ôn hòa, mới làm hắn xúc động, vậy nên khiến hắn có một cảm giác thôi thúc muốn bảo vệ nàng.

“Đi thôi.” Đông Lạc cùng Trương Nhi đi tới một góc phố sầm uất.

Liên Nguyệt Trai, từ lâu cao cấp nhất trong một góc náo nhiệt của Liên Thành.

Từ cách bài trí đến phục vụ đều cao như núi. Dĩ nhiên, cao như vậy, còn có giá tiền nữa.

Một mâm trái cây ở đây, đoán chừng mấy hàng rong bán trái cây bên ngoài mất một tháng mới có thể kiếm được.

Tôi đây ăn cơm, đều là người có thân phận, cần phải có địa vị, là vì giá tiền sẽ đại diện cho địa vị.

Có điều, món ăn ở đây thật đều vô cùng ngon, trân cầm tẩu thú, chỉ có thứ người không gọi được tên, không có thứ người không tìm được.

“Gia, xin mời ngài lên lầu!” Một muội tử cao gầy trong điểm vội vàng làm tư thế mời.

Thì ra, người phục vụ nơi này đều là nữ nhân. Ai ai cũng xinh đẹp hào phóng, lão bản tiệm này đúng là người rất không bình thường. Hoa Tiểu Nhã có một sự thôi thúc muốn làm quen với hắn.

Hoa Tiểu Nhã được Hách Liên Kinh Thương đưa vào một gian phòng bài trí trang nhã.

Bên trong gian phòng, bài trí cực kì hào phóng, thoát nhìn giống như ở nhà vậy, trong lòng Hoa Tiểu Nhã thầm cảm thán, chẳng lẽ, phòng bao nơi này đều như vậy? Bên trong đều có giường, bên kia có thùng nước tắm để tắm rửa!

“Đây là gian phòng của ta, tùy ý đi.” Một câu nói của Hách Liên Kinh Thương khiến con người Hoa Tiểu Nhã nháy mắt trở nên to hơn.

“Phòng của huynh?”

“Ừ, nơi này, là ta ở.” Về mặt vận năm không đổi của Hách Liên Kinh Thương thoáng chút thờ dãi.

Hoa Tiểu Nhã hơi kinh ngạc, thì ra, hắn chính là lão bản của nơi này! Cho nên mới khác người như thế, không ngờ nha! Nhưng mà, trong lòng luôn cảm thấy, nói thẳng với mình như vậy, có phải cũng rất tin tưởng mình không?

“Huynh không sợ sau này ta sẽ tiết lộ bí mật của huynh à?” Hắn là lão bản nơi này, người khác nhất định không biết chứ?

Hách Liên Kinh Thương khẽ lắc đầu.

Hoa Tiểu Nhã nhất thời cảm giác, được người khác tin tưởng thật tốt.

“Bởi vì, ta sẽ giết người diệt khẩu.”

Cái, cái gì? Con người Hoa Tiểu Nhã đột nhiên mở lớn hơn, vội vàng lui về phía sau từng bước, đứa nhỏ này không phải đang nói đùa chứ?

Trên khuôn mặt lãnh khốc của Hách Liên Kinh Thương lại mang theo ba phần vui vẻ, khóe môi hơi nhếch lên, lại vô cùng đẹp mắt.

Hoa Tiểu Nhã nhìn ngơ ngẩn, “Chuyện đùa này tuyệt không buồn cười.”

Chỉ chớp lát, đã có thị nữ bưng thức ăn lên, một bàn đầy món ngon, thoát nhìn vô cùng ngon mắt.

“Tới đây, ta mời cô một chén, đa tạ cô hôm nay cầu xin tha thứ cho ta.” Con người Hách Liên Kinh Thương mang theo vài phần nghiêm túc, không ngờ, ai cũng coi mình là kẻ dư thừa, hôm nay lại có người sẽ ra mặt vì mình.

Trong lòng hắn, không cảm động là giả.

Hoa Tiểu Nhã cười cười xin lỗi, “Thật ra thì, huynh cũng coi như vì ta bị mất, huynh ra ngoài, là tìm ta? Hôm đó ta được Thiên sư cứu -”

Hai người bỏ qua hiềm khích lúc trước, Hoa Tiểu Nhã hiểu, mặc dù trên mặt Hách Liên Kinh Thương có chút lạnh lùng cứng rắn, nhưng cảm thấy con người hắn cũng không tệ lắm.

Chỉ có điều, hoàng cung đã tạo cho hắn tính tình như vậy.

Uống vài chén, trên gương mặt trắng nõn của Hoa Tiểu Nhã xuất hiện chút ửng hồng, khẽ lắc đầu, nói sao cũng không dám uống nữa.

“Áy, ta đi nhà xí.” Vô ý vô tứ chạy ra ngoài, nàng hướng về lối đi được một thị nữ chỉ cho.

TĐC: Nhá hàng nhiều cũng sẽ thành nghiện, k nhá sẽ k chịu được a T.T

...Đông Lạc chỉ nói một câu, “Ta đối với nàng vừa gặp đã yêu, ta muốn cưới nàng.”

Bước chân Hoa Tiểu Nhã khựng lại, hắn muốn lấy mình?

Kiếp trước, mình muốn hắn cưới mình biết bao, chỉ tiếc

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Phù Nhân Duyên

Vừa ra ngoài, lúc này mới phát hiện, thì ra là hấn, “Sao huynh lại ở đây.”

Đông Lạc cười, vẻ hòa nhã trên gương mặt có một nét dịu dàng khiến người ta mê say.

Hoa Tiểu Nhã nhìn, cơ hồ trong lòng êm ái vô cùng.

“Đi theo ta đi.”

Đi theo ta đi, những lời này như một ma chú vô cùng mạnh mẽ, khiến Hoa Tiểu Nhã cơ hồ thiếu chút nữa đã đồng ý.

Nhưng, nam nhân, hình như cũng không thể tin được, mà dáng vẻ của hấn giống Lạc, thì càng không thể tin được.

Cười khẽ, “Tại sao?”

Đông Lạc chỉ nói một câu, “Ta đối với nàng vừa gặp đã yêu, ta muốn cưới nàng.”

Bước chân Hoa Tiểu Nhã khựng lại, hấn muốn lấy mình?

Kiếp trước, mình muốn hấn cưới mình biết bao, chỉ tiếc ——

“Đã... muộn rồi.”

“Cô nương đã thành thân rồi ư?” Đông Lạc chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, “Chưa thành thân, ta và huynh, ta và huynh, đã sớm là chuyện quá khứ. Từ rất lâu trước kia.” Cũng có thể nói là rất lâu sau này ——

Đông Lạc sùng sốt, tại sao lại nói vậy?

Thấy Hoa Tiểu Nhã sắp đi, trực tiếp một chương đánh bất tỉnh, ôm lấy, phi thân đi thẳng ——

Đừng trách hấn làm vậy, hấn muốn thử nghiệm một chút ——

Nghe nói, ngày 15 hàng tháng, lúc trăng tròn, dùng phù nhân duyên để cầu nguyện, đến lúc đó sẽ có một sợi tơ hồng bay từ bên này sang bên kia của Nhân Duyên Kiều, mình cầm đầu này của sợi tơ hồng, đi sang bên kia cầu, bạn sẽ nhìn thấy người mình yêu.

Hấn muốn xem xem, người nàng thương yêu, có phải mình hay không.

Hấn và nàng, có duyên phận hay không.

Hấn chưa từng yêu, cho nên hành động rất quyết đoán nhanh chóng, đặt nàng nằm dưới tàng cây bên này cầu, đánh thức nàng ——

Hoa Tiểu Nhã mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt hấn, lại càng hoảng sợ.

“Huynh bắt ta làm gì?” Hoa Tiểu Nhã không nhận được chất vấn, nhưng, giọng nói vẫn rất mềm mỏng, dường như chỉ hỏi dò mà thôi.

“Đây là phù nhân duyên. Nàng ở bên này, đi lên cầu, sẽ nhìn thấy một người đứng bên kia cầu, mà người đó chính là người có duyên. Bây giờ, ta chỉ muốn biết, nhân duyên của nàng có phải ta hay không.” Giọng nói Đông Lạc lộ vẻ nặng nề.

“Phù nhân duyên?” Hoa Tiểu Nhã kinh ngạc nhướn mày, “Có thứ này sao?”

“Ta vừa hay có một cái.” Đông Lạc không được tự nhiên đáp lời.

Vật này, chỉ có quân chủ các triều đại mới có, mà, Đông Lạc lại là Thái tử Đông Thắng Quốc, đương nhiên sẽ có một cái rồi.

“Nhưng tại sao huynh không tự mình thử?” Hoa Tiểu Nhã kinh ngạc hỏi.

Bởi vì, bởi vì hấn không dám đối mặt ư? Gượng cười, “Bởi vì, nàng là nữ nhân.”

Khẽ gật đầu, Hoa Tiểu Nhã cho rằng chỉ có nữ nhân mới có thể dùng phù nhân duyên, nên làm theo cách Đông Lạc nói, đi sang bên kia cầu ——

“Cô nương.”

Hoa Tiểu Nhã dừng bước, hần vẫn chưa biết tên mình.

“Ta tên là Hoa Tiểu Nhã.”

Nàng nhớ, vào một đêm, nàng gặp hần, cũng từng giới thiệu như vậy.

Đông Lạc gật đầu một cái, “Nhã Nhã.”

Trái tim Hoa Tiểu Nhã đột nhiên run lên, Lạc năm đó, cũng gọi mình như vậy.

“Nếu như, người nàng nhìn thấy trên cầu là ta, nàng sẽ đi theo ta chứ?”

Hoa Tiểu Nhã hít một hơi thật sâu, “Đúng vậy.” Nếu như là hần, vậy thì nàng sẽ tin, đời này. Nàng sẽ tin hần một lần nữa.

Trong lòng Đông Lạc phút chốc thờ phào một cái.

Khẽ gật đầu, “Được, nàng đi đi.”

Hần có thể cùng với nàng, là chuyện xa vời biết bao, nhưng, Đông Lạc vẫn rất muốn thử một lần, hần chính là con người thẳng thắn như vậy. Hoa Tiểu Nhã kiên định bước từng bước, nhưng tim lại đang đập thình thịch liên hồi, nàng cũng muốn biết, người mình sẽ gặp, là ai ——

Phù nhân duyên biến thành sợi nhân duyên, bước chân Hoa Tiểu Nhã càng ngày càng chậm lại

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Gặp Mặt Quái Nhân

Tay cầm sợi tơ nhân duyên run lên, bên kia, quả thật có người đang cầm ——

Chỉ có điều, trên cây cầu uốn cong, xuất hiện một cảnh tượng người khác không nhìn thấy!

Tay Hoa Tiểu Nhã, cứ run lên, nàng đột nhiên không muốn nhìn nữa!

Nhân duyên? Đường như không còn quan trọng. Nhưng nàng vừa tò mò, lại vừa sợ hãi ——

Chân chừ đứng đó, không biết phải làm sao mới đi tới được ——

Được rồi, nàng khẽ cắn răng, hít một hơi thật sâu, bước thêm một bước nữa về phía trước, là có thể nhìn thấy phu quân tương lai của mình rồi.

Lúc này, từng giọt mưa nhỏ của mùa hạ lại tí tách rơi.

Trăng sáng trên trời vẫn rất tròn, chỉ là đang dần dần tối đi.

Giọt mưa không lớn, hắt vào mặt chỉ có cảm giác hơi se lạnh, là những giọt mưa thật nhỏ thật nhỏ.

Hoa Tiểu Nhã thở hắt ra, mưa như vậy khiến cảm xúc căng thẳng của nàng được thoải mái hơn một chút.

Đông Lạc dưới cầu hí hóp mắt, nàng, cũng đang căng thẳng.

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên ngẩng đầu lên ——

Chỉ có điều, khi nàng thấy, lại hoảng sợ!

Bởi vì người nàng nhìn thấy trước mặt lại là ——

“Sư phụ?” Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã run lên, tại sao người nàng nhìn thấy lại là Bạch Trì Hữu chứ? Sư phụ biến thái của mình? Hơn nữa, sư phụ đang bước từng bước một về phía mình ——

Người đó một thân áo trắng, cầm trên tay một nhánh hoa mai trắng, gương mặt sau chiếc mặt nạ màu bạc kia, dưới ánh trăng càng mang vẻ phiêu dật, sự xuất hiện của hần, giống như bạch mã hoàng tử, giống như một tiên nhân ——

Sư phụ, xuất hiện cao cao tại thượng như vậy ư?

Hoa Tiểu Nhã chột dạ lui về phía sau từng bước, chỉ thấy Bạch Trì Hữu lại càng gần mình hơn.

Mà nàng nhìn thấy rõ ràng, trên tay hắn, đang buộc đầu còn lại của sợi tơ hồng.

Hoa Tiểu Nhã đỏ bừng mặt, chẳng lẽ, nhân duyên của mình chính là sư phụ quái gở này sao?

Không được, không được, làm sao có thể!

Hắn là sư phụ của mình cơ mà!

Hoa Tiểu Nhã nghĩ tới đây, vẻ mặt càng thêm mất tự nhiên ——

Xoay người, nàng muốn chạy trốn, kết quả như vậy có phần khiến nàng không cách nào tiếp nhận nổi.

Nàng không biết, nàng đang mâu thuẫn cái gì, chỉ là, nàng không thể chấp nhận ——

“Nhã Nhã, sao lại đi?” Bạch Trì Hữu bắt được cánh tay nàng, kéo cả người nàng vào dưới tán dù.

Cả người Hoa Tiểu Nhã cứng đờ, sư phụ, không phải là ảo giác sao?

Xoay người lại, tay nàng, dần dần chạm tới chiếc cằm đang lộ ra của hắn, trong lòng Hoa Tiểu Nhã càng thêm nghi ngờ.

Không phải Lạc nói, thứ mình nhìn thấy, chỉ là một bóng dáng không có thật sao? Chẳng lẽ, không phải vậy? Mà là người biến ra?

Hoa Tiểu Nhã nghĩ tới đây, đột nhiên cười hi hi, nếu là người biến ra, nàng ăn chút đậu hủ chắc cũng không sao đâu nhỉ.

Tay nàng vuốt ve chiếc mặt nạ màu bạc của hắn, trong lòng càng thêm kích động.

Dưới mặt nạ, là một người như thế nào? Là một lão đầu mặt mày nhăn nheo đầy nếp nhăn, hay là một nam tử có khuôn mặt giống đế giày đây? Cũng có thể là một dung mạo đã bị hủy, hoặc là một nam tử đẹp trai khôn tả?

Sư phụ à, ở người có quá nhiều ẩn số.

Cả người Bạch Trì Hữu cứng đờ, tiểu nha đầu này đang làm gì vậy?

Sao đột nhiên lại cười híp mắt như muốn ăn luôn khuôn mặt mình thế kia?

Đưa tay bắt lấy cánh tay đang vuốt ve mặt mình của nàng, chỉ nghe có tiếng nũng nịu: “Đừng cử động.”

Bạch Trì Hữu đột nhiên dờ khóc dờ cười dùng tay, hắn lại muốn xem xem, cô gái nhỏ này rốt cuộc ăn gan hùm mật báo gì.

Hoa Tiểu Nhã ha hả cười một hồi, nâng cằm Bạch Trì Hữu lên, “Ngoan lắm!”

Xem ra, đúng là ảo giác rồi, nếu không sư phụ mình từ khi nào lại nhu thuận như vậy chứ?

“Sư phụ biến thái ngày nào cũng khi dễ ta, người cũng có ngày này.” Hoa Tiểu Nhã lẩm bẩm hai tiếng, giọng nói mang theo vài phần ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nha Đầu Này Muốn Nghịch Thiên

Lộ rõ đáng về nữ hán tử!

Bạch Trì Hữu đột nhiên rất muốn biết, tiểu đồ đệ bị chèn ép này, hôm nay rốt cuộc có phải muốn nghịch thiên hay không!

“Nói xem, sau này còn phạt ta chạy một trăm vòng nữa hay không?”

Bạch Trì Hữu: “.....”

Được thôi, nàng quả thật muốn nghịch thiên.

“Ngươi đã rèn luyện tâm tạm rồi, không cần chạy nữa.”

Hoa Tiểu Nhã cắn răng, tiếp tục nói, “Vậy còn phạt ta nấu cơm không?”

“Đồ đệ nấu cơm cho sư phụ, đạo lý hiển nhiên.”

“Ây ya, ngươi còn dám cãi!” Hoa Tiểu Nhã chống thắt lưng, bày ra vẻ mặt ngươi muốn làm phản sao, nàng lại vừa mới uống một chút rượu, trên mặt đỏ bừng!

“Ngươi đã uống rượu.” Mắt Bạch Trì Hữu nheo lại, người thấy mùi rượu trên người nàng.

Chẳng trách, chẳng trách hôm nay nàng khác thường như vậy.

Thì ra là rượu mạnh làm người ta can đảm hơn!

“Đừng đánh trống lảng với ta.” Hai tay Hoa Tiểu Nhã ôm lấy mặt hấn, để hấn nhìn chăm chăm vào mình. “Tháo mặt nạ của ngươi xuống.”

Bạch Trì Hữu: “.....”

Mệnh lệnh của nàng, có phải quá nhiều hay không?

Bất đắc dĩ thở dài, “Trở về cùng vị sư.”

“Trở về?” Hoa Tiểu Nhã buông tay hấn ra, “Ai trở về với ngươi! Không phải ngươi đang đi tìm vũ nương gì đó sao.”

“Vũ nương?”

“Dừng lại! Còn dám chơi đánh trống lảng với lão nương.” Hoa Tiểu Nhã phát tay áo, dáng vẻ nghiêm túc, “Mau mau, ngoan ngoãn tháo mặt nạ của ngươi xuống, nếu không, ta bắt ngươi chạy một trăm vòng. Phạt ngươi đứng ăn cơm, sau này việc nấu cơm giao cả cho ngươi.”

Bạch Trì Hữu: “.....”

Có phải hấn nên thức tỉnh nàng một chút không?

Nha đầu kia có phải đang nằm mơ không đây?

“Tiểu Nhã.” Đông Lạc dưới cầu cuối cùng cũng cảm thấy không ổn, chạy tới.

Bạch Trì Hữu liếc mắt nhìn, nhìn thấy nam tử áo trắng đang chạy tới.

Rốt cuộc, Đông Lạc cũng nhìn thấy Bạch Trì Hữu, sau khi hơi kinh ngạc, chấp tay thi lễ, “Thiên sư đại nhân.”

Chỉ có điều, khi hấn nhìn thấy tơ hồng trong tay Bạch Trì Hữu, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, trong lòng bỗng nhói lên một cảm giác đau đớn.

Phu quân tương lai của Tiểu Nhã, là Thiên sư đại nhân sao?

Nếu là ngài ấy, mình đâu còn phần thắng nào nữa.

Trong lòng như có một con sóng ngầm cuộn cuộn trào dâng, vô cùng đau đớn và thương tâm.

Bạch Trì Hữu khẽ gật đầu, “Thái tử Đông Thắng Quốc, Đông Lạc.”

Khi tự mình nói ra cái tên này, đột nhiên dừng lại, Đông Lạc, Lạc? Chẳng lẽ hấn chính là –

Thì ra là vậy, hấn tên là Đông Lạc, trong tên thật sự có chữ Lạc? Người trong lòng Hoa Tiểu Nhã âm thầm thương nhớ, rõ ràng, nàng vẫn quen gọi hấn là Lạc.

“Ồ, Lạc, huynh có thể nhìn thấy sư phụ của ta ư?” Hoa Tiểu Nhã dường như đột nhiên hiểu ra điều gì, khuôn mặt nàng phình ra, cơ hồ có thể nhét vào cả một quả trứng gà. “Không phải huynh nói, cái ta nhìn thấy là ảo ảnh thôi sao.”

Sắc mặt trắng bệch của Đông Lạc lộ vẻ khổ sở, “Thiên sư đại nhân không phải là ảo ảnh, còn sợi tơ hồng trên tay nàng, mới là thứ chỉ có ta và nàng có thể nhìn thấy.”

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên cứng đờ –

Có ý gì?

Có ý gì?

Trong đầu nàng, chỉ dần dần quanh quẩn mấy chữ.

Nhóc con, nguoi nhất định phải chết!

Nàng vừa mới làm gì? Nói gì?

Trong nháy mắt, trời đất quay cuồng, cảm giác này –

Khụ khụ, đứa nhỏ Hoa Tiểu Nhã của chúng ta, thật sự không có cách nào chịu đựng được tương lai mờ mịt sắp tới.

Trên người Bạch Tri Hữu tỏa ra khí lạnh, đương nhiên, hắn cũng đột nhiên hiểu ra, lí do khiến Hoa Tiểu Nhã đêm hôm khuya khoắt còn chạy đến Nhân Duyên Kiều này! Như vậy, trong tay nàng có một đầu dây tơ hồng, đầu dây còn lại chính là mình!

Có điều, thì ra Đông Lạc chính là Lạc mà nàng nói sao?

Người đó, người mà ngay cả khi nàng ngủ say cũng gọi tên, rốt cuộc giữa bọn họ có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Mười Năm Không Được Bước Ra Khỏi Đông Thắng Quốc

Hoa Tiểu Nhã biết sư phụ tức giận, nhưng, nhưng không biết lí do vì sao, nàng cho rằng vừa rồi mình đã đại nghịch bất đạo rồi.

Mà, Đông Lạc, cũng cảm nhận được địch ý trong mắt Bạch Tri Hữu.

Đó là dục vọng chiếm hữu của một nam nhân, hắn hiểu.

Cười khổ một tiếng, trong lòng Đông Lạc lại càng chua xót.

Hoa Tiểu Nhã lại đột nhiên nói với Đông Lạc, “Lạc, huynh có cách gì biến hắn đi mất – a -”

Nàng đã bị bế ngang lên, còn chiếc dù của Bạch Tri Hữu được nhét vào tay nàng –

Hoa Tiểu Nhã nhìn Bạch Tri Hữu, trong lòng biết rõ, mình chết chắc rồi, dĩ nhiên, nàng vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân –

Đông Lạc nhìn Hoa Tiểu Nhã, cười khổ, mình đâu có năng lực biến Thiên sư đại nhân đi mất chứ?

“Trở về Đông Thắng Quốc, mười năm không được bước ra khỏi Đông Thắng Quốc nửa bước -” Bạch Tri Hữu chỉ nói một câu này.

Vậy mà, một câu nói này lại đủ quyết định vận mệnh của Đông Lạc trong mười năm –

Thiên sư đại nhân nói, hắn không thể không nghe theo, trừ phi, hắn không màng đến sự an nguy của Đông Thắng Quốc –

Có điều, Đông Lạc cũng tương đối xui xẻo, hắn dù sao cũng chỉ là kẻ chết thay mà thôi.

Nhìn bóng lưng Bạch Tri Hữu bế Hoa Tiểu Nhã xa dần, Đông Lạc chỉ cảm thấy, trong khoảnh khắc ấy, trái tim vừa được lấp đầy, lại bị đào hết chẳng còn gì.

“Sư phụ, người làm gì vậy.” Hoa Tiểu Nhã giãy dụa muốn xuống, sư phụ vừa mới nói gì?

Đông Lạc là Thái tử Đông Thắng Quốc?

Chỉ có điều, tại sao sư phụ không cho hắn ra khỏi Đông Thắng Quốc? Còn cấm cửa những mười năm?

Chẳng lẽ là vì mình đã đắc tội với sư phụ? Cho nên, hắn giận chó đánh mèo, liên lụy đến bằng hữu của mình?

“Sư phụ?”

“Sur phụ!”

“Sur phụ -“

“Ừ.” Tiếng Bạch Trì Hữu lạnh đi mấy phần, nhưng vẫn đang nén giận trả lời nàng.

Hoa Tiểu Nhã vội vàng hỏi, “Người vừa nãy là bằng hữu của ta, nhưng, người không thể vì lúc nãy ta mạo phạm đến người, người lại trút giận lên bằng hữu của ta!” Nói đến đây, Hoa Tiểu Nhã kích động! Cảm giác mình không thể bảo vệ bạn bè, thật không thoải mái chút nào.

Bạch Trì Hữu dừng bước một lát, hít thở lại, cúi đầu nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên ngừng thở, môi hằn, cách mình quá gần, chưa tới 5cm –

“Lạc là ai?”

Lạc là ai? Hoa Tiểu Nhã không rõ cho nên... “Đông Lạc á, là nam tử vừa rồi, không phải người gọi hần là Đông Lạc sao?”

Nàng cũng chỉ vừa mới biết tên hần!

Quả nhiên, hần chính là Lạc ấy.

Khí lạnh trên người Bạch Trì Hữu, càng lạnh hơn.

Hoa Tiểu Nhã thử dò xét hỏi lại, “Sur phụ, người làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Hoa Tiểu Nhã bĩu môi, không có gì? Không giống, rõ ràng đáng về hần lúc này giống như ai thiếu tiền hần vậy, mà cũng không giống lắm.

Tay cầm cây dù khẽ run run, tay ôm cổ hần cũng hơi giật giật, “Sur phụ, sao người lại ở đây?”

“Đi ngang qua.”

Đi ngang qua? Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã nhếch lên, có điều, sự xuất hiện của hần, không biết tại sao, lại khiến tâm trạng nàng bỗng nhiên vui vẻ lên không ít.

Quay đầu nhìn thấy bờ sông có mấy người đang thả hoa đăng, mưa nhỏ tí tách tí tách thật ra cũng không thể làm ướt quần áo, “Sur phụ, ta muốn thả hoa đăng.”

Bạch Trì Hữu không dừng bước, trong lòng Hoa Tiểu Nhã thầm than thở, đoán chừng trong mắt hần, đây là hành động rất ấu trĩ chứ gì?

Nhưng không biết làm sao Bạch Trì Hữu lại ôm nàng đi thẳng tới trước một quầy hàng nhỏ, bỏ tiền ra mua hoa đăng.

“Sur phụ, tại sao bọn họ nhìn thấy người mà lại không nhận ra người?” Hoa Tiểu Nhã không khỏi tò mò.

Bạch Trì Hữu đặt nàng xuống đất, cầm lấy cây dù, lại nhét hoa đăng vào tay nàng, “Ta biến đổi diện mạo, bọn họ không nhìn ra.”

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thỏa Mãn Nguyện Vọng Của Người

Chẳng trách, vậy sao vừa rồi Đông Lạc có thể nhận ra chứ? Nàng chưa hỏi, nhưng mà, hần biến hóa như vậy thật tốt, trên đường lớn không thể tạo phản chút sao?

Hoa Tiểu Nhã cũng học dáng vẻ của các cô nương khác, cầm hoa đăng lên đến ngồi bên bờ sông. Nàng chớp mắt mấy cái, nên ước nguyện vọng gì nhỉ?

Là ước sur phụ sẽ biến mất? Hay là ước chuyện dây tơ hồng kia sẽ xí xóa hết? Hay là, nàng ước có thể trừng trị sur phụ biến thái luôn khiến người ta chịu oan uổng này?

Lúc này, cô nương mắt to bên cạnh cất tiếng hỏi, “Đây là tướng công của cô à, nơi này cầu nguyện có linh không?”

Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã co lại, liếc mắt nhìn Bạch Trì Hữu, nàng không nhìn thấy Bạch Trì Hữu biến thành dáng vẻ thế nào, nhưng nàng còn chưa kịp

nói “Ta cũng không rõ, với lại, huynh ấy là ——”

“Linh ——”

Bạch Trì Hữu lạnh lùng tiếp lời, khiến câu giải thích giữa chừng của Hoa Tiểu Nhã im bật.

Cô nương mắt to cười ngây thơ, “Có thật không? Cảm ơn hai vị nhé! Nếu như linh thật, vậy mẫu thân của ta được cứu rồi!” Nói xong, cô đặt hoa đăng vào trong nước, “Hi vọng bệnh mắt của mẫu thân ta có thể nhanh khỏi ——”

Hoa Tiểu Nhã nhìn nụ cười thành kính của cô, đột nhiên bị cảm động lây, một cô nương hiểu thuận biết nhường nào! So với những nguyện vọng nhảm chán kia của mình, dường như đáng quý hơn rất nhiều!

“Cô nương, nguyện vọng của cô rất ý nghĩa, tôi cũng giúp cô cầu nguyện.”

Cũng yên lặng hi vọng mẫu thân của cô nương kia mau khỏe lên.

Cô nương mắt to cảm tạ hồi lâu, luôn miệng chúc phúc cho nàng và Bạch Trì Hữu đến đầu bạc, rồi đi mất ——

Bạch Trì Hữu đột nhiên thấy mềm lòng, cũng không còn cảm giác lạnh lẽo như trước nữa! Thật không ngờ lời chúc phúc kia của cô nương vừa rồi lại khiến hắn vui vẻ như vậy.

“Sư phụ, người làm sao vậy?”

“Đi cứu người.” Bạch Trì Hữu kéo tay nàng, lặng lẽ đi theo cô nương mắt to.

Hoa Tiểu Nhã nhìn Bạch Trì Hữu lặng lẽ chữa trị cho bà cụ bị bệnh mắt xong, lúc kéo tay nàng bỏ đi, mới đột nhiên hỏi.

“Tại sao sư phụ đột nhiên cứu người?”

“Thỏa mãn nguyện vọng của người.”

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Được rồi, thỏa mãn nguyện vọng của mình! Chỉ có điều, trong lòng bỗng nhiên thấy rất vui.

Có một bóng người hoảng hốt rồi loạn bước qua, khiến Hoa Tiểu Nhã bây giờ mới nhớ tới, Hách Liên Kinh Thương.

Khi nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã, vẻ mặt Hách Liên Kinh Thương cuối cùng mới giãn ra, mồ hôi trên mặt hắn vẫn ra như mưa, giống như cậu học sinh trung học vừa thắng trận đấu bóng rổ vậy, mặc dù, vẻ mặt vẫn có chút lạnh lùng.

“Huynh không sao chứ?” Khi nhìn thấy nam nhân áo trắng bên cạnh nàng, Hách Liên Kinh Thương hơi nhú mày, “Hắn là ai?”

“Người này là ——” Hoa Tiểu Nhã còn chưa nói hết câu thì đã bị Hách Liên Kinh Thương bắt lấy cánh tay còn lại, muốn đưa nàng thoát khỏi Bạch Trì Hữu.

“Bất kể là ai, hắn cũng không có ý tốt.” Giọng nói Hách Liên Kinh Thương rất lạnh lẽo, bắt lấy tay Hoa Tiểu Nhã định kéo nàng về bên cạnh mình.

Hoa Tiểu Nhã toát mồ hôi, nhìn Hách Liên Kinh Thương, đứa nhỏ này, cũng không muốn bị xử phạt chứ, vừa rồi Đông Lạc ——

“Nhị hoàng tử ngay cả bản tọa cũng không nhận ra?” Giọng nói Bạch Trì Hữu mang theo vài phần trong trẻo lạnh lùng, trong mắt có nét cao quý khiến người ta thần phục.

Hách Liên Kinh Thương ngẩn người, lúc này mới buông tay Hoa Tiểu Nhã ra, “Thiên sư đại nhân!”

Bạch Trì Hữu khẽ gật đầu, “Người của ta, không cần Nhị hoàng tử lo lắng. Nhị hoàng tử hãy lo cho chính mình đi.” Nói xong, kéo Hoa Tiểu Nhã đi về hướng sở viện ——

Xem ra, tiểu nha đầu này ra ngoài gây ra không ít nợ phong lưu nha!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sư Phụ Cũng Có Thể Như Phu Sao

Khỏe miệng Bạch Trì Hữu mang theo vài phần lạnh lẽo, bất kể có bao nhiêu nợ phong lưu, hẳn cũng có bản lĩnh khiến bọn họ hóa thành tro bụi.

Hoa Tiểu Nhã vẫn không dám nói nửa lời, dù sao nàng vẫn cảm thấy, sư phụ hình như hơi, khụ khụ, âm hiểm!

Tối nay hẳn, hình như không đúng lắm thì phải?

Chẳng lẽ, hẳn cũng biết, có chuyện tơ hồng Nguyệt Lão đó?

Hoa Tiểu Nhã nghĩ tới đây, quyết định ngả bài, “Sư phụ ——”

“Ừ.”

“Thật ra thì, ta tuyệt đối không tin tưởng Nguyệt Lão.”

“Ta cũng không tin.”

Hoa Tiểu Nhã bĩu môi, vậy thì tốt, “Cái đó, sư phụ, chuyện tơ hồng đó, sư phụ đừng tưởng thật.”

“Hả?” Bạch Trì Hữu đột nhiên dừng bước, “Tại sao?”

Hoa Tiểu Nhã chớp chớp đôi mắt to tròn kia, “Bởi vì, người là sư phụ của tiểu nữ mà!”

Bạch Trì Hữu khẽ gật đầu, “Sư phụ thì sao?”

“Sư phụ, sư phụ thì không thể làm phu quân nha.” Giọng Hoa Tiểu Nhã nhỏ dần.

Bạch Trì Hữu gãi sợi tóc hỗn loạn của nàng ra sau tai, động tác vừa mập mờ vừa thuần thực, giọng hơi khàn mang theo vài phần say lòng người, “Ai nói với nàng, sư phụ không thể làm phu quân?”

Trái tim Hoa Tiểu Nhã phút chốc đập thình thịch!

“Cái đó, sư phụ, người đang nói đùa à?”

“Ta rất nghiêm túc.” Mái tóc dài phủ xuống bờ vai Bạch Trì Hữu khẽ lay động trong làn gió đêm, “Nhã Nhã, sư phụ cũng có thể như phu.”

Gương mặt Hoa Tiểu Nhã nháy mắt ửng hồng, hẳn nói gì, hẳn nói gì cơ?

Sư phụ cũng có thể như phu, sư phụ cũng có thể như phu ——

Trong đầu nàng, chỉ quanh quẩn câu nói này, thật lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại ——

Cứ như thế, nàng trở về tiểu viện thế nào, đi vào phòng ra sao, nàng vẫn có chút mơ hồ không rõ!

Nằm trên giường, Hoa Tiểu Nhã cứ nghĩ mãi, không phải hẳn nói đùa chứ?

Nhất định là đang nói đùa.

Nếu không phải là đùa, hẳn nói thế nào, sư phụ cũng có thể như phu? Sư phụ cũng có thể như phu? Làm sao có thể?

Đề nén trái tim đập rộn ràng của mình, Hoa Tiểu Nhã tự giễu cười nhẹ, làm sao chứ, tự mình đã biết là vậy mà!

Người mình thích là Lạc, vậy nên, nàng tin, mình chỉ kinh ngạc mà thôi!

Cả đêm không ngủ, khẳng định sáng ngày thứ hai sẽ biến thành mắt gấu mèo.

Đợi tới sáng thức dậy, sau khi rửa mặt xong xuôi, muốn đi gặp sư phụ mình một chút, nhân tiện thỉnh an luôn.

Bạch Trì Hữu ở phòng ngay chỗ khúc quanh với phòng nàng, thật ra thì cũng là cách vách với nàng, nàng đi tới sân, xa xa đã nhìn thấy Bạch Trì Hữu nằm trên ghế xuân thu sưởi nắng, áo trắng của hắn khô ráo, giống như tiên giáng trần vậy.

Y phục của hắn, dường như vĩnh viễn không bao giờ bẩn.

Hoa Tiểu Nhã khẽ lắc đầu, mỗi sáng sớm thấy hắn lười biếng nằm sưởi nắng dường như cũng đã thành một thói quen!

Nhưng, sư phụ của mình dường như quá lười mà. Vốn dĩ hắn thuộc loại có thể ngồi sẽ không đứng, có thể nằm sẽ không ngồi.

Hoa Tiểu Nhã vừa muốn mở miệng kêu sư phụ, liền nghe thấy giọng nói mềm mại của một cô gái.

“Trì Hữu, ta chuẩn bị xong rồi.”

Là nàng ấy, nữ nhân nhảy múa ấy! Nàng ấy cũng ở đây sao!

Mà nàng ta dường như gọi còn vô cùng thân thiết, Trì Hữu ư?

Nàng ta và sư phụ rốt cuộc có quan hệ thế nào? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của nàng ta, rõ ràng cũng ở ngay trong tiểu viện này! Nói không chừng còn cùng một gian với sư phụ.

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã phút chốc có một cảm giác đau xót, cảm giác khí lực toàn thân như bị hút hết vậy.

Cười tự giễu, Hoa Tiểu Nhã, mi làm sao vậy?

Ghen ư?

Tại sao lại ghen?

Hắn chỉ là sư phụ thôi mà!

Dẫu môi, sai bước đi về phía Bạch Trì Hữu.

“Sư phụ.” Mím cười, lại mím cười.

Bạch Trì Hữu cuối cùng cũng mở mắt, nhìn Hoa Tiểu Nhã rồi khẽ gật đầu, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở vành mắt hơi sưng đỏ của nàng.

“Tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nàng Không Ngủ Được, Suy Nghĩ Gì Vậy

“Hả?” Hoa Tiểu Nhã không biết tại sao lại nhìn mỹ nữ khác với ánh mắt có chút oán hận, yếu ớt bước về phía Bạch Trì Hữu.

“Ngồi xuống.”

Hoa Tiểu Nhã lại yếu ớt đứng bên cạnh hắn.

Ngón tay Bạch Trì Hữu mon trón trên mí mắt Hoa Tiểu Nhã, làm cho cả người Hoa Tiểu Nhã cứng đờ.

“Đừng động đây.”

Hoa Tiểu Nhã ngoan ngoãn đứng đó, mặc cho tay hắn miết lên xuống trên hai mí mắt mình.

Hắn đang làm gì vậy?

“Buổi tối không ngủ được, suy nghĩ gì vậy?” Khóe miệng Bạch Trì Hữu như cười như không, mang theo chút hài hước.

Mặt Hoa Tiểu Nhã đỏ cả lên!

Suy nghĩ, suy nghĩ gì? Còn không phải nghĩ đến câu nói kia của người sao.

“Được rồi. Uống cái này đi.” Nói xong, Bạch Trì Hữu đưa cho Hoa Tiểu Nhã một viên hoàn dược.

“Cái này là ——” Hoa Tiểu Nhã chần chờ nhìn viên hoàn dược.

Bạch Trì Hữu khẽ lắc đầu, nữ nhân này, chẳng lẽ sợ mình hạ độc chết nàng ư? Đến khi nào nàng mới có thể hoàn toàn tin tưởng một người đây?

“Thuốc mỹ dung dưỡng nhan.”

“Oa ——” Hoa Tiểu Nhã ưu nhã nuốt ực viên hoàn dược, bắt gặp ánh mắt u oán của cô gái đối diện, đột nhiên nàng cảm thấy tâm tình tốt lên nhiều.

Quả nhiên, không buồn bức, tâm tình khá lắm, eo không mỏi chân không đau, cả người cũng không giống như mất hết sức lực nữa. Hoàn dược này của

sư phụ thật là kỳ diệu nha!

Em gái mi*, mi xác định không phải là do tâm tình của mi sao?

Em gái mi: một câu chữ tục ——_—— (là câu tránh mắng dùng trong sinh viên, nhẹ hơn mẹ người)

“Tri Hữu, cô ấy là ——” Trên gương mặt trắng bệch kia của Mai Nhi có phần yếu đuối, tựa hồ có chút không thể chịu đựng được sự đả kích như vậy.

“Người của ta.” Bạch Tri Hữu chỉ đáp lại nàng ba chữ, đủ khiến Mai Nhi càng thêm mặt xám mày tro.

Tại sao nàng lại không nhìn ra, nàng ta là người của chàng chứ? Mai Nhi cười khổ, vẻ mặt của chàng nghiêm túc như vậy, đối đãi với tiểu cô nương này lúc hài hước lúc nhẹ nhàng, đều là do nàng không nhìn thấy mà thôi. Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên càng hiểu thêm, vị trí của cô gái này trong lòng chàng đã vượt xa mình rất nhiều.

Vũ Phụng bay đến từ phía chân trời, phá tan bầu không khí yên lặng.

Vũ Phụng vừa đến, đã nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã cất tiếng chào, “Hoa Hoa, tối qua cô đi đâu, ta và chủ nhân tìm cô rất khổ cực.”

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Thật sự, tối qua hán đi ngang qua là để tìm mình ư?

Vũ Phụng tựa như làm ảo thuật, đưa cho Hoa Tiểu Nhã một hộp điểm tâm, “Hoa quế cao mới đó.”

Hoa Tiểu Nhã nhếch mép cười một tiếng, “Đạt đến trình độ nào rồi.” Nhận lấy, nếm thử một miếng, “Ừm, ngon lắm.”

“Là chủ nhân phân phó ta chuẩn bị đó.” Vũ Phụng nháy nháy mắt.

Hoa Tiểu Nhã liếc mắt nhìn Bạch Tri Hữu, Bạch Tri Hữu đang nhìn nàng, mặt nàng đỏ lên, rồi cứ như vậy bị ghen.

Một đôi tay vỗ lưng nàng, một chén trà đưa tới đúng lúc, Hoa Tiểu Nhã cảm kích nhận lấy chén trà uống ——

Đôi mắt Mai Nhi càng thêm mờ đi, chén trà kia chàng vừa mới dùng qua, không phải chàng luôn không thích người khác chạm vào đồ của chàng sao? Lòng bàn tay nắm chặt, nàng ở đây thật thừa thãi biết bao!

Hoa Tiểu Nhã dần bình ổn lại, lúc này mới mơ hồ cất tiếng nói, “Khụ khụ, cảm ơn sư phụ.”

Giọng nói Bạch Tri Hữu mang ý trách cứ, “Không có ai tranh với nàng đâu, ăn từ từ thôi.”

Vũ Phụng ha ha cười không ngừng, “Hoa Hoa đang sợ chủ nhân người trách nàng đó.”

Bạch Tri Hữu liếc Vũ Phụng một cái, Vũ Phụng thức thời cầm miệng, chủ nhân đối với Hoa Hoa càng ngày càng không giống bình thường!

“Tri Hữu, ta ——” Sắc mặt Mai Nhi càng thêm u ám, trong giọng nói cũng có mấy phần u oán.

Bạch Tri Hữu gạt đầu một cái, “Vũ Phụng, lên đường đi.”

Vũ Phụng dẫu môi, “Nhưng mà, ta ——”

Bạch Tri Hữu khẽ gạt đầu, cho gọi Lão Quy ra, “Ta đồng ý sẽ chiều cô, sẽ không nuốt lời.”

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã nhìn chung đã hiểu, thì ra sư phụ đã đồng ý chiều cô mỹ nữ này!

Vậy hôm nay có Vũ Phụng và Quy gia gia, nàng vẫn nên chọn ngồi trên lưng Quy gia gia thì tốt hơn, để hai người bọn họ từ từ ôn chuyện cũ đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ai Dám Cười Nhạo

Mới vừa leo lên mai Lão Quy, Hoa Tiểu Nhã liền bị kéo cổ áo phía sau, sau đó chân không chạm đất, chờ tới khi ngồi xuống ổn thỏa mới phát hiện, nàng đang ở trên lưng Vũ Phụng.

“Ai cho nàng tự quyết định?” Đôi mắt Bạch Trì Hữu lạnh lẽo, nhéo mũi nàng.

Hoa Tiểu Nhã đỏ mặt.

Sắc mặt Mai Nhi càng thêm trắng bệch, ý tứ rất rõ ràng.

Ngồi trên lưng Vũ Phượng, phía sau có sư phụ, nàng cũng không lo sẽ bị ngã xuống, yếu ớt trộm liếc nhìn mỹ nữ đang run run trên lưng Ô Quy, trong lòng cảm thán sư phụ không biết thương hương tiếc ngọc.

“Ai, sư phụ, không phải trở về Trì Gia Sơn sao?” Hoa Tiểu Nhã nhìn theo hướng này, cảm thấy không đúng lắm.

“Tới chỗ Hồ Tộc.”

“Hồ Tộc?” Hoa Tiểu Nhã tò mò nhìn Bạch Trì Hữu.

“Công chúa Hồ Tộc là đồ đệ của Mai Nhi, ta muốn sắp xếp ổn thỏa cho cô ấy ở đó.” Giọng nói Bạch Trì Hữu trong trẻo lạnh lùng, mang theo chút thờ dãi.

Hoa Tiểu Nhã nói bông đùa, “Sư phụ, sao thế? Ta thấy cô gái kia đáng đáp xinh đẹp như thế, sư phụ không động tâm ư? Sao lại không đưa về Trì Gia Sơn chứ?”

Bạch Trì Hữu híp mắt lại, mang theo vài phần trong trẻo lạnh lùng, “Có một mình nàng cũng đủ ồn ào rồi.”

Hoa Tiểu Nhã: “.....”

Mặc dù giờ phút này về mặt hân có chút lạnh lùng, sắc mặt đoán chừng cũng rất đen, nhưng tâm tình nàng không khỏi tốt hẳn lên.

Hồ Tộc chia làm hai loại, Bạch Hồ là tiên tộc, Hồng Hồ là yêu tộc.

Mà Ngọc Nhi chính là đồ đệ của Mai Nhi, cũng thuộc Bạch Hồ, công chúa của Hồ Tộc.

Hồ Tộc, là nơi giao giới phía đông bắc của Hách Liên Quốc và Tây Sở Quốc, một năm bốn mùa, mùa đông rét lạnh, tuyết lớn mịt mù, cho nên, khó thấy dấu chân người.

Càng như thế, chỗ này của Hồ Tộc mới càng an bình.

Đến dưới chân Tuyết Sơn, Hoa Tiểu Nhã mới thấy rét lạnh, một cơn gió lạnh lùa vào buốt giá.

Thấy nàng run lên vì lạnh, Bạch Trì Hữu đưa tay, biến ra một chiếc áo choàng lông hồ ly màu trắng.

Cảm giác trên vai ấm hơn, Hoa Tiểu Nhã cười cười nhìn Bạch Trì Hữu, “Sư phụ lấy áo choàng ở đâu vậy?”

Khóe miệng Bạch Trì Hữu nhếch lên, nhưng chỉ cười không nói.

Cách không thủ vật không phải phép lạ gì, lại thêm hân có mang túi đựng đồ trong người.

Mai Nhi u oán nhìn Bạch Trì Hữu đối với cô gái kia thân mật, lạnh run cả người.

“Trì Hữu, ta lạnh quá.” Tiếng nói u oán có chút làm nũng.

Hoa Tiểu Nhã lại thấy lạnh, bắt đầu rung mình một cái.

Bạch Trì Hữu nhích tới gần Hoa Tiểu Nhã hơn, ôm nàng vào lòng, rồi sau đó, đưa tay, ném chiếc áo choàng kiểu nam cho Mai Nhi.

Mai Nhi mừng thầm trong bụng, là áo choàng của chàng, nghĩ tới đây, nàng dường như có chút tham lam muốn hít hà mùi hương của chàng.

Sau khi mặc thêm, quả nhiên rất ấm áp.

Hoa Tiểu Nhã lại bị Bạch Trì Hữu ôm vào lòng, nàng không được tự nhiên ngo ngoáy muốn nhích người ra, cánh tay Bạch Trì Hữu đặt trên eo nàng cũng yên lặng kéo nàng trở lại.

Hoa Tiểu Nhã vẫn còn muốn động dậy, Bạch Trì Hữu đã nói nhỏ bên tai nàng, “Còn động dậy nữa sẽ bỏ nàng lại đó.”

Hơi thở của hân thổi bên tai nàng, tê tê ngứa ngứa, khiến mặt Hoa Tiểu Nhã lại hơi đỏ lên, biết hân chỉ hù dọa mình thôi, nhưng Hoa Tiểu Nhã vẫn không nhịn được cãi lại, “Ôm đồ đệ như người, có thể bị người ta cười nhạo hay không?”

“Ai dám?” Bạch Trì Hữu hé mắt, quét qua Vũ Phượng và Lão Quy, cuối cùng liếc nhìn Mai Nhi bên cạnh.

Sắc mặt Mai Nhi trắng bệch, từ khi nào chàng lại có vẻ mặt vô lại như vậy? Tại sao nàng không hề hay biết.

Hoa Tiểu Nhã im lặng, nàng luôn cảm thấy, thầy trò không đáng tin cậy chút nào!

Nghe nói Bạch Trì Hữu dẫn Mai Nhi tới, Hồ vương dẫn tiểu công chúa đích thân ra nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Không Thì Không Khách Khí Với Người

Hồ vương Bạch Vãn Thiên đích thân đứng chờ trên đỉnh núi, thấy Vũ Phượng chở một nam một nữ, mà Lão Quy lại mang trên lưng một cô gái.

Đợi khi họ bay tới gần mới thấy, cặp kia là Bạch Trì Hữu và một cô gái xa lạ, còn bên kia là sư phụ của Ngọc Nhi, Mai Hoa tiên tử.

“Hoan nghênh Thiên sư đại nhân và Mai Hoa tiên tử!” Mặc dù Bạch Vãn Thiên rất tò mò, rốt cuộc cô gái này là ai, có thể đến gần với Bạch Trì Hữu như vậy, hẳn vẫn tình bơ chào hỏi người quen nữa chứ.

“Sư phụ.” Bạch Ngọc Nhi là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp, lúc nhìn thấy Mai Hoa tiên tử, liền nhào ngay tới, dụi dụi vào lòng Mai Nhi, “Ngọc Nhi rất nhớ sư phụ!”

Lúc này Mai Nhi mới lộ vẻ tươi cười, “Ngọc Nhi lại lớn lên không ít rồi!” Ôn nhã hành lễ với Bạch Vãn Thiên, “Bạch đại vương.”

Bạch Trì Hữu khẽ gật đầu, kéo tay Hoa Tiểu Nhã, trong khi Bạch đại vương cúi xuống làm tư thế mời, đi tới Hồ vương điện –

“Cô chính là đồ đệ mà sư thúc ta mới thu nhận?” Một giọng nói nũng nịu, Hoa Tiểu Nhã quay đầu nhìn lại, chính là thiên kim công chúa hồ ly, Ngọc Nhi.

Lúc này, nàng đang đứng ngoài đại điện chờ Bạch Trì Hữu, còn Bạch Trì Hữu và Hồ vương dường như có lời muốn nói riêng với nhau, nên cùng vào. Nàng đang chờ sư phụ mà, không ngờ lại chờ được tiểu hồ ly này.

“Đúng vậy đó! Có chuyện gì không?” Mặc dù Hoa Tiểu Nhã không thích ánh mắt cũng như thái độ của cô gái này khi nói chuyện với mình cho lắm, nhưng người ở dưới mái hiên, nàng vẫn nên lễ độ thì hơn.

“Dĩ nhiên có, nghe nói, cô đang câu dẫn sư thúc ta?” Ngọc Nhi hừ lạnh, tà áo trắng như tuyết của cô nàng thoát nhìn càng nói lên vẻ được cung chiều của một cô bé mười sáu mười bảy tuổi.

Chỉ có điều, trình độ nói chuyện ác liệt khiến Hoa Tiểu Nhã cau mày.

Câu dẫn?

“Tiểu cô nương, có phải cô đã quá lời rồi không?” Hoa Tiểu Nhã nhếch môi, thoát nhìn ưu nhã hào phóng, cô nàng muốn chọc giận mình, mình cứ một mực không tức giận đó.

Ngọc Nhi thấy nàng vẫn mang dáng vẻ cười híp mắt, hiển nhiên càng tức giận hơn, “Chính người mới phải nhìn lại, tuổi của người cũng gần bằng tuổi ta, tại sao có thể câu dẫn sư phụ của mình chứ? Sư thúc ta và sư phụ của ta mới là một đôi, còn người, chính là kẻ phá hoại vô liêm sỉ.”

Càng nói càng nghiêm trọng! Mình là kẻ phá hoại?

“Xin hỏi, sư phụ ta đã cưới sư phụ cô chưa?”

“Việc này, nhất định là sắp kết hôn.” Bạch Ngọc Nhi có chút cảm nín không biết trả lời sao, không thể làm gì khác hơn là cãi bừa.

“Nhất định là sẽ kết hôn, xin hỏi, đã hạ sính chưa?”

“Sẽ sớm hạ sính!”

“Có người làm mai chưa?”

“Cái này, bọn họ là thanh mai trúc mã.”

“Vậy sư phụ ta thích sư phụ cô chứ?”

“Dĩ nhiên là thích! Sư phụ ta đã cứu mạng sư thúc đó!”

Thì ra, cô gái kia đã cứu mạng sư phụ, Hoa Tiểu Nhã im lặng, chẳng trách sư phụ vẫn phải chiều cố người ta như vậy, nhất định là giao tình không đơn giản.

“Sao nào, biết rồi?” Thấy Hoa Tiểu Nhã không nói lời nào, Ngọc Nhi càng nói nhiều hơn, “Sư phụ ta là Mai Hoa tiên tử! Là hoa tiên tử, loài người như ngươi lấy gì so sánh với người chứ? Giờ đây người chỉ vì cứu sư phụ ngươi, cho nên hồn bay phách tán, thật vất vả mới biến thành hình người được, sư thúc đương nhiên muốn cứu người! Đợi người khôi phục hình dáng hoa tiên tử rồi, ngươi cứ chờ bị sư thúc vớt bỏ đi.”

Thấy vẻ dương dương đắc ý của Ngọc Nhi, Hoa Tiểu Nhã đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Đó chính là, tuổi thọ của mình và Bạch Trì Hữu cách biệt không thể tính bằng ngày. Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu.

“Này, rời khỏi sư thúc của ta sớm một chút, nếu không, cẩn thận ta không khách khí với ngươi.” Giọng nói Ngọc Nhi càng thêm cay độc.

“Ngươi sẽ không khách khí với nàng thế nào?” Một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, Bạch Trì Hữu đã bước nhanh tới, giọng nói mang theo tia lạnh lẽo sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Về Phần Nàng, Không Liên Quan Gì Đến Muội

Trong lòng Ngọc Nhi giật nảy mình, lập tức giả bộ ngoan ngoãn như con thỏ nhỏ. “Ngọc Nhi, Ngọc Nhi nói đùa thôi.”

“Vậy ư?” Bạch Trì Hữu hí mắt, dường như vẫn chưa tin.

Đương nhiên, hấn mà tin, chính là kẻ ngốc.

“Ngọc Nhi, không được dọa Hoa cô nương, xin lỗi Hoa cô nương đi.” Mai Hoa tiên tử mặc một bộ lễ phục hoa mai đi ra, biểu hiện thoải mái hào phóng của nàng bây giờ, thoát nhìn vô cùng cao quý điển nhã.

Ngọc Nhi cắn môi, không cam tâm khê gật đầu.

Hoa Tiểu Nhã khê nhú mày, “Xin đừng gọi ta là Hoa cô nương! Gọi ta Hoa Tiểu Nhã là được rồi.”

“Ngươi -” Ngọc Nhi mặt biến sắc, dậm chân, “Sư thúc, người xem nàng ta kìa, châm chọc sư phụ của con.”

Bạch Trì Hữu vuốt nhẹ mái tóc Hoa Tiểu Nhã, mang theo chút sắc bén, “Nói xin lỗi là chuyện của ngươi, những chuyện khác đến lượt ngươi quan tâm ư?”

Ngọc Nhi cắn môi, “Thật xin lỗi, Hoa cô nương.”

Nàng ta không thích nghe, cô càng muốn gọi.

Hoa Tiểu Nhã nheo mắt, “Là Hoa Tiểu Nhã.”

Thấy vẻ mặt hung tợn của nàng, Ngọc Nhi ỳu khuất liếc mắt nhìn Bạch Trì Hữu, nhưng thấy Bạch Trì Hữu vẫn không có ý trách cứ Hoa Tiểu Nhã, chỉ đành buồn bực khó chịu cất tiếng, “Hoa Tiểu Nhã, thật xin lỗi.”

Hoa Tiểu Nhã gật đầu một cái, “Không sao.”

Mai Nhi khê nhú mày, rồi sau đó cười nhẹ, “Trì Hữu, thật là yêu thương đồ đệ của huynh nhi.”

Bạch Trì Hữu không nói gì, hồi lâu, ôn hòa nói một câu đầy thâm ý, “Ta sẽ chăm sóc tốt cho người của ta.”

Mai Nhi thấy hấn nói vậy, cũng không tiện nói gì thêm, chỉ liếc nhìn Ngọc Nhi nói, “Dẫn Hoa cô..., dẫn Tiểu Nhã đi dạo đi, vì sư và sư thúc con bàn bạc chút chuyện.”

“Vâng, sư phụ.” Ngọc Nhi cúi đầu vâng dạ, nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã, ý tứ rất rõ ràng, đi thôi.

Hoa Tiểu Nhã đứng đó bất động, nàng ấy là sư phụ của cô, đâu phải sư phụ của ta, tại sao ta phải nghe lời nàng ấy chứ?

Mai Hoa tiên tử khê nhú mày, nhìn về phía Bạch Trì Hữu –

Trong mắt mang theo chút điềm đạm đáng yêu cùng tình ý triền miên.

Bạch Trì Hữu thở dài, “Đi trước đi, lát nữa vì sư sẽ tìm Tiểu Nhã. Có điều -” Hắn liếc nhìn Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi vội vàng cúi thấp đầu.

“Tiếp đãi Tiểu Nhã cô nương cho tốt, không được thất lễ.” Mai Nhi biết nên nói gì.

“Vâng.” Ngọc Nhi vội đáp lời.

Hoa Tiểu Nhã gật đầu một cái, đi theo Ngọc Nhi ra ngoài.

“Trì Hữu thích Tiểu Nhã cô nương?” Giọng nói Mai Hoa tiên tử mang theo vài phần chắc chắn.

Bạch Trì Hữu không trả lời ngay vào câu hỏi của nàng, mà chỉ nói, “Muội muốn biết chuyện gì?”

Trên người chàng, vẫn có một cảm giác lạnh nhạt và xa cách, như một ranh giới mà nàng mãi mãi không vượt qua nổi.

Mai Hoa tiên tử cười nhạt một tiếng, “Dù cho muội đã từng vì huynh mà chết một lần, huynh cũng không thể giữ muội lại sao?”

Vậy nên chàng mới giữ mình lại Hồ vương điện, mà không phải Trì Gia Sơn.

Trì Gia Sơn, nàng đã từng sống ở đây, mà chàng cũng đã từng ngầm thừa nhận hành động của nàng.

Nàng đã từng cho rằng, nàng chính là nữ chủ nhân của Trì Gia Sơn, có thể ở bên chàng, làm việc khi trời sáng, nghỉ ngơi lúc chiều tà.

Nàng có thể ở đó đánh đàn nhảy múa, còn chàng ngồi đó nghe ca thổi sáo.

Không ngờ, đây hết thảy, chỉ là một giấc mộng của nàng.

“Mai Nhi, ta từng muốn cứu muội.”

“Cũng từng nghĩ, Trì Gia Sơn chỉ có mình muội.”

Bạch Trì Hữu rút cuộc thở dài, “Nhưng mà, đây chỉ là quá khứ, nguyên nhân rất đơn giản, muội là bằng hữu của ta.”

Chứ không phải nữ nhân.

“Còn nàng ấy?” Mai Hoa tiên tử vội hỏi tiếp.

Bạch Trì Hữu khẽ lắc đầu, “Ta vốn định trốn tránh, là vì mắc nợ muội. Bây giờ muội đã sống lại, ý nghĩ duy nhất của ta chính là, để muội sống lại, bù đắp cho muội. Về phần nàng ấy, không liên quan gì đến muội.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cảm Giác Này, Thật Lãng Mạn

Ha ha, trong lòng Mai Hoa tiên tử đột nhiên giật mình, hay cho câu, không liên quan đến mình.

Làm sao lại không liên quan cơ chứ?

Nàng ta đã cướp chàng đi!

Ý của chàng là, nếu như mình chưa sống lại, trong lòng chàng còn áy náy, cũng sẽ không quá để ý đến cô gái kia ư?

“Được rồi, muội, ta đã đưa tới Hồ vương điện, nói cho ta biết làm thế nào để khiến muội sống lại đi.”

Mai Hoa tiên tử hít một hơi, vẻ mặt thoáng qua chút lạnh lùng, vẫn cười khéo léo, dịu dàng hào phóng như cũ, “Đầu cành hoa mai của muội đã khô héo, muốn cứu sống muội, chỉ có thể lấy máu huyết của người đảm nhiệm Mai Hoa tiên tử tiếp theo. Nhưng mà, cục diện trận đại chiến năm đó, người đảm nhiệm Mai Hoa tiên tử tiếp theo đã bị liên lụy, hồn bay năm đoạn. Nếu như huynh có thể tìm được chuyển thể của cô ấy, dùng máu của cô ấy, cứu mạng của ta, vậy thì -”

“Được.” Bạch Trì Hữu gật đầu một cái.

“Trì Hữu.”

Bạch Trì Hữu dừng bước.

“Muội muốn huynh đồng ý với muội một chuyện.”

“Nói đi.”

“Muội chưa sống lại, huynh cũng không thể lấy cô gái kia.”

Yêu cầu tàn nhẫn cỡ nào, nhưng mà, Bạch Trì Hữu dường như không do dự chút nào.

“Được.” Đây là hán mắc nợ nàng.

Nhìn bóng lưng Bạch Trì Hữu, Mai Hoa tiên tử nhẹ nhàng cười một tiếng, ta sẽ không để chàng lấy cô ấy. Về phần Mai Hoa tiên tử tiếp theo, cô ta chỉ có chết!

“Sư phụ.” Hoa Tiểu Nhã đứng lên, nhìn về phía Bạch Trì Hữu.

Trên gương mặt nàng ửng hồng, áo choàng màu trắng kia càng tôn thêm vẻ kiều diễm.

“Ừ, lạnh à?” Bạch Trì Hữu kéo tay nàng, đi ra ngoài.

“Không lạnh, nhưng, hôm nay, đúng là mát mẻ mà! Ha ha -” Cười ngây ngô, sự hài hước của Hoa Tiểu Nhã khiến khóe miệng Bạch Trì Hữu cũng cong lên.

“Sư phụ, tại sao người lúc nào cũng mang mặt nạ?” Hoa Tiểu Nhã rút cuộc rèn sắt khi còn nóng, dường như hai ngày nay hán đối với mình vô cùng tốt.

“Nàng muốn nhìn?” Bạch Trì Hữu kéo tay nàng, hiển nhiên hiểu tiểu 99 (1) của nàng.

Tiểu 99: (小九九) tính toán nhỏ nhất, mưu tính trong lòng

“Muốn.” Hoa Tiểu Nhã nặng nề gật đầu một cái.

“Trở về, cho nàng nhìn.”

“.....”

Sao cảm giác này, thật giống như, vợ chồng nhỏ muốn về nhà chứ? Mập mờ lại lằng lằng?

“Trì Hữu.” Mai Hoa tiên tử đuổi theo, trên tay đang cầm một chiếc áo choàng màu trắng. “Cái này, đem theo đi.”

Bạch Trì Hữu khẽ lắc đầu, “Vứt đi đi.”

Nói xong, kéo Hoa Tiểu Nhã ngồi lên lưng Vũ Phượng –

Trong mắt Mai Hoa tiên tử mang theo vẻ âm đạm.

Thì ra chàng vẫn là chàng, không thích người khác đụng vào đồ của chàng, chàng không thay đổi, chỉ là, chàng đối với nữ nhân kia không giống người khác.

“Sư phụ.” Ngọc Nhi cúi đầu nhìn về phía sư phụ mình, người dường như đã thất bại rồi!

“Không sao đâu. Trì Hữu vẫn nằm trong dự tính của ta!” Khóe miệng Mai Nhi nhếch lên, mang theo vài phần âm hiểm, liếc Ngọc Nhi một cái, “Con về trước đi. Ta đi ra ngoài một chút.”

“Nhưng, sư phụ, bây giờ người không có tiền lực -“

“Không cần người nói lời vô ích.” Mai Nhi nói xong, sai bước đi ra ngoài.

Thấy bốn phía không ai để ý, lúc này mới vung tay áo lên, một đóa hoa mai màu trắng xuất hiện, nàng ngồi lên, đi về hướng yêu giới tây bộ –

Thấy Hoa Tiểu Nhã ngủ gật, Bạch Trì Hữu không nhịn được cười, “Ngủ đi, tới rồi, ta gọi nàng -“

Hoa Tiểu Nhã khẽ gật đầu, tựa đầu vào sau lưng hắn, mơ mơ màng màng thiếp đi –

Bạch Trì Hữu hít một mắt lại, nàng vẫn xuất hiện! Hắn đã sớm hoài nghi nàng, kể từ sau khi nàng chết đi, hắn không muốn hoài nghi một người đã chết. Nhưng nàng đột nhiên sống lại, hắn lại hoài nghi nàng.

Chuyện tốt bị phá hỏng, khó tránh khỏi hắn không thể tiếp nhận.

Có vài người, chết đi được nhớ đến, sống lại, cũng chưa chắc đã vậy.

Hì vọng muội còn có thể sớm quay đầu lại. Trong mắt Bạch Trì Hữu mang theo vài phần nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Đồng Sàn Cộng Châm

Khi Hoa Tiểu Nhã tỉnh dậy, đã là lúc sáng sớm.

Mơ mơ màng màng nhồm dậy, phát hiện mình đang ngủ trên –

Giường của sư phụ?

Nhìn lại trên người, đã thay một thân áo quần màu trắng xanh khô ráo tự khi nào.

Là ai thay? Là ai thay?

Dù sao cũng không thể là Vũ Phụng thay!

Không phải Vũ Phụng, vậy thì nhất định là –

Sư phụ? Sư phụ!

Mình đang làm cái gì vậy chứ? Bị thay y phục cũng không biết! Tại sao lại ngủ trên giường của sư phụ chứ?

Hoa Tiểu Nhã gõ vỡ đầu cũng không muốn dậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nàng chỉ nhớ rõ, tựa vào trong ngực sư phụ, ngủ thiếp đi –

Sau khi ngủ thì sao? Không nhớ rõ!

Hoa Tiểu Nhã bị thôi thúc ngẩng đầu nhìn trời.

Dĩ nhiên, nhìn thấy chỉ là trần nhà –

Đợi sau khi bị quan xong, Hoa Tiểu Nhã đi xong giày, lúc này mới đi tới sân, nàng nên đối mặt với sư phụ thế nào đây?

Mặc dù nàng biết rõ, mình và sư phụ chưa phát sinh chuyện gì!

Nhưng mà, đồng sàn cộng châm, lại thêm y phục này không biết đã thay như thế nào, những điều này cũng không hề bình thường.

Thầy trò yêu nhau, bản thân cũng cảm thấy không đáng tin? Nghĩ tới đây, nàng chỉ tựa vào cửa, nhìn Bạch Trì Hữu đang sưởi nắng ở ngoài.

Hôm nay hắn mặc một thân áo trắng khô ráo như trước, tóc nửa buộc lên nửa xõa xuống, vẫn trong suốt như vậy, tựa như tiên nhân không vướng bụi trần. Cao cao tại thượng như thế, dường như thần tiên ấy, có làm thế nào cũng không với tới được.

Mà hắn, còn là sư phụ của mình.

Hoa Tiểu Nhã khẽ lắc đầu, câu nói sư phụ như phu kia lại xuất hiện trong đầu –

Giống như thần chú trời buộc, vẫn vang vọng trong đầu, khiến trái tim nàng vẫn đang lắng xuống, trong nháy mắt lại bắt đầu đập loạn.

“Định ở đó nhìn vì sư tới khi nào?” Giọng điệu hài hước của Bạch Trì Hữu vang lên, lại không động đậy chút nào.

Thì ra là, hắn đã tỉnh dậy, hơn nữa còn biết mình đứng ở cửa lên nhìn hắn. Hoa Tiểu Nhã hít sâu, cố làm ra vẻ ung dung tiêu sái đến bên cạnh Bạch Trì

Hữu, “*Sư phụ* chào buổi sáng, đồ nhi tới thỉnh an *sư phụ*, đồ nhi đi chạy bộ trước đây -“

Mới vừa bước được một bước, tay bị kéo lại, bàn tay dịu dàng ầm áp đó của hấn nắm tay nàng.

Trái tim Hoa Tiểu Nhã nháy mắt lại bắt đầu đập loạn, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói kia, *sư phụ* như phu –

“Ăn những thứ này trước đi, lát nữa vì *sư* dạy nàng chút pháp thuật.”

Phát tay áo một cái, trên bàn đá tựa như có ảo thuật, có thêm chút cháo trắng và thức ăn.

Hấn làm cơm canh đều rất thanh đạm, bữa sáng như vậy cũng là đủ.

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã giật mình, “*Sư phụ*, ta không cần chạy ư?”

“Không phải nàng nói ta ngược đãi nàng sao? Sau này vì *sư* sẽ cưng chiều nàng chút.” Ánh mắt Bạch Tri Hữu như thật như giả, mang theo nụ cười như có như không.

Mặt Hoa Tiểu Nhã lại hồng lên như quả táo chín mọng.

Không còn cách nào, mỗi lần nàng đối mặt với hấn, không hiểu tại sao nhịp tim đều tăng nhanh.

Bình tĩnh ngồi bên cạnh hấn, lúc này Hoa Tiểu Nhã mới nghe đầu, nhìn về phía Bạch Tri Hữu, “*Sư phụ*, hôm qua người nói, cho phép ta bỏ mặt nạ của người xuống. Là thật hay giả?”

“Vì *sư* lừa gạt nàng khi nào? Có điều -“

“Có điều gì?” Hoa Tiểu Nhã vội vàng hỏi.

“Có điều, đó không phải là ngày hôm qua nói.”

“Có ý gì?”

“Sau khi nàng trở về, bởi vì phát sốt hôn mê hai ngày, cho nên, hôm nay đã là ba ngày sau rồi.”

Lời của Bạch Tri Hữu hiển nhiên khiến Hoa Tiểu Nhã kinh ngạc hồi lâu không thể hồi phục tinh thần được.

“Nói cách khác, ta nằm trên giường của *sư phụ*, ngủ suốt ba ngày?”

“Không sai.”

Mặt Hoa Tiểu Nhã đã hoàn toàn đỏ lên –

“Mấy ngày nay vì *sư* rất vất vả, vừa thay y phục cho nàng, vừa lau người cho nàng, nàng còn ôm vì *sư* không chịu buông tay, nói không muốn rời đi -“

Lời của Bạch Tri Hữu khiến gương mặt Hoa Tiểu Nhã dường như muốn úp vào trong bát luôn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nhã Nhã Thật Sự Muốn Nhìn Sư Phụ

Không phải chứ? Sao mình lại mất mặt như vậy? Ui ui ui, sau này mình còn làm người kiêu gì đây!

“Nhất định là *sư phụ* nhớ lầm rồi.” Hoa Tiểu Nhã vệt chết vẫn mạnh miệng, đương nhiên không muốn thừa nhận.

“Ừ hừm, *sư phụ* vẫn chưa tới mức hồ đồ.” Bạch Tri Hữu cầm đĩa gấp chút rau cho nàng, “Chịu được không, đã ba ngày không ăn cơm rồi.”

Hoa Tiểu Nhã ăn cũng vô cùng dè dặt, mặt cơ hồ dí sát vào chén cháo, không có ngẩng lên.

Thấy nàng ăn chật vạt như thế, Bạch Tri Hữu dường như dở khóc dở cười.

Rất rõ ràng, nha đầu này, xấu hổ rồi.

“Không đúng.” Ăn được phân nửa chén cháo, Hoa Tiểu Nhã đột nhiên buông đũa xuống.

“Sao thế?” Bạch Trì Hữu cười như không cười, vẻ mặt nha đầu này, ừm, thật khá ái.

“Người vừa chuyển chủ đề.” Hoa Tiểu Nhã dường như đầm ngực đậm chân, nói chuyện với hắn thật mệt mà! Luôn bị hắn làm cho loanh quanh luẩn quẩn đến hôn mê.

“Hả?” Bạch Trì Hữu hí hí mắt, trưng ra vẻ mặt thích chí.

“Người nói cho ta bỏ mặt nạ của người ra!” Hoa Tiểu Nhã nói xong, bèn nhào tới.

Thời gian này, chạy bộ mang nặng, khiến thân thủ của nàng nhảy bén lên không ít, nghĩ đến việc có thể nhào thẳng tới, kéo chiếc mặt nạ trước mặt xuống để hắn trở tay không kịp.

Kết quả ——

Bạch Trì Hữu lại làm như không có gì, Hoa Tiểu Nhã đã nhào thẳng tới đệm giường ——

Vừa mới quay người lại, đã bị hắn đè dưới thân ——

Mắt Hoa Tiểu Nhã bỗng nhiên mở to, nhìn về phía Bạch Trì Hữu ——

Tư thế như vậy, có hơi quá... dung tục không?

Ui ui ui, xã hội của đồng, không phải hành động của đồng nha!

Xã hội của đồng: tương đương từ “xã hội hài hòa”, là từ thường dùng trên mạng Trung Quốc. Bởi vì Đảng Cộng Sản Trung Quốc thi hành chính sách ‘xã hội hài hòa’ do vậy thường xuyên xóa bỏ những tin tức phản đối hoặc những bài viết phản đối, tiêu cực, hoặc xóa bỏ những thông tin cho rằng không lành mạnh, tình dục bạo lực, thế nên dân mạng Trung Quốc thường dùng từ ‘Cua Đồng’ đồng âm với từ ‘Hài Hòa’ để chỉ hành vi phong tỏa che giấu những tin tức mặt trái, khống chế tin tức ngôn luận tự do. Đồng thời ‘con cua’ còn có một ý khác là ‘hoành hành bá đạo’

“Sur... sur phụ ——” Hoa Tiểu Nhã lắp bắp, nhìn Bạch Trì Hữu đè lên nửa người mình, hắn, hắn đây là muốn làm gì.

“Nhã Nhã thật sự muốn nhìn vi sư?” Gương mặt Bạch Trì Hữu đeo mặt nạ, trong nháy mắt phóng đại lên.

“Muốn ——” Hoa Tiểu Nhã thành thành thật thật, không biết tại sao, lại đột nhiên rất muốn lùi bước.

“Nhìn rồi, nàng phải chịu trách nhiệm.”

“Cái... cái gì?” Hoa Tiểu Nhã tròn mắt lú lười, không thể nào, nhìn tướng mạo này, lại muốn lấy thân báo đáp hay sao?

“Chính là nói ——” Bạch Trì Hữu dừng lại một chút, ngón tay vuốt ve trên bờ môi nàng, “Nhìn vi sư, nàng cũng phải trả giá rất nhiều ——”

“Cái gì... cái gì rất nhiều?” Trái tim Hoa Tiểu Nhã đột nhiên nhảy lên, động tác của hắn rõ ràng là trêu chọc mà! Trái tim nhỏ bé của mình, thỉnh thoảng cơ hồ muốn nhảy ra, mà gương mặt đoán chừng cũng đỏ gần chết. Khoảng cách giữa hai người gần đến thế, có thể dùng mập mờ như vậy được không?

“Vi sư sợ nàng không bỏ được.” Giọng nói Bạch Trì Hữu dễ nghe, dường như mang theo một chút hấp dẫn nào đó.

Ngây ngô như nàng, khiến trong lòng hắn trào dâng một chút trêu chọc và khát vọng ——

“Không thể!” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên nghiêm túc nói, “Ta chỉ rất muốn nhìn diện mạo của người ——” Xem xem người bày ra bộ mặt tà ác biến thái dưới mặt nạ, bộ mặt tà ác biến thái tới cỡ nào.

Hừm, thú vị lắm đây ——

Nàng chỉ thật sự không biết, nhìn dung mạo dưới mặt nạ phải trả giá rất nhiều!

Ngón tay chà sát bờ môi nàng dừng lại, lúc nói chuyện thỉnh thoảng mang theo nhiệt khí, khiến ngón tay hắn không đành rời khỏi, thậm chí muốn vào trong thêm nữa.

Cảm giác tê tê đại đại, khiến người ta động tâm.

Chưa bao giờ biết, bờ môi con gái, có thể có ma lực lớn như vậy.

Môi của nàng, nhỏ nhắn đáng yêu, đỏ hồng lại hấp dẫn. Hấp dẫn chết người!

Hắn dường như không kìm được cúi người, khẽ cắn lên môi nàng ——

Cảm giác tươi mát này, truyền vào trái tim khao khát và rung động của hắn, làm hắn lại không nỡ buông ra –

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Hắn Dưới Mặt Nạ

Đầu Hoa Tiểu Nhã ầm một tiếng nổ tung, thật giống như đột nhiên, ý thức không phải là của mình, thân thể không phải là của mình, trong đầu chỉ còn lại đôi môi ẩm áp vừa rồi của Bạch Trì Hữu ——

Hắn, hắn lại hôn mình.

Đây chính là ‘rất nhiều’ đó sao?

“Mùi vị không tệ.” Bạch Trì Hữu liếm liếm khóe môi, giống như rất thích mỹ vị này.

Hoa Tiểu Nhã cứng đờ cả người, tại sao đột nhiên, hắn lại làm hành động treu chọc người ta như vậy? Hắn sẽ không trong một giây trực tiếp ăn ngấu nghiền mình luôn chứ?

Không được, đây nếu đã là rất nhiều, phúc lợi kia không thể không cần ——

Đưa tay lên, kéo mặt nạ xuống ——

Cánh hoa mai rơi xuống trên người hai người, đôi môi nàng vẫn còn hương vị của hắn ——

Trong phút tĩnh lặng ấy, nụ cười hài hước như có như không trong mắt hắn ngưng đọng lại ở nơi đó ——

Còn nàng, dường như hơi ngây người ——

Diện mạo của hắn, hình dung thế nào, nàng không biết.

Nàng chỉ biết rằng, lông mày lá liễu cong cong, đôi mắt lấp lánh như sao, con ngươi hẹp dài mang theo vẻ khôn khéo và giỏi giang, khí chất trên người vừa trong trẻo vừa sạch sẽ, hắn giống như tiên nhân không nhiễm bụi trần, lại như thánh nhân không màng thế tục.

Sống mũi thẳng tắp vẻ thanh tú, đôi môi khêu gợi kia, cũng dường như mang theo ma lực cùng mị lực nói không nên lời.

Lực hấp dẫn mê mẩn và chí mạng.

Nếu như nói, Hách Liên Kinh Thương là mùa đông, lạnh lùng gió rét thấu xương. Vậy thì Hách Liên Kinh Thiên chính là mùa hè, cực nóng lại mang đến vài phần ngọt ngào.

Nếu như nói Đông Lạc là mùa xuân, tựa như lạnh tựa như nóng làm dậy lên khát vọng của người ta, vậy thì Lạc chính là mùa thu, trong trẻo lạnh lùng, trái tim không tin tưởng bất kỳ ai.

Còn Bạch Trì Hữu, hắn chính là một... người dung hòa tất cả. Có nóng bỏng trong cái thanh lãnh, dịu dàng trong cái lạnh lùng. Xa cách trong cái cao quý, hồ hững khiến người ngưỡng vọng mà không sao với tới.

Tay Hoa Tiểu Nhã, bắt giác vuốt ve gương mặt hắn.

Nữ Oa nương nương thật là thiên vị, tạo ra diện mạo hại nước hại dân như hắn, đây chẳng phải rõ ràng là để cho hắn họa loạn thế gian, lung lạc lòng người sao.

Hắn chính là nam nhân Tô Đất Kỷ ư, có bản lĩnh làm người ta say mê.

Thấy vẻ mặt nàng mê mẩn, lần đầu tiên Bạch Trì Hữu cảm thấy, sinh ra ư nhìn như thế, dường như là một chuyện tốt.

Ít nhất, cô gái này sẽ si mê. Bắt đầu thích thú rồi.

Hôn lên đôi môi của cô gái đang si mê nào đó, giọng Bạch Trì Hữu cất lên ngọt ngào trầm thấp: “Thức ăn nguội rồi, còn muốn tiếp tục không?”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Che mặt nạ lên mặt hắn, Hoa Tiểu Nhã đột nhiên nói: “Hay là người đeo mặt nạ đi, tránh khỏi ra ngoài, sẽ chọc người gây tội.”

Quan trọng là, nam nữ đều điên đảo đó!

Bạch Trì Hữu bắt được cổ tay nàng, đôi mắt mang ý cười lại có chút hài hước, “Nàng sẽ gây tội ư?”

Xem xem kìa, tính háo sắc từ trong xương của sư phụ ác tục cũng lộ ra rồi?

“Lộ ra đuôi hồ ly của người, người là sư phụ, nên làm gương ——”

“Là đồ đệ nhớ thương sư phụ như thế, sư phụ đương nhiên sẽ không bỏ mặc.”

“Nói dối.” Hoa Tiểu Nhã liếc mắt, sư phụ hứng thú nha! Trước kia nàng còn cho rằng hấn già vờ đứng đắn biết chừng nào!

Nam nhân giỏi già vờ!

“Cẩn thận dạy hư học trò.”

“Ta chỉ có một đồ đệ là nàng, không sợ.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Được rồi, coi như mình là vật thí nghiệm đi! Sau này có thể nói cho mọi người biết, sư phụ này không thể báỉ, chính mình là người bị hại đây!

“Sư phụ, ngồi dậy đi.” Hoa Tiểu Nhã đẩy hấn.

Bạch Trì Hữu vén tóc cho nàng, rồi sau đó, thanh âm trong trẻo dễ nghe, “Học giỏi pháp thuật, ta dẫn nàng tới ba quốc gia dạo chơi.”

Chỉ cần có thể tìm được hồn phách của Mai Hoa tiên tử kế nhiệm, là hấn có thể cưới nàng rồi.

Hấn đột nhiên cảm thấy, thì ra mình lại mong muốn cưới nàng làm vợ đến thế.

Vậy có vẻ như, tơ hồng của Nguyệt Lão này thật không tệ.

Ít nhất, hấn không bài xích.

Chương tiếp...

“...Bạch Trì Hữu nhếch môi, “Thật ra thì, vì sư có thể giúp nàng, vậy thì, nàng cũng không nhất định phải luyện tập.”

“Có thật không?” Vui mừng ra mặt, mỗi buổi đêm không phải dậy vào giờ Tý nữa! Thật tốt quá!

“Chỉ cần, tu cùng ta.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Trên mặt nàng, hoàn toàn bao phủ một màu hồng! Nàng đương nhiên hiểu ý của từ tu kia, nhưng mà, lên giường cùng hấn, đây không phải là ——...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tu Luyện Pháp Thuật

Ăn sáng xong, Hoa Tiểu Nhã ôm một quyển sách, sách có tên là “Trường Sinh Giới”.

Trường Sinh Giới? Hoa Tiểu Nhã chép miệng, bên trong có một ít thuật pháp và tâm pháp.

Ví như, Ngự Hòa Thuật, Phi Hành Thuật, còn có cả thuật phòng ngự và trị liệu đơn giản.

Hoa Tiểu Nhã vỗ vỗ quyển sách, không phải chỉ là Trường Sinh Giới thôi sao! Chỉ cần không phải là Quỷ Hoa Bảo Điện, mình đều dám học.

Ngự Hòa Thuật dưới con mắt của Hoa Tiểu Nhã, vốn dĩ dùng để nhóm lửa!

Có thể trực tiếp nhóm lửa trong bếp lò, giúp giảm đi phần lớn khí lực lúc nấu cơm!

Cho nên, nàng không có hứng thú nghiên cứu Ngự Hòa Thuật chút nào! Bởi vì, Phi Hành Thuật tiếp theo đã hấp dẫn nàng mất rồi!

Thứ này tốt đây! Có thể bay được, làm cho đồ vật bay lên, cũng chính là nói, sau này mình gặp nguy hiểm có thể bỏ chạy cũng chưa tính, còn có thể thả mình rơi xuống núi?

Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã không khỏi hưng phấn trong lòng.

Bởi vì vừa mới bắt đầu học, Hoa Tiểu Nhã dường như cách mặt đất không tới nửa thước, nghiêng nghiêng ngã ngã, cơ hồ có thể rớt xuống đất ngay lập tức.

Sau khi ngã xuống lần thứ N, Hoa Tiểu Nhã nổi giận.

Bản thân luôn luôn rất thông minh, không biết tại sao một chút kĩ thuật đánh giáp lá cà nàng học ở hiện đại kia căn bản không dùng được.

Rốt cuộc, sau ba ngày té ngã, Hoa Tiểu Nhã hoàn toàn sụp đổ.

Mặc dù, mỗi lần mình bị thương ở tay hay chân, cũng sẽ được sư phụ lấy lý do ảnh hưởng đến sắc đẹp mà chữa trị cho thật tốt! Nhưng hấn lại hết lần này đến lần khác vẫn không tự mình nói cho nàng biết, ngự phi như thế nào, thật giống như tất cả đều muốn mình dựa vào sức của chính bản thân mình

Mà, mình một ngày đã học xong Ngự Hòa Thuật, lại ba ngày rồi vẫn không học được Phi Hành Thuật, chuyện này đối với Hoa Tiểu Nhã là đã kích không nhỏ chút nào.

Một tháng sau, Hoa Tiểu Nhã ngẩng đầu nhìn trời hồ lớn ——

Bởi vì, nàng bay lên rồi ——

Nhìn mình cách mặt đất càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, nàng dường như hưng phấn đến điên loạn!

Lần đầu tiên, nàng có một cảm giác, cảm giác ta là phi công.

Lần đầu tiên, nàng có một loại tráng chí hùng tâm, ta yêu bầu trời xanh yêu ngao du khắp nơi ——

Song, một giây sau, lúc vừa có chút đắc ý, lại đột nhiên mất đà rơi xuống ——

Quả nhiên, bay càng cao, ngã lại càng đau.

Hoa Tiểu Nhã đang suy nghĩ mình sẽ bị đau thành cái hình dáng gì, lại đột nhiên rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc ——

Quả nhiên, sư phụ xuất hiện đúng lúc cần xuất hiện, nếu không, đáng vẻ ngã sấp mặt xuống đất, nàng thật không dám nghĩ tới ——

Được hấn ôm trong ngực, vững vàng hạ xuống đất, Hoa Tiểu Nhã giờ mới phục hồi lại tinh thần ——

“Nàng học Phi Hành Thuật chính là để mình ngã chết hả?” Bạch Trì Hữu hơi tức giận, hay lắm, may mà hấn phát hiện kịp, nếu không, hậu quả thật khó tưởng tượng, lần đầu tiên có người vừa mới học xong Phi Hành Thuật, đã dám bay cao như vậy.

Nha đầu này nguoi nói nàng to gan ư, chi bằng nói lá gan nàng bị phát phì thì hơn!

Hoa Tiểu Nhã rầu rĩ không nói lời nào, trong lòng vốn cảm kích giờ cũng bay biến mất. Trái lại trong lòng lại mơ hồ có chút oan ức.

Không được tự nhiên, cũng không nói gì.

Hoa Tiểu Nhã nhìn gương mặt hấn, hôm nay hấn, không giống dáng vẻ mệt mỏi, y phục xộc xệch, tóc xõa trên vai, còn mặt nạ này, vậy mà cũng không đeo. Kể từ khi mình nhìn thấy gương mặt thực sự của hấn, hấn thường xuyên không đeo mặt nạ, thỉnh thoảng còn chớp chớp đôi mắt hoa đào ấy, câu dẫn mình một phen.

Trong lòng ủy khuất, vẻ quyến rũ của mỹ nam là hấn, cũng thiếu đi phân nửa.

Hoa Tiểu Nhã hậm hực nhìn Bạch Trì Hữu, bĩu môi.

Hoa Tiểu Nhã làm tỏ trong ngực hấn, tựa hồ đã thành thói quen. Gần đây, thường xuyên bị hấn ôm tới ôm lui, nàng cũ

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Trường Sinh Thiên

“Trước tiên ổn định tâm lý, học Phi Hành Thuật, không thể vội vàng xao động. Phải tránh xao nhãng.” Bạch Trì Hữu nhìn Hoa Tiểu Nhã, rồi mới tiếp tục nói, “Phải tiến dần từng bước, một miếng ăn ngay là không thể.”

Hoa Tiểu Nhã gật đầu, nhiều ngày như vậy, sự phụ mới chịu ra ngoài chỉ mình từng bước, thật là ——

“Sự phụ, gần đây người thường xuyên đi ra ngoài, để làm gì vậy?” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên quay đầu hỏi.

Bạch Trì Hữu ngăn người, sau đó thờ dài, “Vi sư đi tìm một người thôi. Nàng mau mau luyện thuật pháp cho giỏi, biết không hả?”

“Dạ.” Hoa Tiểu Nhã gật đầu.

Nhưng mà, nhờ có Bạch Trì Hữu chỉ điểm, Hoa Tiểu Nhã phát hiện, quả thật mình đã tiến bộ thần tốc, hôm nay nàng có thể bay được mười dặm mà không thấy mệt nhé!

Chớp mắt, lại ba tháng nữa trôi qua.

Hoa Tiểu Nhã cuối cùng cũng luyện tập được Phi Hành Thuật tương đối ổn định.

Trong khoảng thời gian này, Hoa Tiểu Nhã cũng hiểu được, học tập cái gì, cũng cần tiến dần từng bước.

Còn Bạch Trì Hữu đối với pháp thuật của nàng cũng không yêu cầu nhiều, nàng thích tập thành thế nào, cứ cho nàng luyện tập thành như thế. Nhưng, chỉ có một điều.

Trường Sinh Thiên trong ‘Trường Sinh Giới’.

Bạch Trì Hữu dường như mỗi buổi tối vào giờ Tý đều bắt Hoa Tiểu Nhã luyện tập một canh giờ. Bất kể nàng rất mệt, rất buồn ngủ, hắn cũng nghiêm khắc kéo nàng dậy.

“Nhã Nhã, dậy đi.” Bạch Trì Hữu kéo Hoa Tiểu Nhã, gần đây ban ngày nàng luyện tập khá nhiều, buổi tối ngủ thế nào cũng không thấy đủ.

Hơn nữa, di cã* của cô bé này thỉnh thoảng lại giá lâm, nàng thật đúng là có chút ứng phó không kịp!

*Di cã: ý chỉ kỳ kinh nguyệt.

Tất cả mọi người đều hiểu, những ngày này thân thể và tinh thần vô cùng cực khổ.

Hoa Tiểu Nhã trở mình, giọng nói như mơ mơ màng màng lẩm bẩm, “Đừng mà, để cho ta ngủ một chút.”

“Nhã Nhã.” Đôi mắt Bạch Trì Hữu nheo dù rất kiên nhẫn, nhưng Hoa Tiểu Nhã vẫn không dậy nổi.

Hắn thở dài, sao hắn lại muốn ép nàng luyện tập chứ? Nếu nàng không luyện tập thì sẽ không thể trường sinh, thân thể nàng cũng sẽ giống như người phạm, lão hóa nhanh chóng!

“Ngày mai luyện tập tiếp đi.” Hoa Tiểu Nhã mơ mơ màng màng. Vuốt ve tay Bạch Trì Hữu.

Vạt áo trước ngực để hở, cảnh xuân tươi đẹp không cần thận lộ ra ——

Con ngươi Bạch Trì Hữu nheo lại ——

Cắn lên môi nàng, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, “Nhã Nhã không dậy, vi sư sẽ không khách khí đâu.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Tiếp tục say giấc nồng, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt sói đói của Bạch Trì Hữu đang mê đắm nhìn mình ——

Sau đó ôm ngang lấy hông nàng, kéo nàng vào trong ngực mình, dán sát vào ngực mình, hàm răng Bạch Trì Hữu gặm cắn vành tai nàng ——

Hoa Tiểu Nhã khẽ giật mình, dĩ nhiên không cách nào ngủ được, mơ mơ màng màng mở mắt, bắt gặp ánh mắt như cười như không, mặt bỗng đỏ lên ——

“Sự phụ, hôm nay nghỉ ngơi một ngày được không?” Về mặt Hoa Tiểu Nhã mang theo vài phần yếu đuối và nũng nịu.

“Nàng muốn nghỉ ngơi?” Bạch Trì Hữu hé mắt.

“Ừm.” Gật đầu liên tục không ngừng.

Bạch Trì Hữu nhếch môi, “Thật ra thì, vì sư có thể giúp nàng, vậy thì, nàng cũng không nhất định phải luyện tập.”

“Có thật không?” Vui mừng ra mặt, mỗi buổi đêm không phải dậy vào giờ Tý nữa! Thật tốt quá!

“Chỉ cần, tu cùng ta.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Trên mặt nàng, hoàn toàn bao phủ một màu hồng! Nàng đương nhiên hiểu ý của từ tu kia, nhưng mà, lên giường cùng hắn, đây không phải là ——

“Vậy... sư phụ, di cả của ta tới rồi!” Hoa Tiểu Nhã nói xong, chậm chạp ngồi dậy.

Vì sự trong sạch của mình, vẫn là dậy luyện tập đi. Tránh cho mình bị đại hôi lang gian trá này ăn hết vẫn không hay biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Hồng Hồ Ly

Ba năm sau, thiếu nữ yêu kiều duyên dáng đã có nét con gái, một lọn tóc nghịch ngợm vờn quanh cổ, trên mặt đều là mồ hôi của nàng.

Bây giờ Hoa Tiểu Nhã, đang tự học chút pháp thuật ——

Sư phụ vừa đi vắng!

Gần đây, hình như hắn đi vắng nhiều hơn, thỉnh thoảng dẫn nàng theo, nhưng, vì sợ làm chậm trễ việc học Trường Sinh Thiên của nàng, không thể làm gì khác hơn đành để nàng ở lại Trì Gia Sơn.

Thấy mặt trời lên cao, Hoa Tiểu Nhã lại ôn tập Phi Hành Thuật.

Mắt thấy sắp bay qua đỉnh núi kia, Hoa Tiểu Nhã vốn định quay trở lại, nhưng nàng đột nhiên phát hiện, ở đỉnh núi bên ấy, có một con hồng hồ ly đang đứng.

Màu sắc đỏ rực như lửa, chói mắt vô cùng.

Mà đối diện với hồng hồ ly, là một con cự mãng.

Hình như cự mãng đang quyết đấu với hồng hồ ly ——

Hoa Tiểu Nhã vô cùng kinh ngạc, quên mất sư phụ trước khi đi đã dặn.

Ngàn vạn lần không được ra khỏi kết giới.

Mà đỉnh núi ấy, chính là ranh giới bên kia của kết giới.

Chỉ có điều, lần đầu tiên nàng nhìn thấy tiểu hồng hồ khá ái như thế.

Nhỏ nhắn, lại mang theo vài phần khiến người ta yêu mến.

Mà trước đây nàng luôn luôn ghét rắn, hôm nay, con cự mãng kia làm tiểu hồ ly bị thương thì phải làm sao? Nghĩ tới đây, nàng gần như không chút suy nghĩ xông ra ngoài ——

Vững vàng rơi xuống bên cạnh tiểu hồng hồ, nàng ngồi xổm xuống.

“Hồng hồ, ngươi làm sao vậy? Có phải con cự mãng kia bắt nạt ngươi không?” Hoa Tiểu Nhã thấy nó khiến người ta yêu mến, gần như không chút suy nghĩ, xoa xoa đầu nó.

Hồ ly nhu thuận, không sợ người lạ, có vẻ rất đặc biệt đó!

Thấy nó không kháng cự mình chạm tới, Hoa Tiểu Nhã ôm nó vào lòng.

Vuốt lông tơ mềm mại của nó, nàng cười vô cùng ấm áp, “Tiểu hồng hồ thật khá ái!”

Hồng hồ chớp chớp mắt, đôi mắt nhìn Hoa Tiểu Nhã mang theo vài phần kinh ngạc ——

Lạnh lùng nhìn cự mãng trước mặt, Hoa Tiểu Nhã niệm Ngự Hỏa Thuật, đánh thẳng tới cự mãng, làm cự mãng chạy trốn chết ——

“Không sao đâu, tiểu hồ ly. ” Hoa Tiểu Nhã sờ sờ đầu nó, trấn an nó.

Nhưng mà, con tiểu hồ ly này hình như chẳng sợ hãi gì cả? Nhìn ánh mắt của nó, trước sau vẫn trấn định như một nhà thông thái vậy.

Cảm giác được trước ngực mình tê rần, Hoa Tiểu Nhã kinh ngạc nhìn xuống hồng hồ ——

Sau đó, dường như hiểu ra điều gì, trong lòng có chút khinh bỉ chính mình, lại bị một con hồ ly đùa bỡn.

Gian trá như hồ ly, quả nhiên không sai ——

Trước mắt mơ mơ màng màng, xuất hiện ảo giác.

Nàng chỉ cảm thấy, trong nháy mắt ngã xuống, nhìn thấy một nam tử mặc áo hồng ——

“Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi. ” Con người Hình Hóa mang theo vài phần mỉa mai.

Gã mặc hồng y, vẫn là vẻ lung lạc lòng người như vậy, vuốt ve khuôn mặt nàng, Hình Hóa dường như hơi ngạc nhiên.

“Người khác luôn ghét hồng hồ, sao ngươi lại cảm thấy hồng hồ khá ái? Thật là một cô nương đặc biệt.”

...

Hoa Tiểu Nhã mơ mơ màng màng lắc đầu, ngồi dậy. Thật giống như, nàng vừa mới trúng kế!

Tại sao đột nhiên mình lại mất cảnh giác như vậy? Bị một con hồng hồ ly lừa ra khỏi kết giới?

“Ngươi tỉnh rồi.” Một giọng nói kiều mị, Hình Hóa một thân hỏa phục màu đỏ đi đến, bước đi nhẹ nhàng, mang theo vài phần kiều mị và uyển chuyển, khiến Hoa Tiểu Nhã nhìn mà sững sờ.

“Ngươi là ai? Bắt ta làm gì? ” Hoa Tiểu Nhã nói ra mới cảm thấy giọng nói khàn khàn đáng thương.

“Ngươi không nhận ra ta sao? ” Hình Hóa ngồi xuống bên giường nàng, vẻ phong tao chớp chớp mắt nhìn nàng.

Hoa Tiểu Nhã bừng tỉnh đại ngộ, “Ngươi chẳng phải là con hồng hồ ly ghê tởm vừa rồi đó sao?” Dừng một chút thấy nàng không phản bác, “Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, ta có lòng tốt cứu ngươi, ngươi lại lấy oán báo ân!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Độc Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà

Độc nhất là lòng dạ đàn bà?

Hình Hóa hơi nhếch môi.

Rõ ràng nha đầu này không nhận ra mình, mới qua có mấy năm, đoán chừng đã quên luôn mình rồi.

Nhưng, tại sao nàng vẫn coi mình là nữ nhân chứ?

Aiz, quả nhiên, hoạt động suy nghĩ chẳng thay đổi chút nào.

“Không còn cách nào khác, không bắt nàng, làm sao ta có thể bắt được tên Bạch Trì Hữu kia đây? ” Hình Hóa nhếch môi, cười đến phong tình vạn chủng, “Tiểu cô nương, nàng yên tâm, nàng biết điều một chút, ta sẽ không làm tổn thương nàng.”

Sao những lời này, thật giống như nói, ngươi biết điều phối hợp với ta một chút... nhỉ?

Hoa Tiểu Nhã nhú nhú mày, thì ra hấn muốn đối phó với sư phụ!

Đối phó với sư phụ? Không được.

Trong mắt Hoa Tiểu Nhã mang theo vài phần lo lắng, một khi sư phụ biết mình bị bắt thì phải làm sao? Người nhất định sẽ tới cứu mình!

Nhưng, đến lúc đó không phải sẽ rơi vào bẫy của hấn sao?

Mình làm sao nghĩ cách nhắc nhở sư phụ đây?

“Đang nghĩ gì vậy?” Tay Hình Hóa, mon trốn gương mặt nàng, mang theo vài phần quỵn rũ.

Hoa Tiểu Nhã cựa quậy cựa quậy người, “Tỷ tỷ, tỷ và sư phụ ta có thâm cừ đại hận gì sao?”

Con người Hình Hóa ẩn hiện ý cười, “Thâm cừ đại hận thì không có —— “

Hoa Tiểu Nhã thăm thờ phào, vậy thì tốt.

“Nhưng mà, mối hận đoạt vợ thì —— “

Mắt Hoa Tiểu Nhã trong nháy mắt mở lớn, “Mối hận đoạt vợ?”

“Ha ha, đúng vậy đấy, cái tên Bạch Tri Hửu ấy, nhìn qua giả vờ đứng đắn, thật ra thì, trong xương tủy phóng đảng phúc hắc vô cùng, có điều, không còn cách nào khác, hấn chiếm của ta, ta chiếm đồ đệ của hấn —— “

Một đầu ngón tay, nâng cằm Hoa Tiểu Nhã lên, “Nàng nói có đúng hay không, tiểu cô nương?”

Trong đầu Hoa Tiểu Nhã quanh quẩn mấy chữ, mối hận đoạt vợ, người này, không phải nữ nhân, mà là nam nhân?

“Người, người, sư phụ ta không thèm nhàm chán đi đoạt vợ của người như vậy đâu! ” Hoa Tiểu Nhã lên tiếng bênh vực sư phụ, mặc dù sư phụ có đôi khi tà ác phúc hắc chút, nhưng, trong xương tủy là loại người ngoài lạnh trong nóng, cho nên, nàng ít nhất vẫn tin vào nhân phẩm của người.

“Tiểu cô nương người làm sao biết được?” Đôi mắt Hình Hóa nhìn lướt qua vóc người nàng, “Mới mấy năm không gặp, vóc người nàng có vẻ không tồi. Sư phụ nàng nuôi nàng thành thế này, nếu như bị ta ngắt mất, nàng nói xem sư phụ nàng sẽ nghĩ thế nào?”

Đầu Hoa Tiểu Nhã ‘ầm’ một tiếng nổ tung, không thể nào, tên nhân yêu này sẽ không biến thái như vậy chứ?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, Hình Hóa đột nhiên có một cảm giác xấu xa thú vị, trêu chọc nàng thật quá hay.

“Người, người nói mấy năm không gặp? Trước kia, người từng gặp ta rồi? ” Hoa Tiểu Nhã rót cuộc nghĩ tới thông tin quan trọng.

“Đúng vậy đó, nàng quên rồi sao? Lúc ấy nàng đối với ta còn kìm lòng không được —— “

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên nhớ tới, sau khi mình bị Xà Vương bắt đi, tên Yêu Vương kia ——

“Thì ra là người! ” Hoa Tiểu Nhã lúc này mới nhớ ra, mình hình như còn sờ làn da hấn, lúc ấy, cảm thấy hấn thật hấp dẫn người ta, còn tưởng rằng hấn là nữ nhân. Nhưng, sau đó, nhìn thấy khuôn mặt của sư phụ, nàng hình như đã có sức miễn dịch rồi.

“Không tệ, may là tiểu cô nương nàng còn nhớ ra ta.”

“Nói người thật giống như lão yêu vạn năm mà! ” Hoa Tiểu Nhã không nhịn được nhủ thầm, đánh giá xung quanh một lát, nơi này hình như là, một sơn động, trên động có khảm những viên trân châu màu trắng sáng lấp lánh.

“Ha ha —— ” Hình Hóa đột nhiên cười lớn, nửa đùa nửa thật nói, “Ta đúng là lão yêu vạn năm ”

“Hồ ly tinh.”

“Không sai, trong mắt tiểu cô nương khả ái nào đó, ta còn là một bé hồ ly đáng yêu nữa.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Tự luyện! Nhân yêu.

Trong lòng âm thầm khinh bỉ hấn, tại sao mình có thể thấy nó khả ái chứ? Phải cảm thấy hấn phóng đảng mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bạch Trì Hữu Nỗi Điên

“Vương, đây là truyền âm của Mai Hoa tiên tử——” một tên tiểu yêu đưa cho Hình Họa một cái Truyền Âm Phù.

Hình Họa nhận lấy, vừa mở ra nhìn, chỉ thấy Mai Hoa tiên tử lộ mấy phần cao quý, “Hình Họa, đã bắt được con bé Hoa Tiểu Nhã kia chưa?”

“Bắt được rồi.” Hình Họa một mồi nằm đó, nghiêng dựa vào giường mềm, trên mặt vẫn là vẻ quyến rũ và hấp dẫn, “Bỏ tọa ra tay, làm sao có thể không bắt được nàng?”

Mai Hoa tiên tử vui mừng ra mặt, “Thật tốt quá, giết nàng đi.”

“Giết nàng?” Con người Hình Họa mang theo ý cười.

“Không sai, nhớ kỹ, con bé ấy không thể giữ lại. Phải giết.” Mai Hoa tiên tử lộ vẻ dữ tợn, mang theo vài phần uy nghiêm. “Được rồi, Trì Hữu tìm đến chỗ ta, trước tiên đừng nói vội.”

Hình ảnh đột nhiên biến mất ——

Hình Họa cười như không cười nhìn hình ảnh đã biến mất, “Mai Hoa tiên tử, người cảm thấy người quá thông minh, hay cảm thấy người quá quan trọng? Kể ra lệnh cho bỏ tọa, còn chưa ra đời đâu, bỏ tọa cũng cảm thấy, người đúng thật tự cho mình là thông minh.”

Khóe miệng khẽ nhếch, mỉa mai vô cùng.

“Vương, vậy nữ nhân kia ——”

“Tạm thời trông coi, chiều đãi nàng ăn uống đầy đủ, hiểu chưa?”

“Dạ, Vương.”

...

Bạch Trì Hữu sắp nổi điên rồi!

Hắn ra ngoài đi tìm hồn phách Mai Hoa kế nhiệm, khi trở về phát hiện, không thấy Hoa Tiểu Nhã đâu nữa!

Hắn tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng phát hiện ở bên ngoài kết giới, có hơi thở của Hình Họa.

Là gã, đưa nàng đi!

Bạch Trì Hữu nheo mắt lại, gã đột nhiên lại có thể ra đến nhân gian!

Làm sao có thể? Trừ phi, có người giúp gã.

Về phần là ai, khỏe mỗi Bạch Trì Hữu lạnh băng, nếu như là nàng ta ——

Hắn cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.

Đứng trên phi kiếm, hắn nhanh chóng đi về phía Hồ Tộc.

“Trì Hữu, sao huynh lại tới đây?” Mai Hoa tiên tử vẻ nhiệt tình, thanh thuần mang trên mặt mấy phần cao quý và mừng rỡ.

Bạch Trì Hữu không có tâm tình cùng nàng ta đánh Thái Cực, “Là muội nói cho Hình Họa nhược điểm của kết giới?”

“Cái gì, cái gì?” Mai Hoa tiên tử vẻ mờ mịt, mang theo vài phần vô tội, “Ta kể từ sau khi sống lại, còn chưa từng gặp lại Hình Họa. Hắn, ra rồi?”

“Không phải muội ư?” Bạch Trì Hữu hí hóp mắt, mang theo vài phần nguy hiểm.

Mai Hoa tiên tử thấy mũi cay cay, chàng chưa từng nghiêm nghị chất vấn mình như thế, mặc dù, cũng chẳng bao giờ gần gũi, nhưng, nhưng càng chưa bao giờ như thế ——

Nghĩ tới đây, viên mắt nàng trong nháy mắt đỏ hoe, “Trì Hữu, huynh đang hoài nghi ta sao? Ta cũng vì huynh mà chịu một chương của Hình Họa, sao còn có thể nói cho hắn biết, nhược điểm của kết giới chứ?”

Uất ức rơi lệ, trên gương mặt nàng mang theo vài phần yếu đuối, một tay nắm lấy cánh tay Bạch Tri Hữu, “Ta kể từ sau khi sống lại, không có một chút pháp thuật và linh khí nào, chỉ là một người phàm. Làm sao có thể tìm được Hình Hòa đây?”

Thấy những giọt lệ long lanh của nàng, Bạch Tri Hữu hiển nhiên có chút không kiên nhẫn, hất nàng ta ra, giọng nói tỏ rõ ý cảnh cáo, “Mai Hoa tiên tử, nếu như, Nhã Nhã có gì bất trắc, đến lúc đó cô cứ chờ mà gánh chịu hậu quả đi.”

Mai Hoa tiên tử bỗng chốc bị đẩy ngã trên mặt đất, ngồi ở đó ——

“Sư thúc, sư phụ thật sự bị oan, sư phụ hiện tại ngày ngày ở trong Hồ Vương Điện, nhớ mong sư thúc, sư thúc không thể trách oan sư phụ thế! ” Ngọc Nhi đột nhiên chạy vào, quỳ ở đó, bộ dáng kia thật quá thảm.

“Thật là một đôi thầy trò giỏi bao biện, trở về ta lại thu thập các người. ” Bạch Tri Hữu nheo mắt, hơi thở lạnh lùng gần như đông cứng tại chỗ hai người.

“Sư phụ, người sao rồi? ” Ngọc Nhi đỡ sư phụ của mình dậy, trong mắt có chút bất bình thay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Người Rốt Cuộc Cũng Tới Rồi

Mai Hoa tiên tử nhắm mắt lại, con người mang theo vài phần lãnh ý, Hoa Tiểu Nhã, xem ra, nữ nhân kia, trong mắt chàng rất khác biệt.

Càng khác biệt, nàng càng phải tới hủy diệt, ai bảo nữ nhân kia cướp mất Bạch Tri Hữu của mình?

Nếu như nữ nhân kia không xuất hiện, Bạch Tri Hữu chỉ có thể là của mình!

...

“Vương, Bạch Tri Hữu phát Truyền Âm Phù cho ngài.”

Hình Hòa lộ vẻ đắc ý, “Người rốt cuộc cũng tới rồi!”

Giơ ống tay áo lên, thấy Bạch Tri Hữu để lộ mặt nạ, khí lạnh trên người lại làm cho hắn cách ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được.

“Làm sao vậy?” Nghiêng dựa vào trên giường êm, Hình Hòa hướng đôi mắt mị hoặc, phong tình vạn chủng về phía Bạch Tri Hữu cười cười.

Bạch Tri Hữu gần như nghiêng răng nghiêng lợi, “Giao nàng ra đây, nếu không —— “

“Nếu không thì sao? ” Hình Hòa mân mê chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay, “Đến đây.”

Bạch Tri Hữu gần như sùng sốt, chỉ thấy, một cô gái cả người toàn máu bị áp giải lên ——

Cô gái tóc tai bù xù, rất khó phân biệt diện mạo, nhưng vết thương trên người nàng, gần như toàn bộ cũng bị đánh nát ——

Bạch Tri Hữu nắm chặt nắm đấm ——

Con người gần như trong nháy mắt đỏ lên, “Người muốn thế nào?”

“Không ngờ, thiên chi kiêu tử, Thái tử gia của Bạch gia, vốn là Hồ Vương điện hạ, cũng có một ngày bị ta khống chế —— ” Hình Hòa mang trên mặt ba phần ý cười, năm phần châm chọc cùng hai phần đùa vui.

Bạch Tri Hữu hít sâu một hơi, “Nàng, còn sống không?”

“Hả? ” Hình Hòa ngồi dậy, cầm chén rượu trên tay cứ thế đội xuống, toàn bộ đều đội cả lên người cô gái ——

Cô gái đột nhiên a a kêu to, giọng nói khàn khàn rất kỳ cục ——

Bạch Tri Hữu hé mắt, “Người —— “

“Thế nào, biết là còn sống rồi chứ? ” Hình Hòa cười cười.

Bạch Tri Hữu gật đầu, “Thứ người muốn, là tiểu hồ ly kia?”

“Thông minh —— ” Hình Hóa vỗ tay thành tiếng, bộ dáng kia lại đặc biệt quyến rũ.

Bạch Trì Hữu cười lạnh, hình ảnh đột nhiên biến mất ——

“Vương —— ” Tiểu yêu bên cạnh thử hỏi.

Hình Hóa ghét bỏ nhìn nữ nhân một cái, “Đưa ra ngoài —— “

“Đạ —— “

Cười cười, “Xem ra, ngươi thật sự để ý tiểu nha đầu thú vị này.”

...

Bạch Trì Hữu, vốn là Vương của Hồ Tộc, Thái tử điện hạ Hồ Tộc, nhưng hắn không hứng thú với vương vị, liền truyền vương vị cho thúc thúc mình, Bạch Văn Thiên.

Trước kia, Hồ Tộc nhốt một con hồng hồ ly.

Con hồ ly ấy, vốn được Hồ Vương tiền nhiệm Bạch Nhưộc Thiên (phụ vương của Bạch Trì Hữu) cứu, hồng hồ ngày càng lớn lên, biến thành một mỹ nhân, Bạch Nhưộc Thiên thấy, trong lòng càng thêm thích. Vì mẫu phi của Bạch Trì Hữu qua đời sớm, mà Bạch Nhưộc Thiên vẫn không tái giá.

Nhưng khi nhìn thấy con hồng hồ ấy, ông lại động tâm.

Không bận tâm đến sự phản đối của đám trưởng lão, nạp con hồng hồ này làm thiếp ——

Sinh hạ Hình Hóa và một con tiểu hồ ly là Hình Lam.

Song, tiểu hồ ly Hình Lam kia, lại là một con hồ ly bảy màu, là một nữ hồ ly hiếm thấy.

Nhưng, không ngờ, con hồng hồ kia, còn có một loại quái bệnh, ba năm sau khi sinh hạ Hình Lam, đột nhiên nổi điên, trong con điên, cắn chết Bạch Nhưộc Thiên ——

Còn nàng, sau khi cắn chết Bạch Nhưộc Thiên, cũng tự vẫn ——

Dù sao thì, nàng vẫn yêu Bạch Nhưộc Thiên.

Nhưng, ngũ đại trưởng lão lại có ý nói, hồng hồ là yêu hồ!

Bởi vì hồng hồ ấy là loại hồ cực kỳ hiếm thấy, mọi người không ngừng bàn tán về hồng hồ kia. Vì cắn chết Bạch Nhưộc Thiên, Hồ Vương Hồ Tộc, hồng hồ cũng không được Hồ Tộc thừa nhận nữa, cho nên, sau khi Bạch Nhưộc Thiên chết, trưởng lão Hồ Tộc còn muốn giết Hình Hóa và Hình Lam.

Hình Hóa nghe tin chạy trốn, Hình Lam lại bị các trưởng lão nhốt lại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Cách Cứu Nàng

Từ đó về sau, Hồ Tộc lưu truyền một câu nói, Hồng hồ là yêu, Bạch hồ là tiên.

Mọi người không biết lai lịch hồ ly bảy màu này, dĩ nhiên không dám thả ra, cho nên, theo cách của ngũ đại trưởng lão là trấn áp nó trong Trấn Yêu Tháp.

Hôm nay, Hình Hóa hiển nhiên là vì muội muội Hình Lam của hắn.

Bạch Trì Hữu dĩ nhiên hiểu, nhớ ngày đó, ngũ đại trưởng lão muốn giết chết Hình Lam, hắn lại thấy tiểu cô nương kia rất khả ái, liền muốn van xin, trấn áp nàng thôi.

Nếu như, bây giờ yêu cầu ngũ đại trưởng lão thả Hình Lam ra, đoán chừng khả năng không nhiều.

Năm trưởng lão đó, gian ngoan vô cùng, có thể nói cũng vô cùng cố chấp.

Bạch Trì Hữu khẽ nhủ mảy, nhưng mà, nghĩ đến hình ảnh mới vừa rồi, hấn khẽ nhếch môi.

Cô gái kia không phải Nhã Nhã, hấn đương nhiên có thể nhìn ra.

Chút tài lẻ ấy của Hình Họa làm sao lừa nổi hấn.

Nhưng mà, hấn còn nhìn ra được, chỗ kia là, yêu động phía sau núi yêu tộc.

Bất kể thế nào, hấn cũng không yên tâm để Nhã Nhã ở cùng con hồng hồ biến thái kia, cho nên, hấn quyết định đi cứu nàng trước, những việc khác, nghĩ cách sau.

Hấn vẫn luôn luôn cảm thấy, mục đích của Hình Họa không chỉ đơn giản là Hình Lam, hấn ta còn muốn làm Hồ Tộc Vương nữa.

Không sai, Hình Họa muốn làm Hồ Tộc Vương, bởi vì hấn ta muốn ra mặt thay hồng hồ, muốn đập tan lời lẽ sai trái nói hồng hồ là yêu hồ. Hấn có thể hiểu được. Nhưng, bắt Nhã Nhã đi ư!

Rẽ vào một chỗ ngoặt, Bạch Trì Hữu rơi vào yêu động phía trước ——

“Vương, tên Bạch Trì Hữu kia tìm tới!”

“Nhanh như vậy ư?” Hình Họa khẽ nhếch môi, không tệ, nhanh hơn nhiều so với hấn dự đoán!

Cũng không hổ là người thừa kế của Hồ Tộc.

Híp híp mắt, Hình Họa một thân hòa bào đỏ rực xuất hiện trước cửa yêu động, thấy bạch y vẫn luôn bông bênh như trước, đáng vẻ tiên nhân phong trần, không khỏi quẹo rừ cười một tiếng, “Không ngờ người tìm được thật là nhanh, ta cũng sắp hoài nghi chỗ này của ta có phải bị người cài gian tế hay không.”

“Giao nàng ra đây, ta sẽ giúp người cứu Hình Lam ra.” Đôi mắt Bạch Trì Hữu mang theo vài phần nguy hiểm, “Người hiểu được năm trưởng lão kia khư khư cố chấp cỡ nào. Cho nên, cần phải có thời gian.”

“Thời gian, được thôi. Đến lúc đó người hãy tới dẫn nha đầu kia đi, nàng biến thành cái dạng gì, người cũng đừng oán ta.” Động tác trêu chọc người ta lại mang theo vài phần tà mị, nhìn Bạch Trì Hữu, khóe môi đỏ mọng khẽ nhếch.

Diện mạo của hấn, rất giống mẫu thân hấn.

Rực rỡ, đẹp đẽ, nếu không năm đó làm sao có thể khiến Bạch Nhưộc Thiên mê mẩn đến quay cuồng?

Bạch Trì Hữu nheo mắt, “Hình Họa, người biết rõ trước giờ ta nói một không nói hai, tốt nhất người phải nắm lấy lợi thế cho tốt, nếu như, ta để họ giết chết Hình Lam ——”

“Người.” Mắt Hình Họa tối sầm.

Hấn hiểu được, Bạch Trì Hữu năm đó bảo vệ mạng sống của Hình Lam, đối với hấn, hấn không hận, hấn hận những trưởng lão kia, trút hết sai lầm lên người hấn và muội muội còn nhỏ dại!

Bạch Trì Hữu vung tay áo lên, “Hình Họa, đừng cứ chống đối với ta, nếu người cứ tiếp tục không hiểu chuyện như vậy thì người sẽ thua không gượng dậy được ——”

Mái tóc đỏ rực của Hình Họa bay bay trong gió, cảm giác yêu điểm này, mang theo vài phần ngang ngược.

“Thật ra thì, người muốn cứu nàng cũng có một cách.” Bạch Trì Hữu đột nhiên nói.

“Cách gì?” Hình Họa vội vàng hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần nôn nóng.

“Đó chính là, chứng minh cho ngũ đại trưởng lão, người không phải là yêu hồ, người không có yêu tính.” Mắt Bạch Trì Hữu mang theo vài phần cười như không cười.

“Làm sao, chứng minh như thế nào?” Hình Họa có mấy phần mê man.

“Cưới vợ sinh con, tất cả đều bình thường. Không nên cực đoan nữa ——”

Hình Họa ngẩn ra, cách của hấn, không phải là không có lý. Nhưng, mình cam tâm sao?

Cam tâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Sư Phụ Tối

“Sư phụ?” Hoa Tiểu Nhã nhìn thấy Bạch Trì Hữu tiến vào, trên mặt vui mừng, sau đó vừa sợ vừa nhìn phía sau hắn một chút, “Con hồng hồ ly đó bắt người vào đây à?” Nói xong, lo lắng nhìn về phía Bạch Trì Hữu, “Sư phụ, người không sao chứ?”

Bạch Trì Hữu khẽ nhếch môi, mặt nạ màu bạc hạ xuống, mang theo vài phần ý cười, vuốt vuốt sợi tóc nàng, “Sợ không?”

Sợ? Sợ chứ.

Sợ mình trở thành gánh nặng của sư phụ.

Nhưng, suy nghĩ một chút, Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, về mặt thoải mái nói, “Không sợ.”

Giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo, nàng là ai đây, nàng là Hoa Tiểu Nhã đó, có thể nói sợ ư? Cho dù sợ cũng không thể nói là sợ. ~> __

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thực Nhân Điều

Hoa Tiểu Nhã thấp thỏm nhìn thoáng qua Bạch Trì Hữu bên cạnh, về ngoài mang theo mặt nạ của hắn lộ ra nét hơi lạnh lùng cùng cao không thể chạm, Hoa Tiểu Nhã chợt dạ, nếu không phải mình một mình chạy ra khỏi kết giới, cũng không xảy ra chuyện như vậy. Nghĩ tới đây, nàng biết, hình như mình nên nói xin lỗi.

“Sư phụ.”

“Ừ.”

“Ngày đó đều là ta không tốt, bị con hồng hồ ly ghê tởm kia quyến rũ mà chạy ra.” Hoa Tiểu Nhã càng nói càng không biết ngượng, “Nếu không, cũng sẽ không liên lụy sư phụ chạy một vòng để cứu ta.”

“Biết là tốt rồi, chi lần này thôi đấy.”

Ha? Dễ nói chuyện như vậy? Hoa Tiểu Nhã nghiêng đầu vừa nhìn thoáng qua Bạch Trì Hữu, trên mặt mang theo mặt nạ nhìn không ra vui giận, nàng thật ghét sư phụ không có chuyện gì cũng mang mặt nạ, thật giống như thần bí lắm vậy. Nghĩ tới đây, không chút nghĩ ngợi tay đã kéo mặt nạ của hắn xuống rồi.

Nhìn thấy đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn lộ vẻ cười như không cười, nét vân đạm phong khinh trên mặt sáng lên thật cuốn hút, Hoa Tiểu Nhã nuốt nước miếng.

Quả nhiên, không có câu hồn hơn, chỉ có câu hồn nhất.

“Sư phụ, con hồng hồ ly kia lại là Yêu Vương trước kia bắt cóc ta.”

“Ừ.”

“Hơn nữa, hắn còn là nhân yêu.”

“Hắn là hồng hồ.”

“Nhưng hắn là nam nhân.” Hoa Tiểu Nhã bĩu môi, ban đầu nàng còn tưởng rằng, sư phụ của mình và tên Yêu Vương kia có một chân rồi chứ, một hồng một bạch, thoạt nhìn hài hòa biết bao.

“Hả?” Bạch Trì Hữu rốt cuộc cười như không cười, “Chẳng lẽ Nhã Nhã vẫn cho rằng, hắn là nữ nhân sao?”

“Đúng vậy, trước kia ta còn thấy hai người hợp như vậy, còn tưởng hai người có một chân kia.”

Bạch Tri Hữu: “...”

“Sư phụ, chúng ta không trở về Trì Gia Sơn sao?” Hoa Tiểu Nhã nghiêng đầu, nhìn thế nào cũng thấy con đường này không phải đường trở về.

“Ừ, không trở về.” Bạch Tri Hữu gật đầu.

Nhìn sương trắng phía trước, Bạch Tri Hữu neho mắt lại, “Vũ Phượng, đề cao cảnh giác.”

Vũ Phượng ‘Ngao’ một tiếng, vội vỗ cánh thét chói tai.

Hoa Tiểu Nhã hơi chột dạ, trực giác mách bảo, những đám sương khói kia không hề đơn giản, hơn nữa nhìn ánh mắt sư phụ đột nhiên đề phòng như thế, vẻ mặt cũng có chút nghiêm trọng.

“Nhã Nhã, lát nữa ngàn vạn không thể manh động.” Bạch Tri Hữu nói xong, đưa tay lên, bốn phía bày ra một kết giới nhỏ.

Hoa Tiểu Nhã lúc này mới dè dặt hỏi, “Sư phụ, tại sao?”

“Trong đám sương trắng này có thực nhân điều, thực nhân điều tính vốn tàn bạo. Có điều, trong Nhân giới sao có thể xuất hiện một đàn lớn thế này?” Bạch Tri Hữu híp híp mắt, không lẽ, là Thiên giới?

“Sư phụ ——” Hoa Tiểu Nhã nhìn Vũ Phượng bay vào trong sương mù trắng xóa, có chút khản trương.

“Đừng sợ.” Bạch Tri Hữu nắm vai nàng, một tay bắt đầu thêm linh khí cho kết giới.

Có hẳn ở bên cạnh, quả thật không sợ chút nào!

Chỉ có điều, nhìn vẻ mặt nghiêm túc như thế, có phải hẳn cũng gặp phải kinh địch gì hay không? Chẳng lẽ những con thực nhân điều này lợi hại như thế ư?

Vốn là sương trắng lượn lờ, đột nhiên chung quanh hình như có những chấm nhỏ bắt đầu từ từ nhích tới gần, đợi khi Hoa Tiểu Nhã mở to hai mắt, mới phát hiện ra, những thứ này hóa ra là một đàn quái vật đầu người thân chim.

Về ngoài của chúng hơi bĩ ổi, miệng ung vừa nhọn vừa dài, cặp mắt lồi ra ngoài, thoát nhìn hết sức dọa người.

Giờ phút này, những con thực nhân điều kia đều đang nhìn chăm chăm vào Hoa Tiểu Nhã, mặc dù đã có kết giới vây quanh.

Hoa Tiểu Nhã chỉ thấy một cảm giác ghê tởm xông lên đầu, nhìn lại đôi mắt những con thực nhân điều này, Hoa Tiểu Nhã giờ mới yếu ớt hỏi, “Sư phụ, những con thực nhân điều này không phải tới là nhắm vào ta đấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Thực Nhân Điều 2

“Nàng thật thông minh.” Bạch Tri Hữu gật đầu.

Hoa Tiểu Nhã: “T_T sư phụ à, ta thà rằng không thông minh! Nhưng ánh mắt những con thực nhân điều này cứ chăm chăm ngó chừng ta!”

“Bởi vì thực nhân điều, chỉ ăn người.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Một câu nói thiếu chút nữa bật thốt lên, sư phụ không phải người sao? Nhưng, nhìn liếc về mặt vân đạm phong khinh, trong trẻo lạnh lùng, câu nói sắp thốt ra lại nuốt trở vào.

Đại khái cảm thấy ánh mắt trần trụi kia của Hoa Tiểu Nhã, Bạch Tri Hữu thở dài, “Ta đã là tiên phong đạo cốt, dĩ nhiên không thêm đề ý những con thực nhân điều này, nhưng, những con thực nhân điều này hình như cảm thấy vô cùng hứng thú đối với nàng.”

Hoa Tiểu Nhã run lên, thì ra, những con thực nhân điều này thật sự cảm thấy hứng thú với mình. Chỉ có điều, sư phụ của mình, đã là tiên phong đạo cốt rồi?

Cũng đúng, hẳn vốn cường đại như thế, là tiên nhân cũng không kỳ lạ.

Nhìn lại những con thực nhân điều dữ tợn hung mãnh kia, trái tim Hoa Tiểu Nhã vẫn không khỏi đập mạnh.

Đàn chim vốn đang bay trên không trung quan sát đột nhiên đập cánh, giống như từng được huấn luyện, đột nhiên lao về phía kết giới.

Nhìn đàn chim lao đến, thân thể Hoa Tiểu Nhã bất giác ngã về phía sau, dán sát vào lồng ngực Bạch Tri Hữu.

“Thật nhiệt tình.” Bạch Tri Hữu nhếch miệng cười khế, khóe môi nhếch lên, mang theo vài phần lưu manh.

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Đến lúc nào rồi, sự phụ của mình vẫn còn có tâm tư nói giỡn, nhưng mà, sau khi nghe hắn nói như vậy, hình như trong lòng mình cũng bớt sợ đi mấy phần.

Hắn đang muốn trấn an mình sao.

Hoa Tiểu Nhã lòng vừa mới vui, lại cảm giác được kết giới kia dao động, vốn là kết giới hoàn hảo không tổn hao gì, thế nhưng đột nhiên có khuynh hướng sắp tan vỡ.

“Những con thực nhân điều này hình như đã tiến hóa hơn rồi.” Bạch Tri Hữu nheo mắt, đây tuyệt đối là dự mưu, hơn nữa còn là dự mưu nhắm vào Hoa Tiểu Nhã.

Thấy kết giới dao động, Hoa Tiểu Nhã gần như nắm lấy tay áo của hắn thật chặt, nàng chỉ thấy bất lực, ba năm qua mình học tập pháp thuật, thế nhưng không thể giúp hắn việc gì.

Hừ, không đúng, nàng có thể truyền năng lượng vào người hắn, giúp hắn gia trì kết giới.

Mặc dù như muối bỏ biển, nhưng, thêm một người, là thêm một phần lực lượng không phải sao?

Thấy nàng ra tay muốn gia trì kết giới, Bạch Tri Hữu ngăn nàng lại.

Dựa vào chút pháp lực này của nàng, vốn dĩ chẳng có tác dụng gì, hơn nữa, đến lúc đó nàng sẽ lại cực kỳ suy yếu.

“Giữ vững thể lực, lát nữa hãy nói.”

“Ừm.” Hoa Tiểu Nhã gật đầu, chỉ có thể quan sát hướng đi của những con thực nhân điều kia.

Bạch Tri Hữu từ từ gia trì kết giới, Hoa Tiểu Nhã biết, như vậy, linh khí trên người hắn cũng sẽ từ từ tiêu hao đến hết.

Nhìn mồ hôi trên trán hắn, Hoa Tiểu Nhã hơi đau lòng.

Có lẽ những bậc thiên kiêu chi tử như hắn, chưa từng lâm vào cảnh ngộ này cũng nên.

Không đúng, tại sao mình lại đụng phải những con thực nhân điều này? Mình cũng không kết thù với ai mà! Làm sao thực nhân điều lại nhắm vào mình nhỉ?

“Ngao ——” Vũ Phượng đột nhiên ngừng cổ gọi một tiếng. Đập cánh cực kỳ kịch liệt.

Hoa Tiểu Nhã sờ sờ đầu Vũ Phượng, biết nó cũng sắp nổi điên rồi!

Dù sao, số lượng thực nhân điều quá đông, cứ hao tổn thể lực, cũng không phải là cách đối phó.

Nhìn lại sắc mặt miễn cưỡng kia của Bạch Tri Hữu, Hoa Tiểu Nhã khẽ nhíu mày, xem ra sự phụ cũng bắt đầu chống đỡ không nổi rồi.

“Tịch lão, mau tới trợ giúp! Chỗ giao giới giữa phía bắc Hách Liên Quốc và Tây Sở Quốc!” Nói xong, Truyền Âm Phù hóa thành tro bụi.

Hoa Tiểu Nhã sáng mắt, lẽ nào có người sẽ đến cứu bọn họ?

Hy vọng người bạn này của sự phụ, có năng lực to lớn nha.

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Sự Phụ Suy Yếu

Mắt thấy, mồ hôi to như hạt đậu chảy dài trên trán hần, Hoa Tiểu Nhã cắn cắn môi, không được, nàng không thể ngồi yên mà nhìn.

Tay giờ lên lại một lần nữa bị Bạch Trì Hữu đè lại, “Nàng đợi sau, nếu như ta ngã xuống, nàng còn phải dẫn ta chạy trốn ——”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Bạch Trì Hữu khẽ nhú mày, “Nàng sợ sao?”

Hoa Tiểu Nhã muốn gạt đầu, nhưng, cũng muốn lắc đầu, cuối cùng, về mặt kiên quyết ấy nhìn Bạch Trì Hữu, nàng đột nhiên có một cảm giác chí khí hùng tâm, rất bí tráng lắc đầu.

“Được, cho nàng” Bạch Trì Hữu đưa cho nàng một cây chùy thủ, “Thời điểm quan trọng, tự vệ.”

Hoa Tiểu Nhã biết rõ, hần muốn một mình đánh một trận.

Trịnh trọng gạt đầu, “Sur phụ, ta sẽ không làm người thất vọng!”

Nàng cũng sẽ kiên cường, phấn đấu đến cùng!

Trên gương mặt tái nhợt của Bạch Trì Hữu lộ ra một nụ cười, vung tay lên, loại bỏ kết giới ——

Một đoàn thực nhân điều lập tức chen chúc tới.

Bạch Trì Hữu hét lớn một tiếng, “Phá ——”

Chỉ chít những lưỡi dao sắc bén bắn ra bốn phương tám hướng ——

Một đám lớn thực nhân điều rơi xuống.

“Vũ Phượng, rút lui ——” Bạch Trì Hữu một tay cầm lấy dây cương loan ngọc phi thân lên trên lưng Vũ Phượng ——

Vũ Phượng ngao một tiếng, không muốn đi ——

“Mau rút lui! Ngoài trăm dặm ——” Mắt Bạch Trì Hữu nhú lại, trong tròng lạnh lùng mà kiên quyết.

Vũ Phượng đánh bay thực nhân điều vừa nhào lên, rồi mới sai cánh bay đi ——

Mục tiêu của thực nhân điều vốn không phải Vũ Phượng, nên cũng không bay xuống đuổi bắt, mà chỉ lờn vờn quanh Hoa Tiểu Nhã trong lòng Bạch Trì Hữu.

“Sur phụ, người có thể bỏ ta lại ——”

“Im miệng!” Bạch Trì Hữu hiển nhiên tức giận, một người không buồn không vui như hần lại nổi giận. Hoa Tiểu Nhã rút cổ, không dám nói nữa.

Bản thân nàng cũng là người đã chết một lần, cho nên, có đôi khi, lúc thật sự đối mặt với sinh tử, lại như nghĩ thông suốt hết thấy.

“Nhớ kỹ, chăm sóc ta cho tốt.” Giọng nói Bạch Trì Hữu chỉ nàng có thể nghe thấy.

“Á?” Hoa Tiểu Nhã còn chưa hiểu được, đã thấy Bạch Trì Hữu kẹp chặt ngón trỏ, búng ra bốn phía, “Hủy thiên diệt địa ——”

Công pháp khác đều quá yếu ớt, đối phó với ngàn vạn thực nhân điều này vốn dĩ không có hiệu quả, hơn nữa cực kỳ phí linh khí. Chỉ có môn công pháp này ——

Nhưng, hần sẽ hao tổn một chút công lực, hơn nữa, còn có thể bị đánh về nguyên hình ——

Vạn dặm âm âm đóng băng, mặt đất chấn động, sinh vật trong vòng ba dặm đoán chừng cũng bị diệt sạch rồi!

May mà nơi đây không có bóng người, sẽ không liên lụy đến loài người.

Nhưng, điều Bạch Trì Hữu lo lắng hơn chính là, không diệt hết những sinh vật này, thực nhân điều kia đột nhập vào nhân gian, cũng cực kỳ đáng sợ!

Dân chúng tay không tác sát, vậy chẳng phải là chờ chết sao?

Đến lúc đó Nhân giới cũng sẽ đại loạn!

Quả nhiên, công pháp vừa phóng ra, thực nhân điều bốn phía giống như một cơn mưa, ào ào rơi xuống, cảnh tượng ấy, thật là hùng vĩ! Hoa Tiểu Nhã ngẩn ra nhìn!

Mưa sao băng cái gì chứ! Ngươi từng nhìn thấy một bầu trời toàn thực nhân điều chưa? Còn là ngàn vạn con!

Mùi máu tươi, mùi máu tươi nồng đậm, mùi máu tươi mang theo cảm giác khiến người ta ghê tởm.

Hoa Tiểu Nhã nhíu mày, nhìn về phía Bạch Trì Hữu, hần hình như hơi yếu ớt, đứng cũng không vững ——

“Sur phụ, người không sao chứ?” Hoa Tiểu Nhã vội vàng đỡ lấy hần, hần không thể ngã xuống, trong nháy mắt đó, trong lòng căng thẳng vô cùng.

Không biết tại sao, thấy vậy, trong lòng nàng có một cảm giác rất đau lòng.

Có lẽ là, thời gian lâu dài, cho nên, tình thân nhiều hơn! Tình cảm cũng nhiều hơn. Cảm giác như thế, Hoa Tiểu Nhã tự động xếp hần vào một loại, thói quen.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chiếu Cố Sư Phụ

Bạch Trì Hữu yếu ớt cười một tiếng, “Nàng đã nói, chăm sóc ta.”

Chăm sóc? Chuyện dễ như trở bàn tay, nàng dù liều chết cũng sẽ chăm sóc hần.

Hơn nữa, sư phụ bảo vệ mình như vậy, nàng lại cực kỳ cảm động!

“Ừm.” Hoa Tiểu Nhã liên tục gật đầu không ngừng, “Sư phụ yên tâm đi, Nhã Nhã có thể chăm sóc sư phụ! Sư phụ lão nhân gia người giống như là ——”

Bị đôi mắt lạnh lùng giận dữ nhìn mình, Hoa Tiểu Nhã hậm hực nuốt câu nói tiếp theo về.

Bạch Trì Hữu ôm nàng rơi xuống đất trong chớp mắt, cuối cùng, mắt nhắm nghiền, chân khuyu xuống, hôn mê bất tỉnh.

Hôn mê?

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên mở to mắt, “Sư phụ? Sư phụ! Người đừng ngắt mà!” méo máo, đột nhiên hơi luống cuống.

Người quen lệ thuộc, khi bỗng dưng mất đi người để dựa vào kia, sẽ có cảm giác như thế ư.

Một cảm giác cô đơn vậy lấy trái tim Hoa Tiểu Nhã.

Nhưng, hình như Bạch Trì Hữu đã suy yếu không biết gì nữa rồi ——

Nếu không phải pháp thuật hiện tại của Hoa Tiểu Nhã cũng tạm được, hơi có chút thành tựu, nàng đúng là sẽ ôm hần bất động luôn.

Đầy đất là thực nhân điều, khắp nơi là máu, Hoa Tiểu Nhã nhìn gần như muốn nôn.

Những thi thể thực nhân điều trên mặt đất kia, cũng vô cùng thê thảm không nỡ nhìn.

Nhưng mà, một chiêu kia của Bạch Trì Hữu vô cùng lợi hại, quả nhiên, không lưu lại con thực nhân điều nào!

“Sư phụ, ta đưa người rời khỏi đây trước đã.” Hoa Tiểu Nhã nói xong, Phi Kiếm trên người vừa xuất ra, bắt đầu trở nên lớn, lớn hơn.

Kiếm này vốn là bảo bối Bạch Trì Hữu đưa cho nàng, có thể phóng to ra thu nhỏ lại.

Cũng nhờ năng lực ngự phi không tệ, đây cũng là Hoa Tiểu Nhã học ba năm mới được, những pháp thuật khác lại chỉ mới ở mức độ sơ cấp mà thôi.

Ôm Bạch Trì Hữu ngồi trên phi kiếm, nàng bắt đầu bay về phía trước ——

Phải nói rằng, năng lực có hạn, có thể song phi đã là cực hạn của nàng, cho nên, sau khi bay được vài dặm, nàng đã lao đảo rơi xuống một nơi hoang dã.

Nơi này gần như không có thực nhân điều, nhưng động vật trên mặt đất vẫn có thể nhìn thấy một chút.

Thỉnh thoảng có một con hổ, thỏ, liếc qua cũng thê thảm không nỡ nhìn.

Sư phụ, người đã phải giết bao nhiêu động vật nhỏ đây!

“Sư phụ, trước tiên người nằm đây, đồ nhi chuẩn bị chút thức ăn nước uống cho người!” Hoa Tiểu Nhã đỡ Bạch Trì Hữu dựa nghiêng vào một nền đất sạch sẽ, nhìn xung quanh, không biết có xuất hiện dã thú gì không? Dã thú chết tiệt hình như cũng bị sư phụ một kích tất sát rồi!

Suy nghĩ một chút, không yên lòng, lập cho hắn một cái kết giới nho nhỏ, lúc này mới hài lòng rời đi.

Nếu như sư phụ gặp nguy hiểm, kết giới mình lập bị phá, mình sẽ có cảm ứng!

Hoa Tiểu Nhã tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được một nguồn nước, nguồn nước có vẻ sạch sẽ, cũng không có vấy bao nhiêu máu. Hoa Tiểu Nhã tùy tiện uống một chút, vừa dùng lá cây mang về một chút cho Bạch Trì Hữu.

Không còn cách nào khác, không có cái gì có thể chứa nước, mà túi đựng đồ của Bạch Trì Hữu nặng lại không mở được, chỉ có thể làm vậy!

Huống chi, sư phụ người lớn như vậy, nặng đưa qua đưa lại hình như cũng không có tiện!

Trước hết cho hắn uống ít một chút, chờ lát nữa nghỉ ngơi tốt, sẽ đưa hắn tới.

Hoa Tiểu Nhã vừa nghĩ thế, gật đầu. Đi về phía chỗ dừng chân lúc nãy ——

Hy vọng sư phụ có thể mau tỉnh dậy, Hoa Tiểu Nhã thở dài, cũng không biết sư phụ sẽ hôn mê bao lâu nữa.

Dừng lại phía dưới tàng cây đại thụ ban nãy, Hoa Tiểu Nhã miệng cứng đờ, kinh ngạc ngay cả chiếc lá để hứng nước cũng làm rơi xuống đất ——

Hoa Tiểu Nhã dụi dụi mắt, không sai mà! Đây là kết giới mình lập nên, hơn nữa, kết giới vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, tình hình không có gì khác lạ!

Vậy hiện tại, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Sư Phụ Hóa Hồ Ly

Tại sao nằm trong kết giới không phải là sư phụ, mà là một con hồ ly trắng trắng mềm mềm?!

Hồ ly trắng trắng mềm mềm?!

Chép chép miệng, thoát nhìn về mặt ỉu ỉu xù xù kia, có phải giống với vẻ mặt của sư phụ như đúc hay không?

Bạch Trì Hữu, Bạch ——

Đúng, Bạch Ván Thiên kia! Cũng họ Bạch?!

Vậy có phải có gì đó liên quan không?

Chẳng lẽ, sư phụ là ——

Khỏe miệng Hoa Tiểu Nhã run lên, hắn là Bạch hồ? Cũng là Hồ Tộc? Cũng là yêu quái? !

Nghĩ đến mình ngày ngày bị một con yêu quái ôm tới ôm lui, Hoa Tiểu Nhã cũng cảm giác cả người không được tự nhiên. Cảm giác lòng mềm mềm ——

Nhưng, nhìn lại Bạch hồ trên mặt đất, lòng nàng ngửa ngửa, rất muốn ôm nó một cái

Dù sao, sư phụ sẽ không cần người đâu nhỉ? Huống chi, sư phụ lại suy yếu như vậy! Chắc là sẽ không cần mình đâu!

Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã lúc này mới to gan đi lên trước, triệu hồi kết giới, bế Bạch hồ lên.

“Tiểu Bạch ——” Một tiếng gọi này khiến Bạch hồ đang ỉu ỉu xù xù toàn thân gần như cứng đờ, híp mắt rất không khách khí lia qua Hoa Tiểu Nhã một cái.

Hoa Tiểu Nhã cười hắc hắc, “Sao vậy, không thích à?” Vẻ mặt mang theo vài phần gian trá, “Không thích bị gọi như thế..., vậy cũng không còn cách nào khác!”

Có bản lĩnh người cần ta đi? Xem người bình thường lợi hại như vậy, luôn áp bức ta, hôm nay, ta phải báo thù! Hừ hừ! Trong lòng Hoa Tiểu Nhã âm thầm đắc ý ——

Miệng Bạch hồ ngập ngừng, rồi lại khép lại, ngay đến ánh mắt cũng nheo lại, hình như lại giả vờ ngủ say.

“Ui, người có khát không?” Hoa Tiểu Nhã sờ sờ đầu nó, ngáp một cái.

Bạch hồ: ...

Gật đầu, biểu đạt ý nghĩ của mình.

Hoa Tiểu Nhã ôm lấy Bạch hồ đi tới bờ sông.

Khắp cả núi đồi, một người một hồ.

Bạch hồ cuộn mình trong lòng nàng, tìm một tư thế tương đối thoải mái, thoạt nhìn rất là thích ý. Hoa Tiểu Nhã cho hắn uống chút nước, lúc này mới thấy bụng cũng đói rồi.

“Tiểu Bạch, người đói bụng không?” Hoa Tiểu Nhã sờ sờ đầu hắn, vẫn là sư phụ hồ ly tương đối biết điều nha!

Nhưng mà, chẳng trách thường ngày sư phụ mang đến một cảm giác cáo già như thế, thì ra là hồ ly tinh!

“Ta đi tìm một chút thức ăn, người ở đây chờ ta nhé!” Hoa Tiểu Nhã nói xong, định đứng lên ——

Bạch hồ dĩ nhiên không muốn, ngoeo ngoeo một tiếng.

Hoa Tiểu Nhã thấy vậy, thở dài, quay đầu nhìn con cá đang ngửa cái bụng trắng phau trong nước cách đó không xa, “Thì ra sư phụ ngay cả cá sông cũng giết lấy!”

Kĩ năng kia dùng thật quá tốt! Giống như trong trò chơi ấy! Toàn bộ chết ngay lập tức luôn!

Nàng tìm được một con thỏ, một con nhạn lớn và một con gà núi ở gần đó.

Cuối cùng, nhóm một đồng lửa, cũng không sợ có dã thú gì đột nhiên tập kích ——

Mùi thơm bốn phía, Bạch hồ rất tự nhiên cứ trơ mắt nhìn thịt thơm lừng béo ngậy kia.

“Có muốn ăn không?” Hoa Tiểu Nhã giờ giờ gà núi trên tay, ngửi rồi lại ngửi, “Nếu có muối sẽ ngon hơn.”

Kết quả, đang nghĩ nghĩ, trên mặt đất hiện ra một bọc muối ——

Hoa Tiểu Nhã há hốc mồm, chuyện gì xảy ra vậy? Linh nghiệm như vậy?

Thật hiếm có, lúc này có thích hợp để ước nguyện không nhỉ?

“Nếu có một bộ y phục nữa, thì có thể đánh một giấc ở đây rồi!”

Quả nhiên, trên mặt đất có thêm một bộ y phục, chỉ có điều, Hoa Tiểu Nhã cảm lên vừa nhìn, sao nhìn quen mắt vậy?

Lại nhìn Bạch hồ bên cạnh, nhàn nhã nghịch ngợm ôm con thỏ gặm gặm ——

Hoa Tiểu Nhã khoe miệng khê nhếch, chẳng trách y phục này nhìn quen mắt, đây vốn dĩ là y phục của sư phụ mà!

Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã nhìn Bạch hồ đang ăn ăn, vẫn có vẻ cáo già như cũ, chỉ biết câm nín.

“Ăn ngon không?” Hoa Tiểu Nhã đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thịt Hồ Thật Ngon

Bạch hồ gật đầu, bộ dáng kia, hơi có chút ra dáng người lớn.

Trán Hoa Tiểu Nhã hiện lên mấy vạch đen ——

Sư phụ cũng thành tên ăn hàng rồi!

Bởi vì, Bạch hồ ăn xong tỏ hoang bắt đầu ăn gà rừng, đợi Hoa Tiểu Nhã thưởng thức xong tương ăn của hắn, ngay cả chim nhạn ở cạnh cũng không thấy đâu!

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Chán nản ——

Cho nên, dưới ánh mắt tội nghiệp của Bạch hồ, Hoa Tiểu Nhã không thể làm gì khác hơn là đứng lên, lại một lần nữa tìm kiếm gần đó.

Động vật chết rất nhiều, nên tìm ra được rất vất vả, chỉ có điều, khi Hoa Tiểu Nhã kéo một con hổ lớn đến ——

Bạch hồ vẫn bị sợ hết hồn.

Nha đầu này, thật sự là ——

“Người đã thích ăn như vậy, ta sẽ nướng cho người nhiều một chút, tránh cho lại không đủ ăn.” Hoa Tiểu Nhã vừa lăm bằm, vừa dùng chủy thủ hồi nãy Bạch Trì Hữu đưa để xử lí con hổ, “Thì ra sư phụ đã có chủ ý trước rồi! Tặng chủy thủ để dùng vào lúc này đây.”

Bạch hồ: “...”

Hắn thật không ngờ, thịt hổ bắt đầu được nướng lên, lại cực kỳ ngon ——

Một người một hổ, ăn nhiều dễ sợ. Hai người ăn rồi lại càng thích ăn, cho nên, lại tản bộ trong rừng, thuận tiện tìm một con hổ thịt ăn!

Cứ như vậy, thấm thoát đã qua một tuần lễ. Cho đến khi ——

“Tiểu Bạch, hình như đôi hổ quanh đây bị chúng ta thịt ăn hết rồi.” Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Bạch hồ khẽ gật gật cái đầu nhỏ, tiếp tục cuộn mình trong lòng nàng.

Trước ngực nàng rất êm ái, lấy đây làm ổ vô cùng thoải mái.

Hoa Tiểu Nhã âm thầm cảm thán, “Ài, xem ra, một núi không thể chứa hai hổ, trừ phi một cha một mẹ, thật đó! Cho nên nói, hai con hổ này nhất định là một cha một mẹ.”

“Tiểu Bạch, thịt hổ này ăn ngon thật đấy!”

Bạch hồ: “...”

Ngư kiếm bay về phương nam, một người ôm một hổ, lại tiếp tục lên đường!

Rừng hoa mai ——

Một cánh rừng hoa mai rộng lớn, thoạt nhìn vô cùng mỹ lệ.

“Tiểu Bạch, nơi này thật đẹp!” Hoa Tiểu Nhã ôm Bạch hồ đi về phía rừng hoa mai ——

Bạch hồ hí hí mắt, cũng không tỏ rõ đang nhìn gì.

Nhiều ngày như vậy, sư phụ vẫn chưa khôi phục hình người, có phải không thể khôi phục hay không? Thật ra thì, như vậy rất tốt nhé, biết điều, hiểu chuyện, lại không phúc hắc khiến trách mình, chiếm tiện nghi của mình.

Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã đến hỏi cũng không thèm hỏi Bạch hồ lúc nào biến trở lại.

Lông tơ trắng muốt cũng càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng mượt, có điều, Bạch hồ rất nhỏ, thoạt nhìn còn có thể bỏ túi, cho nên, Hoa Tiểu Nhã ôm cũng rất thoải mái.

“Tiểu Bạch, tỷ tỷ dẫn đệ lưu lạc chân trời nha.” Hoa Tiểu Nhã đứng bên mấy cây hoa mai, nhìn cánh hoa mai khắp nơi, biết bao cảm xúc cứ ủa về.

Đột nhiên, trong rừng hoa mai, hình như không biết ai đó thổi lên một khúc nhạc, nghe vô cùng du dương êm tai, chỉ có điều, mơ hồ mang theo chút nhưng nhớ và bi thương.

Hoa Tiểu Nhã khẽ nhíu mày, là ai?

Lòng hiếu kỳ lớn dần thôi thúc nàng từ từ đi sâu vào trong rừng hoa mai ——

Bạch hồ mở mắt, lại nhắm lại.

Nhân loại bây giờ, nha đầu này cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Cho nên, hần không cần phải lo lắng an nguy của nàng, tiếp tục lim dim ngủ ——

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã cũng chẳng sợ gì, từ đầu đến cuối, nàng không phải loại người hờ hững, cộng thêm sống lâu như vậy nàng cũng không có ai trò chuyện, đã sớm buồn bức chết đi được.

Đi theo tiếng khúc nhạc vang lên, Hoa Tiểu Nhã dần dần... nhìn thấy một người ở sâu trong rừng rậm.

Nam tử mặc áo gấm trắng phau, đáng vẻ cực kì cao quý, tóc của hần buộc lên, bóng lưng thoát nhìn tương đối cao to tráng kiện.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Thật Là, Trùng Hợp Nha!

Hoa Tiểu Nhã tò mò nhìn bóng lưng nam nhân, thậm chí có một cảm giác quen thuộc.

Quả nhiên, nam tử nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, trong giây lát quay đầu ấy, cùng Hoa Tiểu Nhã bốn mắt nhìn nhau ——

Hoa Tiểu Nhã há miệng, rồi lại ngậm miệng, cuối cùng, ngượng ngùng kêu một tiếng, “Lạc ——”

Bạch hồ vốn đang lim dim ngủ bị giật mình, mở mắt, đợi khi thấy nam tử đối diện, con mắt hồ ly hẹp dài híp lại ——

Đông Lạc hiển nhiên có chút không dám tin, ánh mắt mờ mịt kia lại mang theo vài phần nghi ngờ, tới khi nghe thấy giọng nói Hoa Tiểu Nhã, hần mới vui mừng nhếch môi, từng bước chạy tới chỗ Hoa Tiểu Nhã, hai tay giữ chặt hai vai nàng, trong mắt mang theo vài phần lạ lùng.

“Tiểu Nhã, nàng đã đến rồi? Nàng tới Đông Thắng Quốc để tìm ta ư?”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Khóe miệng co quắp giật giật, nàng quyết định không nên trực tiếp đá kích trái tim yếu ớt của đứa bé này, vội vàng cười gượng, “Chuyện đó, chỉ là tùy tiện đi dạo, không ngờ, ha ha, thật là ——”

Thật quá trùng hợp mà, mình thế nhưng lại mang sư phụ vào tận bên trong địa phận Đông Thắng Quốc! Điều này cũng thật là, trùng hợp nha!

Đông Lạc vì kích động, cũng không so đo chuyện khác, mà đánh giá Hoa Tiểu Nhã từ đầu tới chân một phen, “Tiểu Nhã hình như mập lên, cũng đã trưởng thành rồi!”

Về mặt Hoa Tiểu Nhã run lên không được tự nhiên, ba năm, mình khẳng định trưởng thành, lại chín chắn không ít, nhưng mà, mấy câu cảm thán này của hần sao có cảm giác giống như rất vui về vậy nhỉ!

Còn có, tự nhủ đã mấy ngày rồi, ngày nào cũng ăn thịt với sư phụ hồ ly, muốn không mập cũng khó!

Quả nhiên, thịt là thứ không đáng tin nhất mà!

“Huynh, huynh cũng chín chắn không ít.” Hoa Tiểu Nhã ăn ngay nói thật, Đông Lạc hôm nay so với Lạc năm đó, càng giống nhau hơn, chính là cảm giác chín chắn! Mang theo vài phần mỉa mai lẫn lòng tin.

Thình thoảng, có lúc làm nàng nhớ đến Lạc, hoặc trái tim lơ đãng đập thật nhanh ——

Thình thình thình ——

Nhịp tim đúng là tăng nhanh, hơn nữa, bốn phía đột nhiên yên lặng hẳn, sao không khí lại có chút... lúng túng nhỉ.

Móng vuốt Bạch hồ dè dặt lên nơi trái tim nàng, Hoa Tiểu Nhã toàn thân cứng đờ.

Nàng quên mất, trong ngực còn có một hồ ly phúc hắc nữa.

“Vây——”

“Ta ——”

“Nàng nói trước đi.” Khóe môi Đông Lạc mang theo nét dịu dàng.

Hoa Tiểu Nhã âm thầm xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, “Ha ha, đây là nơi nào của Đông Thắng Quốc?”

Đông Lạc nhìn xung quanh, “Đây là rừng hoa mai, chỗ giao giới giữa Đông Thắng Quốc và Hách Liên Quốc.”

“Chẳng trách.” Hoa Tiểu Nhã gật đầu ——

“Tiểu Nhã.”

“Ừm?” Hoa Tiểu Nhã nháy mắt, nhìn Đông Lạc vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Đông Lạc ho nhẹ một tiếng, nhìn xung quanh, “Nàng, bây giờ... sao rồi?”

“Vẫn ổn cả!”

“Nàng một mình ra đây sao?” Đông Lạc tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy!”

Móng vuốt Bạch hồ kia đã âm thầm sờ tới chỗ ngực nàng, Hoa Tiểu Nhã toàn thân cứng đờ, ha ha cười một tiếng, tiếp tục nói. “Còn có một con hồ ly.”

“Hồ ly?” Đông Lạc cũng bị con hồ ly trong ngực nàng thu hút, đột nhiên mở to mắt, “Hồ ly là tiên, Tiểu Nhã, Thiên sư đại nhân đã nghiêm cấm loài người bắt hồ ly!”

Hoa Tiểu Nhã há hốc miệng, vừa cúi đầu nhìn thoáng qua hồ ly trong ngực, đột nhiên hiểu rõ một điều, gật đầu, “Lạc huynh nói rất đúng, vậy... vậy phải xử lý con này thế nào?”

Đông Lạc nhìn rừng cây một chút, “Điều kiện nơi này cũng không tệ lắm, thả ở đây đi!”

Hoa Tiểu Nhã nhìn hồ ly trong ngực một chút, vội ho một tiếng, Bạch hồ kia hí mắt đầy nguy hiểm, làm cho nàng hơi lùi bước, “Chuyện đó... hồ ly này quen dựa dẫm vào ta rồi.”

“Á?” Đông Lạc nhìn Bạch hồ trong ngực nàng, quả nhiên, móng vuốt Bạch hồ kia đang túm vào vạt áo trước ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Bị Đánh Rồi

Khóe miệng Đông Lạc méo xệch, hắn rất ghen tỵ với con hồ ly này!

Nó có thể sờ sảng chẳng kiêng nể gì! ~_~+

Hoa Tiểu Nhã thấy hắn nhìn chòng chọc vào trước ngực mình, vội vàng nói, “Huynh không phải là Thái tử Đông Thắng Quốc ư, vì sao lại ở đây?”

Vì sao lại ở đây? Đôi mắt Đông Lạc vụt qua vài tia sáng.

Kể từ khi, Thiên sư ra lệnh, mười năm không thể ra khỏi Đông Thắng Quốc, hắn bắt đầu ngày nào cũng thương nhớ, thương nhớ cô bé vừa gặp đã yêu, mơ màng mà lại vô cùng đáng yêu ấy. Hắn không biết, tại sao lại nhớ thương đến thế.

Cảm giác còn cao gan ruột này, thật là, khó chịu.

Cho nên, hắn cứ chần chừ đứng ở nơi giao giới giữa Đông Thắng Quốc và Hách Liên Quốc này.

Thôi sao rồi ngăn người, chỉ hy vọng, có thể dựa vào việc nhìn thật xa như vậy mà thoát khỏi nỗi tương tư.

Đi nhiên, nhìn về nơi xa thì nhìn không tới! Trừ phi là Thiên Lý Nhân! Chỉ có điều đứa nhỏ này có thể kiên trì như thế, tiếp tục kiên trì thế, vậy mà cũng đã hơn ba năm——

Ngày hôm nay, hắn lại còn được gặp Hoa Tiểu Nhã!

Người ngày nào hắn cũng nhớ thương!

Cho nên, lúc đầu hắn mới cảm thấy không chân thực như vậy, hồi lâu mới có thể lấy lại tinh thần.

Là trời cao nghe thấy lời cầu nguyện của hắn sao? Cho nên mới biến mộng đẹp của hắn thành sự thật?

Hoa Tiểu Nhã hơi đỏ mặt, nhìn ánh mắt như nhật được bảo bối ấy, có chút không được tự nhiên, tại sao hắn không trả lời câu hỏi của mình, cứ nhìn mình chăm chăm mãnh liệt thế chứ?

“Ta đang đợi nàng.” Lời thâm tình, cũng nói ra được rồi! Thật hợp với vẻ mặt si ngốc kia ——

Hoa Tiểu Nhã nhếch miệng, không biết tại sao, lại không có cảm giác gì, mà chỉ hơi không được tự nhiên!

Nếu là lúc trước, nàng nhìn thấy dáng vẻ này khuôn mặt này nói với mình những lời thâm tình ấy, nàng nhất định sẽ, vô cùng cảm động, hận không thể vui sướng lao ngay vào vòng ôm của hắn?

Giờ phút này, nàng lại cảm thấy, có chút giống như trò đùa, buồn cười, nhưng, vẫn không thể cười nổi.

“Nàng không tin sao?” Đông Lạc thấy trên mặt nàng run run, vội vã hỏi.

“Ta ——”

“Nàng đi theo ta ——” Nói xong, Đông Lạc kéo tay Hoa Tiểu Nhã, đi về phía trước.

Hoa Tiểu Nhã rút tay về, lại bị Đông Lạc kích động khăng khăng nắm lấy thật chặt không buông, Hoa Tiểu Nhã đang không được tự nhiên đi theo bên cạnh hắn, đột nhiên, cái đuôi xù lông thật dài của Bạch hồ kia vung lên ——

“A ——” đánh vào tay Đông Lạc.

Đông Lạc bị đau một lần, vội vàng buông ra. Kính ngạc nhìn hồ ly trong ngực Hoa Tiểu Nhã.

“Nó ——”

“Có thể nó muốn bảo vệ cho chủ, nên không thích người khác đụng vào ta.” Hoa Tiểu Nhã vội vàng giải thích.

Đông Lạc gật đầu, có chút cảm thán, “Không ngờ súc sinh nhỏ nhỏ này lại có thể có linh tính như thế ——”

“Hự ——” Đông Lạc bị đau vượt cái mộng, miệng méo xệch. Hồ, hồ ly này lại dám chọc vào mộng mình.

Biểu cảm trên mặt Hoa Tiểu Nhã cực kỳ nghiêm túc, suýt phì cười, hết sức thống khổ mới nhịn lại được ——

“Nó... nó...” Đông Lạc muốn nổi giận, không biết làm sao với thú cưng của Hoa Tiểu Nhã, dĩ nhiên cũng hơi dễ tâm chút ——

“Không phải huynh đã nói, hồ ly cũng là tiên u, cho nên, có vẻ tiểu hồ ly đây khá là có linh tính, trách huynh mắng nó đó.” Nói xong, Hoa Tiểu Nhã gần như nhịn cười đến mức đau bụng.

Đông Lạc lần này có vẻ bán tín bán nghi gật đầu, thỉnh thoảng lườm Bạch hồ trong ngực Hoa Tiểu Nhã một cái, lại cũng không dám nhích tới gần Hoa Tiểu Nhã nửa phân nào nữa.

Hoa Tiểu Nhã ghen cười, len lén néo néo Bạch hồ ——

Bạch hồ liếm liếm mu bàn tay nàng ——

Hoa Tiểu Nhã toàn thân cứng đờ, a một tiếng ——

“Sao thế? Tiểu Nhã.” Đông Lạc vừa bước về phía nàng, nhưng khi nhìn thấy Bạch hồ híp mắt, lại tự động dừng lại cách xa nàng ba bước.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Lòng Ta Đã Có Một Người

“Không có chuyện gì... ta... cái kia, ta đột nhiên nhớ ra, ta vẫn chưa có chỗ ở.” Hoa Tiểu Nhã áp ứng, hồi lâu mới bịa ra được một lý do.

“Chuyện này có khó khăn gì?” Đông Lạc cười một tiếng, “Ta dẫn Tiểu Nhã tới hoàng cung đi dạo, thuận tiện gặp mặt phụ hoàng mẫu phi của ta.”

Về mặt Hoa Tiểu Nhã nhất thời cứng đờ ——

Gặp phụ hoàng mẫu phi làm gì? Sao cảm giác những lời này thật giống như là ra mắt cha mẹ thế nhỉ?

Nhớ lại ngày trước, nàng ở bên Lạc, Lạc kia chẳng bao giờ nói về thân thế của mình, nghĩ đi nghĩ lại, Lạc trong thế giới này, so với người kia tốt hơn rất nhiều.

Thấy ánh mắt sáng ngời của nàng, Đông Lạc lúc này mới hỏi, “Tại sao? Phụ hoàng mẫu phi ta là người cực kỳ tốt, cho nên, nàng không cần phải lo lắng.”

Hoa Tiểu Nhã vội vàng giải thích, “Cái kia, ta không thích không khí trong hoàng cung, thật ngại quá! Ta muốn tìm chỗ ở bên ngoài cung.”

“Như vậy ư.” Đông Lạc cũng không tiện miễn cưỡng nàng, đột nhiên nói, “Quanh đây cũng có nhà của ta, Tiểu Nhã có thể ở đây, nhưng mà, ở đây gần như không có hạ nhân nào, sợ là chăm sóc không chu đáo ——”

“Có thật không, thật tốt quá!” Hoa Tiểu Nhã vội vàng nói, “Ta vốn ghét có nhiều hạ nhân, ta thích thanh tĩnh.”

“Thì ra là vậy.” Đông Lạc cũng cười, lời kéo Hoa Tiểu Nhã dừng lại trước một bức tường.

Hoa Tiểu Nhã sững sờ, trên bức tường gạch màu đỏ, vẽ bức họa một cô gái.

Cô gái mắt to, dung mạo tương đối xinh đẹp khả ái, nhưng quan trọng hơn là, nhìn vô cùng quen mắt ——

“Đây là ——”

“Đây là Tiểu Nhã đấy!” Đông Lạc cười vui vẻ, chỉ vào một chỗ trên bức họa, “Đây là khi ta nhớ thương Tiểu Nhã đã vẽ nên đấy.”

Hoa Tiểu Nhã vừa nhìn, bên cạnh bức họa còn có một bài thơ, “Nhật xuất nhi niệm nhật lạc tư, niên niên tuế tuế hữu tình si. Triều phán tịch phán hà thi kiến, chích nguyện dữ nhữ cộng tương tri ——”

Hoa Tiểu Nhã nháy mắt mặt đã đỏ lựng lên, người này, chỉ mới gặp mình một lần, mà đã ——

Đây là, vừa gặp đã yêu sao?

Nhưng, tại sao? Tại sao hắn lại thích mình chứ?

“Tiểu Nhã?” Đông Lạc mang theo vài phần dịu dàng, dưới đôi mày rậm lạnh lẽo tất cả đều mang nét nhu hòa, “Nàng... nàng nguyện ý ——”

“Đông Lạc.” Hoa Tiểu Nhã hít một hơi, “Huynh không nên lãng phí thời gian với ta.”

“Vi... vì sao?” Về mặt Đông Lạc động lại ở nơi nào đó.

Hoa Tiểu Nhã thở dài, nàng từ tốn ngồi xuống một tảng đá lớn, “Thật ra thì, trong lòng ta đã có một người rồi.”

“Có... có một người?” Đông Lạc về mặt cứng đờ, sau đó, hình như hiểu rõ, “Là Thiên sư đại nhân sao?”

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu ——

Bạch hồ trong ngực híp híp mắt, chờ nàng nói tiếp.

“Trước kia, ta từng thích một người đàn ông, vì chàng, ta bỏ ra rất nhiều, nhưng, sau đó, hắn phản bội ta, ta mới biết được, trong mắt hắn ta chỉ là quân cờ để lợi dụng ——”

“Hắn... cũng tên là Lạc?” Đông Lạc đột nhiên hiểu ra.

Hoa Tiểu Nhã gật đầu, “Thật là trùng hợp, diện mạo của hắn cũng có đến tám phần giống huynh ——” sau đó, cũng chỉ cười khổ mà thôi.

“Nhưng, nam nhân như vậy, không đáng giá để nàng vì hắn ——”

“Ta biết.” Hoa Tiểu Nhã trong nụ cười có rất nhiều điều bất đắc dĩ, “Yêu chính là yêu, hôm nay, mặc dù trái tim ta đối với hắn đã chết, nhưng, trái tim đối với chuyện tình cảm, cũng đã chết rồi.”

Đông Lạc không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng Hoa Tiểu Nhã nói một câu, “Đông Lạc, huynh sẽ có một cô gái đáng để huynh yêu, nhưng người đó, không phải là ta, bởi vì, ta không muốn yêu nữa.”

Đông Lạc cười khỏ, “Đừng nói chuyện trước đây nữa, ta dẫn nàng vào.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bạch Trì Hữu Điều Tra

“Cái gì?”

“Chúng ta cũng không thể đứng ngoài tường mà bàn luận mấy chuyện này được!” Đông Lạc nháy mắt mấy cái, đi lướt qua men theo bức tường, Hoa Tiểu Nhã giờ mới phát hiện một cánh cổng lớn, nhìn viện tử nhỏ bé vô cùng hiền hòa, Hoa Tiểu Nhã không ngờ, Thái tử gia như Đông Lạc lại có một viện tử dân dã như vậy.

“Đi thôi, vào đi thôi.” Đông Lạc đẩy cửa lớn ra, tiểu viện không lớn, bên trong viện chỉ có một lão đầu đang cắt tía vườn hoa, cùng một lão thái thái quét sân.

“Thiếu gia trở về rồi!” lão thái thái cười ha ha một tiếng, “Dẫn bạn về à? Tội đi châm trà.”

“Đây là chú Trương và thím Trương, trông coi viện tử này của ta, bởi vì không con không cái, ta bảo bọn họ cứ ở đây.” Đông Lạc nói xong, làm tư thế mời.

Hoa Tiểu Nhã ôm Bạch hồ đi vào một phòng khách, phòng khách không lớn, rất giản đơn.

Hoa Tiểu Nhã cúi đầu nhìn thoáng qua Bạch hồ già vờ ngủ say, không biết tại sao, từ nãy tới giờ nó... rất an tĩnh.

Hình như ngủ thiếp đi rồi.

Cùng Đông Lạc uống hai chén trà, được sắp xếp cho một gian phòng ở Đông sương phòng, gian phòng rất sạch sẽ, Hoa Tiểu Nhã cũng cảm thấy, ngủ trong gian phòng thế này, hình như, không có áp lực, rất thoải mái.

Nhìn Bạch hồ ngủ như chết, nàng không khỏi cảm thán cuộc sống giống như heo của nó, cứ ăn xong là lại ngủ.

Nhưng mà, bên cạnh còn có một thùng tắm, nàng nên tắm ở đâu đó, hay nên bảo Bạch hồ tránh đi?

Suy nghĩ một chút, dù sao hần ngủ như chết rồi, không bằng, thừa dịp tắm rửa qua quýt một lát.

Đưa lưng về phía nó coi hết y phục, khê kháng tiến vào trong thùng gỗ ——

Gần đây thật quá mệt nhọc! Ngủ ở ngoài không thoải mái, cộng thêm ngự phi tiêu hao rất nhiều thể lực, nàng cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Cho nên, nàng ở trong thùng gỗ không bao lâu sau liền ngủ mất!

“Thiên sư?” Hoa Tam Nương nhìn thấy Thiên sư đến, bên ngoài hơi kinh ngạc, lại mang theo vài phần được ưu ái mà sợ hãi, vội vàng tham bái ——

Còn chưa quỳ xuống, Bạch Trì Hữu đã phẩy tay áo một cái khiến bà không quỳ nổi.

“Ta chỉ tới hỏi ngươi vài vấn đề.”

“Thiên sư đại nhân, ngươi nói đi.” Hoa Tam Nương vội vàng cúi đầu.

“Thứ nhất, Hoa Tiểu Nhã là con gái thân sinh của ngươi à?”

“Chuyện này ——” Hoa Tam Nương khó khăn, cuối cùng nhếch nhếch miệng, thành thật đáp, “Không phải.”

Bạch Trì Hữu cau mày, “Đến nhà ngươi khi nào?”

Hoa Tam Nương vội vàng nói, “Nàng mới sinh ra đã đến nhà ta rồi, bởi vì hài tử của ta sinh ra chết non, vừa vận Phùng Viễn nhật được một đứa bé gái ở bên ngoài. Nhiều năm như vậy, ta đã sớm coi nó là ruột thịt! Kính xin Thiên sư minh giám, chẳng qua là, con bé đã biến mất hơn ba năm, cầu xin Thiên

sư đại nhân tìm giúp ạ! Đứa con gái này của ta!”

“Nàng từ bao giờ bắt đầu ngốc nghếch, bao giờ thì khá lên?” Bạch Tri Hữu tiếp tục hỏi.

“Việc này ư, từ lúc một tuần tuổi, đã có chút không giống với những đứa trẻ khác.” Hoa Tam Nương nhớ lại nói, “Về phần lúc nào khá lên, chính là khi người cứu nữ nhi nhà ta lần trước ạ!”

Chẳng lẽ, không phải là Thiên sư làm cho con gái mình giống người thường?

“Có ai tên là Lạc không?” Bạch Tri Hữu khẽ nhủ mảy.

“Lạc?” Hoa Tam Nương khẽ nhủ mảy, “Ngoài một đứa bé trai nhà Dương Phàm đối diện từ lâu của chúng ta tên là Dương Lạc ra, hình như quanh đây không có ai tên là Lạc.”

“Nàng có bạn bè gì không?”

“Chuyện này ư, Tiểu Nhã trước kia si ngốc ngây ngô, thường xuyên bị người ta bắt nạt, không có bạn bè hay ai chơi cùng hết.” Hoa Tam Nương khẽ nhủ mảy, vội vàng lắc đầu.

Bạch Tri Hữu gật đầu, xoay người, “Nàng ở bên cạnh ta. Không cần phải lo lắng cho an nguy của nàng.”

Nói xong, Bạch Tri Hữu sải bước bỏ đi ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hồ Ly Yếu Đuối

Hoa Tam Nương tròn mắt há hốc mồm, Tiểu Nhã thực sự đã đi theo Thiên sư? Trời ạ, đây chính là tổ tiên phù hộ, đứa nhỏ Tiểu Nhã này, thật là có phúc nha!

Nghĩ vậy, nàng vội vàng hướng Bạch Tri Hữu đã biến mất đập đầu lạy ba cái: “Thiên sư đại nhân, phiền ngài chiếu cố đến Tiểu Nhã nha!”

Có điều, Bạch Tri Hữu đã sớm biến đi mất rồi. ...

Bạch hồ mở to mắt, nhíu mi, nơi này hình như là một căn phòng, hần vừa rồi hóa thân mà đi, chính là vì muốn đi nghe ngóng tên Lạc kia, mà tên Lạc ấy, dám đối đầu với nàng như vậy, nhất định sẽ có lúc hần tới tìm y.

Nghĩ vậy, lông tơ trên người Bạch hồ đều muốn dựng đứng cả lên!

Nhìn bên ngoài trời đã bắt đầu tối, Bạch hồ chợt nhíu mày khước môi lên ____

Xoay người một cái, Bạch Tri Hữu một thân áo trắng nghiêng người dựa vào thành giường ____

Hắn nhìn về hướng cửa chính, nha đầu kia không biết đã đi đâu rồi?

Bạch Tri Hữu nheo nheo mắt, đợi trông thấy rõ Hoa Tiểu Nhã đang ngủ say trong thùng nước tắm, Bạch Tri Hữu bất đắc dĩ lắc đầu ____

Nữ nhân này, chính là như vậy! Không biết quý trọng bản thân chút nào!

Vậy mà lại đi tắm rửa giữa đêm hôm khuya khoắt rồi ngủ quên mất.

Hắn vốn định đánh thức nàng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ ngọt ngào lúc ngủ của nàng, lại có chút không đành lòng.

Nước đã nguội, thân thể của nàng cuộn tròn lại, có lẽ nàng cảm thấy lạnh.

Bạch Tri Hữu vung tay lên, nàng đã hoàn toàn rơi vào lòng ngực của hắn.

Có lẽ cảm giác được sự ấm áp, Hoa Tiểu Nhã ôm lấy cổ hắn, dụi dụi đầu vào lòng ngực hắn.

Những giọt nước còn đọng trên người nàng cũng sớm thấm ướt cả y phục hắn rồi.

Bạch Tri Hữu bất đắc dĩ đặt nàng lên giường, thế nhưng nàng lại không nói không rằng ôm chặt lấy hắn, không chịu buông ra.

Bạch Trì Hữu neho mắt, vung tay lên, đập tắt ngọn nến.

Thay y phục đã ướt, ôm nàng vào lòng.

Sau khi nàng tắm xong, trên người mang mùi hương thơm ngát khiến người ta say mê, Bạch Trì Hữu cảm thấy thân thể mình ngày một nóng lên.

Tay hấn mất tự nhiên đặt ở eo và trên cổ nàng, cảm giác này, dường như có chút dày vò hấn.

Hấn chưa bao giờ trải qua niềm vui nam nữ, thế nhưng mà, là người thì vẫn có nhu cầu sinh lý bình thường, nhưng hấn luyện tập pháp thuật khiến bản thân có thể thanh tâm quả dục, ngăn chặn ham muốn, tâm sáng như ngọc, cho nên năng lực tự kiềm chế so với những người bình thường cao hơn nhiều.

Nhưng mà ở chung với nàng thế này, hấn chỉ cảm thấy phần bụng dưới thắt chặt từng cơn.

Cái cảm giác này, thật là có chút... khiến cho hấn không biết phải làm sao.

Lần đầu tiên trải qua cảm giác này, khiến trong đầu hấn nảy sinh ý nghĩ đặc biệt.

“Tiểu Bạch, hồ ly yếu đuối”

Bạch Trì Hữu: “...”

Nàng trong lúc ngủ còn dám nắn mình! Còn nói ta là hồ ly yếu đuối! Đó là do ta đang nghỉ ngơi dưỡng sức được không hả?

Vương tử của Hồ tộc, trời sinh có một loại năng lực đặc biệt, đó chính là lúc nào cũng có thể khôi phục nguyên hình, dù là linh khí hay thể lực, đều có thể khôi phục rất nhanh.

Vốn hấn dự định ngày mai mới nên khôi phục hình người, thế nhưng buổi chiều nghe nàng và Đông Lạc nói chuyện, hấn vô cùng tức giận, vì vậy, liền thoát xác ra ngoài để nghe cho rõ ràng.

Hôm nay, tuy là đã khôi phục hình người, nhưng mà vì pháp thuật hay vì muốn được yêu thương, chỉ có thể nói rằng, hấn muốn ban ngày biến thành hồ ly chui vào trong ngực nàng ngủ ba ngày, mới hoàn toàn có thể khôi phục hình người và hơn phân nửa pháp thuật.

Tay hấn chạm đến khuôn mặt có chút bầu bĩnh của nàng, khuôn mặt trắng trẻo tròn trịa, lại phủ một tầng hồng nhạt, thanh thoát bầu môi, trông vô cùng đáng yêu.

Diện mạo của nàng rất bình thường, là kiểu nhỏ nhắn, xinh xắn.

Nhìn xem thân hình nàng dính sát vào quần áo trong của hấn, hai tay choàng qua eo hấn, Bạch Trì Hữu cảm thấy tim đập liên hồi, cảm giác khác thường khiến hấn không ngủ được.

Người trong ngực mềm mại, mang theo hương thơm ngọt ngào quần quanh mũi, khiến hấn không tài nào chớp mắt nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Gọi Ta Là Hữu

Nữ nhân này, thật dày vò người ta!

Chỉ chốc lát, bắp đùi nàng lại gác lên thân dưới của hấn ——

Cả người hấn hoàn toàn cứng đờ, nàng thế nhưng đặt ở nơi này ——

Mà nơi đó hình như biến hóa thật nhanh chóng, mạnh mẽ căng cứng ——

Trên mặt hấn, trong nháy mắt lần lượt biến đổi xanh trắng đen tím hồng ——

Lấy tay đẩy cặp chân tròn mềm trắng nõn của nàng ra, tay nàng lại lần nữa vuốt ve trên ngực hấn.

Bạch Trì Hữu lần đầu tiên phát hiện, mình không trấn định được nữa!

Có phải hấn nên gọi tiểu nha đầu này đây, để nàng nhìn xem rốt cuộc nàng đang ở trong tình huống nào hay không?!

Không chịu nổi nàng hành hạ như vậy, Bạch Tri Hữu tung mình một cái, đè nàng xuống ngủ dưới thân thể của mình, trước ngực mềm mại nhìn chẳng sót thứ gì ——

Bạch Tri Hữu toàn thân căng lên, lại bắt giác muốn ôm chặt nàng.

Hắn bắt đầu trách thị lực của mình tại sao tốt như vậy!

Xem ra, mình cũng cần phải tắm nước lạnh mới được!

Nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng vì ngủ mà khê mờ khê ngậm, hắn rốt cục kìm nén không được ý nghĩ trong lòng, phủ lên môi nàng ——

Trần trọc trở mình, cái hôn nhẹ trở nên có chút thâm trầm.

Hoa Tiểu Nhã bị nụ hôn này đánh thức, mở to mắt, đối diện với ánh mắt của hắn.

Dưới ánh trăng, nàng có thể thấy rõ nam tử phía trên ——

Nàng trong nháy mắt đã khôi phục về tỉnh táo.

Nhưng môi hắn vẫn gắt gao ngậm lấy đôi môi nàng, dù nàng có làm cách nào cũng đẩy không ra.

Cảm giác nóng rực, trên người hắn lại dần dần truyền đến một ngọn lửa nóng như thiêu như đốt.

Hoa Tiểu Nhã cảm thấy, nàng cũng bị ngọn lửa cực nóng làm cho đỏ bừng mặt mất rồi.

Trời ạ, sự phụ rút cuộc nổi điên gì vậy, không lí nào là do hắn uống nhiều quá?

Hoa Tiểu Nhã không khỏi rọi lệ, nhưng hắn trúc trắc hôn có đôi khi đụng nàng phát đau, để đề phòng mình lại một lần nữa bị đụng đau, Hoa Tiểu Nhã đã làm một chuyện rất ngu xuẩn.

Đó chính là, nàng ôm lấy cổ hắn, bắt đầu hướng dẫn hắn hôn môi như thế nào ——

Chẳng qua là một chút như vậy, Bạch Tri Hữu hình như có thể hiểu những hướng dẫn vô cùng cụ thể ấy, sau đó điên cuồng ra tay ——

Hoa Tiểu Nhã vốn dĩ đầu óc tỉnh táo lại dần dần trầm luân, mềm nhũn như hồ ——

Nàng bắt đầu âm thầm hối hận, mình bán đứng mình rồi!

Tại sao nàng lại rảnh rỗi đến mức điên rồ dạy hắn hôn môi như thế chứ? Sau đó, chịu hành hạ lại là mình!

Rốt cục, một nụ hôn thật dài kết thúc, môi hắn rời khỏi môi nàng.

Nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, hắn lúc này mới có một cảm giác thỏa mãn ——

Buông hai tay vốn đang phản kháng của nàng ra, khoe môi hắn nhếch lên ——

Hoa Tiểu Nhã đỏ bừng mặt, muốn đẩy hắn ra, nhưng khi cảm giác được trên cánh tay mình mát mẻ, nàng mới bị kích phát hiện, mình vậy mà toàn thân để trần!

Nàng, trần như nhộng!

Trời ạ, chẳng trách lại dẫn sói vào nhà!

Khuôn mặt vốn đang đỏ ửng, trong nháy mắt đã đỏ lựng như một quả táo to.

“Sur... sự phụ ——”

“Gọi ta là Hữu.”

Tại sao lại là một chữ cuối cùng? Tại sao không phải là hai chữ cuối cùng? Hoặc là hai chữ phía trước? Bởi vì hai chữ phía trước là ngu ngốc sao? Hoa Tiểu Nhã bắt đầu không khỏi vừa suy nghĩ lung tung, vừa lảng tránh!

Môi hắn dần dần kề sát bên tai nàng, thân thể của nàng hơi cứng đờ, kéo suy nghĩ đang bay xa kia trở lại.

“Gọi ta là Hữu.”

Hắn lại bá đạo tuyên bố lần nữa.

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Nàng lắc đầu, “Sur phụ, ta cảm thấy —— ưm——”

Cảm giác lơ đãng bị hấn mút thỏa thích bên tai ấy... tê dại mà rung động, lúc này nàng mới bật ra một chữ rất mất mặt ——

Bạch Trì Hữu nhếch khóe môi, quả nhiên, nơi này là khu vực nhạy cảm của nàng ——

Tay của hấn, qua lại ở cổ, rồi trước ngực nàng ——

Thân thể của nàng không nhịn được run lên theo, cứng đờ.

Hấn phát hiện, nơi nhạy cảm trên người nàng thật quá nhiều ——

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Làm Nữ Nhân Của Ta

“Nhã Nhã, nàng không ngoan.” giọng nói của hấn mang theo vài phần vô lại.

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Nàng thật sự không gọi được! Như thế, cũng quá thân mật. Vẫn gọi là sur phụ quen rồi.

“Được rồi.” Hấn cười như không cười, trong mắt lộ vẻ vô cùng gian trá ——

Hoa Tiểu Nhã vốn đã thờ phào một cái, cho là hấn thỏa hiệp rồi, không ngờ, ngón tay của hấn đột nhiên ——

Toàn thân Hoa Tiểu Nhã rớt cục cứng đờ đến kỳ cục!

Ngón tay của hấn lại khiêu khích trên bờ ngực mềm mại của nàng ——

Hoa Tiểu Nhã đỏ mặt cầu xin tha thứ, “Ta... đừng ——”

Thấy Bạch Trì Hữu hình như không có phản ứng gì, một ngón tay khác vuốt ve trên cổ nàng ——

Nơi đó của Hoa Tiểu Nhã sao chịu được hấn khiêu khích?

Chỉ có thể nhẹ nhàng gọi, “Hữu ——”

Bạch Trì Hữu bị giọng nói mềm nhũn mang theo vài phần sắc dục này của nàng gọi lấy lòng, ôm nàng trong ngực, giọng nói của hấn vang lên bên tai nàng, “Làm nữ nhân của ta.”

Hấn nói gì?

Hoa Tiểu Nhã lại đỏ mặt hơn nữa. Hấn vừa nói gì?

Làm nữ nhân của hấn?

Không phải là người của hấn, mà là nữ nhân của hấn ——

Những lời này, giống như ma chú làm trái tim của Hoa Tiểu Nhã nhảy ra ngoài!

Không biết là ngọt ngào hay khó chịu, chỉ có điều Hoa Tiểu Nhã vốn không còn kịp nghĩ nữa, bởi vì hấn đã dùng hành động tuyên bố quyền sở hữu của mình!

“Đừng... đừng... sur phụ!” Hoa Tiểu Nhã vội vàng ngăn hành động của hấn lại, “Chúng... chúng ta là thầy trò.”

“Nhưng, chúng ta cũng có thể làm phu thê.” Bạch Trì Hữu nhẹ giọng lừa gạt.

“Không, không được.” Hoa Tiểu Nhã lắc đầu như trống bỏi, “Ta không muốn ——”

Bạch Trì Hữu neho mắt, “Nàng... thật sự không muốn?”

Hoa Tiểu Nhã cắn môi, gật đầu.

Bạch Trì Hữu hít sâu một hơi, gật đầu, “Thôi được.”

Hắn không nên miễn cưỡng nàng, trong lòng nàng, vốn đã có người khác rồi sao!

Hoa Tiểu Nhã thấy thế, trong lòng nhẹ nhõm, nhưng không biết tại sao, nhìn sắc mặt lạnh lùng, nàng lại có chút ít cảm giác tội lỗi.

Bạch Trì Hữu đang nằm nghiêng người, ôm nàng trong lòng, giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Ngủ đi.”

Hoa Tiểu Nhã nhếch khóe môi, con bà nó, ta trần trụi thế này có thể ngủ được sao? Hơn nữa bên cạnh còn có người.

Nhưng, nàng không dám nói, không biết tại sao, nàng phát hiện ở nơi hắn có chút gì đó ưu thương.

Ưu thương? Làm sao có thể thấy trên người sư phụ mạnh mẽ này chứ?

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu ——

“Sư, sư phụ ——” Hoa Tiểu Nhã nghiêng người, đưa lưng về phía hắn, không biết nên nói gì.

Bạch Trì Hữu thở đều đều, yên lặng hồi lâu.

Hoa Tiểu Nhã cảm giác được, hình như hắn đã ngủ thiếp đi, nhưng, nàng lại khó ngủ!

Tại sao lại khó xử thế này, Hoa Tiểu Nhã cũng không biết, nhưng, nàng chỉ cảm thấy, trong lòng có một thứ gì đó không muốn chạm tới.

Nàng đối với Bạch Trì Hữu rốt cuộc có tình cảm gì?

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, cũng không dám nghĩ đến.

Một tư thế ngủ hơi khó chịu, nàng muốn trở mình, nhưng lại sợ đánh thức sư phụ đang ngủ say, nàng không thể làm gì khác hơn là không dám động đậy.

Hơi thở của hắn thổi vào cổ nàng, làm cho nàng hơi an tâm.

Là an tâm. Mà không phải lo lắng.

Rốt cục, trời sắp sáng, nàng mới chìm vào giấc ngủ ——

Thấy nàng ngủ, Bạch Trì Hữu lúc này mới từ từ lật người nàng lại, vung tay lên, mặc quần áo tử tế cho nàng.

Sau khi mặc tử tế, lại kéo nàng vào lòng.

Hắn phát hiện, hắn đã không dám hỏi, trong lòng nàng có phải vẫn thích tên nam nhân phản bội kia không?

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy vô lực và lo lắng.

Bạch Trì Hữu khẽ cười tự giễu ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Nữ Nhân Bạo Ngược

Ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, tiếng gõ cửa ầm ầm cắt đứt giấc ngủ của Hoa Tiểu Nhã, nàng mở mắt, “Ai thế ——”

Sau đó, thím Trương đi tới, cười cười, bung vào một chậu nước, “Mang nước rửa mặt tới cho tiểu thư, vì công tử tới, nên tôi mới đến gọi tiểu thư.”

Hoa Tiểu Nhã nghĩ mình đang trần truồng như vậy, vội vàng đắp kín chắn, nhưng, nhưng lại phát hiện, y phục của mình đã mặc xong từ lúc nào không hay! Nghĩ tới Bạch Trì Hữu, nàng vội vàng quay đầu nhìn lại, không thấy Bạch Trì Hữu, thay vào đó là Bạch hồ gục bên cạnh nàng.

Chẳng lẽ, tối hôm qua nằm mơ?

Hoa Tiểu Nhã khẽ nhú mày, không khẳng định cho lắm!

“Tiểu thư?” Thím Trương thấy vẻ mặt nàng âm trầm xa cách, thử gọi nàng.

Hoa Tiểu Nhã vội vàng cười cười, “Làm phiền thím Trương, ta dậy ngay đây.”

“Được.” Thím Trương vui vẻ lui xuống.

Rửa mặt xong, phát hiện Bạch hồ trên giường vẫn nhắm mắt như trước, hình như đang ngủ say.

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, đi ra ngoài ——

Rau cháo đậm bạc, Đông Lạc ngồi ở bàn đá đợi nàng dùng bữa sáng, thấy mặt của nàng thâm quầng, lúc này mới quan tâm hỏi, “Sao thế, Tiểu Nhã, nàng ngủ không ngon sao?”

Hoa Tiểu Nhã đảo mắt, then thừng cười một tiếng, “Không có chuyện gì, có thể là do đổi nơi ngủ thôi!”

“Sao môi nàng lại hơi sưng lên thế kia?” Đông Lạc kinh ngạc chỉ chỉ môi của nàng.

Hoa Tiểu Nhã hơi đỏ mặt, không, không phải chứ? Nói cách khác, tối hôm qua không phải là mơ? Mà là mình thật sự bị tên hồ ly kia cưỡng hôn? Sờ sờ môi mình, nàng dường như nghĩ tới vẻ mặt ưu thương ấy của sư phụ.

“Chuyện đó, chắc là không cẩn thận bị côn trùng cắn thôi.”

Đông Lạc gật đầu, đưa cháo ngân nhĩ cho nàng, “Ăn nhiều chút, cái này rất tốt cho sức khỏe.”

Hoa Tiểu Nhã gật đầu, nhận lấy chén cháo, ăn ngấu nghiến.

Đông Lạc buồn cười, tướng ăn của nàng thật giống con người nàng, đáng yêu vô cùng.

Thấy ánh mắt đang nhìn mình, Hoa Tiểu Nhã lúc này mới chậm lại, từ từ ăn.

Ăn xong bữa sáng, Hoa Tiểu Nhã giờ mới nhớ tới, Bạch hồ vẫn chưa ăn gì, vội vàng nói với phòng bếp mang chút cháo và bữa sáng, đem đến phòng mình.

Mà Đông Lạc lại đi loay quanh bên cạnh nàng.

“Đông Lạc, Thái tử như huynh sao lại nhân nhĩ rong chơi thế này?” Hoa Tiểu Nhã không khỏi tò mò, không phải là Thái tử cũng rất bận rộn ư, tại sao lại nhân nhĩ đi chơi như thế.

“Là phụ vương mẫu hậu cung chiều ta, hôm nay nàng đã đến, ta dĩ nhiên xin phụ vương mẫu hậu mấy ngày nghỉ, tới chuyên tâm cùng nàng.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Không biết tại sao nàng đột nhiên nghĩ đến tối hôm qua, đôi mắt nóng rực ấy của Bạch Tri Hữu, gương mặt lại đột nhiên đỏ lên ——

Thấy nàng cúi đầu, đỏ mặt không biết đang nghĩ gì, Đông Lạc gần như nhìn thẳng vào đôi mắt ấy ——

Nàng không phải là cô nương quá xinh đẹp... nhưng lại vô cùng đáng yêu, ở nàng dường như có một lực hấp dẫn, thu hút hẳn thắm dò, hơn nữa, ở nàng lại lộ ra vẻ tinh linh đáng yêu.

“Vậy... ta ——” Đông Lạc nuốt nước miếng, thấy Hoa Tiểu Nhã ngược mắt nhìn mình mơ màng, hấn đỏ mặt, muốn trực tiếp dùng hành động để chứng minh tình cảm của mình ——

Song, tay của hắn vừa mới giữ đầu nàng, môi sắp phủ xuống, Hoa Tiểu Nhã đột nhiên tròn mắt, xoay người một cái, ném qua vai một cách xinh đẹp lưu loát, đẩy ngã xuống đất ——

Đông Lạc: “...”

Hắn luôn cho rằng nàng rất dịu dàng, lần đầu tiên nhìn thấy mặt dùng mảnh bạo ngược như thế của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Nằm ngã trên mặt đất, hấn có chút xấu hổ, hấn lại bị nữ nhân đẩy ngã!

Những nữ nhân khác đều hận không thể có được hấn, nữ nhân...

Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã co lại, liền nhanh chóng đỡ lấy hấn: “Đông Lạc, huynh...huynh có sao không? Ta...ta không phải cố ý đâu!”

Nàng thật sự không phải cố ý, đây chỉ là phản xạ tự nhiên mà thôi.

Nàng cũng không biết vì sao, nàng lại có phản ứng như vậy. Hơn nữa, thân thể nàng vốn....

Mỗi lần sư phụ Bạch Trì Hữu đùa giỡn nàng, nàng đều bất lực, bị người ta ăn sạch sẽ, mỗi lần đều quên phản kháng.

Mà gặp Đông Lạc thì không giống vậy.

Chỉ sợ chính nàng cũng không biết vì nguyên nhân gì.

Chỉ có điều, nàng rút ra được kết luận, đầu óc nàng có vấn đề!

Nàng không dám đẩy ngã sư phụ, dựa vào bụng dạ hẹp hòi của hấn mà nói, đẩy ngã hấn, hấn tuyệt đối sẽ lấy mạng nàng đó!

Chỉ sợ là không chỉ lấy mạng, mà hấn còn khiến nàng sống không bằng chết.

Đông Lạc sợ mất mặt nên không dám nói mình bị làm sao. Hấn chỉ lắc đầu “Không có việc gì”.

Chỉ là, hai người đều rất xấu hổ.

“Chuyện này...”

“Ta...”

“Huynh nói trước đi...” Cả hai người cùng đồng thanh.

Xấu hổ cười cười, hai người đồng thời im miệng.

“Nàng không đi cùng con hồ ly kia sao?” Đông Lạc tìm được chủ đề, liền vội vàng hỏi. Nhưng mà, cái con hồ ly kia cũng không tệ, nếu không, hấn nghĩ tới hành động bảo vệ chủ của con hồ ly kia, nếu như theo lời hồ ly kia nói... hôm nay hấn không chỉ bị xô ngã đơn giản như vậy! Xem ra hành động của con hồ ly này là học theo chủ nhân mà ra!

Nghĩ vậy, hấn cảm thấy mình thật may mắn.

Hoa Tiểu Nhã nhẹ gạt đầu, tự nhiên lại nghĩ tới sư phụ hồ ly: “Hấn lười đấy, ta thấy hấn đang ngủ, nên không có ôm hấn đến”.

Đông Lạc nhẹ gạt đầu, nhìn rừng hoa mai bốn phía không khỏi xúc động: “Hoa mai này có tỏa ra mùi hương thật thơm!”

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên nghĩ đến Mai Hoa tiên tử, ngay lập tức đối với mấy bông hoa mai này không còn hứng thú nữa.

Ngay lúc Hoa Tiểu Nhã có chút bất đắc dĩ lắc đầu, vì sao con người ta lại ưa thích loài hoa mai này đến vậy, đột nhiên nàng nhớ đến một việc.

“Đây là hoa mai mà bề trên bảo hộ?” Hoa Tiểu Nhã tò mò hỏi.

“Đúng vậy, Thiên Sư đại nhân đã ra lệnh, bất kể là người hay yêu ma cũng không thể làm tổn hại đến loài hoa mai này”. Đông Lạc nhẹ gạt đầu.

Hoa Tiểu Nhã có cảm giác, dường như vị trí của Mai Hoa tiên tử trong lòng Bạch Trì Hữu, đã từng không hề nhỏ chút nào.

Bằng không vì lý do gì mà Bạch Trì Hữu lại hạ mệnh lệnh như vậy?

Đây không phải có chút kỳ quái sao?

“Làm sao vậy?” Đông Lạc thấy nàng không nói chuyện, có chút khó hiểu hỏi.

“Vì sao Thiên Sư lại hạ lệnh kỳ quái như vậy, là bởi vì Thiên Sư thích rừng mai sao?” Hoa Tiểu Nhã lần nữa không nén nổi tò mò hỏi.

“Đương nhiên không phải, nghe nói rằng, Thiên Sư đã từng chiến đấu với Yêu Vương Yêu tộc, kết quả là Mai Hoa tiên tử xả thân cứu giúp, Thiên Sư

đại nhân vô cùng cảm kích, liền muốn lưu lại kỷ niệm về nàng. Cho nên ngài hạ mệnh lệnh này. Chỉ có điều, cũng có người nói, Thiên Sư thích Mai Hoa tiên tử nữa.” Đông Lạc nói xong, liền nhìn thấy sắc mặt Hoa Tiểu Nhã không được tốt, vội nói: “Nhưng mà Mai Hoa tiên tử đã sớm hương tiêu ngọc vẫn rồi. Đây đều là chuyện của quá khứ”.

Hoa Tiểu Nhã nhẹ gật đầu: “Hắn thích ai cũng không liên quan đến ta, huynh nói có đúng không?” Nói xong, nàng giang hai tay “Huynh xem, không khí thật trong lành!”

“Đúng vậy nha!”

Hắn vừa nói xong, bầu trời đột nhiên xuất hiện một con gió lốc.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Những lời nàng vừa nói lúc nãy, dĩ nhiên cũng khiến gió thổi mạnh, đây là muốn đối đầu với ta có phải không?

Đông Lạc: “...”

Mình vừa hòa theo “vỗ móng ngựa” xong, gió liền kéo đến, thật sự là...

“Không đúng”. Hoa Tiểu Nhã đột nhiên quan sát xung quanh, dù sao nàng cũng đã trở thành sát thủ, trải qua ba năm tu luyện phép thuật, vì vậy, giác quan trở nên nhạy bén, miễn cảm hơn: “Coi chừng...”

Lôi kéo Đông Lạc tránh sang một bên, nàng vội vàng bày ra kết giới.

Đông Lạc chứng kiến này giờ trợn mắt há hốc mồm, nhưng hắn cũng nhận ra được, những việc này có vấn đề!

Chẳng lẽ là, có người muốn giết mình?

“Yêu nghiệt phương nào, mau mau hiện thân...” Hoa Tiểu Nhã học theo lời nói của những đạo sĩ trên TV, giờ phút này được trang bị rất giống Thiên Sư bất tử.

Chỉ nghe thấy vườn hoa mai vốn yên tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng cười khanh khách.

Là nữ nhân, hơn nữa là, rất nhiều nữ nhân.

“Chuyện này, có yêu quái?” Đông Lạc hiển nhiên không lường trước được sự việc trước mắt, đây là vùng đất rất yên bình, từ lúc hắn sinh ra đến giờ chưa từng thấy yêu quái, tất nhiên, đây đều là công lao của Thiên Sư.

“Đúng vậy!” Hoa Tiểu Nhã nhẹ gật đầu, đang nói, một luồng gió thổi qua, sương trắng lượn lờ, từ trong sương mù hiện ra bốn người con gái.

Những nữ nhân mặc quần lụa mỏng nhìn rất bắt mắt, chỉ có điều, quần này có hơi mỏng quá mức cần thiết, có thể thấy phần da thịt ẩn hiện bên trong lớp quần mỏng manh.

Sắc mặt Đông Lạc chợt đỏ bừng, vội vàng quay đầu đi.

“Đây là yêu thuật, huynh đừng để bị mắc lừa, nhìn thử xem, có gì phải ngưng ngưng chứ?” Hoa Tiểu Nhã ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng âm thầm đổ mồ hôi.

Nàng không biết được, chỉ dựa vào chút pháp thuật mèo cào này của mình, có thể đánh bại bốn tên yêu quái này hay không.

Bốn nữ tử lác lác mông bước tới, mỗi người đều có dáng vẻ cực kỳ quyến rũ, Hoa Tiểu Nhã nhìn qua, cũng sắp chảy máu mũi rồi!

Nàng vội trộm nhìn thoáng qua Đông Lạc, tên nhóc này dĩ nhiên vẫn đứng im không dám quay đầu lại.

“Công nương, bọn ta rất cô đơn, làm ơn giúp đỡ bọn ta đi mà...”

“Hi hi hi...”

Trong rừng chỉ có tiếng cười ông ọ của đám nữ nhân này, thật là, chỉ khiến người khác buồn nôn.

Hoa Tiểu Nhã phì nhẹ tảng da gà mới mọc trên người, lạnh lùng nói: “Giữa ban ngày ban mặt, các ngươi... lũ yêu quái các người cả gan làm hại Nhân giới, coi chừng, có ngày thiên lôi đánh chết các ngươi...”

Bầu trời vốn trong xanh, đột nhiên thật sự xuất hiện từng hồi sấm sét liên tục.

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Đồng Lạc: “...”

Đám yêu nữ: “...”

Chẳng lẽ miệng mình linh nghiệm đến vậy? Nàng sẽ không khách khí lần nữa thể hiện đâu?

“Đến lúc đó, đem các ngươi chém nát vụn chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ thiên lôi đánh tới, khiến các ngươi hồn phi phách tán, vạn kiếp không được siêu sinh...”

Đám yêu nữ run rẩy, nữ nhân này, thật sự vô cùng ác độc!

“Hừ, ngươi chỉ là một nữ nhân yếu đuối, sao lại có thể điều khiển những việc này cơ chứ?” Ánh mắt bốn nữ yêu hiện lên tia sát khí: “Ta sẽ giải quyết nàng nhanh gọn, tránh để cho đêm dài lắm mộng”.

Quả nhiên, có âm mưu! Hoa Tiểu Nhã nghĩ thầm, xong đời, kết giới của mình rất yếu, bốn tên yêu tinh này cùng công kích một lượt, chẳng phải nàng sẽ tiêu đời rồi sao? Nàng lặng lẽ nắm chặt tay Đồng Lạc, chuẩn bị thời cơ chuồn đi.

Đáng tiếc, bốn nữ yêu kia còn chưa chạm vào kết giới, đã bị sét đánh trúng rồi.

Ngay lập tức, bốn nữ yêu biến thành bốn hắc yêu.

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Đồng Lạc kinh ngạc nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã, nữ nhân này, thật sự là người thường sao? Như thế nào những lời nguyện rửa của nàng đều linh nghiệm. Hắn im lặng nắm chặt tay Hoa Tiểu Nhã, dựa sát vào người nàng.

Sau đó, Hoa Tiểu Nhã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của một nam nhân vang lên: “Đám tiểu yêu tinh, còn chưa tu luyện thành hình người đã bắt đầu làm loạn, bản Thần Quân quyết định vì dân trừ hại”.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Chóp chóp mắt, nhìn về chỗ bị sét đánh trúng, lại đột nhiên phát hiện, bầu trời không biết từ khi nào đã quang đãng, một màu xanh thẳm không một gợn mây.

Mà, vốn trước đó là bốn nữ yêu quái...

Giờ phút này, vậy mà chỉ còn lại mấy cành cây khô...

Cành cây khô hơi nghiêng, trên mặt đất đầy hoa mai.

Hoa Tiểu Nhã nhú mày, nàng có cảm giác, chuyện lần này, dường như có liên quan đến Mai Hoa tiên tử kia.

Lòng người khó dò, điều này nàng biết rất rõ.

Chỉ là, nàng không rõ một việc, vì có gì Mai Hoa tiên tử muốn hãm hại mình? Chẳng lẽ vì nàng đã cướp Bạch Tri Hưu?

Nghĩ đến vấn đề này, nàng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, chua xót, không muốn đối diện, chỉ muốn chạy trốn.

“Tiểu Nhã, nàng sao vậy?” Đồng Lạc giật nhẹ tay áo nàng, khiến nàng khôi phục tinh thần.

“À? Không có việc gì”. Hoa Tiểu Nhã nhanh chóng che giấu tâm tư của mình “Có lẽ bị dọa cho sợ, chúng ta trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút”.

Đồng Lạc nhẹ gật đầu, cùng nàng vào trong nội viện.

Hoa Tiểu Nhã trở về gian phòng mình, phát hiện Bạch hồ vẫn còn đang ngủ.

Lắc đầu, nàng vô lực nằm ở trên giường.

Toàn thân bần rần, nàng trở mình, bắt đầu hồi tưởng lại, nam nhân bí ẩn trên bầu trời vừa rồi là ai?

Thế nhưng mà, nghĩ mãi nàng vẫn đoán không ra!

Chẳng lẽ, người kia chỉ là thuận tay cứu mình mà thôi?

Còn nhớ, trước kia sư phụ từng nói cứu nàng vì nhận lời ủy thác của người khác, nàng không biết lần này là nhờ ai giúp đỡ nữa!

“Hồ Vương, tiểu thần đã làm theo lời của Hồ Vương, đem lũ Mai Hoa yêu quái kia đốt chết hết rồi”. Một thân áo giáp màu trắng, Lôi Quân ha ha cười.

Bạch Trì Hữu nhẹ gật đầu: “Làm phiền rồi”

“Aizz, Hồ Vương lại khách khí rồi!” Lôi Quân khoát khoát tay, “Hôm nay Hồ Vương hãy ở lại Thiên Giới đàm đạo cùng ta ly rượu nhé”

“Không được” Bạch Trì Hữu lắc đầu, “Ta còn có một ít chuyện, cho nên, lần này không tiện quấy rầy”

“Đành thôi vậy, chỉ có Hồ Vương luôn bề bộn nhiều việc” Lôi Quân hào sảng đáp lời.

Bạch Trì Hữu dừng lại một lúc, “Không biết chim ăn thịt người đang giam giữ ở Thiên Giới tại sao lại xuất hiện ở nhân gian”.

Lôi Quân sững sờ, “Chuyện này, quả thật tiểu thần không rõ lắm, hay là, tiểu thần đi thăm dò thực hư thế nào?”

Bạch Trì Hữu nhẹ gật đầu, sau đó nói: “Trên Thiên Giới, ai là người quản lý chim ăn thịt người?”

“Hoa Trung Vĩ, hẳn đau buồn vì mất muội muội cho nên mấy năm gần đây quả thật là có chênh mảng công việc, suốt ngày đều ôm lấy cái bình rượu”

“Thì ra là hần”. Bạch Trì Hữu nhẹ gật đầu, “Xem ra, hần nhiều lắm xem như là thất trách”.

“Vậy thì... những con chim ăn thịt người kia tính sao? Ta đi bẩm báo Thiên Đế phái Ứng Vương tấn công bọn chúng?”

“Đã bị ta xử lý xong xuôi cả rồi”. Bạch Trì Hữu khoát khoát tay, đột nhiên nhũn mày, biểu lộ chút biến hóa khác thường, “Ta cáo từ trước!”

Nói xong, lắc thân mình biến mất.

Lôi Quân chứng kiến sự thần thông quảng đại của vị thần thoát ẩn thoát hiện Hồ Vương chỉ biết lắc đầu, “Chim ăn thịt người sao có thể xuất hiện tại nhân gian? Còn bị Hồ Vương xử lý?”

Nghĩ đến đây, đột nhiên con mắt của Lôi Quân mở to, nghe nói, loài chim ăn thịt người này chính là khắc tinh của Gia tộc Hồ ly! Hần vậy mà tự mình xử lý hết thảy? Thật sự là...”

Quá là mạnh mẽ rồi...

Về nguyên do tại sao Lôi Quân lại gọi Bạch Trì Hữu là Hồ Vương, chuyện này rất đơn giản, hần mới vừa sinh ra đã nhận mệnh là Vua của tộc Hồ ly. Càng lạ hơn nữa là, Bạch Trì Hữu bị ép buộc ngồi lên chức vị này, bản thân hần vốn không hề để tâm đến ngôi vị này, luôn tìm cách thoái thác!

Thiên Giới nhìn thấu tâm tư của hần, nhưng vẫn một mực gọi hần là Hồ Vương, đây là điều không thay đổi được.

Bạch hồ ly mở mắt ra, quả nhiên...

Chứng kiến toàn thân ướt sũng, mà trước mắt chính là Hoa Tiểu Nhã đang vui vẻ tắm rửa cho mình, con người hần trọn ngược, không biết phải làm sao....

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Thấy Hoa Tiểu Nhã đem mình ngâm trong thùng gỗ, đang thao thao bất tuyệt “Ta chà, ta chà, ta chà, chà cho người toàn thân sạch sẽ trắng bóng mới được phép lên giường, nếu không thì, bản muốn chết!”

Một tay, hân không thể cầm bàn chải trực tiếp chà sạch lông da của hân..

Hoa Tiểu Nhã đang cực kỳ vui vẻ đắc ý, lại không ngờ tới được ...

Đột nhiên, Bạch hồ vốn đang ở trong nước không thấy đầu nữa, Hoa Tiểu Nhã cũng cảm giác trên tay mình trống trơn.

Chưa kịp sững sốt, một bóng trắng đột nhiên hiện lên, thuận tay kéo nàng vào trong thùng nước...

“A...”, chỉ vì không chú ý, nàng uống không ít nước tắm

Hoa Tiểu Nhã vừa ngóc đầu lên, đã bắt gặp một ánh mắt như cười mà không phải cười, khiến nàng không dám thốt ra lời bất bẽ.

Trong mắt hân mang theo vài phần trêu tức, khóe miệng nâng lên thành một độ cong đẹp mắt.

Hoa Tiểu Nhã nhìn thoáng một cái đã ngây dại, quên mất chính mình đang còn ở trong nước!

Đột đến khi nàng ý thức được vấn đề, lúc này mới phát hiện, chính mình đang nằm trong ngực hân, nàng chợt đỏ mặt, ánh mắt lóe lên, vội vàng muốn chuyển đề tài, “Chuyện đó, đêm qua là người?”

Quả nhiên, lúc người ta đang khản trương thường chỉ biết nói những câu ngu ngốc.

Vấn đề này, ôi, đúng lúc này, nàng vậy mà đề cập đến chuyện khó xử như vậy!

“Chuyện gì?” Bạch Tri Hữu mở to hai mắt, ngón tay vuốt nhẹ môi nàng một cái.

Còn có ý gì ta không hiểu! Hoa Tiểu Nhã âm thầm khinh bỉ, nhưng khi nhìn thấy khoảng cách tay hân vẫn đang kề sát môi mình. Mặt của nàng lại oanh một cái đỏ bừng lên.

“Ta đột nhiên nhớ lại, Nhã Nhã dường như rất có kinh nghiệm...”

“Cái gì mà rất có kinh nghiệm...?”

“Cái này...” nói xong, Bạch Tri Hữu đã ôm chầm eo nàng, hôn lên môi nàng.

Con mắt của nàng lập tức mở to, đầu óc quay cuồng, lý trí muốn nổ tung.

Cái này mà là giải thích sao, chưa gì hết liền động tay động chân rồi!

Hoa Tiểu Nhã muốn đẩy hân ra, thế nhưng bộ ngực hân rắn chắc vô cùng, hơn nữa, nụ hôn của hân dường như ngày càng thuần thực, đem những gì nàng dạy dỗ hôm qua thể hiện ngày càng tích cực cải thiện hơn.

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Hải tử, người thực sự có thiên phú!

Sau đó, mềm nhũn tê liệt ngã vào ngực hân.

Hai người vẫn đang mặc quần áo, ngồi ở trong thùng nước, chỉ một lát, cả hai đều ướt sũng.

Nam nhân ướt sạch không có gì đáng sợ, chỉ sợ là trường hợp này rơi vào nữ nhân.

Đến khi Hoa Tiểu Nhã kịp phản ứng, hân đã buông nàng ra, cặp mắt sói nhìn chằm chằm nàng

Quần áo nàng vốn mỏng manh ít ỏi, bây giờ đã bị thấm ướt cả, cái gì không muốn lộ cũng đã bị phơi bày ra hết sạch.

Trời ạ, đã bị nhìn thấy hết!

Hoa Tiểu Nhã hai tay che ngực, trong lòng không khỏi ai oán, xem ra mình nên may một cái yếm! Hay là làm theo kiểu áo ngực của thời hiện đại!

“Này, sư phụ còn nhìn!” Hoa Tiểu Nhã bĩu môi, thờ phỉ phỉ, bộ dạng trông vô cùng đáng yêu.

“Là nàng tự để lộ ra mà!”

Hít sâu một hơi, “Đều là sư phụ làm hại không phải sao? Nếu không phải tại người, ta làm sao bị ngã vào trong thùng nước, còn bị người khi dễ! Người... người...”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Tiếp tục hít sâu một hơi, “Ta không cần sự phụ chịu trách nhiệm, dù sao, tất cả đều tại người”.

“Là nàng mang ta vào trong thùng nước, ta còn cho rằng, nàng muốn cùng ta tắm uyên ương chứ!?”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Được rồi, là lỗi của nàng được chưa? Trong lòng nàng chỉ muốn đùa dai một chút, muốn báo thù chuyện tối hôm qua mà thôi.

Kết quả thật là tốt ngoài sức tưởng tượng mà! Còn chưa chiếm tiện nghi của người ta, đã bị người ta chiếm được tiện nghi, lại còn bị thấy hết! Aizz, thật đau khổ! Đúng là tự khiêng đá đập vào chân mình mà!

Môi vốn dĩ đã có chút sưng, hôm nay khẳng định càng sưng hơn nữa!

Khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Vì sao người bị khi dễ luôn là mình?

Hoa Tiểu Nhã chép mình, càng lúc càng bất mãn, thế nhưng mà...

Nàng lại không biết làm thế nào để trả đũa lại.

“Sư phụ, Người có việc gì vậy, sao lại quay về rồi?” Hoa Tiểu Nhã liếc mắt nhìn hắn, vừa nghĩ tới hành động của bản thân mình lúc nãy, chà hắn thành một thân hồ ly xù lông, nàng lập tức im lặng, trong lòng bứt rứt không yên.

Có phải là nàng sẽ bị ép ăn thật nhiều lông hồ ly không hả trời!?

“Cảm thấy thế nào”. Bạch Trì Hữu cảm giác được độ ấm của nước rất thoải mái, khẽ vươn tay, y phục vốn ướt nhẹp trên người không thấy đâu nữa, chỉ còn lại thân thể cường tráng.

Hoa Tiểu Nhã chép miệng, ngập ngừng, sư phụ, người có phải là bị cuồng khoe hàng không hả? :: >_< ::

“Tới đây, kỳ lưng cho vị sư”. Nói xong, hắn xoay người, để lại cho nàng chiêm ngưỡng tấm lưng màu lúa mạch.

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Nhưng mà, khi thấy hắn xoay người sang chỗ khác, Hoa Tiểu Nhã vẫn cảm thấy hơi thoải mái hơn một chút, so với việc bị cặp mắt hồ ly của hắn nhìn chăm chăm thì dễ chịu hơn nhiều!

Cầm lấy gáo nước và miếng kỳ lưng bên cạnh thùng tắm, nàng bắt đầu đấm bóp lưng, gọi nước tắm cho hắn.

Sư phụ, người quá an nhàn rồi, còn phải có người đấm bóp lưng cho nữa.

Hoa Tiểu Nhã nghĩ vậy, càng dùng sức chà xát lưng hắn, hận không thể chà bớt một lớp da lưng của hắn ::>_

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 95: Chúng Ta Tiếp Tục

“Oanh ——” Đầu Hoa Tiểu Nhã gần như nổ tung, nhìn gương mặt gần trong gang tấc, nàng gần như cũng sắp vội muốn chết rồi.

Bạch Trì Hữu hôn càng ngày càng sâu, nhẹ cuốn lấy đầu lưỡi của người đang vội đến mức không rảnh bận tâm là nàng vào lãnh địa của mình, trần trọc trở mình, triển miên tương giao ——

Thân thể Hoa Tiểu Nhã, dần dần mềm nhũn trong ngực hắn, đầu óc như ngừng trệ luôn vậy.

Vừa vặn vào thời khắc này, Đông Lạc ầm một tiếng đẩy cửa phòng ra ——

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên đẩy Bạch Trì Hữu ra, thấy có người đẩy tung cửa phòng, đột nhiên không chút nghĩ ngợi, trực tiếp chui vào trong ngực hắn.

Thân thể dán sát vào nhau, tay nàng ôm eo hắn, nếu quả thật bị phát hiện, nàng cũng không thể trần trụi gặp người không phải sao?

Bạch Trì Hữu nhếch môi, thấy bộ dáng rùa đen như vậy của Hoa Tiểu Nhã, có chút bất đắc dĩ ——

Đông Lạc nhìn thoáng qua xung quanh, trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ, “Á, lại không có ở đây, chẳng lẽ là ra ngoài rồi?”

Hoa Tiểu Nhã nháy mắt mấy cái, nhìn thoáng qua Đông Lạc, trông mắt của hắn quét qua mình, lại trực tiếp lướt qua, còn điềm nhiên như không nhìn thấy ——

Sau đó, hắn sai bước rời đi, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Hoa Tiểu Nhã nghi ngờ nhìn Bạch Trì Hữu, “Sur phụ, hắn ——”

“Hắn không nhìn thấy chúng ta, yên tâm đi.” Bạch Trì Hữu nghịch ngợm mái tóc ướt nhẹp của nàng, “Cho nên, chúng ta tiếp tục ——”

Tiếp tục? Tiếp tục cái đầu quỷ nhà ngươi.

Hoa Tiểu Nhã khinh bỉ nhìn Bạch Trì Hữu, nhưng khi nhìn thấy cả người mình đang chủ động dán lên người hắn, nàng gần như đỏ bừng cả mặt.

Ai, nơi nào đó đau nhức, không thể để người ta chiếm lấy được!

“Sur phụ.” Hoa Tiểu Nhã chớp mắt, nước mắt lưng tròng.

Bạch Trì Hữu sùng sốt ——

“Nhã Nhã tuổi còn nhỏ, chuyện đó, người có thể cho Nhã Nhã suy nghĩ một chút không?” nói xong, cúi đầu đáng thương.

Thôi được, hắn không quen nhìn vẻ mặt ủy khuất này của nàng, cuối cùng thở dài, ôm nàng vào lòng, mình gặp phải nàng, đã lâu rồi, không làm nam nhân!

Thấy sur phụ bỏ qua cho mình như thế, Hoa Tiểu Nhã cuối cùng cũng thở phào.

Nàng đang sợ điều gì, chính nàng cũng không rõ nữa.

Có lẽ, là đang sợ có được rồi lại vụt mất chăng?

Cuối cùng nàng vẫn không dám tin ai.

Mấy ngày sau, Bạch Trì Hữu cùng Hoa Tiểu Nhã lại trở về Trì Gia Sơn, Vũ Phụng chờ như thế đã sớm lo lắng, thấy hai người bình an trở về, lúc này mới thở một hơi thật dài.

“Chủ nhân, tại sao người và Hoa Hoa đi lâu vậy mới về.” Vũ Phụng cuống quýt vỗ đôi cánh thật to vào hai người.

“Gặp phải chút chuyện.” Bạch Trì Hữu hỏi hột.

“Những con thực nhân điều kia ——”

“Đã xử lý xong rồi.” Bạch Trì Hữu thở dài.

Vũ Phụng giọng nói khàn khàn rốt cuộc cũng nói không nên lời, “Chủ nhân, người xử lý xong thực nhân điều ——”

Trời ạ, chủ nhân xử lý xong hết khắc tinh của người rồi? Quá lợi hại!

“Vậy, chủ nhân không sao chứ?” Vũ Phụng lại hỏi tiếp.

“Ày, Vũ Phụng, sur phụ xử lý thực nhân điều tại sao ngươi thật giống như không thể tin được thế? Sur phụ không sao hết, mấy ngày trước hơi suy yếu, bây giờ, những con thực nhân điều kia đã sớm toàn quân bị diệt rồi ——”

Vũ Phụng há cái mỏ thành hình chữ O, lòng kính ngưỡng với chủ nhân càng thêm cuộn cuộn như thác lũ, “Chủ nhân vậy mà có thể diệt khắc tinh của mình, còn là một đàn ——”

“Khắc tinh?” Hoa Tiểu Nhã nháy mắt mấy cái.

“Chính là, khắc tinh của Hồ Tộc đó ——”

“Vũ Phụng, người có phải rảnh rồi quá hay không?” Bạch Trì Hữu rút cục chặn cái mỏ đang lải nhải của Vũ Phụng lại.

Vũ Phụng đầu cái mỏ, “Chủ nhân không sao thì tốt rồi, Vũ Phụng đi nhỏ cỏ đây ——”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Mai Hoa Tiên Tử Lại Tới

Nói xong, vỗ cánh, bay đi!

Nhỏ cỏ? Hoa Tiểu Nhã ở phía sau khó hiểu thấp giọng nói.

Vũ Phụng thân thể cứng đờ, còn không phải là phá vỡ chuyện tốt của nàng và chủ nhân sao, người phạt ta nhỏ sạch cỏ trong Trì Gia Sơn này? Kết quả, mình nhỏ lâu như vậy vẫn không hết, nên biết Trì Gia Sơn này lớn đến thế nào chứ!

Nghĩ tới đây, Vũ Phụng càng thêm ai oán.

Hoa Tiểu Nhã dĩ nhiên không biết suy nghĩ của Vũ Phụng, lắc đầu, “Vũ Phụng thật là yêu lao động đó!”

Khóe môi Bạch Trì Hữu mang theo vài phần ý tứ hàm xúc không rõ, cười nói, “Nhờ nàng ban tặng.”

“Á?” Hoa Tiểu Nhã không giải thích được, đáng tiếc, đang lúc ấy thì, truyền âm phù bay tới.

Bạch Trì Hữu vung tay lên, đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của công chúa Hồ Tộc, Ngọc Nhi kia, “Sư thúc, sư phụ ta đột nhiên khí huyết không thuận, suy yếu đến không xong rồi ——”

Bạch Trì Hữu hí mắt, nhìn Mai Hoa tiên tử bên cạnh Ngọc Nhi, sắc mặt nàng trắng bệch, dường như có thể nhắm mắt bất cứ lúc nào.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Trì Hữu rút cuộc mở miệng hỏi thăm.

“Sư thúc, ta và sư phụ lập tức tới Trì Gia Sơn ngay, phụ vương ta nói, sư phụ người phải trở về nguyên hình người trong bảy ngày, nếu không, sẽ hồn bay phách tán.” Ngọc Nhi lo lắng nói ——

Nhìn chân trời đẹp đẽ phía sau, vậy là đang trên đường đi rồi.

Bạch Trì Hữu cuối cùng gật đầu, “Được.”

Hình ảnh lóe lên một cái rồi biến mất ——

Hoa Tiểu Nhã nhìn đáng vẻ thất thần của Bạch Trì Hữu, hơi im lặng.

Không phải chỉ là Mai Hoa tiên tử ư, nhìn thấy người ta hấn lại có vẻ mặt như vậy, chắc chắn có JQ (gian tình)!

Nhưng mà, nhìn căn phòng trong viện tử, nàng rốt cuộc có chút ngạc nhiên, không biết các nàng tới, có chỗ ngủ hay không đây?

Nàng bắt đầu ảo tưởng, có phải sư phụ sẽ cùng Mai Hoa tiên tử một giường, sau đó mình sẽ cùng tiểu hồ ly kia một giường hay không?

“Thêm trà.” Đôi mắt Bạch Trì Hữu có chút hứng thú không rõ, mang theo vài phần trong trẻo lạnh lùng.

Hoa Tiểu Nhã hậm hực đi đến phòng bếp đun nước, trong lòng có chút oán hận bất bình, đích thị là sư phụ biết cô Mai Hoa tiên tử kia sắp tới, cho nên mới giữ khoảng cách với mình, đây rõ ràng chính là tháo mai giết lừa*.

*Tháo mai giết lừa: như “qua cầu rút ván”, đạt được mục đích rồi bèn trở mặt ngay =v=

Chờ đã!

Hoa Tiểu Nhã nhếch môi, từ khi nào mình còn tự mắng mình là con lừa?

“Ừ ——” suy nghĩ xuất thần, bị bỏng nước sôi, Hoa Tiểu Nhã vội vàng nhúng tay vào nước lạnh, “Thật là xui xẻo.”

Nước này còn chưa đem ra, Bạch Ngọc Nhi đã đưa Mai Hoa tiên tử đến rồi ——

“Sư thúc.” Ngọc Nhi đỡ Mai Hoa tiên tử đi vào, chỉ thấy cô Mai Hoa tiên tử kia diễm lệ thanh nhã mang theo vài phần gầy yếu, thật là diễm đạm đáng yêu lại có phần nhu nhược.

Mai Hoa tiên tử mờ mắt nhìn thoáng qua Bạch Trì Hữu, “Trì Hữu, ta... ta không sao.”

Giọng nói yếu ớt, nhưng vẫn gượng cười.

Hoa Tiểu Nhã ở cửa phòng bếp nhìn, gần như siết chặt ẩm nước.

Bạch Trì Hữu nheo mắt lại, “Như vậy đã bao lâu rồi?”

“Bẩm sư thúc, từ sau lần sư thúc tới, sư phụ đã thành ra thế này rồi, phụ vương ta chữa trị cho người mấy ngày, hôm nay mới bảo ta đưa sư phụ đến đây tìm sư thúc thương lượng đối sách.” Ngọc Nhi vội vàng đáp.

Bạch Trì Hữu híp mắt, trong lòng có chút ngờ vực, chẳng lẽ, thực nhân điều này không phải là nàng thả ra?

Đứng lên, đỡ Mai Hoa tiên tử nằm xuống giường mềm ——

Hoa Tiểu Nhã gần như nghẹt thở, không ngờ, lần đầu tiên sư phụ để nữ nhân khác nằm trên giường mềm của mình!

Nghĩ tới đây, cũng không biết tại sao trong lòng đau xót vô cùng.

Hoa Tiểu Nhã bùng bình trà trở vào phòng bếp, dùng một tư thái rất rùa đen ở lý trong phòng bếp không chịu đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Hầu Tử Thối

“Châm trà.” Giọng nói Bạch Trì Hữu không lớn, chỉ vừa đủ cho Hoa Tiểu Nhã nghe thấy.

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã càng thêm tức giận, nhưng, mình vừa nghĩ lại, nàng là đồ nhi, người ta là sư phụ, cho nên, châm trà cũng đúng thôi!

Nghĩ tới đây, nàng cầm bình nước lên, sai bước đi ra.

Ngọc Nhi nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã, khóe miệng nhếch lên cười lạnh lùng, dù sao cũng chỉ là một nha đầu mà thôi.

Hoa Tiểu Nhã rót nước trà, buồn bực hờn dỗi cất tiếng nói, “Sư phụ, đồ nhi đi ra sau luyện công.”

Bạch Trì Hữu chỉ gật đầu, nhìn cũng không nhìn Hoa Tiểu Nhã lấy một cái, mà lại bắt mạch cho Mai Hoa tiên tử.

Hoa Tiểu Nhã trong lòng buồn bã, xoay người, tức giận bỏ đi ——

Sư phụ thật là, cái kiểu quan tâm này sao lại rõ ràng như vậy!

Hoa Tiểu Nhã càng nghĩ càng tức giận, trong khoảng thời gian ngắn, phát ra một ngọn lửa không rõ.

Ở sau núi chém lung tung một hồi xong, nàng lại ngoài ý muốn phát hiện một con tiểu mi hầu.

Tiểu mi hầu đứng trên tàng cây, đang gặm một quả táo, bộ dáng kia, vô cùng đáng yêu.

Hoa Tiểu Nhã nhìn một chút, kết giới lại đứng ở chỗ này, nàng nên đi ra ngoài một chút, hay yên lặng đứng đợi bên trong đây?

Đáng tiếc, nàng ở trong kết giới ngắm nhìn tiểu mi hầu, lúc này đang trên cái cây không biết tên ấy, tiểu mi hầu hiển nhiên cũng thấy nàng ——

Thấy dáng vẻ giận dữ vừa rồi kia của nàng, tiểu mi hầu nọ lại còn che cái bụng cười chế giễu nàng.

Điều này làm cho Hoa Tiểu Nhã hết sức im lặng!

Mình lại bị một con khi cười nhạo!

Nghĩ tới đây, nàng vươn tay, hướng về tiểu mi hầu trên cây làm một cái Ngự Hỏa Thuật, ngoài miệng mang theo vài phần trả thù, “Hừ, hầu tử thói chê cười bản cô nương, sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!”

Ai biết, hầu tử kia lại đột nhiên nhảy ra, đứng trên một cái cây khác tiếp tục cười nhạo Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã lại càng nổi giận.

Mình đánh không lại Bạch Trì Hữu cũng thôi đi, hôm nay thậm chí ngay cả một con khi ngang ngược cũng đánh không lại?

Nàng cũng không tin, con khi ngang ngược này sao có thể là Tôn Ngộ Không chuyển thế?!

Liên tiếp, nàng dùng khí lực toàn thân đánh ra, sau nhiều lần phóng ra Ngự Hỏa Thuật về phía tiểu mi hầu trên cây ——

Tiểu mi hầu vẫn tự do tự tại ăn táo trên tàng cây như trước, Hoa Tiểu Nhã lại mệt đến đầu đầy mồ hôi ——

“Hầu tử thói nhà ngươi, là Tôn Ngộ Không chuyển thế chắc?” Hoa Tiểu Nhã chống nạnh, thở hồng hộc, khoát tay áo, “Không đánh nữa không đánh nữa! Ngươi ăn táo gì đó, nào, hái cho tỳ tỳ một trái.”

Tiểu mi hầu kia hình như cũng nghe hiểu lời của Hoa Tiểu Nhã, liên tục xua tay, làm động tác không thể cho.

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Ngươi không cho, ta còn không thể tự hái sao?

Phi thân một cái, nàng nhảy lên đầu cành bên ngoài kết giới, tự hái lấy một quả táo vừa to vừa đỏ, xoa xoa, bắt đầu ăn.

Thấy nàng ăn thật, tiểu mi hầu bên cạnh hình như sợ ngây người, liên tục xua tay ——

“Tiểu hầu tử thói, ngươi có thể ăn tại sao ta lại không thể ăn? Hơn nữa, dù có độc, bị độc mà chết cũng không thể chỉ có mình ta!” Hoa Tiểu Nhã cắn một miếng, vừa ngọt vừa giòn, cực kỳ ngon, nàng không nhịn được mấy miếng đã ăn sạch trơn!

Ăn một quả táo to, nàng thỏa mãn reo lên, “Quả táo này sao lại ngon như vậy nhỉ?”

Tiểu mi hầu làm vẻ mặt gọi tới gọi lui, thỉnh thoảng lại nhìn lên bầu trời ——

Hoa Tiểu Nhã thấy nó luôn ngó chừng nhìn lên trời, cũng không khỏi ngẩn đầu, tò mò hỏi, “Sao thế?”

Tiểu mi hầu nhảy tới nhảy lui, chỉ chỉ lên trời, sau đó vừa dậm dậm ngực mình, vẻ mặt cuống quýt vô cùng ——

Hoa Tiểu Nhã nhếch khóe miệng, “Ngươi muốn nói sắp mưa?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Bị Sét Đánh

Con khi nhỏ vội vàng lắc đầu.

Hoa Tiểu Nhã suy nghĩ một chút lại hỏi, “Ý của ngươi là trời muốn đánh ngươi?”

Con khi nhỏ xua xua tay, chỉ chỉ Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã cuối cùng thở dài, “Ngươi không phải là muốn nói, trời muốn gọi sấm sét đánh ta chứ?”

Con khi nhỏ vừa gật đầu xong, chỉ nghe thấy, đột nhiên, ọ ọ ọ ọ, bầu trời vốn trong xanh kia xuất hiện một tia sét ——

Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã run lên, không thể nào, không phải thật sự muốn đánh mình chứ?

Đang nhìn tia sét đột nhiên xuất hiện kia, không phải là phương hướng của mình?

Hoa Tiểu Nhã run lên, vội vàng trước lúc sét đánh tới, nhanh chóng, bay khỏi ——

Được rồi, nàng thừa nhận, nàng quả thật có lúc rảnh rồi đã giết côn trùng! Nhưng, cả đời sau khi chết này nàng chưa từng làm chuyện gì thất đức mà!

Sao trời lại giáng sét?

Nhìn nhánh cây vừa rồi mình đứng đã bị sét đánh tới đen thui, Hoa Tiểu Nhã vừa hậm hực rút cổ lại ——

Con khi nhỏ bên cạnh đang đứng trên một nhánh cây khác, đột nhiên bật cười khanh khách ——

Hoa Tiểu Nhã liếc nó một cái ——

Cũng lạ! Tại sao con khi ngang ngược này lại biết sét sẽ bỏ trúng nàng?

Đang suy nghĩ, tia sét thứ hai lập tức bỏ tới ngay sau đó ——

Hoa Tiểu Nhã thất kinh, tiếp tục như vậy, mình không phải cũng thành cục than đen ư?

Đang suy nghĩ, nàng vội vàng muốn xông vào kết giới, làm sao ——

“Bình ——” kết giới thể nhưng không vào được!

Sư phụ à! Hoa Tiểu Nhã khóc không ra nước mắt, sẽ không chết cay đắng như vậy chứ?

Mất thấy tia sét thứ hai đánh xuống phía mình, Hoa Tiểu Nhã lắc mình một cái liên tục tránh thoát, nhất thời, nàng nổi giận, đỏ mặt tía tai!

“Ai không biết xấu hổ giữ chức vị Lôi Thần này thế? Không có chuyện gì bỏ người ta cho vui hả?” Hoa Tiểu Nhã chỉ lên trời lớn tiếng mắng.

Ai biết, lại một tia sét đánh xuống vừa vội vừa nhanh, đánh về phía Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã toát mồ hôi, biết thế vừa rồi nàng phải vượt mông ngựa mới đúng!

Lại lóe thân tránh thoát, nhưng vẫn bị tia sét nhanh chóng bỏ trúng ống tay áo ——

Nhìn ống tay áo đã cháy rụi, Hoa Tiểu Nhã cũng không còn kịp chửi má nó nữa, không thể làm gì khác hơn là một mực tránh đồng tránh tây.

Mà tiểu mi hầu đứng một bên ôm quả táo tiếp tục gặm, thuận tiện thỉnh thoảng nhìn vói về hả hê.

Thấy con khi đang có chút hả hê, ôm bụng cười to kia, trông mắt Hoa Tiểu Nhã chợt lóe lên, mất thấy sét sắp đánh xuống, nàng phi thân một cái, chạy về phía con khi nhỏ ——

Tiểu mi hầu dĩ nhiên hiểu được ý của nàng, cũng đột nhiên ném quả táo đi, tung người một cái nhảy sang thân cây khác ——

Nhìn nhánh cây vừa rồi mình dừng lại giờ đã đen sì, tiểu mi hầu vỗ ngực chưa định thần lại, nhất thời ai oán nhìn theo Hoa Tiểu Nhã ——

Hoa Tiểu Nhã le lưỡi, “Ai kêu người cười nhạo ta!”

Một tiếng vang thật lớn, trên trời đột nhiên lóe lên hai đạo sét rơi thẳng xuống ——

Hoa Tiểu Nhã vừa nhếch môi, “Sư phụ, cứu mạng ——”

Song, tiếng thét của nàng cũng không thể khiến Bạch Trì Hữu nghe được, nàng nhất thời ai oán ——

Bây giờ thì tốt rồi, mình không có chuyện gì đi tức giận với sư phụ làm gì chứ? Kết quả thì sao, lập tức bị sét đánh chết, sư phụ lại vẫn sống tốt! Ở trong ôm mỹ nhân hưởng phúc!

Đang suy nghĩ, lại hai đạo sấm sét vọt xuống ——

Hoa Tiểu Nhã không kịp tránh né, phía sau lưng và ống tay áo đều gặp họa. Trong khoảng thời gian ngắn, chặt vật vô cùng ——

Cảm giác đau nhói, sau lưng hơi nóng, Hoa Tiểu Nhã gần như rơi lệ, không thể nào, tiếp tục thế này, mình sẽ bị sét đánh chết thảm mất.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Đương nhiên là gọi sư phụ! Nhưng sư phụ không nghe thấy thì phải làm sao?

Chương tiếp theo:

“Nàng nhìn thấy sấm sét kia lại đánh tới lần nữa, ánh mắt chợt lóe, chạy trời không khỏi nắng ư?”

Song, lúc nàng cho là sẽ rất đau, đột nhiên có người kéo cánh tay nàng, ôm nàng vào lòng tránh đi ——

Mùi rượu nhàn nhạt, mang theo vài phần cảm giác làm cho người ta mê say, Hoa Tiểu Nhã chỉ cảm thấy, cái ôm này... thật tốt!

Quan trọng là, vừa cứu mạng mình!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bị Sét Đánh 2

Mà tiểu mi hầu đã trốn sau một cây đại thụ từ lâu, tránh bị nữ nhân giảo hoạt này làm liên lụy!

Đột nhiên, ánh sáng chợt lóe, Hoa Tiểu Nhã gần như đứng sát vào kết giới ——

Mắt thấy sấm sét sắp bỏ xuống, Hoa Tiểu Nhã nhanh chóng lóe lên ——

Sấm sét kia liền bỏ ngay xuống kết giới của Bạch Trì Hữu ——

...

“Trì Hữu, tìm được Mai Hoa tiên tử kế nhiệm chuyển thế chưa?” Giọng nói Mai Hoa tiên tử mang theo vài phần nhu nhược, nhìn Bạch Trì Hữu vẫn đứng quay lưng về phía mình, cuối cùng cũng cất tiếng hỏi.

Bạch Trì Hữu lắc đầu, “Chưa.”

Mai Hoa tiên tử gật đầu, “Có lẽ, đây là số mệnh rồi, Trì Hữu đừng lo lắng.”

Mắt Bạch Trì Hữu như lóe lên một tia sáng, lại thở dài, “Việc đã đồng ý với tỷ, ta đương nhiên sẽ làm đến cùng.”

Trong lòng mang theo vẻ phiền não, không biết tại sao, hắn nhìn thấy nàng ta, chỉ cần gặp là phiền não không thôi.

Mai Hoa tiên tử cúi đầu, “Trì Hữu, tại sao, Trì Hữu chỉ xa cách với mình ta?”

Trong lòng Bạch Trì Hữu ngẩn ra, thật ra thì hắn cũng rất tò mò, hắn và nàng ta, làm sao cũng không thể gần gũi như bình thường, hắn từng cho là nàng ta đã chết, trong lòng vẫn lo lắng, mà nàng ta đột nhiên sống lại, khiến hắn không biết làm sao, cả chút ít hoài niệm kia cũng biến mất hầu như không còn.

Có lẽ, có một số người, chỉ thích hợp để hoài niệm mà thôi.

“Ầm ầm ——” một tiếng vang thật lớn, Bạch Trì Hữu nhú mày, là ai? Là ai đang phá hỏng kết giới của mình? Nổ lớn như vậy, không giống chuyện nha đầu kia có thể làm được?

Vốn dĩ, hắn cố ý lãnh đạm với nàng một chút, là muốn xem xem có phải nàng không quan tâm hay không, song, nàng cũng hơi tức giận, trong lòng hắn còn rất vui vẻ, muốn tỏ ra lạnh lùng với nàng hơn.

Hôm nay cũng thật hay, nha đầu này không phải đi luyện pháp thuật sao, tại sao có thể khiến kết giới rung chuyển chứ?

...

Hoa Tiểu Nhã nghĩ mình tiêu rồi, để dự cho sấm sét bỏ xuống kết giới, chân nàng cũng bị thương! Bây giờ thì hay rồi, sấm sét này lập tức bỏ tới, có phải nàng chạy trời không khỏi nắng hay không?

Không được, nàng không thể chết được, nàng còn rất nhiều việc chưa làm xong, tỷ như, tỷ như sư phụ ——

Nàng nhìn thấy sấm sét kia lại đánh tới lần nữa, ánh mắt chợt lóe, chạy trời không khỏi nắng ư?

Song, lúc nàng cho là sẽ rất đau, đột nhiên có người kéo cánh tay nàng, ôm nàng vào lòng tránh đi ——

Mùi rượu nhàn nhạt, mang theo vài phần cảm giác làm cho người ta mê say, Hoa Tiểu Nhã chỉ cảm thấy, cái ôm này... thật tốt!

Quan trọng là, vừa cứu mạng mình!

Ngẩng đầu nhìn lên, một ánh mắt cương nghị mang theo vài phần thâm thúy, đang lạnh lùng ngó lên bầu trời ——

Ngực của hắn không êm ái bằng sư phụ, khiến người ta cảm thấy, có chút... lắc lư!

Hắn, uống rượu sao?

Hoa Tiểu Nhã khẽ nhủ thầm, nhìn về phía nam nhân này, ngũ quan anh tuấn, có một chút hơi thở của đàn ông, quan trọng nhất chính là, hắn lại mang một vẻ đẹp chán chường.

Chòm râu, cộng thêm ánh mắt hơi tiều tụy, cảm giác duy nhất đem đến cho người ta chính là mị lực.

“Lôi Thường, ngươi liệu chết liệu sống bỏ một tiểu nha đầu như vậy làm gì?” Không vui, giọng nói Hoa Trung Vĩ tỏ ra cộc mạnh.

Hả? Hắn đang chất vấn cái gì? Trên trời, thật có một Lôi Thần bỏ mình nữa sao?

“Hoa Trung Vĩ, chuyện không liên quan đến ngươi, tránh ra, trên người nha đầu này có yêu khí ——” Lôi Thường lạnh lùng cười một tiếng.

Hoa Tiểu Nhã run lên, vội vàng nói, “Đại ca, hắn nói dối, chỉ thuần túy là người thôi! Không phải là yêu đâu!”

Hoa Trung Vĩ nhíu mày, “Nàng vừa ăn quả yêu tộc, có cái gì đáng để ngạc nhiên? Chắc không phải Lôi Thường và nàng có thù oán gì chứ?”

Hoa Tiểu Nhã vừa ngước nhìn lên trời, lại chẳng nhìn thấy gì cả.

Cảm giác được sự đau đớn trên cơ thể, Hoa Tiểu Nhã thật sự sắp ngất đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Bị Sét Đánh 3

Lôi Thường hừ lạnh, cũng không từ mà biệt, “Đã có Hoa Thần Quân che chở, Bản thần tạm thời tha cho nàng vậy ——”

“Tha cho nàng? Vậy còn ngươi...” từng tiếng lạnh lùng, tà áo trắng càng làm nổi bật cảm giác tinh tế trên khuôn mặt mang nét thiên nhân của hắn.

Bạch Trì Hữu đi ra, nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã đang bối rối trong ngực Hoa Trung Vĩ, chân mày nhíu chặt, trên người lại tỏa ra luồng khí lạnh.

Hoa Tiểu Nhã không mở mắt nên không biết chuyện gì nhưng trong lòng có một chút ủy khuất và khó chịu.

Nhìn đáng vẻ giờ phút này của nàng, Bạch Trì Hữu cũng chẳng quan tâm đến chuyện khác nữa.

“Sao nào, chẳng lẽ Hồ vương còn muốn đánh nhau mới được hay sao?” Đôi mắt Lôi Thường mang theo vài phần khiêu khích.

Bạch Trì Hữu đột nhiên... lại cười như vậy, mặc dù chỉ là cười nhạt, nhưng mang theo nét hào hoa phong nhã, “Lôi Thường lấy việc công làm chuyện tư, ngươi nói, làm sao trừng phạt cho phải đây?”

“Ngươi muốn... ngươi muốn vận dụng tư hình?” Lôi Thường lóe mắt, có chút sợ hãi.

“Là ngươi khiêu khích người của ta trước, bây giờ còn nói ta vận dụng tư hình sao?” Nụ cười của Bạch Trì Hữu mang theo khí lạnh, khiến Hoa Tiểu Nhã ở trong ngực Hoa Trung Vĩ cũng hơi sợ hãi.

Vừa nhìn sang, Bạch Trì Hữu lại đột nhiên biến mất ở đó, hóa thành một làn khói trắng bay thẳng lên trời ——

“Người ——” Hoa Tiểu Nhã khoe môi hé ra, lại vô lực khép lại.

“Hắn đi tìm Lôi Thường đánh nhau, cô nương, cô không sao chứ?” Hoa Trung Vĩ kia vốn là vẻ mặt rất thích thú, nhưng lại hết sức nhu hòa.

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, “Đa tạ ơn cứu mạng của ngài.”

Hoa Trung Vĩ cười khẽ, “Dáng vẻ của cô nương thế này ta đây vừa thấy đã yêu, ta không ra tay giúp đỡ, dĩ nhiên không phải đạo rồi.”

Hoa Tiểu Nhã khoe miệng giật giật, dáng vẻ của mình hẳn vừa thấy đã yêu? Tại sao nàng không biết nhỉ?

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, âm thanh này vừa nghe đã biết chính là giọng Lôi Thường thô bạo ngông cuồng vừa nãy, chỉ chốc lát, Bạch Trì Hữu đã đứng một bên, trên người hắn, lại mang theo một loại sát ý lạnh lẽo.

“Đa tạ Hoa Thần Quân.” Bạch Trì Hữu hé mắt, điềm tĩnh đón lấy Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã thấy hắn muốn ôm mình, tức giận trong lòng càng sâu thêm, vẫn ôm cổ Hoa Trung Vĩ không chịu buông tay.

Hoa Trung Vĩ lúng túng nhìn thoáng qua Bạch Trì Hữu, lại nhìn Hoa Tiểu Nhã, lên tiếng đầy vẻ cung chiều, “Sao thế?”

“Ngài cứu ta một mạng, có thể ở lại để ta cảm tạ ngài cho chu đáo hay không? Người nói có phải không, sư phụ?” Nàng nói rất lễ phép như vậy đó. Nhưng, từ chút tà ác trong lòng, nàng hết lần này tới lần khác vẫn không phục.

Hoa Trung Vĩ: “...”

Ngẩng đầu nhìn Bạch Trì Hữu một cái, hồ ly này sắc mặt đã hơi đen rồi!

Bạch Trì Hữu nhếch môi, nha đầu này, rốt cuộc còn muốn làm gì đây? Đáng tiếc, hắn thật sự vô cùng cảm kích Hoa Trung Vĩ, nếu như y không cứu nha đầu này, hắn cũng thật sự không còn gặp được nàng nữa!

Nghĩ tới đây, Bạch Trì Hữu thở dài. Vết thương trên người nàng cũng không thể chậm trễ.

“Hoa Thần Quân cứ ở lại mấy ngày đi.” Giọng nói Bạch Trì Hữu nhàn nhạt.

Hoa Trung Vĩ lộ nét cười yếu ớt, “Đa tạ Hồ vương, tiểu đồ nhi này của ngài Bồn thần quân nhìn rất yêu thích.”

Hoa Tiểu Nhã cười một cái đáp lại Hoa Trung Vĩ, ý tứ rất rõ ràng, ngài cũng thật tinh mắt!

Bạch Trì Hữu nhếch khóe môi, vẫn ôm Hoa Tiểu Nhã vào lòng, ba người tiến vào kết giới ——

Hoa Tiểu Nhã ở trong ngực Bạch Trì Hữu, trong lòng mặc dù yên ổn, tuy nhiên hết lần này tới lần khác có chút không được tự nhiên, hơn nữa, vết thương kia của nàng càng ngày càng đau, nàng khẽ nhíu mày, trước sau vẫn không kêu được lên thành tiếng. Cuối cùng, đau đớn khiến nàng ngắt lịm

Nhìn nàng được Bạch Trì Hữu ôm trở về, Mai Hoa tiên tử cũng đang được Ngọc Nhi dìu đỡ bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Hoa Trung Vĩ

“Tiểu Nhã cô nương sao thế?” Mai Hoa tiên tử kia lộ vẻ yếu đuối và lo lắng.

“Không có chuyện gì, để ta chữa thương cho nàng ấy.” Giọng nói Bạch Trì Hữu trong trẻo lạnh lùng, ôm ghì Hoa Tiểu Nhã tiến vào trong nhà.

“Trì Hữu, ta giúp nhé, dù sao nàng cũng là nữ nhi.” Mai Hoa tiên tử chớp chớp mắt, chàng sẽ không bẽ nàng ta như vậy rồi chữa thương cho nàng ta luôn chứ?

“Không cần.” Bạch Trì Hữu cự tuyệt thẳng thừng.

“Nhưng, thanh danh của nàng ——”

“Thanh danh của nàng có ta chịu trách nhiệm.” Bạch Trì Hữu nói xong, sải bước đi vào.

Mai Hoa tiên tử sắc mặt tái nhợt đi vài phần, lộ vẻ ưu thương.

Hoa Trung Vĩ nhìn hai người một lát, buồn chán đi dạo quanh, thật ra, y có thể trợ giúp Hoa Tiểu Nhã, ngoài trùng hợp ra còn có nguyên nhân khác nữa.

Y vốn dĩ nhân ngày nghỉ của Thiên giới, đi tới nhân gian uống rượu, kết quả, trên đường trở về đã bắt gặp cảnh này.

Người nhỏ xinh ấy trốn tới trốn lui nhìn có chút chật vật, nhưng đôi mắt quật cường kia của nàng cùng khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến y dừng bước.

Ánh mắt kia và ánh mắt muội muội của y năm đó, giống nhau như đúc.

Nhớ năm đó, muội muội của y Hoa Trung Nguyệt cũng là một cô bé quật cường có hơi ngậy ngò, nàng lúc nào cũng thích theo sau ca ca là y, nhưng, sau đó, không biết tại sao, lại đột nhiên thay đổi thành một người khác, nàng luôn ngo ngắc sững sờ, có chuyện gì cũng không nói cho mình.

Đột nhiên có một ngày, nàng một đêm không về, ngày hôm sau trở lại, trên mặt lộ vẻ tiều tụy. Sau đó, không biết vì sao lại thần thần bí bí, kết quả, nàng đột nhiên trầm mình xuống Diệt Hồn Đài.

Là chuyện gì, khiến nàng chủ động tìm cái chết, là chuyện gì, khiến nàng đột nhiên nghĩ tới cái chết? Sao có thể... tuyệt vọng đến thế?

Vành mắt Hoa Trung Vĩ đột nhiên đỏ hồng, y là một ca ca không làm tròn bổn phận! Nếu không há lại có thể để muội muội của mình coi thường mạng sống của bản thân như vậy?

Hôm nay, tiểu cô nương này, trong cặp mắt kia mang theo vẻ quật cường thế nào, cái cảm giác này, thật giống với muội muội Tiểu Nguyệt năm đó.

Hoa Trung Vĩ thở dài, vì... muội muội của mình đã có kết cục như thế, không biết tại sao, y lại rất muốn trông chừng cô bé ấy ——

Là một sự gửi gắm trong lòng, hay là một lời nhắn nhủ với huynh trưởng thất trách là y?

Bạch Trì Hữu chạm vào gương mặt tái nhợt gầy yếu kia của Hoa Tiểu Nhã, nàng... nhất định rất đau phải không.

Thế nhưng đau đến ngất đi cũng chưa từng nói với mình một câu.

Ai, hành hạ nàng cũng là hành hạ mình mà!

“Nhã Nhã, vi sư chữa trị cho nàng.” Bạch Trì Hữu từ từ cởi y phục của nàng ra, sử dụng pháp thuật bắt đầu trị liệu trên người nàng ——

Trị liệu thuật rất lãng phí pháp thuật, nhưng hần một chút cũng không thể qua loa, vết thương này chữa trị chậm trễ nếu lan ra, nhất định sẽ chuyển biến xấu!

Nhắm mắt lại, tay của hắn lơ lửng giữa không trung, thuật pháp xuyên thấu qua, truyền lên những vết thương máu thịt mơ hồ của nàng ——

Cửa “kẹt” một tiếng bị mở ra, Mai Hoa tiên tử thấy cảnh đó, đôi mắt hí hí, tay bụng bỗng run lên, sau đó nàng đóng cửa lại, đứng bên cạnh nhìn Bạch Trì Hữu trị liệu cho Hoa Tiểu Nhã.

Sau một nén nhang, Bạch Trì Hữu rút cục thở ra một hơi, lúc nhìn thấy Mai Hoa tiên tử, con ngươi hẹp dài mang theo vài phần không kiên nhẫn, “Sao tỳ lại vào đây.”

Mai Hoa tiên tử bận rộn thấm ướt khăn bông, “Ta tới giúp Tiểu Nhã cô nương lau rửa một chút, nhìn nàng xem, đau tới chảy mồ hôi rồi kìa.” nói xong, nàng chăm chăm lau cho Hoa Tiểu Nhã.

Thấy nàng không có ý gì xấu, lúc này mới yên lặng, tùy ý để nàng lau người cho Nhã Nhã.

“Mau trị liệu sau lưng cho nàng đi.” Mai Hoa tiên tử đứng lên, vội vàng đi giặt khăn bông.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Mai Hoa Tiên Tử Chuyển Thế

Bạch Trì Hữu gật đầu, lật người nàng lại, trên người nàng chỉ mặc một chiếc yếm, lộ ra phần lưng đỏ ửng.

Mai Hoa tiên tử chỉ nhìn nàng một cái rồi đi, đột nhiên đánh rơi chậu nước xuống sàn, vẻ mặt mang theo vài phần vui mừng và chấn động.

Bạch Trì Hữu khẽ nhủ mảy, “Tỳ làm sao vậy?”

Mai Hoa tiên tử vội vàng lắc đầu, “Trì Hữu, nếu... nếu nàng là Mai Hoa tiên tử chuyển thế, Trì Hữu sẽ cứu nàng, hay cứu ta?”

Bạch Trì Hữu hé mắt, “Có ý gì?”

Mai Hoa tiên tử bước gần thêm một bước, nhìn ẩn kín hoa mai yêu nghiệt trên lưng Hoa Tiểu Nhã, “Nàng ——”

“Không thể nào.” Bạch Trì Hữu hiểu ý của cô ta, “Nếu nàng là Mai Hoa tiên tử, không lí nào lại không có pháp thuật.” Hơn nữa tư chất nàng học pháp thuật cũng chỉ bình thường mà thôi.

Mai Hoa tiên tử cười khổ một tiếng, “Ta hiểu ý Trì Hữu, trước mắt cứu nàng quan trọng hơn.” Nói xong, hốc mắt đỏ lên xoay người rời đi.

Bạch Trì Hữu hít một hơi, có vẻ lạnh nhạt.

Hoa Tiểu Nhã mơ mơ màng màng mở mắt ra, nghĩ đến cảm giác đau đớn trên người mình trước khi hôn mê, nàng khẽ nhủ thầm, cũng không dám nhìn xuống cánh tay.

“Nàng tỉnh rồi.” Bạch Trì Hữu nheo mắt, nhìn Hoa Tiểu Nhã bên cạnh.

Hoa Tiểu Nhã giờ mới phát hiện ra Bạch Trì Hữu đang ngồi tựa vào đầu giường nghỉ ngơi. Về mặt nàng hơi nhàn nhạt xa cách, “Sur phụ.”

Trong giọng nói xa cách lại mang cảm giác lãnh đạm.

Bạch Trì Hữu khẽ vuốt đầu nàng, một tay ôm nàng vào lòng, giọng nói bất đắc dĩ, “Sao vậy? Cô nhóc!”

“Ta không phải là cô nhóc.” Hoa Tiểu Nhã phản bác, rồi sau đó nghĩ đến thương thế trên người mình, kinh ngạc la lên, cúi đầu nhìn lại, không bị sao hết, cánh tay còn mịn màng hơn trước, nàng lại ngo ngoáy hai chân, trên đùi chẳng đau đớn chút nào, thở ra, không để gì khỏi nhanh đến vậy chứ?

“Vi sư y thuật cao siêu.” Bạch Trì Hữu hơi mỉm cười, đùa giỡn bờ môi Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã hít sâu một hơi, nàng vẫn cảm thấy tủi thân, ảm ức trong đáy lòng nàng đã chất chứa nhiều lắm rồi.

“Ta không phải món đồ chơi của người!” Món đồ chơi người gọi là tôi đâu! là đi.

Nhìn đôi mắt nàng hơi đỏ hồng, Bạch Trì Hữu ngăn người, “Sao vậy? Có phải nàng đang trách vi sư chậm trễ hay không?”

Hoa Tiểu Nhã thấy mũi cay cay, cũng không biết là trách hấn từ khi Mai Hoa tiên tử đó đến thì lãnh đạm với mình, hay là trách hấn không thể kịp thời xuất hiện cứu mình nên mới tủi thân. Trong lòng của nàng chỉ thấy oán giận.

Quay đầu đi chỗ khác, giọng nói Hoa Tiểu Nhã mang theo vài phần giận dữ, “Người là sur phụ, đồ nhi dĩ nhiên sao có thể trách người, có trách thì trách đồ nhi học nghệ không tinh thôi.” nói xong, nàng ngồi dậy mang giày, bước xuống đất.

Mạnh mẽ ôm nàng vào trong ngực, Bạch Trì Hữu hôn nhẹ lên môi nàng, “Tiểu nha đầu, nàng giận sao?”

“Không có.” giọng nói rầu rĩ, chỉ nói mình không giận.

Bạch Trì Hữu nheo chớp mũi nàng, tỉ mỉ cảm lên trán nàng. Giọng nói Bạch Trì Hữu có phần sùng nịnh, “Còn giận nữa, ta sẽ đuổi cô ân nhân cứu mạng của nàng đi.”

“Người dám!” Hoa Tiểu Nhã rớt cuộc cũng ngẩng đầu, “Người đó ở đâu?”

“Nhắc tới cũng kỳ lạ, không ai chiêu đãi hấn, nhưng hấn vẫn không đi, nàng nói xem có phải hấn có ý với nàng hay không?” Bạch Trì Hữu sờ cằm, làm bộ suy tư, “Là Nhã Nhã của ta quá mức mê người nhì.”

“Hừ.” Hoa Tiểu Nhã lên mặt, cuối cùng lại hơi ửng đỏ, liếc mắt, “Người tiếp đãi ân nhân của ta không chu đáo.”

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Mai Hoa Tiên Tử Chuyển Thế 2

“Ừm?” Bạch Trì Hữu nheo khuôn mặt tròn xoe của nàng, “Vậy chúng ta đi nói xin lỗi được không?”

“Được.” Hoa Tiểu Nhã vui vẻ gật đầu, đi giày vào, rửa mặt rồi cùng Bạch Trì Hữu đi ra.

Thấy hai người sóng vai bước ra ngoài, đôi mắt Hoa Trung Vĩ ánh lên vẻ hứng thú, còn sắc mặt Mai Hoa tiên tử luôn luôn trắng bệch. Về phần Ngọc Nhi, thật là vẻ mặt tức xì khói.

Đĩ nhiên, Mai Hoa tiên tử nhìn hai người đi ra từ một căn phòng, cô nam quả nữ ở chung một phòng, nàng ta có thể dễ chịu được sao? Quả thực như bị lãng tri vậy.

“Ta tên là Hoa Tiểu Nhã.” Hoa Tiểu Nhã đi lên trước, vươn tay muốn bắt tay, kết quả bị Bạch Trì Hữu ung dung thân nhiên kéo lại. Hoa Tiểu Nhã quỳnh lên, làm động tác ôm quyền.

Hoa Trung Vĩ gật đầu, mang theo vẻ mặt tươi cười cùng vẻ yêu chiều khó hiểu, “Ta tên là Hoa Trung Vĩ, xem ra, nàng cũng họ Hoa, chúng ta mấy trăm năm trước có thể cùng một nhà đó!”

“Có thể cùng một nhà với ân nhân, ta đây rất vui nha.” Hoa Tiểu Nhã gật đầu, lộ vẻ nghịch ngợm.

“Khụ khụ.” Bạch Trì Hữu ho nhẹ hai tiếng, sao hai người này gặp nhau mới ba câu mà đã biến thành người một nhà rồi? Vậy mình thì sao đây?

Hum, sư phụ ho cái gì? Hoa Tiểu Nhã không giải thích được, đột nhiên sực nhớ ra, “Ta và sư phụ ta tới nói xin lỗi, tiếp đãi ân nhân không chu đáo, xin ngài đừng trách nhé!”

“Nếu như không chê, ta gọi nàng là Tiểu Nhã, nàng gọi ta là Trung Vĩ hoặc là đại ca cũng được. Ta so với nàng lớn tuổi hơn không ít, làm đại ca của nàng chắc cũng dư sức.” Vẻ mặt Hoa Trung Vĩ cười như không cười, thoáng nhìn Bạch Trì Hữu.

Hoa Tiểu Nhã vội vàng gật đầu, “Được được, đại ca, vậy sau này, chúng ta xưng hô với nhau là huynh muội!”

Có ca ca chẳng phải rất tốt sao? Hơn nữa, vị đại ca này hình như còn rất lợi hại, không tệ không tệ, có núi dựa rồi.

“Sư thúc.” Ngọc Nhi rút cuộc không thể nhìn được nữa, “Sư thúc, trước kia sư phụ vì người mà chết, người nhất định phải cứu sư phụ đó! Hôm nay đã tìm được chuyển thể của Mai Hoa tiên tử kể nhiệm rồi, chẳng lẽ sư thúc cứ mặc cho sư phụ chết đi sao?”

Nói xong, Ngọc Nhi quỳ gối ở đó.

Mai Hoa tiên tử mặt trắng bệch, giọng nói tỏ ra chính nghĩa, “Ngọc Nhi, đừng vội nói bừa.”

Bạch Trì Hữu nhếch môi vẻ lạnh lẽo, “Người có ý gì?”

“Nếu nữ nhân này có thể cứu sư phụ con, xin sư thúc suy nghĩ lại ạ!” Ngọc Nhi tỏ rõ sự kiên quyết, không hề bối rối.

Đôi mắt Bạch Trì Hữu lộ ra tia nguy hiểm.

Hoa Tiểu Nhã mông lung, có ý gì nhỉ? Từ khi nào lại liên quan đến mình? Mình có thể cứu Mai Hoa tiên tử? Tại sao? Mình là chuyển thể của ai?

Kính ngạc nhìn Bạch Trì Hữu một cái, Hoa Tiểu Nhã yếu ớt hỏi, “Sư phụ, xảy ra chuyện gì?”

Không đợi Bạch Trì Hữu nói, Ngọc Nhi đã cướp lời, “Năm đó sư phụ ta cứu sư thúc, không tiếc lấy tính mạng chống đỡ, sau này sư thúc cũng nói, bất luận thế nào cũng sẽ cứu mạng sư phụ ta, hôm nay, người có thể cứu mạng sư phụ chính là cô, cô cũng biết điều một chút, giao nộp mạng đi.”

Vừa nói xong, tay Ngọc Nhi chỉ thẳng về phía Hoa Tiểu Nhã.

Trong nháy mắt, tay ả bị túm chặt lấy, con ngươi Bạch Trì Hữu lạnh lẽo như băng, “Ta nói rồi, không được động đến người của ta.” Nói xong, vung tay lên, Ngọc Nhi đã bị đẩy ngã trên mặt đất ——

“Ngọc Nhi ——” Mai Hoa tiên tử nước mắt lã chã, tỏ vẻ yếu đuối, “Mai nhi không cầu Trì Hữu cứu ta, mạng của ta vốn đề hèn, nhưng Ngọc Nhi nó tuổi còn nhỏ, kính xin Trì Hữu đừng làm tổn thương nó.”

Bạch Trì Hữu nhất thời phiền não cơ hồ muốn giết người.

Mà Hoa Trung Vĩ bên cạnh đột nhiên nói, “Các người nói, Tiểu Nhã là Mai Hoa tiên tử chuyển thể?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Lai Lịch 1

Đôi mắt Bạch Trì Hữu sáng ngời, “Hoa Trung Vĩ, có phải người có thể nhìn ra hay không? Mau cho Nhã Nhã xem một chút!”

Hoa Trung Vĩ gật đầu, vận dụng công pháp, khóa chặt Hoa Tiểu Nhã lại, gần giống với... công hiệu của kính chiếu yêu ——

Y nhìn một hồi lâu, nhíu mày, “Kì lạ!”

“Sao vậy?” Bạch Trì Hữu và Hoa Tiểu Nhã cùng kêu lên.

“Tiểu Nhã cô nương... so với người khác thì nhiều hơn một hồn một phách!”

“Cái gì?” Hoa Tiểu Nhã kinh ngạc hô lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Trì Hữu lại tò mò hỏi.

“Trên người nàng có một hồn một phách đúng là chuyển thể của Mai Hoa tiên tử, không sai, nhưng mà, ba hồn bảy vía còn lại thì không phải là Mai Hoa tiên tử, làm sao có thể có nhiều hồn phách như vậy được nhỉ?” Hoa Trung Vĩ nhỏ giọng nói đến đây, cơ hồ có chút không thể bình tĩnh được!

Y sống lâu như vậy, thật đúng là chưa từng thấy loại hình thể này!

Bạch Trì Hữu khẽ nhíu mày, nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã. Trước kia khi hắn vừa cứu nàng đã phát hiện, hồn phách của nàng tựa hồ bất hòa, có điều hắn cũng không để ý lắm, bởi vì trên người nàng cũng không phát hiện yêu khí.

“Chuyện đó... sư phụ, đại ca, ta muốn nói chuyện riêng với hai người một chút.” Hoa Tiểu Nhã thấy hai người cũng rất tò mò, rốt cuộc, không nhịn được muốn kể sự thật. Nàng cảm thấy tin tưởng sư phụ, sư phụ nhất định sẽ không vì mình là người xuyên không sống lại mà khinh thị mình.

Ba người cuối cùng đi ra một chỗ vắng, Hoa Tiểu Nhã mới lên tiếng, “Thật ra thì, ta không phải là Hoa Tiểu Nhã, ờm, không, ta là Hoa Tiểu Nhã. Ta ——” Nàng khó nhọc lắc đầu, “Ta chỉ là một người của tương lai, rất trùng hợp lại cùng tên với nàng. Vì một lần bị đồng bọn sát hại, sau khi chết ta nhập vào người Hoa Tiểu Nhã hơi ngốc nghếch này, trùng hợp là, tên của ta cũng là Hoa Tiểu Nhã, mà diện mạo của nàng cũng có tám phần tương tự như ta.”

Bạch Trì Hữu híp mắt không lên tiếng, chẳng trách, tên Lạc kia hắn không tìm được, thì ra là như thế!

Đột nhiên hắn có một cảm giác bất lực, thậm chí có một cảm giác hắn không có cách nào can thiệp vào quá khứ của nàng.

Còn Hoa Trung Vĩ rốt cuộc cũng hiểu rõ gật đầu, “Thì ra là như vậy, chẳng trách! Hiện giờ rốt cuộc ta đã hiểu rồi! Thật ra muội là một người có ngũ hành gần giống với Mai Hoa tiên tử, cho nên các đặc điểm của hai người đều phù hợp, có lẽ vì vậy nên muội mới có thể sống lại một lần nữa trên người nàng. Bây giờ muốn cứu nữ nhân vừa rồi, cũng không phải là không có khả năng. Lấy một hồn một phách trên người Tiểu Nhã ra, trái lại còn có thể an toàn hơn, tránh cho sau này bị phản phệ!”

Bạch Trì Hữu gật đầu, “Ý của huynh muốn nói, có thể rút một hồn một phách của nàng ra?”

“Có thể, hơn nữa, chuyện này đối với nàng mà nói, tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại.” Hoa Trung Vĩ gật đầu, nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã, “Cho nên mới nói, vừa rồi hai nữ nhân kia muốn giết muội cũng là cứu muội một mạng, trừ khi muội có một bệnh không tiện nói ra.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Sao mình lại phải cảm tạ hai nữ nhân kia thế này? Nhưng mà, tại sao cả hai nam nhân này đều không sợ chứ? Ít nhất cũng nên kinh ngạc một chút về xuất thân của mình mới phải? Thật là, chẳng có cảm giác thành tựu gì cả!

“Cũng tốt. Không biết rút hồn phách thế này có gây đau đớn gì không?” Bạch Trì Hữu vội vàng hỏi.

“Đau đớn sẽ có một chút, bởi vì hồn phách vừa bắt đầu quen với việc có thêm một hồn một phách, cho nên hiện giờ rút ra sẽ hơi đau đớn. Có điều, ta tin vào nghị lực của Tiểu Nhã, nhất định có thể vượt qua được.” Nhớ tới hôm đó nàng mình đầy thương tích vẫn có thể quật cường như vậy, Hoa Trung Vĩ tự nhiên hiểu được sự kiên cường của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Lai Lịch 2

Hoa Tiểu Nhã đen mặt, thật giống như nói mớ mình vậy, thật ra thì nàng rất sợ đau có biết hay không?

Bạch Trì Hữu cuối cùng cũng bắt đầu gật đầu, “Cũng tốt.”

Vậy thì, hắn có thể vạch rõ giới hạn với Mai Hoa tiên tử, hắn không nợ nàng ta nữa!

“Sư phụ, một khi sư thúc thật sự đồng ý để nữ nhân kia cứu người, chẳng phải là lộ rồi sao?” Ngọc Nhi hơi chột dạ nhìn về phía Mai Hoa tiên tử.

Khóe môi Mai Hoa tiên tử khẽ nhếch lên, lộ vẻ âm hiểm, “Người sợ cái gì, nàng chịu đem hồn phách dung hợp vào cơ thể ta, chẳng những ta không để lộ, mà còn có thể thật sự làm sống lại nguyên thân của ta, hơn nữa, mai hoa nội công của ta cũng có thể tiến thêm một bậc.”

“Có thật không?” Trên mặt Ngọc Nhi rớt cuộc lộ ra nụ cười sung sướng, “Vậy thì tốt rồi, vậy sư phụ có thể quang minh chính đại sử dụng phép thuật rồi!”

“Im miệng.” Mai Hoa tiên tử nhìn chung quanh một vòng, về mặt lộ nét cao ngạo mà không vui, nàng ta chính là muốn ép Bạch Tri Hữu rút hồn phách của ả đàn bà kia cho mình sử dụng. Như vậy phép thuật tiến một bậc chưa nói, còn có thể diệt trừ người đàn bà kia, thật là... nhất cử lưỡng tiện mà!

Sáng sớm hôm sau, phía sau ngọn núi, một quan tài thủy tinh vẫn nằm ở đó.

Đám người Bạch Tri Hữu đứng trước quan tài, trong quan tài là nguyên thân của Mai Hoa tiên tử, làn da trong suốt có hơi ánh lên, còn cả một mái tóc dài trắng xóa, càng thêm yêu nghiệt.

Mai Hoa tiên tử nằm trên nắp quan tài, đang chờ dung hợp với nguyên thân.

Bạch Tri Hữu nhờ Hoa Trung Vĩ hỗ trợ, lấy ra một hồn một phách trên người Hoa Tiểu Nhã, sau đó, hắn sẽ đưa vào cơ thể Mai Hoa tiên tử, nhờ đó cứu sống Mai Hoa tiên tử.

Cả quá trình cũng không có gì quá mức phức tạp, chỉ là không ai biết kết quả sau đó sẽ ra sao.

Hoa Tiểu Nhã nhắm hai mắt, nằm trên giường mềm, nàng chỉ cảm thấy từng tĩnh mạch, từng mạch máu đều đập cực kỳ nhanh.

Mà cảm giác rút ra lại rất nặng, khiến cho nàng không tự chủ được cau mày lại.

Cổ nén tiếng kêu đau đớn muốn bật thốt ra, Hoa Tiểu Nhã chỉ dần dần đỏ mồm hôi trên trán.

“Không phải huynh nói, nàng sẽ không đau lắm sao?” Bạch Tri Hữu nhìn có chút đau lòng.

Hoa Trung Vĩ bất đắc dĩ, “Hồn phách hai người dung hợp trong thời gian quá dài, nàng sẽ càng đau hơn, bây giờ có lẽ khá hơn chút rồi.”

“Nhã Nhã, ráng lên, xong ngay đây.” Bạch Tri Hữu vuốt ve gương mặt Hoa Tiểu Nhã, giọng nói lộ vẻ ân cần.

Rốt cuộc, Hoa Trung Vĩ cũng lấy ra được một hồn một phách, Bạch Tri Hữu cũng vận công, đánh một hồn một phách này vào trong cơ thể Mai Hoa tiên tử ——

Mới vừa vào, một hồn một phách đã biến mất ngay ——

Sau đó, dần dần, Mai Hoa tiên tử trên nắp quan tài dần dần biến mất, còn gương mặt Mai Hoa tiên tử trong quan tài thủy tinh ngày càng hồng nhuận rạng rỡ hơn.

“Sao ta cảm giác chuyện này rất quý quái nhỉ?” Hoa Trung Vĩ nhíu mày, hiện giờ nhìn nàng ta nuốt vào một hồn một phách giống như bị nàng ta ăn hết vậy, đây là thứ tà công gì chứ!

Bạch Tri Hữu cũng khẽ nhíu mày.

Mai Hoa tiên tử tỉnh lại trước, đôi mắt xinh đẹp của nàng mở ra, có một cảm giác như mỹ nhân ngủ say.

Thân thể bây giờ của nàng ta còn xinh đẹp hơn trước kia nhiều, xinh đẹp không ai sánh nổi.

Hoa Trung Vĩ ngây người mất ba giây mới lấy lại tinh thần ——

Bạch Tri Hữu đến nhìn cũng không nhìn Mai Hoa tiên tử, mà đang vận công cho Hoa Tiểu Nhã bên cạnh.

“Chàng đừng phí sức, nàng ấy đã bị ta nuốt hồn phách vào, đã mất mạng rồi.” Mai Hoa tiên tử nhu nhược có chút đắc ý.

Mắt Bạch Tri Hữu híp lại, mang theo lãnh ý nhìn về phía Mai Hoa tiên tử.

“Sư phụ.” Một giọng nói yếu ớt làm hai nam nhân vui mừng, hai nữ nhân cùng ngây dại ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Mai Hoa Tiên Tử Bỏ Đi

Đặc biệt là Mai Hoa tiên tử, hận ý cùng về kinh ngạc không tin biểu hiện rõ ràng đến thế.

Hoa Tiểu Nhã ho nhẹ một tiếng, di chứng khiến nàng hơi suy yếu, nhưng cũng không việc gì. Nàng ngược mắt thoáng nhìn Bạch Trì Hữu, nhẹ nhàng cười cười, “Úm... sư phụ, ta đói bụng.”

Bạch Trì Hữu: “...”

Lúc này, câu nói đầu tiên khi nha đầu này tỉnh lại chính là đói bụng, thật là ——

“Vi sư đưa nàng về, cho nàng ăn chút cháo.” Bạch Trì Hữu cúi xuống bế nàng lên, giọng nói lộ rõ vẻ yêu chiều.

Hoa Tiểu Nhã gật đầu, nàng quả thật đói bụng, còn vô cùng đói, nàng vẫn không biết tại sao lại đói như vậy.

Nhìn bóng lưng hai nam một nữ, trong mắt Mai Hoa tiên tử lóe ra một tia hận ý.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Ngọc Nhi thấy nàng ta như vậy, e dè cẩn thận dò hỏi.

Mai Hoa tiên tử xua xua tay, “Không sao hết, vi sư bây giờ rất khỏe, công pháp cao hơn trước kia! Chỉ có điều, người đàn bà kia, tại sao vẫn còn sống?” Nàng ta thật trăm mối vẫn không có cách giải!

Vốn là một cách rất tốt lại bị phá hủy như thế.

Không cam lòng!

Nhìn Hoa Tiểu Nhã ăn liền ba chén cơm, Hoa Trung Vĩ không bình tĩnh cho lắm, “Sư phụ muội có phải thường xuyên bỏ đói muội hay không?”

Ánh mắt Bạch Trì Hữu lạnh lẽo quét qua Hoa Trung Vĩ.

Hoa Tiểu Nhã dừng đũa một lát, “Cũng không phải vậy, không biết tại sao muội vừa tỉnh lại bụng liền thấy đói như vậy.”

“Sư phụ, người từ từ thôi.” Ngọc Nhi đỡ Mai Hoa tiên tử ra. Mai Hoa tiên tử một thân quần áo lụa mỏng làm cho làn da vốn trắng trẻo nõn nà của nàng càng thêm trong suốt, cả người thoát nhìn như một viên trân châu chói mắt.

Bạch Trì Hữu lạnh nhạt liếc nhìn Ngọc Nhi và Mai Hoa tiên tử, “Tỷ đã không còn gì đáng ngại, nên trở về đi thôi.” Hắn không thích nữ nhân ép buộc hắn, giờ thì tốt rồi, ân tình đã trả gấp đôi.

Mai Hoa tiên tử khẽ nhếch môi, không biết nói gì, lại vô lực mím môi lại.

“Sư thúc? Thúc đây là muốn đuổi sư phụ đi ư?” Ngọc Nhi vội vàng nói.

Bạch Trì Hữu liếc xéo Ngọc Nhi một cái, “Trì Gia Sơn không có chỗ ở cho hai vị, nói vậy hai người cũng rõ, Mai nhi, ta nghĩ ta đã coi tỷ là bằng hữu, không thể vượt qua cũng không muốn hủy diệt.”

Nét mặt Mai Hoa tiên tử cứng đờ, dĩ nhiên hiểu được ý của Bạch Trì Hữu, gật đầu, “Mai nhi sẽ đi ngay.”

Nói xong, kéo Ngọc Nhi xoay người rời đi.

“Sư phụ, người thật sự cam tâm sao?” Ngọc Nhi tức tối đá chân.

Khóe môi Mai Hoa tiên tử nhếch lên thành một nụ cười, “Cam tâm? Hừ, cuộc sống của ta, không có hai chữ này.”

Nhìn hai người rời đi, Hoa Trung Vĩ cười nhạt, “Bạch huynh, hình như huynh đã làm một vị thiếu nữ xinh đẹp đau lòng rồi!”

“Huynh không đành lòng thì có thể đi.” Bạch Trì Hữu giữ về lãnh đạm.

Hoa Trung Vĩ sờ sờ mũi, “Thật giống như ta không được hoan nghênh nữa nhỉ?”

Hoa Tiểu Nhã bò dậy từ trong chén, “Đại ca, huynh yên tâm, muội hoan nghênh huynh ——”

“Mau ăn đi.” Bạch Trì Hữu vuốt vuốt mái tóc nàng ——

Kể từ lần đó về sau, thật đáng buồn là Hoa Tiểu Nhã đã biến thành một kẻ ăn hàng.

Có điều, bởi vì chỗ ở có hạn, buổi tối, Hoa Trung Vĩ vẫn thật sự phải rời đi ——

“Đứng rồi sư phụ, hôm đó tại sao Lôi Thần lại bỏ vào ta nha?” Hoa Tiểu Nhã nằm trên giường đột nhiên hỏi. Bởi vì mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện liên tiếp, nàng vẫn chưa kịp hỏi.

“Lôi Thường có chút đụng chạm với sư phụ, chắc là muốn báo thù thôi.” Bạch Trì Hữu thở dài, cũng tự trách mình không thể bảo vệ được nàng.

Hoa Tiểu Nhã cười như không cười, gật đầu, “Thì ra ta bị thương là vì sư phụ nha!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Gả Cho Hấn

Bạch Trì Hữu bất đắc dĩ cười một tiếng, “Nàng muốn nói gì? Không lẽ bảo vì sư phụ chịu trách nhiệm? Nếu thế vì sư phụ vô cùng vui lòng đồng ý.”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Khinh bỉ hấn, thú vị đến buồn nôn.

“Sư phụ làm gì y rồi?” Hoa Tiểu Nhã tò mò hỏi.

“Hừm, chỉ phé đi của y mấy trăm năm công lực mà thôi.” Bạch Trì Hữu nói nhẹ như mây gió.

Hoa Tiểu Nhã lại có chút không tin, sư phụ phúc hắc của mình lại dễ dàng bỏ qua cho người ta như vậy sao?

Nhưng mà, nếu như Hoa Tiểu Nhã biết, bản thân Lôi Thường kia cũng chỉ có mấy trăm năm công lực thì ——>_

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 108: Thiên Sư Sắp Thành Thân

“Thực nhân điều lần trước ——” Bạch Trì Hữu híp mắt, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

“Ngươi... a, ha ha, ngươi nói chuyện đó á?” Tịch lão cười ha hả, “Ngày đó đúng lúc ta không ở nhà, tới chỗ tửu quý kia uống rượu!”

Được rồi, lão nói dối, chẳng qua là lão biết hai người sẽ gặp trắc trở mới có thể làm sâu sắc tình cảm thêm một chút, hấn ấy à, phá hỏng hết cả! Cho nên, lão mới không thèm đi.

Bạch Trì Hữu hít vào một hơi, dĩ nhiên nhìn ra lão đang nói dối, nhưng cũng không vạch trần lão, “Vậy bây giờ, lão xem cho ta một chút, tương lai của ta và Nhã Nhã ——”

“Tương... tương lai?”, khoe miệng Tịch lão co lại, “Ngươi muốn xem kết thúc sao?” Chột dạ, lão có chút chột dạ.

Vốn dĩ, nữ oa đây hoa đào trần lan, lão rất tò mò, nhưng sau đó mới biết được đây là món nợ kiếp trước kiếp này, hôm nay, hai người vẫn còn trắc trở nữa, để hai người họ xem đoạn giữa, hai người họ thế nào cũng có nỗi lo sinh mệnh.

“Cũng tốt, cứ xem kết cục xem sao.” Bạch Trì Hữu thở dài, hấn biết, âm thầm nhìn lên kết cục thế cũng không phải chuyện gì tốt đẹp.

Tịch lão thờ phào nhẹ nhõm, vung tay lên, chỉ thấy trên một mảnh vải màu trắng là cảnh tượng hai người ôm nhau.

Muốn nhìn rõ ràng thêm một chút, cảnh tượng đã không còn.

“Thế này... quá ngắn phải không?” Hoa Tiểu Nhã run run khoe miệng.

“Nha đầu, nhìn thế này là nghịch thiên á, ta cũng không còn cách nào khác, tóm lại hai người các ngươi sẽ ở bên nhau.” Tịch lão âm thầm lau mồ hôi, kết cục lão cũng không biết, lão chỉ tùy tiện lấy một hình ảnh cho họ nhìn, làm vậy cũng để an ủi hai người cho phải.

Bạch Trì Hữu viên mãn gật đầu, “Thế này cũng không khác là bao!”

Kéo Hoa Tiểu Nhã nghênh ngang rời đi ——

“Sư phụ, sao người lại cho bọn họ nhìn hình ảnh giả?” Đồ đệ của Tịch lão yếu ớt hỏi.

“Người biết cái gì chứ! Ai, trí nhớ của Bạch Trì Hữu từng bị phong ấn một lần, mà người phong ấn hắn là một nữ tiên, nữ tiên kia và hắn từng có một đêm xuân —— phi phi, làm sao ta lại đi nói cho người những chuyện này cơ chứ.” Tịch lão hừ một tiếng, xoay người bỏ đi.

Tiết lộ thiên cơ, sẽ bị trời phạt.

Ngoài cửa Mai Hoa tiên tử nhếch môi, nàng ta vừa định tới hỏi nhân duyên của mình, không ngờ lại nghe được như vậy, tinh thần phút chốc hưng phấn hẳn lên.

Nếu như Bạch Trì Hữu biết, trước kia còn có một nữ nhân lên giường cùng hắn, không biết sẽ như thế nào đây?

Dù sao, nàng ta không chiếm được, nàng ta cũng sẽ không để người khác có được!

...

“Bây giờ, nàng đồng ý lấy ta rồi chứ?” Bạch Trì Hữu nắm tay Hoa Tiểu Nhã, chớp chớp mắt.

Hoa Tiểu Nhã: ...

Được rồi, nếu là số mệnh, gả thì gả chứ sao, nàng hiển nhiên có thể tin tưởng một lần.

“Ta có một thỉnh cầu, mời mẫu thân của ta tới Trì Gia Sơn.” Dù sao, nàng và Hoa Tam Nương cũng sống với nhau rất lâu, hôm nay, nếu muốn thành thân, sẽ phải làm cho mẫu thân thật là vui vẻ chứ!

“Còn yêu cầu nào khác nữa không.” Bạch Trì Hữu đặt nàng dưới thân mình, giọng nói hơi dịu dàng.

Dưới cây mai, Hoa Tiểu Nhã mặt đã đỏ hồng cả lên, nhìn Bạch Trì Hữu ôn nhu, nàng lắc đầu ——

Toàn bộ đại lục đều nhận được tin tức, đó chính là, Thiên sư sắp thành thân!

Mà người đi từ kinh ngạc tới vui sướng chính là Hoa Tam Nương! Con gái của mình sắp bay lên trời, sao bà không vui cho được!

“Lục Y, Thiên sư muốn mời chúng ta tới Trì Gia Sơn!” Nghĩ tới đây, bà thật hưng phấn nha!

“Đúng vậy ạ, phu nhân, tiểu thư lại gả cho Thiên sư, vậy việc làm ăn của tửu lâu chúng ta nhất định sẽ kiếm bội tiền!” Lục Y cũng vui mừng thay cho tiểu thư nhà mình.

“Á, cô nương, người là?” Hoa Tam Nương nhìn cô gái vừa bước vào, kinh ngạc hỏi.

Cô gái lạnh lùng cười một tiếng, trong nhà hàn quang chọi lóe, máu chảy thành sông ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Bạch Trì Hữu Bỏ Đi

“Nhã Nhã, lễ phục này, nàng thích không.” Bạch Trì Hữu hôn nhẹ lên trán nàng, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng lộ vẻ cưng chiều.

Hoa Tiểu Nhã nhận lấy lễ phục vừa nhìn đã đỏ mặt lên, lễ phục này là hồng bạch tương giao, ống tay áo và cổ áo là lông tơ màu trắng, thoát nhìn giống như lông hồ ly, nhìn xong, trong đầu nàng ẩn hiện ba chữ —— hồ ly tinh.

Được rồi, nàng cũng không phải là cố ý liên tưởng, nhưng khi nhìn lông tơ trắng trên lễ phục này, nàng liền nghĩ đến lông hồ ly, sau đó, nàng nghĩ tới Bạch Trì Hữu là nam hồ ly, không biết tại sao lại nghĩ đến mình là hồ ly tinh.

Khụ khụ, ho nhẹ một tiếng, “Người thấy đẹp là được.”

Tại sao trong lòng lại là một cảm giác suy tính thiệt hơn nhỉ? Còn mơ hồ có chút bất an?!

“Có phải có tâm sự hay không?” Bạch Tri Hữu sờ sờ trán nàng, nhẹ giọng hỏi.

Hắn cũng từng cho là mình vĩnh viễn sẽ không thành thân, trong lòng hắn cũng sẽ không có chỗ cho bất kỳ nữ nhân nào, nhưng, hôm nay ——

Hắn lại đang sợ, sợ nàng lùi bước, từ khi nào, hắn, đã không còn là Thiên sư cao cao tại thượng kia nữa rồi?!

Hoa Tiểu Nhã ra vẻ cười thoải mái, “Không có chuyện gì, sư phụ.”

“Còn gọi là sư phụ?” Bạch Tri Hữu vuốt vuốt mái tóc của nàng, “Nàng nên gọi ta là phu quân, hoặc là... Tri Hữu.”

Vốn dĩ trong lòng buồn phiền không rõ lý do, khi nghe thấy lời nói của Bạch Tri Hữu, càng thêm buồn bực.

Đó là cách Mai Hoa tiên tử vẫn gọi sao? Không vui chút nào, thành thân rồi sẽ phải gọi như vậy sao?

“Ta đi ra sân hóng mát một chút.” Hoa Tiểu Nhã đi ra ngoài ——

Bạch Tri Hữu nhìn bóng lưng nàng, lại lặng cả người, không ổn rồi, nha đầu này đang giận?!

Bạch Tri Hữu không giỏi tìm tòi và lý giải tâm tư của người khác, lần đầu tiên cảm giác, có chút vô lực, lòng nữ nhân, như kim dưới đáy biển vậy!

Nhìn giường mềm trong sân, Hoa Tiểu Nhã lại càng tức giận!

Nghĩ tới ngày đó cô Mai Hoa tiên tử kia cũng từng nằm ở nơi này, nàng rất bực mình!

Nàng cũng không biết tại sao tự nhiên lại gây chuyện như thế, nhưng con tức này lại xông thẳng lên đầu, làm cho nàng không khống chế được.

Thế này giống như hiện tượng kỳ sinh lý như người ta nói sao!

Miệng hừ một tiếng, Hoa Tiểu Nhã uống một hớp trà lạnh.

Trên mặt Bạch Tri Hữu khôi phục vẻ trong trẻo lạnh lùng lại thêm một tầng sương lạnh, “Nhã Nhã, vì sư có việc, phải đi ra ngoài một lúc, chờ ta trở lại.”

Không đợi Hoa Tiểu Nhã trả lời, Bạch Tri Hữu cũng đã lác mình biến mất!

Môi của nàng lại vô lực khép lại, cuối cùng mình là gì chứ? Chuyện gì cũng không được lên tiếng.

Nàng gõ vào bàn đá, đáng vẻ buồn bực không thôi.

Nhìn xung quanh trống trải, nàng cúi thấp đầu xuống, gần đây, Bạch Tri Hữu cũng không thúc giục mình luyện tập Trường Sinh Thiên, nàng chỉ mỗi ngày kiên trì không ngừng rèn luyện chút pháp thuật, hi vọng có ngày có thể tự vệ.

Nàng ở một mình thấy vô vị lắm sao, ngay cả lão Quy cùng Vũ Phụng cũng đều không có ở đây, nàng nhàm chán sắp mọc meo đến nơi rồi.

Vậy mà, ba ngày trôi qua, nàng vẫn chỉ có một mình.

Nàng nghĩ, thì ra hẳn để mình tự sinh tự diệt hay sao.

Nhàm chán đứng ở sau núi, sau khi Hoa Tiểu Nhã cảm thán N lần, cuối cùng đưa ra quyết định.

Xuống núi thăm mẹ ruột của mình một lát, nhân tiện ở nhà đợi một thời gian ngắn! Nếu không, không chừng nàng có thể buồn bực đến phát bệnh mất.

Thời đại không có điện, không có truyền thông hay máy tính, thui thui một mình ở trong núi, có ai ở lại được sao?! Thường ngày còn có Bạch Tri Hữu có thể nói vài câu, mặc dù hắn không phải là quá phức tạp nhưng cũng hơi làm người ta khó chịu! Điểm này cũng thú vị đấy chứ, có thể khiến nàng bớt buồn bực.

Quyết định xuống núi xong, nàng một mình lên phi kiếm đi xuống chân núi ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Trước Có Sói, Sau Có Hồ

Hoa Tiểu Nhã bối vì không nhớ rõ đường lối cho nên bất ngờ lạc đường giữa một nơi sơn dã.

Nơi sơn dã, vẫn khắp nơi là hoa mai như trước. Nhìn Hoa Tiểu Nhã có chút nhút nhát.

Hoa mai ở đại lục này có phải sẽ gây họa hay không?

Nhưng mà, Bạch Trì Hữu không có bỏ quy định bảo vệ hoa mai này, người dân cũng rất tự nhiên bảo vệ hoa mai.

Đáp xuống bên bờ một con sông nhỏ, Hoa Tiểu Nhã uống một hớp nước suối. Tốc độ phi hành của nàng không phải là quá nhanh, cộng thêm lạc đường, đã gắng co hồi lâu. Sờ sờ cái bụng đã hơi xẹp lép, nàng lại buồn rầu!

Biết vậy đã mang theo chút thức ăn bên người rồi.

Nhìn bốn phía trống trải, nàng đột nhiên quay đầu nhìn về cá trong sông, cười đến có chút âm hiểm.

Nướng cá thì sao nhỉ?

Cái ý nghĩ này mới vừa lóe lên, bốn phía lại là một trận gió thổi.

Hoa Tiểu Nhã toàn thân đều đề cao cảnh giác, “Không phải lại sắp có Mai Hoa yêu tới đó chứ?”

Quả nhiên, bão cát qua đi, sáu nữ nhân đáng người yêu điệu, mặc bộ đồ che đi những chỗ quan trọng bỗng nhiên xuất hiện.

Hoa Tiểu Nhã vả vả miệng mình, quả nhiên, mò quạ đen mà!

Nhưng có phải là sự thật hay không?

Hoa Tiểu Nhã từ từ lùi về sau một bước, lạnh lùng nhìn sáu nữ nhân, giọng nói mang theo vài phần trong trẻo lạnh lùng cùng sạch sẽ, “Trong Mai Hoa yêu không có nam sao? Tại sao lần nào cũng phái nữ nhân, chẳng lẽ không biết tỷ đây thích nam nhân sao?”

Sẽ không phải tất cả những thứ Mai Hoa yêu này đều là đồng tính luyến ái chứ?

Sáu nữ nhân cười rộ lên như chuông bạc, “Chúng ta là tiên, cũng không phải là yêu.”

“Chúng ta thích nữ nhân hơn ——”

...

Hoa Tiểu Nhã khoe miệng giật giật, lấy ra chùy thủ Bạch Trì Hữu tặng cho mình, mặc dù hơi ngắn, nhưng cũng là vũ khí duy nhất của nàng.

Bạch Trì Hữu chưa cho nàng vũ khí, cũng là không muốn hơi một tí nàng lại tự ý bỏ đi.

Để nàng lại trong Trì Gia Sơn, cũng không ngờ nha đầu này sẽ chạy mất!

Dĩ nhiên, tất cả mọi việc, người tính không bằng trời tính!

Mặc dù cách lần trước chưa lâu nhưng giờ phút này bên cạnh chỉ có bản thân nàng, không có Đông Lạc vươngong tay, nàng dĩ nhiên vẫn có thể ứng phó một lúc.

Đúng, bạn không nghe lầm, chỉ là ứng phó một lúc, chứ không phải hoàn toàn ứng phó!

Nhưng, nơi này trước không đến thôn sau không đến điểm, ứng phó một lúc thì ích gì?

Hoa Tiểu Nhã: Vậy cũng không thể không ứng phó nha!

Cho nên, Hoa Tiểu Nhã đầu tiên là thiết lập một vòng phòng hộ, sau đó đang lúc nàng muốn dùng Ngự Hỏa Thuật đối phó những thứ Hoa Yêu này, vừa lúc một tiếng cười rất khó nghe truyền tới.

Hoa Tiểu Nhã ngẩng đầu, không khỏi hiện lên mấy vạch đen.

“Ôi, hồ ly thối, sao ngươi lại tới đây?!”

Dựa nghiêng trên nhánh cây, chính là Hình Hòa xinh đẹp kêu gọi kia.

Được rồi, trước có sói, sau có hổ, nàng đúng là rất rất xui xẻo.

Xui xẻo đến mức nàng cũng bật cười, “Ấy da, ngươi đường đường là Yêu Vương, không phải muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ, hay là, những thứ Hoa Yêu này là ngươi phái tới? À, đúng, các nàng cũng là yêu, mà ngươi lại là Yêu Vương, quả thật là, há há, đối phó với một mình ta thế này,

ngươi không cảm thấy đáng xấu hổ sao!”

Hình Hòa vẫn cười xinh đẹp, tiếng nói có phần dễ nghe, “Nhã nhi thật là... đáng yêu khiến bản tọa muốn cắn một miếng.”

Giọng nói dường như mang theo ma lực triền miên mập mờ, khiến Hoa Tiểu Nhã không nhịn được hơi run run. Tà ác!

Mấy Mai Hoa Yêu vừa thấy là Yêu Vương yêu tộc Hình Hòa, đều hơi phát run, hơn nữa nhìn dáng vẻ Yêu vương và cô gái này còn rất thân quen nữa! Nhìn nhau một hồi, không biết có nên tiếp tục hay không.

Cuối cùng, mấy Mai Hoa Yêu cũng nhanh chóng bỏ đi ——

Sói đi, vẫn còn hổ.

Hoa Tiểu Nhã thở ra một hơi, đồng thời híp mắt nhìn về phía Hình Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Mùi Vị Giết Heo

“Hò ly thối, tới phiên ngươi.” Hoa Tiểu Nhã làm ra tư thế muốn đánh nhau.

Nhìn nàng như vậy, Hình Hòa phì cười, nụ cười ấy có chút phong thái chọc ghẹo người ta, ưu nhã lại quyến rũ gợi cảm.

“Nhã nhi, bản tọa cứu mạng của nàng, nàng cứ báo đáp ta như vậy sao?”

Nhìn thấy nụ cười quyến rũ đến như vậy, nàng âm thầm thở dài, tiểu yêu trước mắt nàng còn không thu phục nổi, vậy thì, làm sao thu phục được tên Yêu vương này?!

Thở ra, nàng cũng lười đáp lại gã, mặc kệ gã, ngồi phịch xuống đất, “Có gì ăn hay không?!”

Hình Hòa nhướn mi, cô gái này đổi sắc mặt thật là nhanh ha!

Ý nghĩ của Hoa Tiểu Nhã vẫn là, nguyên chết cũng phải làm một con ma no!

Cho nên, không biết Hình Hòa này biến ở đâu ra, tự nhiên biến được mấy con cá.

Hoa Tiểu Nhã nổi lửa, nướng cá ——

Thật kỳ lạ là, Hình Hòa cũng không có giết nàng, mà lại say sưa ăn cá nướng.

“Này, có phải ngươi có chuyện gì muốn cầu xin ta không?” Hoa Tiểu Nhã tò mò hỏi.

Đang ưu nhã ăn cá nướng, Hình Hòa bỗng dừng tay, ngẹn luôn ở đó, “Thật ra cũng không phải van xin ngươi, chỉ là muốn đến thế giới nhân loại một chút, ngươi đi cùng ta.”

Hoa Tiểu Nhã liếc mắt, “Chẳng trách.” Thì ra là tìm bạn à! “Chuyện đó, ngươi bao ăn bao uống, nhân tiện bảo vệ ta luôn!”

“Dĩ nhiên có thể, thuận tiện cộng thêm bao ngủ ——”

“Phụt ——”

Cho nên, hai người lại cùng lên đường, có đứa nhỏ Hình Hòa quen thuộc đường xá này, Hoa Tiểu Nhã muốn đi đâu cũng tiện hơn nhiều!

“Ngươi tới đây làm cái gì?” Hình Hòa hé mắt, nhìn về bốn phía xung quanh. Tanh mùi máu!

“Đây là Hoa phủ, nhà của ta.” Hoa Tiểu Nhã ngửa cổ, nhìn tám bảng Hoa phủ, vừa nói vừa gõ cửa.

“Nơi này, hình như có chút máu tanh.”

Thấy Hình Hòa đánh giá bốn phía, Hoa Tiểu Nhã không biết tại sao, trong đầu oanh một tiếng ——

Dùng sức đẩy công ra, Hoa Tiểu Nhã liền vọt ngay vào.

Sánh vô cùng quen thuộc, tiểu viện quen thuộc, lại không nhìn thấy người quen ——

Lại nhìn về hướng hậu viện, một vài hạ nhân đang giết heo ——

Đầu Hoa Tiểu Nhã chảy xuống vạch đen, cảm giác như đang ngất đi trong phút chốc tiêu tan, nàng thở phào một cái ——

“Đang làm gì đấy?” Hoa Tiểu Nhã lôi kéo một tên hạ nhân hỏi.

“Tiểu thư trở về?!” Hạ nhân kinh hô, sau đó vui vẻ nói, “Tôi đi báo cho phu nhân ——”

Nhìn hạ nhân vội vã chạy đi, Hoa Tiểu Nhã thở phào một cái.

“Sao về đến nhà đã bỏ ta lại rồi hả?” Giọng nói Hình Hòa có phần êm ái du dương.

Hoa Tiểu Nhã bắt đầu đờ đẫn mắt liếc gần một cái, đều do gã, làm gì có mùi máu tươi! Cái gọi là mùi máu tươi chính là mùi giết heo?!

Nhận lấy cái tròng mắt giận dữ của Hoa Tiểu Nhã, Hình Hòa sò sò chớp mũi, gần thật sự là cảm thấy thôi mà ——

Hoa Tam Nương được Lục Y đỡ ra, nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã càng thân thiện hơn, còn sai người đi nấu một chén canh bồi bổ.

“Tiểu Nhã, con nhìn xem, con gầy quá đi!” Hoa Tam Nương kéo tay Hoa Tiểu Nhã vô cùng đau lòng.

Hoa Tiểu Nhã nhếch miệng cười, chắc hẳn mẹ già đã kiếm bội tiền, nếu không sao lại nấu canh tẩm bổ cho mình chứ! Bà chưa bao giờ bỏ ra thứ gì vô ích cả.

“Nào, nói chuyện với mẫu thân một lát, Thiên sư thế nào!” Hoa Tam Nương lại bắt quái kéo tay nàng, giọng nói lộ vẻ kích động, “Đứa con của ta sắp lấy Thiên sư! Đó là vinh dự cao quý nhường nào chứ?!”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Bạch Trì Hữu đã biến mất có được không, nàng có thể gả cho hắn hay không, nàng cũng không biết! Hình Hòa phía sau tức thời ho nhẹ lên tiếng.

Nhưng mà, lúc cảm thấy không ai chú ý đến, Hoa Tam Nương nhìn về phía Hình Hòa đang đứng sau Hoa Tiểu Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Tâm Sự Của Hoa Tam Nương

Hình Hòa để không làm cho người chú ý, trừ một thân áo choàng màu đỏ thẫm không thay đổi, mái tóc màu đỏ kinh khủng kia đã chuyển thành màu đen. Ngũ quan xinh xắn, vẻ ngoài yêu nghiệt, thoát nhìn mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

Dĩ nhiên, hắn một thân áo bào nam nghiêm túc, sẽ không có ai lại nhận lầm hắn là nữ nhân lần nữa.

Chỉ có điều, diện mạo thiên nhân quyền rũ như vậy, khiến Hoa Tam Nương nhìn mà sững sờ, “Hắn... chắc không phải là Thiên sư đại chân nhân chứ?”

“Không, không phải.” Hoa Tiểu Nhã vội vàng lắc đầu, đưa tay kéo Hình Hòa qua, “Hắn là một người bạn mới của con, tên ——” đột nhiên, nàng quay đầu nhìn về phía Hình Hòa, nàng hình như vẫn chưa biết tên hắn là gì!

“Ta tên là Hình Hòa.” Hình Hòa bình tĩnh gật đầu, hướng về phía Hoa Tam Nương lễ phép cười một tiếng, “Xin chào bá mẫu.”

Hoa Tam Nương hài lòng đánh giá Hình Hòa, cuối cùng kéo Hoa Tiểu Nhã qua hỏi câu thật cứng nhắc, “Con à, nói cho mẫu thân biết, đây là công tử con cái nhà giàu nào vậy? Diện mạo thật đúng là tuấn tú, nhìn tư thái này, bộ dáng kia, thật là ——”

“Mẹ.” Hoa Tiểu Nhã im lặng ngắt lời bà, “Không phải mẹ đã để mắt đến người ta rồi đó chứ?”

“Hài tử thôi, người nói cái gì đó! Mẫu thân là nghĩ cho con thôi!” Hoa Tam Nương chống nạnh, giọng nói có phần giống người đàn bà chanh chua ngang ngược.

Hoa Tiểu Nhã rụt cổ lại, vừa lúc hạ nhân bưng thuốc bổ tới, ba người ngồi trước bàn đá, Hoa Tiểu Nhã xới một chén cơm cho Hình Hòa.

Vì thế vừa uống thuốc bổ, Hoa Tiểu Nhã vừa nghe Hoa Tam Nương hỏi thăm

“Lục Y, dẫn Hình công tử đi dạo đi.” Hoa Tam Nương rốt cục cảm thấy không thoải mái, muốn tách Hình Hòa ra.

Lục Y nhún người, dẫn theo Hình Hòa lui xuống ——

Hoa Tam Nương lúc này mới thay đổi sắc mặt, vẻ mặt cười gian cực kỳ bất quái ——

“Tiểu Nhã, Thiên sư có dịu dàng hay không?”

“Cũng có.” Hoa Tiểu Nhã suy nghĩ một chút, ôn nhu, hình như cũng không đúng lắm, thỉnh thoảng hơi lạnh lùng, thỉnh thoảng khá là thú vị, thỉnh thoảng vô lại.

“Tiểu Nhã, Thiên sư có thích con phải không?”

“Con cũng không rõ chuyện đó lắm, hấn nói thích.” Coi như là thích đi? Nàng không cảm nhận được rõ ràng cho lắm.

“Về ngoài của Thiên sư có đẹp trai không?”

“Ừm, giống như thiên nhân, về ngoài rất tuần mỹ.” Những lời này nàng trả lời cũng là sự thật!

“Thiên sư ấy bao nhiêu tuổi?”

“Thoạt nhìn lớn tuổi hơn con một chút thôi, đáng về khoảng chừng hơn hai mươi tuổi.” Nói đến số tuổi chính xác của hấn, khẳng định xứng đáng làm lão tổ tông rồi!

“Thiên sư có chiếm tiện nghi của con hay không?”

Hoa Tiểu Nhã: “...” Mẫu thân à, câu đó, là mẹ hỏi đó sao?

Thấy Hoa Tam Nương trung ra vẻ mặt rất muốn biết, Hoa Tiểu Nhã thở dài, “Chuyện đó, chúng ta thỉnh thoảng ôm rồi hôn nhẹ một cái, nhưng chưa vượt quá giới hạn đâu!”

Hoa Tam Nương vẻ mặt có chút thất vọng, “Tiểu Nhã à, đôi mắt Thiên sư, con có rụt rè cũng phải vứt bỏ hết đi!”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

“Con còn phải mang hết vốn liếng ra, câu dẫn Thiên sư phạm tội, sau đó từng bước giành lấy sự ưu ái của hấn!”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Hoa Tam Nương thở dài, “Con nhất định phải bắt được Thiên sư, nếu không Hoa gia chúng ta cũng không còn đất đặt chân đâu! Còn nữa, vì nương còn phải tìm người dạy con làm thế nào đòi hỏi hoan tâm của nam nhân cho tốt mới được! Quá ngây ngô, Thiên sư sẽ không thích vậy đâu!”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Mẫu thân à! Có cần kinh động như vậy hay không? Nàng gần như muốn ngửa mặt lên trời gào lên! Có người mẹ nào như thế này không cơ chứ?

Hoa Tam Nương thấy nàng im lặng, tiếp tục nói, “Con nhìn con xem, cái mông không đủ lớn, mặc dù có chút yêu kiều. Ngực cũng không đủ tròn đầy! Ài, thật là khiến vi nương lo lắng mà!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Về Nhà

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Nàng im lặng cúi đầu nhìn hai quả núi tạm coi là chót vót, tự mình cảm giác rất hài lòng mà!

Cụp mắt xuống, không phải mẹ muốn tìm một người đàn ông cho mình chứ?! Hoa Tiểu Nhã âm thầm run rẩy cả người ——

Hoa Tam Nương nói xong hết lại thở dài, “Tiểu Nhã à, vì nương chỉ có một mình con, ngày nào đó vì nương mất, sản nghiệp của Hoa gia còn phải giao lại cho con ——”

Hoa Tiểu Nhã nhếch miệng, “Mẹ, mẹ chuyển đề tài nhanh quá vậy!”

Mắt Hoa Tam Nương đỏ hồng, có chút thương cảm, “Không biết tại sao, mấy ngày gần đây mẹ luôn có một cảm giác sẽ phải rời xa con, nhưng, mẹ không nỡ con à! Bây giờ thấy con có một nơi chốn tốt, trong thâm tâm mẹ rất vui, sau này Hoa gia chúng ta có thể phát triển khắp thiên hạ! Con rě vào cửa lại là Thiên sư đó!”

Hoa Tiểu Nhã run run khóe môi, “Mẹ, sư phụ nói muốn vào cửa khi nào!” Đồ mờ mờ hồ hồ, lời này bị Bạch Trì Hữu nghe thấy không biết sẽ như thế nào.

Hoa Tam Nương lau nước mắt, lắc đầu, “Mẹ có thể nhìn ra, Thiên sư thật sự cần con, con phải giữ thật chặt, đừng để ngày nào đó vượt mắt mới biết hối hận. Nhớ năm đó, cha con lấy mẹ, cũng có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, còn có một phu quân thương yêu mẹ, đáng tiếc, bởi vì mẹ trong con tức giận, bỏ cha đi ——”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Hoa Tam Nương thở dài, “Không nói cũng được. Hôm nay, mẹ chỉ muốn nói cho con biết, không nên làm chuyện khiến mình hối hận.”

Hoa Tiểu Nhã gạt đầu, “Mẹ, đừng nói những chuyện đau buồn ấy được không, mẹ nhìn mẹ xem, hiện tại đáng người thon thả, ăn ngon ngủ say, quan trọng là dung mạo chỉ hơn hai mươi tuổi này của mẹ, làm sao có thể rời xa con chứ?!”

Nói xong, Hoa Tiểu Nhã nũng nịu kéo cánh tay Hoa Tam Nương, giọng nói ngọt ngào làm nũng, “Bản thân con cảm thấy, mẫu thân sẽ sống thật lâu thật lâu cùng con!”

Hoa Tam Nương xì một tiếng vui vẻ, “Nha đầu thôi, thật biết nói lời dễ ta vui vẻ! Con gái lớn mười tám có khác! Con xem kia, Lục Y trước kia rất đáng yêu, bây giờ lại trầm mặc ít nói vô cùng!”

“Á? Có phải có người yêu hay không?” Hoa Tiểu Nhã nháy mắt mấy cái.

“Đúng, con nói cũng có lý, trước kia lúc mẹ mới có người yêu cũng như thế, thần thần bí bí, nhưng mà, mẹ vẫn sẽ ngày ngày nở nụ cười, hiện tại Lục Y vốn dĩ không cười, cũng không đúng.” Hoa Tam Nương lắc đầu.

“Cũng tốt, như vậy chứng tỏ nha đầu Lục Y đã trưởng thành rồi!” Hoa Tiểu Nhã phản bác, nhăn nhó chớp mũi, người yêu mình nhất vẫn là mẹ ruột của mình!

Cũng là người duy nhất nàng có thể tin tưởng.

Hình Họa nhìn thoáng qua Lục Y, giọng nói mang theo vài phần tà mị, “Mai cô nương có thể xuất hiện ở đây, thật khiến bản tọa có chút kinh ngạc đấy!”

Lục Y đảo mắt, hơi kinh ngạc một chút, “Ngài có ý gì, ta không hiểu.”

“Sao thế, Mai cô nương, mới không gặp chưa lâu, đã quên bản tọa rồi sao?” Giọng nói Hình Họa dường như luôn gọi cảm như vậy, ưu nhã làm cho người ta muốn xù gãi.

Khóe môi Lục Y rớt cuộc lộ ra một tia cười lạnh, “Ta chỉ là một tiểu nha đầu của Hoa gia, không nhớ có quen ngài.”

Hình Họa nheo mắt lại, lộ ra hơi thở nguy hiểm, “Đừng coi bản tọa là kẻ ngu, người cho rằng người biến ảo thành dáng vẻ người thường, ta cũng không nhận ra người ư, chút hơi thở âm hiểm và ác độc lộ ra từ trong xương tủy người vốn dĩ không lừa được bản tọa! Cũng chỉ lừa được người thường cùng với tên ngốc Bạch Trì Hữu kia thôi! Lần đó, người lợi dụng ta, muốn tiếp cận Bạch Trì Hữu, không ngờ thông minh quá sẽ bị thông minh hại, lại nhận một liệt hỏa chương của ta mà chết ——”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Âm Sát

“Người!” Lục Y hí hí mắt, “Được rồi, hy vọng người đừng xen vào chuyện của người khác.”

“Người muốn làm gì?” Giọng nói Hình Họa lạnh như băng, “Thừa dịp Bạch Trì Hữu không có ở đây bèn xuống tay với nàng ấy?”

“Hiếm thấy người coi trọng nàng, nếu như người thích nàng, khiến nàng nhận lời người, ta cũng không phải xuống tay nữa.” Lục Y cười, nụ cười trên khuôn mặt khả ái này lại thật kỳ dị.

Hình Họa đột nhiên cười ha hả, “Ồ nàng mặc dù có một cảm giác như trái tim lạnh lùng đến mức không ai có thể tới gần, nhưng dù sao nàng cũng vẫn thiện lương, lại là một cô gái khá ái khiến người ta say mê, còn người ư ——”

Hình Họa đánh giá Mai Hoa tiên tử một lát, “Bất kể là biến ảo thành dáng vẻ gì, cũng không thiếu được cảm giác ác độc như rắn rết.”

“Người ——” Trong mắt Lục Y hiện lên một tia u oán, “Hừ, nàng ta cũng sẽ không thích người đâu, không phải nàng ta thích Bạch Trì Hữu sao! Nếu như người Bạch Trì Hữu thích không phải là nàng ta thì sao?” Nói xong, à cười một tiếng âm độc, “Tốt nhất người cũng đừng quan tâm đến chuyện của ta, nếu không ——”

“Hình Họa!” Hoa Tiểu Nhã khoát tay áo, nhìn thấy Lục Y và Hình Họa cách đó không xa, “Nào, ăn cơm thôi!”

Cơm tối Hoa Tam Nương rất nhiệt tình chiêu đãi Hình Họa, cũng sắp xếp cho gã một phòng dành cho khách, giọng nói hơi có vẻ thân thiện, “Tiểu Họa, sao thế, ăn tự nhiên đi chứ?”

“Bá mẩu khách khí rồi!” Hình Họa ở trước mặt Hoa Tam Nương giữ vững hình tượng thực nam hoàn mỹ, nhìn Hoa Tam Nương luôn miệng, đến trước khi ngủ vẫn len lén nói với Hoa Tiểu Nhã, nếu như nàng không nhận lời Thiên sư, thật sự nên giữ gã làm kim quy tế của mình.

Hoa Tiểu Nhã yên lặng, ta trời sinh đã có số mời gọi ông xã hồ ly rồi sao?!

Ban đêm, Hoa Tiểu Nhã nhắm mắt lại, nằm trên giường mình nhìn lên trần nhà, nàng mất ngủ!

Được rồi, nàng luôn luôn ngủ ngon, rất ít khi bị mất ngủ. Hôm nay là ngoại lệ.

Nằm trên giường, hình như lần đầu tiên nàng không ngủ được! Chiếc giường quen thuộc không còn quen thuộc nữa, mà cảm thấy, cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó! So với mấy ngày một mình ở trên núi còn cảm thấy bứt rứt phiền muộn hơn.

Lòng buồn bã, hơn nữa còn nghĩ đến Bạch Trì Hữu.

Buổi tối, trời đột nhiên âm u, bên ngoài đen kịt, có thể lại sắp mưa rồi. Hoa Tiểu Nhã lần đầu tiên thấy một cảm giác lạnh lẽo như rót vào tim. Nàng kim lòng không động, sợ run cả người, sau đó, chui vào chăn.

Đúng lúc đó, ngoài cửa sổ, một bóng đen lướt nhanh qua phía ngoài cửa.

Ai đó?!

Hoa Tiểu Nhã thăm giật mình, dè dặt từng chút ngó chùng cửa.

Cửa phòng bị một lực đẩy mạnh ra, còn có một trận gió lạnh ủa vào ——

Xem ra, trời thật sự sắp mưa rồi!

Một người, cầm trên tay một con dao nhọn đang từ từ tiến về phía Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã ngừng thở, chẳng lẽ, là có người muốn giết mình? ! Nghĩ tới đây, Hoa Tiểu Nhã dè dặt từng chút nhìn về phía bóng người đang ngày một tiến lại gần.

Bóng người hình như hơi quen thuộc, nhưng chưa kịp nghĩ nhiều, bóng người kia đã cầm dao găm hung hăng đâm tới đây.

Hoa Tiểu Nhã bây giờ dù sao cũng đã có chút ít pháp thuật, dĩ nhiên có thể tránh thoát đòn công kích ấy, một chương tàn ác như thế, chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn ——

Là một giọng phụ nữ!

Hoa Tiểu Nhã đang suy nghĩ, nữ nhân kia lại đánh tới lần nữa, Hoa Tiểu Nhã chụp lấy bàn tay cầm dao nhọn, xoay tay một cái, dao nhọn đâm vào ngực đối phương ——

Phía ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm, đúng lúc này, một tia sét xẹt qua bầu trời, trong chốc lát chiếu sáng cả căn phòng ——

Hoa Tiểu Nhã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, mà gương mặt này có vẻ mặt rất quái dị ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Tại Sao Phải Như Thế

Hoa Tiểu Nhã hơi bối rối, nàng giết ai rồi?

Ở cửa đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, “A —— tiểu thư giết người! Tiểu thư giết phu nhân!”

Thế là bên ngoài ầm ĩ hẳn lên! Ngoài tiếng sấm ra, còn có tiếng người huyên náo ——

Mọi người giờ đèn lồng lên, khi trong phòng được chiếu sáng, chỉ có Hoa Tiểu Nhã kia bộ dáng thảm hại, cả người là máu cùng với Hoa Tam Nương nằm trên mặt đất, chết không nhắm mắt.

Mà trên ngực Hoa Tam Nương, quả thật cắm một con dao nhọn ——

Tất cả mọi người kinh hãi, rớt rít không thể tin được, không ngờ tiểu thư lại tàn nhẫn như thế ——

...

Trong nhà lao, Hoa Tiểu Nhã bó gối ngồi ở góc, suốt một đêm, nàng không nói gì, cũng không chạy trốn.

Nếu như nàng muốn chạy trốn, bọn họ sao có thể bắt được nàng, nhưng nàng không chạy, chỉ trầm mặc ít nói như thế.

Trong đầu nàng không ngừng lóe lên về mặt quái dị của Hoa Tam Nương trước khi chết.

Bà đang cười, đó là một nụ cười yên lòng.

Không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy không ổn ở đâu đó, vò đầu, nàng vùi mặt vào hai chân, tiếp tục trầm mặc.

“Nhã nhi.” Một tiếng nói vui vẻ vang lên, Hình Họa ngồi bên cạnh nàng, động tác vẫn ưu nhã như vậy.

Hoa Tiểu Nhã liếc gã một cái, lúc gặp chuyện không may gã không xuất hiện, sao giờ lại ra đây? “Chuyện gì?”

“Nàng có thể trốn, tại sao không trốn?!” Giọng Hình Họa lộ vẻ tò mò, giọng nói mập mờ lờ lờ bên tai nàng.

Hoa Tiểu Nhã cũng không nghĩ gì, chỉ thờ dài, “Chạy thì thế nào, ta không trốn thoát khỏi lòng mình!”

Sau đó, là khoảng yên tĩnh thật lâu.

Hồi lâu, khi Hình Họa còn đang suy nghĩ hàm nghĩa trong hai câu nói này của nàng, Hoa Tiểu Nhã tiếp tục nói, “Rõ ràng, ta có thể không làm tổn thương bà, nhưng ta vẫn xoay tay giết bà, ta không biết tại sao bà lại muốn giết ta, nhưng ta hiểu được, đó tuyệt đối không phải ý của bà.”

Nàng tin tưởng bà, niềm tin ấy xuất phát từ một loại bản năng.

Hoa Tam Nương mặc dù hẹp hòi, nhưng đối với nàng tuyệt đối là thật lòng thương yêu.

Nhưng, nàng vẫn giết bà.

“Nhã nhi ngốc, bà ấy ——”

“Truyền Hoa Tiểu Nhã ——” Giọng trưởng ngục vừa lướt qua, có hai quan sai đi đến ——

Hình Họa biến mất, Hoa Tiểu Nhã nhìn hai tên quan sai mở cửa nhà lao ra, giọng nói tỏ vẻ khinh miệt, “Hoa Tiểu Nhã giết mẹ, Thánh thượng anh minh, muốn đích thân thẩm tra xử lý vụ án này!”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Không thể nào, tin tức làm sao nhanh như vậy được, đã truyền đến tai hoàng thượng ở Tương Đô rồi sao?

Ngồi trên xe tù, Hoa Tiểu Nhã nhìn mọi người đi đầy đường, lần đầu tiên nàng bị trứng gà, rau củ thối ném vào, trông rất thảm hại.

Xem ra, bất kể là thời nào, mọi người cũng cực kỳ căm hận người như vậy.

Đáng tiếc, Hoa Tiểu Nhã ngay cả cơ hội phản bác cũng không có.

Có điều nàng nghĩ mãi mà không rõ, tại sao mình lại lỡ tay giết Hoa Tam Nương! Hay nghĩ mãi mà không rõ, tại sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này.

“Áy, nàng cứ mặc cho người ta ném vậy sao!” Hình Họa ngồi trên xe tù, giúp nàng gạt rau củ trên đầu đi, đưa tay lên mở ra một kết giới. Dĩ nhiên, mọi người vẫn không nhìn thấy y.

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, “Trong lòng ta cũng rất khó chịu, nhưng ta nghĩ mãi mà không rõ, tại sao mẹ ta lại làm như vậy, Hình Hòa, huynh giúp ta đi kiểm tra di thể của mẫu thân ta, có phải bà trúng tà hay không?”

Hình Hòa lấy tay lau chỗ trũng chớp chớp trên mặt nàng, thở dài, “Ta trông chừng nàng trước, đợi nàng an toàn rồi ta sẽ đi, vậy có được không?” Giọng nói của y mang theo vẻ mê hoặc, giống như một bài hát ru ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Gặp Lại Hách Liên Kinh Thương

Hoa Tiểu Nhã gạt đầu, cảm giác giống như bị thôi miên vậy, nhẹ nhàng ngủ thiếp đi!

Còn mọi người nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã giống như đầu gỗ đứng trong xe tù, mặc cho người ta ném vào nàng.

Hình Hòa căng mắt ra, tính cách của nàng vẫn quá thiện lương?! Nhìn nàng ngủ, gương mặt thoát nhìn giống như một đứa bé, y lắc đầu, đôi môi khẽ gọi khẽ lên một độ cong đẹp mắt, “Bạch Trì Hữu, thích một người, rốt cuộc là cảm giác như thế nào?”

Y dựa vào nơi đó, yêu nghiệt quyền rũ, vẻ đẹp mê người. Ở cách đó không xa, Mai Hoa tiên tử đang hí hửng nhìn y.

Rốt cuộc ả ta có gì tốt? Có gì đáng để các người giúp ả như vậy?! Ta muốn nhìn xem ả kiên trì được đến đâu?

Rốt cuộc, đến khi tới hoàng cung Hình Hòa mới đi khỏi, còn Hoa Tiểu Nhã thì bị đưa vào trong cung.

Hoàng cung, nàng đã tới hai lần, không ngờ, lần thứ ba này lại vào cung như vậy.

Từng bước bị đưa vào bộ Hình, hoàng thượng đã đứng ở đó chờ nàng.

Bóng lưng của y cao ngất mà vô cùng trầm ổn.

Hoa Tiểu Nhã đứng ở đó, lạnh lùng nhìn bóng hình ấy.

Cảm giác được Hoa Tiểu Nhã đến, hoàng thượng quay đầu, giọng nói mang theo tình cảm khó có thể phát hiện, “Nàng đã đến rồi.”

Hoa Tiểu Nhã sững sờ, “Hách Liên Kinh Thương?!”

Sao y lại là Hoàng thượng? Mới ba năm không gặp, y lại ——

Là oán vị, giết cha, hay là giết huynh?!

Đột nhiên, nàng lại cười khò, sinh ra trong gia đình đế vương, có bao nhiêu nỗi đau trong lòng mà nàng không nhìn thấy, hơn nữa lần trước y bị chỉ trích trước mặt mọi người, hoàng thượng không chào đón y như thế, y đã trải qua bao nhiêu gian nan mà không ai hay biết?

Có lẽ, y rất hận hoàng thất nhỉ?

“Lớn mật, lại dám ——”

Hách Liên Kinh Thương phất phất tay, thị vệ đều cúi đầu lui xuống, gian phòng lớn như thế chỉ còn lại Hoa Tiểu Nhã và Hách Liên Kinh Thương.

Hách Liên Kinh Thương chậm chậm tới gần, nhìn nét mặt nàng, giọng nói lộ ra chút tình cảm khó có thể phát hiện, “Kinh ngạc lắm hả?”

Hoa Tiểu Nhã gạt đầu, “Đúng vậy ——”

Thấy nàng vẫn thẳng thắn như trước, trên gương mặt lãnh khốc ấy lại lộ vẻ dịu dàng như có điều suy nghĩ: “Nàng... gầy đi.”

Một câu nói kia, hình như làm Hoa Tiểu Nhã nghĩ tới Hoa Tam Nương, viên mắt đỏ hoe, nàng uất ức, nhưng nàng cũng khó chịu ——

Thấy vẻ mặt nàng như thế, Hách Liên Kinh Thương đưa bàn tay to lớn hiếm khi lộ vẻ dịu dàng ra, vỗ về sau gáy nàng, ôm nàng vào lòng, “Có phải đã chịu rất nhiều uất ức không?”

Bỗng nhiên, Hoa Tiểu Nhã không kìm được chút khó chịu trong lòng.

Bạch Trì Hữu bỏ đi một cách khó hiểu, bật vô âm tín. Hoa Tam Nương tự nhiên muốn giết nàng, nàng lại bất ngờ giết bà!

Nghĩ tới đây, nàng hơi cúi đầu, nước mắt tuôn rơi.

Có đôi khi, lúc người ta đau lòng, rất cần một bờ vai vững chãi, nàng cũng không ngoại lệ.

Mà, chỗ dựa ấy, không phải là tình yêu.

Nàng hiểu.

Nhưng chỉ rơi hai hàng lệ, nàng lại lau đi, ở trong lòng y, ngẩng đầu lên, cất giọng mũi: “Ta, chỉ hơi xúc động thôi, huynh... sao lại biến thành hoàng đế?”

“Bởi vì, ta không muốn bị ức hiếp, bị sỉ nhục nữa, ta muốn báo thù cho mẫu phi. Nhưng, sau khi lên được vị trí này, ta mới hiểu cái gì gọi là ngai cao không khỏi rét lạnh, có đôi khi, ta chợt hiểu được ông ấy.” Đôi mắt Hách Liên Kinh Thương lộ vẻ lạnh nhạt, “Nghe nói, nàng giết mẹ mình?”

Hoa Tiểu Nhã gạt đầu, cúi đầu nhìn đôi tay mình, “Ồ đây, toàn là máu tanh! Nhưng lúc ấy ta cũng không biết tại sao tự nhiên cứ như thế đâm xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Hấn Hủy Bỏ Hôn Ước Rồi

“Không sao, bây giờ ta đã là vua của một nước, ta sẽ giải vây cho nàng, sẽ không có ai nói gì đâu.” Hách Liên Kinh Thương nói xong, “Chúng ta cũng có thời gian điều tra cho ra chân tướng, trả lại sự trong sạch cho nàng, cho mẫu thân đã mất của nàng một lời giải thích!”

“Huynh tin ta ư?” Hoa Tiểu Nhã ngạc nhiên, thì ra y tin mình.

“Dĩ nhiên, không lẽ nàng cho rằng ta ngu ngốc lắm sao?” Đôi đồng tử của Hách Liên Kinh Thương sáng ngời, ngũ quan lạnh lùng tàn nhẫn như dùng dao khắc mà thành, nhưng dù thế nào cũng không che giấu nổi khí chất của đế vương.

“Được.” Hoa Tiểu Nhã gạt đầu, hôm nay, Hình Hòa cũng đi kiểm tra thi thể mẫu thân, không biết có kết quả gì không.

“Vậy trước mắt nàng ở lại hoàng cung này đi.” Hách Liên Kinh Thương nói xong, đôi đồng tử đen láy lộ ra chút tình ý mơ hồ, “Hậu cung của ta... vẫn đang bỏ trống.”

Khóe môi Hoa Tiểu Nhã run lên, lời... lời nói thẳng thắn này làm cho nàng có chút muốn trốn tránh.

“Chuyện đó... Huynh không nhớ ta sắp thành thân với Thiên sư sao?!” Hoa Tiểu Nhã cúi đầu nói, mặc dù Thiên sư đang mất tích nhưng vẫn phải nhắc nhở một chút, tránh cho y bị liên lụy giống như Đông Lạc.

Hách Liên Kinh Thương chờ người, thờ dài, nàng nhất định vẫn chưa biết chuyện này.

“Sau này, đừng nghĩ đến hấn nữa.”

Hoa Tiểu Nhã nhìn Hách Liên Kinh Thương, y làm sao vậy? Mạnh như Thiên sư cũng dám đắc tội sao?

Thấy vẻ mặt nàng như thế, y thờ dài, “Ta nói ra, nàng tuyệt đối đừng đau buồn!”

Hoa Tiểu Nhã nghe thấy y nói vậy, không biết tại sao tìm lại đập liên hồi.

“Sáng nay Thiên sư đã ban bố một tin tức, nói hủy bỏ hôn sự rồi.” Hách Liên Kinh Thương dè dặt nói xong từng từ, chỉ thấy sắc mặt Hoa Tiểu Nhã trong nháy mắt hoàn toàn trắng bệch.

Đờ lẩy thân hình lão đảo như sắp ngã của nàng, giọng nói Hách Liên Kinh Thương lộ nét nhu hòa, “Đừng sợ, còn có ta.”

Nhưng, giờ phút này Hoa Tiểu Nhã gần như không nghe thấy gì nữa!

Hấn hủy bỏ hôn sự?!

Trong đầu nàng chỉ quanh quẩn một sự thật như vậy, cuối cùng cũng không cách nào giả bộ như đã nghe tin tức ấy của hấn, phảng phất thế giới vừa biến thành hai màu đen và trắng, lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Thế cho nên, Hách Liên Kinh Thương đang khép mở miệng nói gì đó, nàng cũng không còn hiểu được nữa.

Nàng không hôn mê, cũng không té xỉu, chỉ mê man, mê man chìm vào thế giới của riêng mình.

Một khắc ấy, nàng mới cảm giác niềm tin duy nhất vào tình yêu nàng vừa tạo dựng được đã sụp đổ một lần nữa rồi!

Đau lòng, không một dấu vết.

Nhưng trái tim của nàng cuối cùng cũng không chứa nổi dấu vết tình cảm ấy.

Khi Hình Họa đến Hoa gia, Hoa Tam Nương đã được đưa vào quan tài, mà Lục Y cũng biến mất rồi!

Hình Họa nhắm mắt, chỉ có tim được nữ nhân ác độc đó mới có thể trả lại sự trong sạch cho nha đầu kia ——

Trong phủ có người nói, sau khi Lục Y thấy tiểu thư giết chết phu nhân, bỗng hóa điên, sau đó cũng không ai biết nàng đã đi đâu.

Đôi đồng tử của Hình Họa ẩn hiện ý cười, Mai Hoa tiên tử, người trốn được nhưng “tránh được hòa thượng cũng trốn không khỏi miếu” ——

Lửa lớn liên tục đốt rụi mấy mảnh rừng hoa mai, rốt cuộc Mai Hoa tiên tử mới ra ngoài, nổi giận dùng dùng nhìn Hình Họa.

“Người là vì nàng sao?”

Về mặt tà ác mà ưu nhã của Hình Họa lộ ý cười, “Đúng thì sao, không đúng thì thế nào?”

“Nói vậy là đúng rồi. Người sao vậy? Đã yêu người đàn bà đó rồi à?” Mai Hoa tiên tử ha ha cười một tiếng, “Muốn cùng hưởng một nữ nhân với huynh đệ của mình sao?”

“Người vẫn chưa xứng quân chuyện của ta.” Hình Họa nói xong, đẩy mạnh Liệt hỏa chương ra ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Khôi Phục Như Cũ

Mai Hoa tiên tử bị y đột nhiên tập kích thì sững sốt, mở kết giới phòng ngự, nhưng vẫn lui về sau thỏ ra một búng máu.

“Hình Họa, tuy người là Yêu Vương, nhưng người đừng quên, người đang ở ngoài đó!”

“Đừng uy hiếp ta.” Hình Họa nói xong, xoay người rồi đi, rồi hơi dừng bước lại.

Chính y cũng không rõ, tại sao mình phải giúp nha đầu kia nhỉ, có lẽ là bị vẻ ngoài... đơn thuần của nàng làm cho cảm động! Giống như muối muối của y, nàng có đôi mắt sáng ngời.

Hình Họa ngẩng đầu nhìn trời, lần đầu tiên đột nhiên cảm giác mình thật vĩ đại, y cười khổ một tiếng.

Mà, một tin tức truyền ra! Bạch Tri Hữu hủy bỏ hôn ước với cô nương của Hoa gia, nguyên nhân ư, vì nàng giết mẹ!

Khi Hình Họa nghe thấy tin tức kia khẽ nhủ mày, nữ nhân đáng chết!!

Một buổi tối bình thường, Hách Liên Kinh Thương trấn an cô gái đang cúi đầu, ôm hai chân ngồi trên giường, trên gương mặt lãnh khốc không mang vẻ bất đắc dĩ chút nào, chỉ lạnh như băng.

Thì ra, nàng yêu hấn sâu đậm đến thế sao?

Tay của y lướt nhẹ qua mái tóc nàng, “Tại sao phải đau lòng vì kẻ không thèm quan tâm đến nàng?”

Đầu Hoa Tiểu Nhã dường như nổ tung, từng cảnh tượng lúc quen hấn, nhớ lại lúc hai người ở hai đầu cầu, về mặt đỡ khóc đỡ cười ấy, nhớ lúc hấn ôm nàng vào lòng, hấn nói, sư phụ cũng có thể như phu, tại sao bây giờ lại thay đổi?

Hấn cưng chiều từng chút từng chút, chính là để hôm nay bỏ đi ư?

Đúng, không thể đau lòng vì kẻ không thèm quan tâm đến mình.

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Hách Liên Kinh Thương, giọng nói khàn khàn vì im lặng quá lâu, đôi mắt ngơ ngác hơi sáng lên, “Ta đói

bụng.”

Hồi lâu, Hách Liên Kinh Thương mới lấy lại tinh thần, khoe môi lạnh lẽo tràn ngập vẻ dịu dàng khó phát hiện, “Ta gọi người bụng tới.”

Thức ăn lúc nào cũng sẵn sàng, y chỉ đợi nàng có thể phục hồi tinh thần lại.

Hoa Tiểu Nhã nặng nề gật đầu, nàng đột nhiên hoàn hồn trong chớp lát, cười cười, “Sur phụ... không phải, Thiên sư, hấn ở đâu?”

Hách Liên Kinh Thương thờ dài, “Hấn tới một lát rồi đi, hơn nữa còn tuyên cáo thiên hạ ——”

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Hấn không đến nỗi không thèm nhìn mình lấy một cái chứ, mặc dù, mình luôn luôn cảm giác tựa như đang nằm mơ, nhưng ——

Hấn cũng không nên đột nhiên tuyên cáo như thế.

Lúc trước là đột nhiên bị tin tức làm cho hôn mê, bây giờ thanh tỉnh một chút, nàng lại thấy hơi kì lạ.

Lại có chút không tin nổi!

Nàng cũng không biết tại sao, trong lòng bản khoản không ít.

Nói đến chuyện mình giết mẹ, Bạch Tri Hữu cũng có thể tới hỏi mình cho rõ ràng mà? Không thể nào trực tiếp chụp mũ mình vì chuyện này! Đây không phải là tác phong của hấn!

Nghĩ tới đây Hoa Tiểu Nhã khẽ nhắm mắt, không được, có phải nàng nên trở về Tri Gia Sơn xem hấn đã trở về hay chưa, sau đó hỏi cho rõ ràng không?

Nhưng ——

Nàng hơi sợ khi biết được chân tướng sự thật, một khi chuyện này là thật, vậy thì nàng ——

Làm sao chịu nổi đây?

“Nào, ăn gì đi.” Hách Liên Kinh Thương nhìn cung nữ bụng thức ăn đi đến cửa, y nhỏ giọng nói.

Hoa Tiểu Nhã lấy lại tinh thần, đi giày vào, gật đầu.

“Đây là lê hoa tửu mà đầu bếp mới tới ừ, nàng thử một chút xem.” Hách Liên Kinh Thương rót cho Hoa Tiểu Nhã một chén, giọng nói lộ vẻ nhu hòa.

Hoa Tiểu Nhã gật đầu, uống một hớp, mùi thơm ngát xông vào mũi nhưng lại cảm thấy rất giống rượu nho.

“Ừ, uống ngon thật.” Hoa Tiểu Nhã gật đầu, giờ chén lên, “Hách Liên Kinh Thương, cảm ơn huynh, một chén này, ta mời huynh ——”

Đôi mắt Hách Liên Kinh Thương sáng lên, “Nàng gọi ta là Kinh Thương, ta gọi nàng là Tiểu Nhã, vậy được không?”

Hoa Tiểu Nhã gật đầu, cuối cùng cũng nở một nụ cười.

Hách Liên Kinh Thương bung chén rượu lên ngửa đầu uống cạn ——

Hai người ăn ăn uống uống, vui sướng biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Say Rượu 1

Không bao lâu sau, sắc mặt Hoa Tiểu Nhã cũng vì uống rượu mà ửng đỏ!

Còn trên mặt Hách Liên Kinh Thương cũng đỏ bừng, không biết là say rượu hay vì say mỹ nhân.

Nhìn đôi mắt to tròn của nàng phủ một tầng men say, đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn hé mở rồi khép lại, trong y không biết từ đâu dâng lên một luồng khí nóng ran!

Hơn nữa, luồng khí nóng này mang theo nhiệt độ, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Y... đột nhiên rất muốn có nàng.

Uống nước ực một cái, ngũ quan vốn lạnh như dao lúc này lại mềm mại, đỏ lên.

Thì ra y cũng có một loại ham muốn của thiếu niên.

Cũng có lúc muốn một nữ nhân, nghĩ đến cảnh tượng đó.

Bình thường, những nữ nhân trên giường kia, chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý, sau đó, cứ nghĩ đến chuyện lên giường, trong đầu y sẽ bắt gặp sinh ra một bóng ma tâm lý.

Là nàng ư?

Từ từ đến gần nàng, ngồi bên cạnh nàng, nhìn nàng nhếch môi, nhìn y mỉm cười ——

“Kính Thương, huynh nói xem, chúng ta có phải người đáng thương nhất không?!” Hoa Tiểu Nhã nói xong, nhìn Hách Liên Kính Thương ngồi trước mặt mình, không biết tại sao, nàng lại nghiêng đầu, tựa vào vai y.

Hách Liên Kính Thương cả người cứng đờ, mỹ nữ chủ động ngã vào lòng, đây là phúc phận trời ban sao.

Nàng, mùi hương thanh nhã trên người nàng khiến y gần như muốn mạnh mẽ đặt nàng dưới thân mà giãy vò, cũng rất muốn nâng niu trên tay như vật trân bảo.

Đó là một cảm giác muốn giành lấy mãnh liệt trong lòng cùng với cảm giác trân trọng.

Tay của y, về độ ấm, chẳng ai lạnh bằng, hàng năm luyện võ khiến lòng bàn tay chai sạn, hơi thô ráp.

Từ từ vuốt ve gương mặt nàng, Hoa Tiểu Nhã lại hơi run lên.

Cảm giác thật kỳ lạ, gọi tình như vậy sao?

Hoa Tiểu Nhã vui vẻ, có lẽ, trong lòng khó chịu có thể giải thoát qua thân thể, nàng cười đến mê người, “Kính Thương, có phải huynh thích ta không?”

Trái tim Hách Liên Kính Thương dường như hẫng lại một nhịp, sau đó càng đập nhanh hơn, nàng cười mê hoặc như thế, giọng nói êm dịu ưu nhã như thế, giống như một loại thuốc-kích-tình vậy.

Ngón tay không tự chủ của y lướt qua bờ môi gợi cảm của nàng, hơi thờ dể nể hơn ——

Cảm giác khác lạ trên thân thể càng lúc càng tăng lên, y cũng không khống chế được nữa, một tay ôm lấy nàng ——

Hoa Tiểu Nhã ha ha cười một tiếng, đáy mắt hiện lên vẻ đau đớn.

Song, một giây sau, y bế nàng đi về phía giường lớn, Hoa Tiểu Nhã cũng cảm giác được thân thể nhẹ bẫng.

Một cảm giác rất mãnh liệt dâng trào, nhìn về phía Hách Liên Kính Thương, hình như cũng đang rất kìm nén.

Không chút chần chừ đặt nàng lên giường, y gần như kìm nén đến mức khó chịu, nhưng y vẫn lo sẽ làm nàng sợ.

Tay của y vuốt ve gương mặt nàng, từ từ lướt qua môi nàng, cổ nàng, cuối cùng lưu luyến dừng lại ở cổ nàng một lúc, rồi từ từ di chuyển xuống dưới ——

Quét qua bờ ngực nàng, từ từ đặt lên dây váy màu hồng nhạt của nàng, tay của y run run, nhẹ nhàng kéo xuống ——

Hoa Tiểu Nhã cong người lại, khóe môi mang nét cười, chịu đựng cảm giác thân thể, người đàn ông này từ khi nào lại có sức hấp dẫn lớn như vậy? Sao lại khiến mình có cảm giác không thể chờ đợi được? Sao thân thể lại nhạy cảm đến thế?

Áo ngoài rơi xuống, lộ ra chiếc váy cao tới ngực cùng bờ vai trắng nõn.

Mùi hương thoang thoang trên cơ thể nàng khiến Hách Liên Kính Thương thất thần, y cúi đầu, dùng hàm răng gặm cắn bờ vai nàng, Hoa Tiểu Nhã a một tiếng, dường như rất khó khăn đón nhận y.

Đột nhiên, đại não mơ hồ nghĩ đến một thứ —— xuân dược.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Say Rượu 2

Chẳng lẽ nàng trúng xuân dược rồi? Nếu không, tại sao thân thể lại bần rần mãi cảm thế này?

Trước kia khi Bạch Tri Hữu đụng vào nàng, nàng cũng không như thế này nha!

Chẳng lẽ Hách Liên Kinh Thương lại hạ độc với mình?

Nghĩ tới đây, thân thể nàng có chút lạnh như băng, đại não tỉnh táo lại, thanh tỉnh hơn không ít ——

Nhưng nhìn lại Hách Liên Kinh Thương, ánh mắt đỏ rực kia, tựa hồ đang nhẫn nhịn một điều gì đó ——

“Hách Liên Kinh Thương.” Hoa Tiểu Nhã khẽ đẩy y một cái, Hách Liên Kinh Thương cúi đầu, nàng cách không tới 2cm nhìn y, trong mắt mang theo vẻ thống khổ.

“Tiểu Nhã, ta... rất khó chịu, nàng nguyện ý cho ta được không?” Giọng Hách Liên Kinh Thương trở nên khàn đi.

“Huynh có cảm thấy... có gì đó không đúng hay không?”

“Ừm.” Hách Liên Kinh Thương cũng nhận ra, thân thể hình như đang run rẩy, y cố sức nhẫn nhịn, nhưng ——

Trên người nàng vốn có một cảm giác chỉ mạng nào đó, nó khiến cho y vừa đụng vào đã khó chịu, cơ hồ muốn xé nát nàng vậy.

Thì ra, y cũng trúng xuân dược, thế có nghĩa là... không phải y hạ độc phải không?

Chẳng lẽ là người khác?

Là ai?

Có điều, giờ phút này giải độc quan trọng hơn.

Nếu... nàng và Bạch Tri Hữu đã không còn liên quan, vậy thì nàng phát sinh quan hệ với ai cũng đâu có sao?

“Kinh Thương.” Khóe môi Hoa Tiểu Nhã nhếch lên, “Giải quyết xong, chúng ta đi tìm hung thủ.”

“Được ——“

Nụ hôn của y gắt gao rơi trên bờ môi nàng, hoàn toàn mất lí trí, nàng cũng ưm một tiếng, cũng hoàn toàn mất đi lí trí ——

Hai người mất lí trí bắt đầu xé rách y phục của đối phương ——

“Tiểu Nhã ——“

“Sư phụ ——“

Âm thanh thật thấp hòa lẫn với dục vọng đang bộc phát.

Đột nhiên, cửa rầm một tiếng bị đá văng ——

Bạch Tri Hữu một thân áo trắng, con ngươi hơi hồng lên, toàn thân dường như cũng toát ra khí lạnh như băng.

Người trên giường tựa hồ cũng bị một thân lạnh như băng làm cho đông lạnh đến mức phục hồi chút lí trí.

Khí lạnh trên người Bạch Tri Hữu dường như đã kết băng, hơn nữa lại nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã y phục xộc xệch bị một nam nhân khác đè dưới thân ——

Mà trên người nam nhân kia áo quần cũng xộc xệch như vậy, hấn tức giận tới mức muốn hủy diệt cả thế giới này.

Hoa Tiểu Nhã nhìn người vừa tới, dùng chút lí trí còn sót lại nở một nụ cười hứng thú, “Sư phụ, người quấy rầy chuyện tốt của ta và Kinh Thương mất rồi ——“

“Ừnh ——“ Hách Liên Kinh Thương chẳng biết từ lúc nào đã bị Bạch Tri Hữu ném qua một bên rồi.

Bạch Trì Hữu dùng y phục bao lấy nàng, sải bước đi ra ngoài ——

Chút lí trí còn sót lại kia của Hoa Tiểu Nhã sắp biến mất, bị Bạch Trì Hữu đâm một kim, dường như cũng tỉnh táo lại không ít!

Nhìn khuôn mặt sư phụ lạnh đến mức sắp kết thành băng, Hoa Tiểu Nhã rụt cổ lại, sao hẳn lại lạnh như vậy?

“Chuyện đó... ta và huynh ấy tâm đầu ý hợp.” Hoa Tiểu Nhã nói như vậy hoàn toàn là cố ý, nàng tức giận, cho nên phải trút giận vào hắn!

Bạch Trì Hữu quả nhiên dừng bước, tức giận trừng Hoa Tiểu Nhã.

Hoa Tiểu Nhã không nổi giận, cũng trừng mắt lại!

Người có bản lĩnh trừng mắt, ta cũng vậy!

Con người đã đông lạnh của Bạch Trì Hữu quét sang Hình Họa đang đứng cạnh, dường như đã bị lãng quên, “Đa tạ!”

Đa tạ y đi tìm mình! Nếu không, sự thanh bạch của nha đầu này khó mà giữ được, chẳng phải hắn sẽ khóc chết mất sao?

Đôi đồng tử của Hình Họa nhìn bờ vai như ẩn như hiện của nàng, ho nhẹ một tiếng, “Vây... từ từ hưởng thụ nhé.”

Bạch Trì Hữu nghiêng đầu nhìn y, nhảy lên lưng hóa phượng, giọng nói thanh lãnh như muốn giết người, “Yên tâm, ta sẽ thực hiện lời hứa của mình.”

Hình Họa nhún nhún vai, nhìn hai người rời khỏi. Hình như Bạch Trì Hữu thật sự quan tâm tới nữ nhân này!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Say Rượu 3

Mà Hách Liên Kinh Thương xui xẻo dường như đang co người lại, khóe môi hơi run run ——

“Đưa nhò này!” Khóe môi Hình Họa nhếch lên, chỉ thấy đôi đồng tử màu đỏ lúc này híp lại, “Thì ra là bị bỏ thuốc!”

Có điều, là ai đây? Đôi mắt Hình Họa chợt lóe sáng, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười!

Nhìn Bạch Trì Hữu ôm chặt mình trong ngực, ý thức của Hoa Tiểu Nhã lại dần trở nên mơ hồ!

Nhưng mà nàng vẫn có một tia ý thức!

Tay nàng vuốt ve trên mặt Bạch Trì Hữu, khóe môi nhếch lên một nụ cười, dường như quyến rũ, dường như yêu nghiệt, “Kinh Thương ——“

Lửa giận trên người Bạch Trì Hữu bốc lên ngàn ngọn! Bốn phía lạnh cóng tựa như đã kết thành băng, ngay cả Vũ Phượng cũng thiếu chút nữa té ngã luôn.

Hoa Tiểu Nhã cười, trong lòng nàng đã nguôi giận, nàng cố ý đó! Nàng phải cố ý. Báo thù!

Nàng muốn báo thù!

Nữ tử báo thù, nghĩa là dùng mọi thủ đoạn!

Là ai, bỏ rơi nàng, một tuần lễ không quay về chứ! Ngay cả đi đâu làm gì cũng không nói cho mình biết?

Là ai, nói cái gì mà thông báo thiên hạ, hắn không cưới nàng làm vợ nữa?

Hắn cho là nàng cần hắn sao? Muốn nam nhân, nàng giờ tay là có cả đống, tại sao nàng chỉ được rung động với một người, còn hắn lại có thể ra ngoài ngang ngược quan hệ thế nào cũng được?

Còn nàng phải mềm nhũn ôm lấy hắn gọi một tiếng sư phụ?

Cho nên, nàng nhất định phải khiến cho hắn khó chịu, tức giận! Để giải mối hận trong lòng!

Đôi mắt Bạch Tri Hữu híp lại, cúi đầu, cánh tay hấn cơ hồ muốn đem nàng hợp vào trong thân thể, giọng nói lạnh băng tựa như mạng theo sương lạnh ngàn năm, thật giống như ai đó thiếu tiền hấn không chịu trả!

“Nàng nhìn kĩ cho ta xem, ta là ai?” Trong đôi mắt Bạch Tri Hữu cơ hồ sắp phun lửa, cả người lại sắp kết băng.

“Ồm... Kinh Thương, sao huynh lại xấu thế này?” Hoa Tiểu Nhã cười hi hi, cố ý làm vẻ mặt vô tội, lại liếc mạng lắc đầu như muốn giữ lại tia tỉnh táo cuối cùng kia.

Đáng tiếc ——

Khi đang không nhìn thấy Bạch Tri Hữu phát uy như thế nào, nàng đã mất đi ý thức của mình một cách hoa lệ, miệng bắt đầu nhẹ nhàng lẩm bẩm mấy tiếng, “Um ——”

Tiếng thở vừa thô vừa gấp, cộng thêm... động tay động chân!

Bạch Tri Hữu thở dài, nhìn Tri Gia Sơn đã gần ngay trước mắt, hấn dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đội lất nữa xử lý nàng.”

Ôm lấy nàng, ào ào xông vào Tri Gia Sơn ——

Vũ Phụng ở phía sau run cả người, sao lại thấy lạnh thế này nhỉ, vậy thì... chẳng phải Hoa Hoa sẽ chết chắc rồi sao?

Sau đó, khắp trong ngoài Tri Gia Sơn đều là kết giới, mà Vũ Phụng đáng thương vẫn chưa kịp vào, đã bị kết giới chặn ở ngoài ——

“Chủ nhân, người không cần Vũ Phụng nữa sao?!” Vũ Phụng vuốt cánh, lộ vẻ ám ức ——

Bạch Tri Hữu bế Hoa Tiểu Nhã vào trong nhà, kéo cái tay đang không an phận của nàng từ trên người mình xuống ——

Sau đó, hấn đột nhiên nhớ ra gì đó, thuận tay nâng nàng lên, đi về ôn tuyền ở phía sau ——

Vung tay lên, cỏi y phục của hai người ra, hấn ném nàng vào ôn tuyền ——

Nước trong ôn tuyền hơi âm ẩm, cũng không khiến cho nàng tỉnh táo lại chút nào, có điều cũng làm cho nàng thư thái không ít.

Um một tiếng, cánh tay cùng toàn thân trần trụi, nàng tiến vào lòng hấn, ôm cổ, chủ động đưa đôi môi đỏ mọng lên ——

Toàn thân Bạch Tri Hữu mẫn cảm lại bị nàng khiêu khích, nhưng trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng không đổi.

Chỉ có điều, tiếp xúc với bờ môi mềm mại của nàng, trong lòng hấn cũng mềm đi ba phần, tàn bạo găm cắn lấy bờ môi nàng, như hút lấy đôi môi ẩm áp mềm mại ấy của nàng ——

Hấn hấn không thể hút cả nàng vào trong tim, để xem rốt cuộc nữ nhân tàn nhẫn này được làm từ cái gì!

Nghe thấy nàng ư một tiếng, lúc này hấn mới dần dần buông nàng ra ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Say Rượu 4

Nghe đến thân thể của nàng bị Hách Liên Kinh Thương nhìn thấy, hấn như tức sôi lên, dùng bàn tay to bấn chà sát bên ngoài cổ, mặt cùng bộ ngực kia ——

Nhưng, ngón tay vừa chạm vào bờ ngực mềm mại của nàng, hấn lại không rời đi nữa ——

Vậy là từ thanh tẩy, biến thành vuốt ve thật mạnh!

Mà tay Hoa Tiểu Nhã đã sớm vội vã lục lợi trước ngực hấn, thân thể run lên ——

Thấy nàng như thế, Bạch Tri Hữu lúc này mới cất giọng lạnh lùng hỏi, “Nói, ta là ai?”

Hấn cũng không muốn trở thành vật thể thân chết tiết kia ——

Nhưng Hoa Tiểu Nhã đã sớm mất đi ý thức, nào biết hấn hỏi cái gì?

Nàng chỉ gấp gấp sờ tới sờ lui, cọ qua cọ lại, bờ môi đang gầy xéo qua lại trên cổ hần, “Sur... sur phụ... cho... cho ta ——”

Giọng nói vội vàng, gấp vô cùng.

Song, hành động này đã sớm khiến cho tâm tình Bạch Trì Hữu vui vẻ hẳn lên ——

Tay ôm nàng cũng nhẹ nhàng ấm áp hơn rất nhiều ——

“Ngoan ——” Bạch Trì Hữu khẽ vuốt tóc nàng, kéo nàng sát vào người mình, dịu dàng khóa môi nàng.

Người nào hạ thuốc, hần đương nhiên sẽ điều tra, cũng tuyệt đối không dễ dàng tha thứ ——

Bị hần làm đau, Hoa Tiểu Nhã hơi nhú mày ——

Nhưng, nhu cầu trong thân thể khiến nàng lại di chuyển vòng eo ——

Trong lòng Bạch Trì Hữu vừa động, từ từ tiến vào lãnh địa của nàng ——

Loại cảm giác... phong phú trong thân thể ấy, rốt cuộc khiến cho Hoa Tiểu Nhã thờ ra thật dài ——

Ao nước bùn lầy, trên giường triển miên ——

Hai người nhu tình đến quên mình ——

Cho đến trưa hôm sau, Hoa Tiểu Nhã mới tỉnh dậy ở trên giường ——

Mở mắt ra, thấy gian phòng bài trí quen thuộc, nàng xoa xoa đầu, đột nhiên nhớ tới chuyện ngày hôm qua, mặt nàng đỏ lên, cảm giác trên người mình đang mặc y phục khô mát, lúc này nàng mới thờ ra ——

Sur phụ đâu?

Nàng đứng lên, không thấy đau nhức gì, nhưng thân dưới còn hơi tê tê.

Không nhìn thấy Bạch Trì Hữu, nàng chậm rãi bước ra ngoài ——

Vừa lúc, dưới một tàng cây mai, Bạch Trì Hữu đang thổi sáo, tiếng sáo du dương, lại mang theo chút gì đó bi thương.

“Nàng... tỉnh rồi!” Giọng nói kéo dài, lại như có chút sùng nịnh và mềm mại.

Không biết tại sao, trái tim Hoa Tiểu Nhã lại đập bộp một tiếng.

Một cảm giác xấu chạy lên não ——

Nàng cười lớn một tiếng, giọng nói có ý tỏ ra nhẹ nhàng, “Sur phụ, hôm qua cảm ơn người.”

Không biết tại sao phải khách khí như vậy, không biết tại sao phải xa cách như thế. Còn là lần đầu tiên có người nói cảm ơn vì chuyện như vậy.

Chỉ có điều, trực giác của nàng mách bảo, giữa hai người dường như đã có một bức tường ngăn cách.

Chóp mũi cay cay, nàng xoay người đi chỗ khác, “Ta... đi làm cơm.”

“Trên bàn có rồi, nàng ăn chút gì đi.” Giọng Bạch Trì Hữu cất lên, có chút do dự.

Hôm nay, hần cũng không tính toán chi li như bình thường.

Hoa Tiểu Nhã ngồi xuống, ăn một chén cháo, thật sự là thể lực và những thứ khác của nàng đều đã tiêu hao hết rồi.

Lấp đầy cái bụng một chút, nàng ngẩng đầu nhìn nghiêng về phía hần, một thân bạch y, mặt bên được chiếu rọi vô cùng trong suốt, hấp dẫn người khác.

Hiếm khi.. hần có tâm sự?

Nhưng có đôi khi, nàng sợ, cảm giác ấy, người chưa từng bị thương lần nào sẽ không hiểu được, nàng sợ, sợ cất tiếng hỏi ra... sẽ làm tổn thương chính mình.

Cho nên, rất lâu, nàng vẫn lựa chọn không hỏi.

Làm con rùa đen rụt đầu.

Đôi mắt hần tựa hồ phủ một tầng u buồn.

Rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt hần như thế, vẫn cảm giác, hần có chuyện gì đó giấu trong lòng.

Hoa Tiểu Nhã cúi đầu, thu dọn bát đĩa xong, vào nhà bếp ——

Nàng cũng không biết phải đối mặt với hần thế nào, chỉ có thể tạm thời né tránh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Sau Khi Say

Cảm giác được xương sống và thắt lưng phía dưới vẫn còn hơi đau, rốt cuộc nàng không thể tiếp tục đợi ở phòng bếp, mới chậm rãi bước ra ngoài, nhìn thấy Bạch Trì Hữu trong sân vẫn đang ngây ngẩn ngồi đó.

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã hơi do dự, “Sư phụ, ta đi luyện công đây.” Nàng không dám nhìn biểu cảm trên gương mặt sư phụ.

Liên vội vã bỏ đi ——

“Áy áy đó đó” giăng co một ngày một đêm, nàng còn muốn luyện công? Nhưng, không hiểu sao nàng vẫn muốn biết, hần có quan tâm đến mình hay không, còn nữa, nàng cũng có chút muốn giữ khoảng cách với hần.

Trái tim nàng cũng dần dần trùng xuống.

Đi tới nơi thường ngày vẫn luyện công, nàng cơ hồ bắt đầu rơi lệ.

Ôm chân ngồi dưới một gốc cây, nàng còn muốn ngủ luôn như vậy.

“Á ——“ Che đầu, Hoa Tiểu Nhã nhìn quả táo gây tội trên mặt đất kia, nhìn quanh bốn phía, thì ra là con khi thối hại mình bị sét đánh.

Giờ phút này, con khi nhỏ kia giống như một con người, đáng vẻ bình tĩnh nhàn nhã đi dạo, cong hai cái chân lên, gặm quả táo, ai da, không đúng, là yêu quả.

Khóe miệng Hoa Tiểu Nhã nhếch lên, giờ phút này nàng lại có tâm tư đầu võ mồm, “Áy, con khi thối, sao nguoi lại hại ta bị sét đánh?”

“A a ——“ Tiểu hầu tử xua xua tay, ý là không phải vậy, chỉ chi quả táo, ý bảo nàng có thể ăn.

Hoa Tiểu Nhã vốn nãy chỉ ăn qua loa một miếng, chưa ăn no, cho nên cũng không khách khí. Huống chi, tâm trạng rất không tốt, nàng tự nhiên muốn gặm gì đó cho bớt tức giận!

Gặm một miếng lại nổi giận đùng đùng, thấy tiểu hầu tử cũng rụt cổ lại.

Nàng đây là đang gặm trái cây sao? Đây rõ ràng là gặm cục tức ——

Có điều, một giây sau, tiểu hầu tử tiếp tục bình tĩnh ăn hết yêu quả.

Hoa Tiểu Nhã ăn xong, cảm thấy cả người mình dường như thư thái hơn một chút, lúc này mới lau miệng, “Ôi, tiểu hầu tử, cảm ơn nguoi.”

Tiểu hầu tử không thêm đề ý đến nàng, tiếp tục gặm trái cây, động tác ấy vừa tức cười vừa đáng yêu.

“Mỗi lần nhìn thấy nguoi đều là đang ăn, đúng thật là kẻ ăn hàng.” Hoa Tiểu Nhã bĩu môi thờ dài.

Tiểu hầu tử vuốt móng, mình là ăn hàng sao?!

Hoa Tiểu Nhã lại nói tiếp, “Ta và sư phụ ta, quan hệ mập mờ thì thôi đi, bây giờ còn xảy ra quan hệ, nhưng hình như nguoi lại có tâm sự, rốt cuộc là tại sao vậy chứ?” Nàng tiếp tục nói, “Chẳng lẽ, bởi vì sinh hoạt xxx không vừa ý? Đêm hôm qua ta đã dọa nguoi sợ?”

“Dù sao, nghe nói, nữ nhân đã bị bỏ thuốc sẽ không rụt rè, hơn nữa, nhu cầu rất cao?”

“Sư phụ lớn tuổi như vậy rồi! Lẽ nào không chịu nổi!”

“Ài, ta nên nói thế nào đây?”

Hoa Tiểu Nhã thở dài thườn thượt, người ta sau lần đầu hai người ân ái, nàng thì hay rồi, sau lần đầu tiên lại bị hất hủi, nàng nên khóc, hay nên tự mình tỉnh lại đây?

Chẳng lẽ... sư phụ bắt lực?

Khả năng ấy không nhiều, tối hôm qua, người vẫn rất lợi hại mà?

Nói vu vơ hồi lâu, Hoa Tiểu Nhã vốn không phát hiện ra người đang đứng đằng sau mình, cơ hồ như một con gió!

Bạch Trì Hữu lo lắng cho sức khỏe của nàng, không ngờ lại nghe thấy nàng nghĩ về mình như thế!

Bản thân lớn tuổi, không chịu nổi sao? Hẳn nhất thời dờ khóc dờ cười, chút ưu thương trong lòng cũng đã biến mất hơn phân nửa.

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên hô lên kinh ngạc, “Ta biết rồi! Nhất định là sư phụ vẫn đang tức giận! Tối qua ta và Kinh Thương chơi trò lăn giường chiếu!”

Bạch Trì Hữu: “...”

Coi như nha đầu này cũng khá hiểu chuyện, mặc dù nàng và tên tiểu tử kia chưa xảy ra chuyện gì quá giới hạn, nhưng thân thể đã bị y nhìn thấy hơn phân nửa, tim hẳn sợ tới mức sắp rớt ra ngoài! Nha đầu này tự tỉnh lại cũng còn tạm chấp nhận được.

Hoa Tiểu Nhã lại ỉu xiu thở dài, “Đáng tiếc nha, giường còn chưa lăn xong, đã bị sư phụ phát hiện!”

Bạch Trì Hữu: “...”

Nha đầu này đang tỉnh táo, hay là đang... hối hận??? Đây rõ ràng là cảm thấy đáng tiếc mà?!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đào Hoa Cốc

Bạch Trì Hữu dường như muốn nắm cái vai nhỏ kia của nàng xem thử xem trong đầu nàng đang suy nghĩ cái gì!

Mà giờ phút này, trong lòng hắn sớm đã vứt chuyện phiền não lên chín tầng mây rồi ——

Dường như lần đầu tiên, có người khiến hắn trở nên vô tâm như vậy!

Giờ phút này Hoa Tiểu Nhã vẫn hoàn toàn không biết những câu mình lầm bầm tự nói một mình đã bị người ta nghe thấy, giọng nói lại lộ vẻ suy tư, “Có điều, cũng không biết sư phụ có phải là lần đầu tiên không nhỉ.”

Nghĩ tới đây, mặt nàng hơi hồng hồng.

Bạch Trì Hữu: “...”

Hắn lại đột nhiên mất bình tĩnh, nếu như, Nhã Nhã biết hắn không phải là lần đầu tiên, vậy có phải ——

Hắn không dám nghĩ tới, hắn và người đàn bà kia rốt cuộc đã dây dưa thế nào, mà người đàn bà ấy tại sao lại hao tổn thần lực của mình để phong ấn trí nhớ của hắn lại?

Đây cũng là chỗ hắn không nghĩ ra được.

Hắn và nữ tiên kia giao du không coi là nhiều, nhưng hết lần này tới lần khác, hôm đó hình như hắn cùng Mai Hoa tiên tử uống chút rượu, mới ——

Nghĩ đến hôm đó, hắn chắc chắn mình cũng là bị Mai Hoa tiên tử hạ độc, còn vì nguyên nhân gì mới đụng phải nàng ta ——

Rồi sau đó, xảy ra chuyện này, hắn vẫn hơi hơi có chút ấn tượng mơ hồ!

Nói như vậy, hắn đã sớm ——

Thở dài, hắn lắc đầu tự điều ——

Hắn luôn luôn không thích nữ nhân đến gần, mà người con gái kia ——

“Sư phụ?” Hoa Tiểu Nhã nghe thấy tiếng than thở, đột nhiên quay đầu lại, đã nhìn thấy Bạch Trì Hữu đứng ở đó cũng không biết đã đứng bao lâu.

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên cảm thấy xấu hổ về những lời mình lỡ bầm tụt nói.

Cũng không biết hắn ở đây đã bao lâu rồi, có nghe thấy gì không.

Bạch Trì Hữu lấy lại tinh thần, thấy vẻ mặt nàng yếu ớt, bất đắc dĩ lắc đầu, hắn không nên nghĩ về những chuyện đã qua, không phải sao?

“Ừm, đi thôi.” Bạch Trì Hữu kéo tay Hoa Tiểu Nhã đi ra ngoài.

“Sư phụ, đi đâu?” Hoa Tiểu Nhã đang lúng túng vì tự lẩm bầm một mình, nhất thời lại quên mất việc tức giận hắn.

“Hồ Tộc, Trấn Yêu tháp.” Tiếng Bạch Trì Hữu hơi nhu hòa, “Muội muội Hình Hòa bị trấn áp ở đó, chúng ta tới cứu nàng ——”

“Nhưng ——” Hoa Tiểu Nhã dừng bước, “Ta có việc vẫn chưa làm xong.”

“Ừm?” Bạch Trì Hữu phát ra một tiếng đơn giản, suy nghĩ một chút, “Có phải muốn điều tra xem ai đã bỏ thuốc nàng và tên tiểu tử kia không?”

Tên tiểu tử kia? Hoa Tiểu Nhã đỏ mặt hỏi, sao cảm giác như cách nói của sư phụ giống như đã tuổi già sức yếu vậy nhỉ? Lại gọi Hách Liên Kinh Thương là tiểu tử kia!

“Ừm, ta đã nghĩ ra người hại ta sau lưng là ai rồi.” Hắn gạt đầu, giọng nói có chút u oán.

Còn không phải là khoản nợ hoa đào kia của sư phụ sao, kết quả lại hại mình!

Khóe môi Bạch Trì Hữu nhếch lên, cũng hiểu được ý nàng, “Ta biết là nàng, nếu Nhã Nhã muốn kết thúc chuyện này trước, cũng đúng lúc vì sự có chuyện tìm nàng ta.” Trên mặt Bạch Trì Hữu không để lộ cảm xúc, sau đó, đeo mặt nạ lên ——

Hoa Tiểu Nhã: ...

Sao bỗng dừng lại đeo mặt nạ lên?

Hỏa phượng ở ngoài kết giới ừ ừ, mình ở ngoài đợi đã một ngày một đêm rồi đó! Sao chủ nhân và Hoa Hoa vẫn chưa hết chuyện nha?

Loại người, quả nhiên phiền phức mà!

Đang ai oán, đột nhiên, kết giới biến mất, Bạch Trì Hữu và Hoa Tiểu Nhã xuất hiện trước mắt ——

Hỏa phượng sáng mắt, chủ nhân và Hoa Hoa cùng tới an ủi mình sao? Cánh đập đập đang định nói gì đó, chỉ thấy Bạch Trì Hữu nói, “Mai Hoa Cốc.”

Mai Hoa Cốc, cũng chính là nơi ở của Mai Hoa tiên tử !

Một sơn cốc ở phía bắc Hách Liên Quốc, bốn bề tất cả đều là mai hoa trận, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp, cũng quá mức thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Hôn Thật Lâu

Vũ Phượng kia trong lòng vốn đang kích động, trong nháy mắt lạnh lẽo vô cùng! Chủ nhân à! Người cũng không quan tâm ta chút nào sao!

Thật là, làm điều cũng có tôn nghiêm đó!

Thấy Vũ Phượng mặt hừng chu mỏ, Bạch Trì Hữu cười như không cười nói một câu: “Cá mắt trắng trong hồ, cho người mười con.”

Vũ Phượng kia vốn đã tan biến hy vọng đột nhiên lại lóe lên chút tia sáng xanh, “Thật sao?”

Đồng tử của Bạch Trì Hữu nheo lại ——

Vũ Phượng vội vàng hi ha, “Vũ Phượng tin chủ nhân ——”

Bạch Trì Hữu và Hoa Tiểu Nhã ngồi trên lưng Vũ Phụng, cùng nhau đi về hướng Mai Hoa Cốc ——

“Sư phụ, sao người biết là nàng ta? Người ——”

“Ta nghe Hình Hòa nói.” Bạch Trì Hữu thở dài, “May mà y cứu nàng, ta nợ y một ân tình, lát nữa chúng ta tới Hồ Tộc cứu muội muội y ra.”

“Muội muội của y? Các người không phải đang đối đầu nhau sao?” Hoa Tiểu Nhã tò mò chu môi.

Lúc này Bạch Trì Hữu mới chậm rãi nói, “Muội muội của y tên là Hình Lam, còn y, vốn là huynh đệ cùng mẹ khác cha với ta ——”

Dần dần nói chuyện thế này, Hoa Tiểu Nhã giờ mới lấy lại tinh thần, thì ra là vậy! Thật ra thì, Hình Hòa cũng không xấu, chẳng qua là bị oan, cho nên mới có chút bị biệt đãi mà thôi!

Xem ra, Hình Hòa ấy đối xử với muội muội thật là tốt! Mà Hình Lam cũng thật đáng thương, huynh muội như vậy, thật là... khiến người ta cảm động

Không biết tại sao, đại não đột nhiên toát ra một đoạn đối thoại với nhau:

“Trăng trong nước thật tròn, trăng trong hoa rất ngọt ——”

“Ca ca, ca ca, huynh mau bắt muội đi. “

“Chạy chậm thôi, cẩn thận nhanh quá va vào người ta đó!”

Dường như, không biết từ lúc nào, có một cậu bé và một cô bé đuổi nhau, cùng chơi đùa với nhau ——

Hoa Tiểu Nhã tò mò gãi gãi đầu, chuyện gì xảy ra vậy, tại sao mình đột nhiên nhớ tới những hồi ức không thuộc về mình nhỉ?

“Sao thế?” Bạch Trì Hữu phát hiện nàng khác lạ, vuốt vuốt tóc nàng.

Hoa Tiểu Nhã đang suy nghĩ, nhưng chẳng nghĩ ra gì hết!

“Có thể là không nghĩ ngợi đủ.” Hoa Tiểu Nhã rầu rĩ nhích gần vào lòng hắn.

Khóe môi Bạch Trì Hữu nhếch lên một độ cong đẹp mắt, “Nhưng vì sư đã cho nàng ăn một viên bổ khí đan, đây chính là thuốc bổ thượng hạng, theo lý, nàng không trần trề sinh lực cũng sẽ không thấy mệt mỏi!”

Mặt Hoa Tiểu Nhã bỗng chốc đỏ lên, lấy cớ, cũng bị vạch trần rồi sao?

Ôm quanh eo nàng thật chặt, ngón tay đẹp mắt từ từ roi bên môi nàng, “Nơi này, thoa chút thuốc mỡ...” Ngưng lại một chút, hạ giọng, “Nơi đó, cũng thoa ——”

Hoa Tiểu Nhã đỏ mặt càng thêm xinh đẹp ——

“Khụ khụ.” Ho nhẹ một tiếng, Hoa Tiểu Nhã ai oán nhìn hắn một cái, “Vũ Phụng cũng ở đây!”

Bạch Trì Hữu thần bí phong tỏa kết giới quanh hai người ——

Hoa Tiểu Nhã: “...”

Này, này, thế này có thể quang minh chính đại đùa giỡn sao??

“Ây, phía trước không phải là Mai Hoa Cốc sao?” Hoa Tiểu Nhã nhìn thấy cách đó không xa, là Mai Hoa thành, vội vàng nói sang chuyện khác.

Nếu không, quan hệ hai người mập mờ như thế, chẳng phải là... khiến nàng hơi lúng túng sao?

Ngón tay thon dài đẹp mắt của Bạch Trì Hữu giờ lên cằm nàng, dịu dàng hôn lên đó, mặt nạ trên mặt hắn chạm vào chóp mũi nàng, cảm thấy lạnh như băng. Môi hắn ôn nhu hôn lướt qua môi nàng, thu lấy nụ cười của nàng ——

Hoa Tiểu Nhã chỉ cảm thấy đại não ngừng hoạt động, phản ứng trên thân thể khiến nàng cơ hồ rí máu. Đáng sợ hơn chính là, mặc dù có thêm kết giới, nhưng Hoa Tiểu Nhã vẫn cảm giác như Vũ Phụng có thể nhìn thấy! Nghĩ tới đây, nàng muốn cự tuyệt, lại bị tay hắn giữ lại ——

Sau cái hôn thật lâu, rất nhiệt liệt, kích tình, mập mờ, thâm trầm, hắn mới lưu luyến rời khỏi môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Mai Hoa Cốc 1

Hoa Tiểu Nhã thấy thân thể mình giống như lúc bị trúng độc ngày hôm qua vậy ——

“Nhã Nhã, đừng rời xa ta.” Giọng nói như thì thầm, cũng trầm thấp cuốn hút.

Lần đầu tiên Hoa Tiểu Nhã phát hiện, sự phụ cường đại phúc hắc, dường như đang sợ hãi điều gì đó.

Đương nhiên hắn sẽ sợ, hơn nữa, hắn ôm eo mình, dùng giọng nói như của đứa trẻ nói câu ấy, khiến nàng đang mềm lòng lại càng rối tinh rối mù.

Lần đầu tiên nàng đáp lại, “Ừm.”

Giọng nói không lớn, nhưng đủ để hắn hài lòng.

Có nàng, vậy là tốt rồi. Chuyện lúc trước, hắn nguyện xem như chưa từng xảy ra.

Hai người đơn giản ôn tồn, Mai Hoa Cốc rốt cuộc đã hiện ra trước mắt hai người ——

Vũ Phụng bay vào rừng hoa mai, đáp xuống trước một nơi tựa như một cung điện thu nhỏ ——

Bạch Trì Hữu lấy truyền âm phù ra, ném vào trong ——

Chỉ chớp lát, đã có hai cô gái xinh đẹp, ăn mặc khá là hồ hang tới đây nghênh đón, “Thần Quân mời vào trong, tiên tử nhà ta đang chờ ở rừng hoa mai ——“

Bạch Trì Hữu gật đầu, đi theo hai người vào Mai Hoa điện ——

Trong Mai Hoa Cốc khắp nơi đều là hoa mai, mà trong Mai Hoa điện, ngay trên tường cũng vẽ toàn hoa mai ——

Xuyên qua hành lang hoa mai thật dài, rốt cuộc sau bảy rẽ tám ngoặt, hai người nhìn thấy Mai Hoa tiên tử đang đứng trên một khoảng đất trống trong rừng hoa mai ——

Giờ phút này, nàng mặc áo trắng lay động lòng người, vừa trang nhã lại vừa phác họa nên dáng người nàng, áo trắng đơn giản, dải buộc ngực theo hình hoa mai, phía ngoài là áo choàng, rãnh trước ngực như ẩn như hiện. Mà bờ vai trắng nõn kia, cánh tay ngọc như củ sen, càng thêm khiến người ta có những ý nghĩ kì lạ.

Nhìn lại trang phục hôm nay của nàng, mặc dù rất là đơn giản, nhưng nhìn ra đó là bộ trang phục rất tinh tế, dường như đơn giản, nhưng dường như lại toát lên được cái đẹp nhất của nàng.

Hoa Tiểu Nhã cho là như vậy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy nữ nhân đẹp như vậy. Mai Hoa tiên tử, đúng là tiên tử xinh đẹp không vương khói lửa thế gian. Khí chất trang nhã này không phải thứ ai cũng có thể có.

Giờ phút này nàng ngồi trên một cái bồ đoàn, gảy Mai hoa khúc, hai bàn tay chuyển động một cách mỹ lệ, một khúc nhạc đẹp đến say mê phát ra dưới những ngón tay của nàng.

Êm tai, dễ nghe.

“Còn nhớ, từng gảy Mai hoa khúc này cho Quân nghe, Quân cũng từng khen ngợi, ngón tay của Mai nhi dường như gảy nên những nốt nhạc tuyệt vời nhất thế gia.” Giọng Mai Hoa tiên tử như thì thầm, lại có chút say mê, dường như say mê khúc nhạc tuyệt đẹp này, lại dường như say mê Bạch Trì Hữu dịu dàng của ngày ấy.

Hoa Tiểu Nhã thoáng nhìn Bạch Trì Hữu, không nhìn ra được vẻ mặt hắn. Trong lòng nhất thời hiểu rõ, chẳng trách trước khi tới lại đeo mặt nạ, thì ra là để che giấu vẻ mặt cũng như tình cảm của mình nha!

(Có điều, trong đầu lập tức có những suy nghĩ khác, phản bác, trẻ con, “nơi người ta muốn tới trước là Hồ Tộc trấn yếu thấp, sau khi đeo mặt nạ vào thì chính người nói muốn bắt người đã hạ độc! Cho nên hắn mới dẫn người tới ư?”)

Dù sao, trong lòng Hoa Tiểu Nhã nhất thời ề ảm, thì ra hắn cũng có quá khứ đẹp đẽ như thế! Còn là cùng người khác.

Bạch Trì Hữu nhìn bóng lưng Mai Hoa tiên tử, hồi lâu mới nói, “Dễ dàng quen biết, tri kỉ khó cầu. Trước kia ta vẫn cho rằng Mai nhi là một cô bé thiện lương, không ngờ, lại luôn tính kế với ta!”

Ngón tay Mai Hoa tiên tử khựng lại, dây đàn đứt lìa không hề báo trước.

Giống như trái tim nàng, cũng trong nháy mắt nguội lạnh.

Có đôi khi, người vì yêu mà làm tất cả, nàng cũng vậy, nhưng không biết, làm tổn thương người khác, cũng làm tổn thương mình, lại càng làm tổn thương tình bạn tri kỷ của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Đào Hoa Cốc 2

Khỏe miệng Mai Hoa tiên tử nhếch lên, đáy lòng có một cảm giác không cam lòng và thống hận, khiến con ngươi nàng đỏ lên, nàng nghiêng mặt qua, nhìn về phía Bạch Trì Hữu, “Ta muốn lấy được chàng, ta thích chàng, nhưng chính chàng luôn như ẩn như hiện. Ngày đó, chàng đang ở cùng ta uống vài chén rượu, ta lén bỏ chút thuốc mê vào, nhưng chàng thì sao, chịu đựng cảm giác khó chịu trong thân thể, bỏ ta lại.”

Mai Hoa tiên tử đột nhiên cười, “Chàng biết rất rõ túy mê nhất định phải nam nữ giao hợp, nếu không chàng sẽ chết! Nhưng, chàng vẫn không chịu đựng vào ta!” Dừng một chút, nàng cười nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã sắc mặt đã tái nhợt, “Vậy mà, chàng lại lựa chọn cùng nữ tiên khác như hình với bóng, ân ái ái ái, một đêm phong lưu.”

Hoa Tiểu Nhã cứng đờ người, thoáng nhìn Bạch Trì Hữu, thì ra hân... từng có nữ nhân khác.

Chẳng trách mấy lần nàng thỉnh thoảng thấy hân có chút ưu thương, thì ra là ——

Vậy là, hân thích nữ tiên kia sao?

“Ta tức giận tìm Hình Hòa, muốn để gã đối phó với chàng. Không ngờ, mấy thần tiên Thiên giới đều biết! Lại muốn cùng nhau tiêu diệt chàng.” Mai Hoa tiên tử dừng một chút, “Lúc ấy ta đã nghĩ đỡ một chương để chàng nhớ kỹ ta! Không ngờ, lại bị mấy người không cẩn thận dùng chương lực hỗn hợp đánh chết!”

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Trì Hữu, Mai Hoa tiên tử tiếp tục nói, “Đáng tiếc, chàng không biết ư? Có một nữ nhân rất ngốc nghếch, sau khi nàng ta cùng chàng ân ái một đêm, không quan tâm đến việc chàng vô tình thế nào, lén lút chạy tới Huyền Hồn Đài, biết được kiếp nạn của chàng, ngay ngốc vì chàng nhảy xuống Diệt Hồn Đài, dùng mạng của nàng ta đổi lấy mạng của chàng!”

Sắc mặt Bạch Trì Hữu càng thêm tái nhợt, nào ai có biết, thật không ngờ có người ngu dại hi sinh vì mình, tìm hân cũng có thể cảm nhận được sự khiếp sợ và cảm động!

Lòng bàn tay Hoa Tiểu Nhã, nắm chặt ướt đẫm mồ hôi, người phụ nữ kia, thật là ngốc nghếch mà!

Mai Hoa tiên tử cười, “Hôm nay, chàng lại cùng nữ nhân này phong lưu khoái hoạt, chàng nói chàng có phải là rất bạc bẽo không?”

Mặt Bạch Trì Hữu biến sắc, một chương bỏ về phía Mai Hoa tiên tử, bởi vì tức giận, kích động, một chương này của hân dường như đã dùng toàn lực trong một khắc ——

“Oanh ——”

Mai Hoa tiên tử nhanh chóng tránh sang bên, nhìn đàn của mình vỡ tan, nàng cười ha hả.

“Bạch Trì Hữu, người đối với ta nhẫn tâm như thế, ta không chiếm được, cũng sẽ không để kẻ khác có được!”

Nói xong, Mai Hoa tiên tử thay đổi vẻ dị ngoan thiện lương vốn có, thoát nhìn vô cùng đáng sợ, vẻ mặt dữ tợn, lao thẳng về phía Bạch Trì Hữu.

Nhất thời, hai người đánh nhau.

Lần đầu tiên, Hoa Tiểu Nhã hiểu được, pháp thuật của Mai Hoa tiên tử này không thấp, chỉ sợ đều là đang ẩn nhẫn không dùng năng lực của mình. Tâm cơ không nhỏ.

Còn nàng hiện tại, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Vẫn cho rằng sư phụ thanh thuần chưa từng hưởng thụ hoan ái nhân gian, thậm chí chưa từng có một nữ nhân nào, người phụ nữ kia lại si tình với hân như thế, tâm tình của nàng không được vui cho lắm.

Nói thế nào đây, nàng ghen tị.

Được thôi, nữ nhân trong tình yêu, đều sẽ rất ghen tị.

Đại não của nàng cũng trống rỗng, nhìn hai người đánh nhau đến tóe lửa, mà rừng hoa mai bên cạnh, trước pháp thuật của hai người, bị phá hủy không ít

Đột nhiên, Mai Hoa tiên từ một chường bỏ tới Hoa Tiểu Nhã, còn Bạch Trì Hữu quỳnh lên, vội vàng muốn ngăn cản chường phong lãng không của Mai Hoa tiên từ ——

Mai Hoa tiên từ cười một tiếng, Bạch Trì Hữu, người thua chính là thua vì quá quan tâm đến nữ nhân này!

Sau đó nàng ta đột nhiên chuyển hướng, tay còn lại nhanh chóng đánh về phía Bạch Trì Hữu ——

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đào Hoa Cốc 3

“Sư phụ ——” Hoa Tiểu Nhã nhanh chóng la lên, cho dù, hần như thế nào, nhưng lâu như vậy, tình cảm của nàng đối với hần cũng không nói rõ ràng được!

Thấy hần gặp nạn, nàng lại phát ra tiếng kêu từ trong lòng.

Thân thể Bạch Trì Hữu bay ra ngoài rất xa, nặng nề ngã xuống đất ——

Sau đó, Hoa Tiểu Nhã chưa kịp phản ứng, một đôi tay đã bóp cổ nàng.

“Thế nào hả, rốt cuộc cũng rơi vào tay ta rồi?” Mai Hoa tiên từ cười ha hả một tiếng, tàn bạo nói bên tai nàng.

Mà ánh mắt Hoa Tiểu Nhã, lại nhìn chăm chăm vào Bạch Trì Hữu đang ngã trên đất, đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, hần sao lại yếu ớt đến thế!

Bạch Trì Hữu ôm ngực lão đảo đứng lên, hoàn toàn không để ý đến máu tươi đang trào nơi khoe miệng, giọng nói lạnh lùng, có chút yếu ớt, “Thả nàng ra. Người người hận, là ta.”

Hoa Tiểu Nhã lắc đầu, cơ hồ khóc nức nở, “Sư phụ ——”

“Im miệng.” Mai Hoa tiên từ lạnh lùng liếc sang nhìn Bạch Trì Hữu, “Mấy ngày trước đây ngươi chịu hình ở Thiên Đình, giờ phút này đương nhiên không phải đối thủ của ta. Hơn nữa, ta luyện tập Thị huyết mai hoa công đã có được chút thành tựu. Lần trước ngươi cho ta ăn hỗn phách đã giúp công pháp của ta tăng lên nhiều ——”

Hoa Tiểu Nhã: “...” Thì ra, sư phụ bị thương rồi! mấy ngày trước ở Thiên Đình sao? Đây mới là nguyên nhân hần mất tích mấy ngày! Nhưng, hần bị thương, tại sao không nói với mình?

Bạch Trì Hữu: “...”

“Không ngờ, thật không ngờ ngươi lại ác độc đến vậy.” Bạch Trì Hữu hơi cảm thán, giọng nói lộ vẻ hối hận.

Mai Hoa tiên từ cười ha hả một tiếng, vuốt ve gương mặt của Hoa Tiểu Nhã, “Thoạt nhìn nàng... rất ngon, mùi vị chắc cũng không tệ!

Mặt Bạch Trì Hữu liền biến sắc, giọng nói lộ vẻ âm độc, “Ngươi... dám?!”

“Ngươi cứ nói đi! Chẳng lẽ ngươi không muốn biết, tiên từ cứu ngươi là ai ư? Người ta vì ngươi mất đi sự trong sạch, lại vì ngươi mất đi tính mạng, một chút ngươi cũng không quan tâm sao?!” Mai Hoa tiên từ như đang dẫn dụ.

“Ta rất cảm kích nàng, nhưng, cảm kích không có nghĩa là yêu, mà ——” trông mắt Bạch Trì Hữu nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã, nhu hòa hẳn đi, “Nhã Nhã, ta yêu nàng.”

Hoa Tiểu Nhã nước mắt là chảy rơi, giọng nói nghèn nghẹn, “Sư phụ.” Có những lời này của hần, vậy là đủ rồi!

Yêu, hần nói hần yêu mình!

Trong lòng Hoa Tiểu Nhã cảm động đồng thời cũng cảm thấy trong lòng vui mừng, bởi vì, nàng cũng yêu hần.

Hần nói, nữ nhân trong quá khứ, hần rất cảm kích, nhưng không phải là yêu. Thế là đủ rồi!

Bạch Tri Hữu cười yếu ớt, “Nhã Nhã, đừng sợ, sư phụ sẽ cứu nàng.”

Hoa Tiểu Nhã nặng nề gật đầu, nàng không sợ, nàng vốn là người đã chết một lần, lần này, trước khi chết nàng được hạnh phúc như vậy, thế là đủ rồi.

Còn nàng, cũng sẽ không nghi ngờ lung tung, cũng sẽ không hoài nghi hấn nữa.

“Sư phụ, thật xin lỗi.” Hoa Tiểu Nhã nhìn Bạch Tri Hữu, trong mắt lộ ra nét ngọt ngào.

Hai người, chỉ nhìn nhau, nhưng cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc mãn nguyện.

Trong lòng Bạch Tri Hữu cũng hiểu được, giờ phút này hấn không thể hành động thiếu suy nghĩ. Một khi Mai Hoa tiên tử làm tổn thương Nhã Nhã, hấn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Nhưng, vết thương trên người hấn, chính hấn cũng hiểu được, dường như hơi nặng. Không biết Mai Hoa tiên tử này đang tu luyện ma công gì đây.

Thấy hai người nhìn nhau tình tứ, ngực Mai Hoa tiên tử phập phồng, cơ hồ muốn bóp chết Hoa Tiểu Nhã, “Hai người các ngươi đều yêu, phải không? Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi âm dương cách trở. Xem xem tình cảm của các ngươi rốt cuộc tới đâu ——”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Mất Đi 1

Mai Hoa tiên tử thấy Bạch Tri Hữu vọt lên, một chớp mắt bay, sau đó, thiên linh cái phách một tiếng hướng về phía Hoa Tiểu Nhã ——

Hoa Tiểu Nhã “Phụt ——” một tiếng, thổ ra một búng máu. Muốn giãy dụa, lại bị nàng ta hung hăng chế trụ.

Thiên linh cái trên tay Mai Hoa tiên tử vừa dùng lực lên nàng, chỉ thấy một bóng người nhỏ bé từ đỉnh đầu của nàng thoát ra ——

Bạch Tri Hữu nhìn thấy cảnh này, cơ hồ đáy lòng cũng nguội lạnh rồi ——

Mà một giây sau, Mai Hoa tiên tử trực tiếp thấy nàng nuốt vào trong bụng ——

Trái tim Bạch Tri Hữu đập liên hồi, tựa hồ hiểu được, mình đã mất đi cái gì —— khiến hấn có cảm giác hít thở không thông ——

“Nhã Nhã ——” Bạch Tri Hữu phụt một tiếng, phun ra một búng máu lớn.

Thân thể Hoa Tiểu Nhã tựa hồ mất đi hoàn toàn ý thức, trên gương mặt trắng nõn không có một tia sáng, thân thể dường như hoàn toàn không thể chống đỡ nữa, nhắm mắt lại ngã xuống đất, thân thể nhanh chóng khô héo, tựa như một bông hoa mất đi đường khí. . .

Bạch Tri Hữu nhắm mắt lại, rồi mở ra, trông mắt hấn đỏ màu máu, “Nếu... người ăn nàng, vậy thì... chúng ta đồng quy vu tận đi ——” Không có Nhã Nhã, cuộc sống của hấn đâu còn gì nữa?

Nói xong, Bạch Tri Hữu gầm nhẹ một tiếng, loáng một cái biến thành một con bạch hồ khổng lồ, cái đầu của bạch hồ rất cao, chỉ một cái móng vuốt cũng lớn hơn Mai Hoa tiên tử gấp nhiều lần, hơn nữa, thoát nhìn nó hung mãnh dị thường.

Mai Hoa tiên tử bỗng nhiên mở to hai mắt ——

Chân răng của hấn chấn động, cả một vùng đất cũng lay động theo, tựa hồ đang gặp động đất cực lớn ——

“Tri Hữu, tiểu tử ngươi mau dừng tay!” Tịch lão cười hặc trở về.

Di nhiên, nhân gia cũng là cười hặc để di chuyển, lão lại cười bạch hặc khoan thai chậm rãi ——

Con người Bạch Tri Hữu đỏ lôm, cảm hồ ly đột nhiên ngẩng lên, tru một tiếng hướng về phía bầu trời ——

Mai Hoa tiên tử trên mặt đất cũng bị chấn động lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, Bạch Tri Hữu này muốn cùng người ta đồng quy vu tận ở nơi này? Nghĩ tới đây nàng ta sợ hãi nhìn về phía Bạch Tri Hữu. Hấn mất đi Hoa Tiểu Nhã thậm chí ngay cả sống cũng không muốn sống tiếp nữa sao?

Bạch hặc của Tịch lão cũng chấn kinh thiếu chút nữa rút từ trên trời xuống, lão đảo, Tịch lão vội vàng trấn an nó, la lớn, “Mai Hoa tinh mà chết người cũng không cứu được nhà đầu kia đâu! Mau dừng tay!”

Bạch Tri Hữu kia vốn đang bùng bùng lửa giận tựa hồ hòa tan trong một khắc, nàng được cứu rồi sao? Thật sự có thể cứu? Rốt cuộc, hấn ngừng tru lên, cả vùng đất lại khôi phục về yên tĩnh.

Thế nào là vương giả trời sinh!

Vương giả trời sinh vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

Năng lực trời sinh là có thể hủy diệt!

Cho nên, mặt dù Bạch Trì Hữu đã phá hủy một thân đạo hạnh của Lôi Thường kia, Thiên đế giận mà không dám nói gì, lại hèn hạ muốn Hoa Tiểu Nhã chịu phạt, Bạch Trì Hữu không muốn để đồ đệ của mình chịu khổ, lúc này mới chịu đựng tiên hình của thiên giới, mà vì hắn bị thương, ở chỗ của Hoa Trung Vĩ trên Thiên giới trị khỏi vết thương mới trở về.

Mà vết thương đã chữa trị khỏi của hắn lại chỉ là ngoại thương, mặc dù nội thương không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng tạm thời chỉ còn lại không đến một nửa đạo hạnh.

Hôm nay, hắn thấy Hoa Tiểu Nhã bị nuốt, cơ hồ phát điên, mới dám biến về huyền chân thân ——

Dưới tình hình như vậy, thực lực của hắn sẽ tăng vọt gấp mấy lần bình thường, cho nên, đừng nói là Mai Hoa tiên tử, dù là Thiên đế tới, cũng không đỡ được sự điên cuồng của hắn!

Đây rõ ràng là muốn cùng người đồng quy vu tận.

Đối với hắn mà nói, không bảo vệ được nữ nhân của mình, là trách nhiệm của hắn, trong mắt hắn, mắt đi Hoa Tiểu Nhã, hắn tình nguyện cùng nữ nhân này đồng quy vu tận!

Chỉ có điều, lời của Tịch lão đã khiến hắn bình tĩnh lại, lông mày tuyết trắng, con ngươi đỏ bừng nhìn về phía Tịch lão.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Điên Cuồng

Hắn biết, Tịch lão sẽ không lừa gạt hắn!

Tịch lão lau mồ hôi, thiếu chút nữa mình cũng bị chôn cùng rồi!

Có điều, biến thành cũng không oan uổng mà! Không ngờ một câu lão không cẩn thận nói ra lại bị Mai Hoa tình nghe được! Cũng là vì những lời này, không ngờ lại thành ra như vậy!

“Trì Hữu, là thế này, vừa nãy ta đã điều tra rồi! Nha đầu kia vốn cũng là nữ nhân Thiên giới đã cứu ngươi ngày đó! Hoa Trung Nguyệt! Muội muội của Hoa Trung Vĩ chuyển thế đầu thai! Các ngươi là duyên phận kiếp trước kiếp này, hôm nay, nếu ngươi giết Mai Hoa tình, chúng ta cũng không thể cứu nàng ra được!”

Một câu nói của Tịch lão rốt cuộc khiến Bạch Trì Hữu hít mắt nhìn về phía Mai Hoa tiên tử, trong mắt hắn, bây giờ tính mạng nữ nhân này đã trở nên rúng rồi!

Mà Nhã Nhã, nếu như có thể cứu nàng, vậy nhất định phải cứu!

Trong lòng Bạch Trì Hữu thông suốt, thì ra, nàng cũng chính là cô gái đã cứu mình, lại chính là người mà mình đã phát sinh quan hệ một lần. Sao nàng lại ngốc như thế, còn lòng đầy chua xót. Biết nàng là cô bé kia, có phải hắn nên vui hay không?! Giơ chân trước lên, miệng rống to, “Ngoao...”

Tịch lão vội vàng nói, “Ngươi hỏi cứu thế nào ư? Trước mắt chỉ có một cách, bởi vì tất cả đều do nhân duyên giữa các ngươi tạo thành, cho nên...”

Vừa quay đầu, thấy Mai Hoa tiên tử định chạy trốn, Bạch Trì Hữu một vuốt đánh tới...

Phải biết rằng, lúc này móng vuốt của Bạch Trì Hữu to lớn tới cỡ nào! Mai Hoa tiên tử làm sao có thể chịu được?

Lúc này, miệng ả phun máu tươi, bị nội thương rất nặng, gục tại chỗ không thể động đậy, một đôi mắt mở to đáng thương nhìn về phía Bạch Trì Hữu.

Mà chôn bạc chỉ hít mắt, cả người tràn đầy sự lạnh lẽo và ghét bỏ.

Tịch lão khinh bỉ nhìn thoáng qua Mai Hoa tiên tử, “À nữ yêu luyện tập tà công này, thật là đáng đời!”

“Ngươi mới là nữ yêu, ta là tiên tử...” Mai Hoa tiên tử không nhịn được lớn tiếng gào thét ~

Bạch Trì Hữu không kiên nhẫn ngoao một tiếng, hy vọng Tịch lão có thể nói tiếp...

Tịch lão gật đầu, “Ngươi nhớ tợ Nguyệt Lão ta đã đưa cho ngươi chứ, chỉ cần ngươi bóp nát nhân duyên giữa các ngươi, vậy thì...”

Không đợi nói xong, cả người bạch hồ cơ hồ phát ra một nguồn lực cực lớn, khiến lòng người chưa xót bị thương...

Tịch lão lau mồ hôi, thế này mặc dù là một cách chẳng ra sao, nhưng hai người vẫn còn sống, không phải là tốt hơn chết sao? Nếu như, cho Mai Hoa tiên tử thêm thời gian, vậy thì Hoa Tiểu Nhã đâu chỉ có chết thôi? Đây rõ ràng chính là... hồn phi phách tán đó!

Chỉ có điều, sao Bạch Trì Hữu có thể suy nghĩ được như vậy?

“Ngoao...” Bạch hồ ngửa mặt lên trời kêu gào, tựa như muốn rống lên hết nỗi khổ sở thương tâm trong người ra bên ngoài vậy.

Một tiếng này, trời đất chấn động, tựa như cũng cảm nhận được sự run rẩy của sợi chỉ hồng sắp đứt lìa.

Vũ Phượng cũng nghe tiếng chạy tới, thấy chủ nhân của mình như thế, mắt đỏ hồng, cất tiếng gọi: “Chủ nhân...”

Song, bạch hồ dường như không nghe thấy tiếng nó la, thanh âm ấy mang theo nét thê lương, tan nát cõi lòng.

Vũ Phượng lau lau nước mắt, “Chủ nhân, người đừng như vậy!”

Tịch lão nặng nề thở dài, nếu lão có cách nào khác, sao lại nói ra cách này chứ? Lão biết, cách này đối với Bạch Trì Hữu đại biểu cho điều gì, cũng biết hẳn khó khăn nhiều bao nhiêu!

Một kiếp trước, Hoa Trung Nguyệt vì hắn, nhảy xuống Diệt Hồn Đài.

Chỉ để hắn có thể tránh được một kiếp đoản mệnh.

Mà cả đời này, hắn vì Hoa Tiểu Nhã nhất định phải chặt đứt mối tình sâu đậm này.

Chỉ để nàng được sống.

Một đời như vậy, sao trời cao lại nỡ hành hạ người ta như thế?

Nhưng lão là Nguyệt Lão, chỉ chịu trách nhiệm tác hợp, cũng không thể chịu trách nhiệm tránh cho họ kiếp nạn được!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Diên Cuồng (2)

Tiếng tru của Bạch Hồ lại vang dội khắp sơn cốc, toàn bộ hoa mai cũng rơi rụng lả tả.

Theo tiếng tru của hắn, những cánh hoa không ngừng rơi xuống.

Đến khi hoa đã rụng hết, những cây mai cũng lập tức chết khô.

Mai Hoa tiên tử nhìn những cây mai đã chết ở xung quanh mà không dám tin vào mắt mình, không ngờ hắn lại giết chết rừng hoa mai! Không có rừng hoa mai này, nàng cũng sẽ chết.

Lúc đầu, vì nàng mà Bạch Trì Hữu cố gắng cứu sống rừng hoa mai. Hôm nay, Bạch Trì Hữu hủy diệt toàn bộ rừng hoa mai cũng chỉ vì nàng.

Thành là do Tiêu Hà, mà bại cũng vì Tiêu Hà.

Nàng chỉ biết ngồi đó ngây ngốc.

Bạch Hồ vẫn ngửa đầu, tiếng tru tiếp tục vang lên suốt nửa canh giờ sau đó. Những ai oán, bất lực, thương tâm, bứt rứt đều được toát ra từ tiếng tru của hắn.

Âm thanh ấy khiến người ta rơi lệ.

Sau một tiếng tru dài đằng đẳng, hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Một dòng nước mắt chảy ra từ đôi mắt bị thương của hấn rồi rơi xuống mặt đất, hóa thành bọt nước.

“Chủ nhân!” Vũ Phượng nghẹn ngào. Chủ nhân chưa bao giờ rơi lệ, thế mà hôm nay lại...

Chắc hẳn phải rất khó chịu, rất khó chịu.

Vũ Phượng sờ lên ngực mình, nơi đó rất khó chịu, liệu chủ nhân có khó chịu như thế không?

Tịch lão không thức giấc hẳn. Lão không thể làm điều tàn nhẫn như thế.

Bạch Hồ nhìn thoáng qua Mai Hoa tiên tử, ánh mắt như nhìn xuyên qua nàng ta, tựa như đang nhìn Hoa Tiểu Nhã trong lòng nàng ta, hấn có thể nhìn thấy nữ nhân không tìm không phổi kia cười vui vẻ, thỉnh thoảng còn mơ mơ màng màng.

Vừa nhắc chân trước lên, trong lòng bàn tay hấn xuất hiện một sợi tơ màu đỏ.

Sợi tơ này từng buộc hấn và nàng vào nhau. Ở trên cầu vào hôm đó, hai người như lạc vào lưới tình.

Cũng chính hôm đó, hấn đã nói với nàng rằng sư phụ cũng có thể như phụ.

Nhưng không ngờ duyên phận của họ lại mỏng như vậy.

Bạch Hồ há miệng nhưng không nhả ra bất cứ chữ nào, chỉ có một mình hấn biết, nó đang nói: “Nhã Nhã, hãy yêu ta lần nữa.”

Sau đó, bàn tay run rẩy khẽ dùng sức, sợi tơ màu đỏ biến thành tro bụi.

Tịch lão thở ra một hơi, lấy một chiếc bình thủy tinh màu xanh ra rồi hướng về phía Mai Hoa tiên tử, hút nàng vào trong bình.

Người ta chỉ có thể thấy một nữ nhân gần như trong suốt đang nhắm mắt bị hút đi. Người đó chính là Hoa Tiểu Nhã.

Bạch Trì Hữu tham lam nhìn theo nữ nhân trong trái tim hấn, đôi mắt dần khép lại.

Sau đó, trong lúc Mai Hoa tiên tử không có chút tinh thần, Bạch Trì Hữu vung tay về phía nàng.

Thân thể xinh đẹp của Mai Hoa tiên tử vì thế mà biến mất.

Trên mặt đất chỉ còn lại một khoảng hoa mai dập nát.

Tịch lão run lên, bụng dạ của tiểu tử này quá đen tối! Không ngờ hấn lại câu diệt thần hồn của nàng ta.

Sau khi cẩn thận cất chiếc bình, Tịch lão thở dài: “Người cần gì phải làm thế? Hôm nay ngươi mất quá nhiều công lực, sợ là tạm thời không thể khôi phục hình người!”

Bạch Hồ gật đầu, hấn biết điều đó nhưng sao hấn có thể làm ngơ những tổn thương trên người nàng? Cho dù lúc này hấn sẽ chết thì hấn cũng sẽ xóa nhòa những tổn hại trên người nàng. Cơ thể hấn dần nhỏ lại, rồi cuộc bên thành một con vật nhỏ bé đến đáng thương, yếu ớt đến mức đứng cũng không vững.

“Trước hết ngươi về Hồ tộc tiếp tục tu luyện đi, ta mang nha đầu này đi gặp Hoa Thần Quân, hai người bọn ta sẽ hợp lực tạo ra một cơ thể cho nàng ấy! Cơ thể này đã mất đi hồn phách quá lâu, không thể dùng được nữa!”

Nói xong, Tịch lão lập tức rời đi như đang chạy trốn. Lão rất sợ ánh mắt như hồ ly vào lúc này của Bạch Trì Hữu.

Thân hình của Bạch Trì Hữu lại lay động, nhìn theo hướng bay của Tịch lão, sau đó bắt đầu đuổi theo.

Hấn đi qua hồ nước rồi tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, ở nơi không nhìn thấy, hấn dừng bước, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Phản Bội (1)

“Chủ nhân!” Vũ Phụng vội vàng đuổi theo rồi sai cánh ra, đặt bạch hồ lên lưng.

Lúc này, Bạch Trì Hữu rất suy yếu, vì thế nó chỉ có thể nghĩ cách đưa chủ nhân về Hồ Tộc! Người giúp được chủ nhân chỉ có trưởng lão của Hồ Tộc mà thôi!

Nhưng trưởng lão Hồ Tộc không phải là người nó muốn gặp là gặp, nên trước mắt nó chỉ có thể tìm Bạch Vãn Thiên hiện đang ở Hồ Vương.

Bạch Vãn Thiên nhìn tình trạng của Bạch Trì Hữu chỉ có thể vừa chấn động vừa cảm thán!

Bạch Vãn Thiên giúp Vũ Phụng đưa Bạch Trì Hữu vào động để bế quan rồi rời đi.

Vũ Phụng lay cơ thể của bạch hồ. Bạch hồ yếu ớt há miệng nhưng lại không thể nói ra lời nào.

Hốc mắt của Vũ Phụng lại ướt lãn nữa.

Từ khi nào mà chủ nhân luôn luôn mạnh mẽ đã biến thành như thế này?

Động bế quan rất sâu và im ắng, Vũ Phụng nhìn xung quanh, trên tường chỉ có hai ngọn đuốc.

Vũ Phụng thờ dài. Đột nhiên, một cửa đá trong động bế quan dần dần đóng lại. Vũ Phụng trợn to mắt. Không thể nào! Bạch Vãn Thiên muốn tạo phản ư?

Tiểu là khi nó chạy đến thì cửa động đã khép lại hoàn toàn.

Vũ Phụng bắt lực cúi thấp đầu, trách mình tự ý quyết định.

Chủ nhân sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nó bước đến gần bạch hồ, nhìn bộ dạng yếu ớt ấy, nó cảm thấy rất khó chịu.

Nghĩ đến lúc này Hoa Hoa cũng dở sống dở chết, cơ thể cũng không còn thì nó càng thêm khó chịu.

Tất cả cũng tại Mai Hoa Yêu! Mai Hoa Yêu đáng chết! Trong lòng Vũ Phụng mắng nàng ta không dưới trăm lần! Nếu không vì lời nói của nàng ta thì sư phụ và Hoa Hoa đã sớm trở thành một đôi thân tiên quyền lữ. Buổi sáng hôm nay lại nhìn thấy hai người chàng chàng thiếp thiếp, nó đã vui mừng thay cho bọn họ.

Rốt cuộc, sau một ngày, cơ thể của bạch hồ khẽ giật, chậm rãi mở mắt, nhìn xung quanh với vẻ kinh ngạc.

Lúc này, Vũ Phụng đang tựa vào vách tường ngủ gục. Nó sợ Bạch Vãn Thiên đột nhiên tập kích nên đã trông coi suốt một đêm, vừa này mới thiếp đi.

Bạch hồ hít cặp mắt hồ ly, cuối cùng cũng nhận ra đây là nơi nào.

Nhìn về phía cửa động, người thông minh như hán tất nhiên hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Bạch Vãn Thiên làm phản rồi!

Chết tiệt! Hán đối xử với bọn người này tốt quá rồi sao?

Bạch Trì Hữu nheo mắt, đẩy lòng lạnh băng.

Bạch Vãn Thiên nhìn Lôi Thường: “Thiên Quân đến đây, Tiểu Vương không dám nhận. Xin Thiên Quân cứ yên tâm! Bạch Trì Hữu đã nửa sống nửa chết! Thêm nữa là hán đang bế quan, không thể gây ra chuyện lớn gì!”

Lôi Thường nheo mắt, vẻ mặt đầy sát khí: “Cho ngươi bảy ngày, phải nhỏ cỏ tận gốc, hơn nữa ta còn muốn hồn phách của hán!”

Gã muốn thăm dò cẩn thận!

Bạch Vãn Thiên vội vàng gạt đầu: “Thiên Quân yên tâm, Tiểu Vương sẽ nghĩ biện pháp.”

Lôi Thường hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Mặc dù pháp thuật của Lôi Thường không cao nhưng chỗ dựa rất lớn, vì thế chẳng những không ai dám làm gì gã mà gã còn nắm mọi thứ trong tay.

Rất nhiều người tức giận vì hành vi của gã nhưng không ai dám nói gì! Sau đó gã bị Bạch Trì Hữu phế hết pháp thuật tu luyện khiến những thần tiên chức vị nhỏ mừng thầm!

Đến tận hôm nay, Lôi Thường vẫn hận Bạch Trì Hữu tận xương tủy.

Nếu không giày xéo hồn phách của tên đó, làm sao gã cam lòng cho được?

Nhìn Lôi Thường rời đi, Bạch Vãn Thiên cười lạnh một tiếng

“Phụ vương, người giam sư thúc lại, không sợ ngày sau sẽ...”

“Sợ cái gì? Có Lôi Thường chống lưng mà còn sợ? Y là cháu của Thiên Đế, chỗ dựa vô cùng vững chắc, còn chưa nói đến tiểu tử Bạch Trì Hữu đang bị thương nặng như vậy. Đừng nói là ta, ngay đến con, hắn còn không đánh lại! Hiện giờ, giết chết hắn cũng như giết một con kiến! Chỉ cần không có hắn, ta sẽ là Hồ Vương danh xứng với thực!”

Bạch Vãn Thiên cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Phản Bội (2)

Bạch Ngọc Nhi rút cổ: “Nhưng mà Thiên Đế...”

“Nghe nói vài ngày trước, Thiên Đế đã xử phạt tên tiểu tử đó. Với pháp thuật của hắn, gặp phải hình phạt đó thì cũng phải tổn hại hai phần ba nguyên khí, việc gì chúng ta phải sợ hắn? Bây giờ vì bị thương mà hắn đã trở về nguyên thân, đây quả là cơ hội hiếm có.” Bạch Vãn Thiên nghĩ đến đây thì cười vui vẻ một tiếng.

Nhanh thôi, ông ta sẽ không tiếp tục bị xem là bù nhìn mà sẽ là Hồ Vương của Hồ Tộc, sẽ là một Hồ Vương chân chính! Hồ Vương kế nhiệm còn chưa ra đời, có gì để ông ta sợ chứ?

“Ý này không tệ.” Hình Hòa sai từng bước chân uể oải, chậm rãi tiến vào, giọng nói có phần mê hoặc. Đi cạnh y còn có Yêu Vương lạnh lùng, độc ác Lãnh Họa Thu.

Bạch Ngọc Nhi ngẩn người. Tên nam nhân này thật quá...

“Ngươi là ai?” Không biết vì sao mà Bạch Vãn Thiên cảm thấy sợ hãi trước đôi mắt và mái tóc đỏ rực của Hình Hòa.

Trong lòng đã có sẵn một đáp án nhưng ông ta không dám nghĩ đến.

“Hình Hòa.” Giọng nói của Hình Hòa không lớn nhưng rất rõ ràng.

Đầu của Bạch Vãn Thiên như nổ tung! Hình Hòa! Chính là tên ma đầu giết người không chớp mắt kia?

Hồng hồ ly! Hắn chính là tên yêu quái uống máu của hồ ly?

Tất nhiên hắn cũng chính là vua của Yêu tộc, Hình Hòa!

Hình Hòa từng có ý định tấn công Hồ Tộc nhưng bị Bạch Trì Hữu ngăn chặn nên Bạch Vãn Thiên mới may mắn thoát nạn.

Nhưng mà hôm nay...

Bạch Trì Hữu đang bị trọng thương, còn bị ông ta nhốt ở động bế quan!

Liệu ai có thể cứu mình và Hồ Tộc? Nghĩ đến đây, Bạch Vãn Thiên cảm thấy sợ hãi.

“Ngươi...ngươi muốn làm gì?” Giọng nói của Bạch Vãn Thiên có phần run rẩy,

Hình Hòa cười nhạt, không thèm nhìn ông ta, nhanh chóng ngồi trên bảo tọa của Hồ Vương, chậm rãi dựa vào lưng ghế.

“Ngươi...” Bạch Vãn Thiên tức giận, đang muốn tiến đến nhưng bị Lãnh Họa Thu giữ tay ra ngăn cản.

Bạch Vãn Thiên biết lượng sức mình, ông ta không phải là đối thủ của Hình Hòa! Đừng nói đó là Hình Hòa, ngay cả Lãnh Họa Thu, ông ta cũng không thể đánh bại! Ông ta hít sâu một hơi, không cam lòng: “Ngươi không sợ ngũ đại trưởng lão của Hồ Tộc ư?”

Hình Hòa cười giễu một tiếng: “Nếu ngũ đại trưởng lão biết ngươi muốn ám sát Hồ Vương Bạch Trì Hữu thì không biết sẽ phản ứng ra sao?”

“Ngươi!” Bạch Vãn Thiên bị ghen hờn. Giờ này phút này, ông ta không thể không cúi đầu!

“Chỉ cần ngươi biết điều nghe lời ta thì giữ được cái mạng là không thành vấn đề. Còn không thì ta sẽ ném ngươi vào động bế quan, ta xem Bạch Trì

Hữu sẽ xử lý người như thế nào!” Tuy giọng nói của Hình Họa không nóng không lạnh nhưng lại làm Bạch Vãn Thiên đổ mồ hôi lạnh.

Tất nhiên ông ta biết bụng dạ của Bạch Trì Hữu đen tối nhường nào! Hẳn chính là loại người có thù tất báo, tuyệt đối không nương tay.

Mặc dù Bạch Trì Hữu đang bị trọng thương nhưng tận đáy lòng ông ta vẫn rất sợ Bạch Trì Hữu! Thường ngày vì có Lôi Thường làm chỗ dựa nên ông ta mới có thể ung dung, còn tình hình hiện tại chỉ có một mình ông ta, làm sao ông ta có thể không sợ?

Nghĩ đến đây, ông ta hiểu rõ ngôi vị Hồ Vương chỉ là chuyện nhỏ, tính mạng mới quan trọng.

Ông ta cũng biết vua của Yêu Tộc Hình Họa đã nhòm ngó vị trí Hồ Vương từ lâu.

Hôm nay, ông ta chỉ có thể buông vũ khí đầu hàng, sau này sẽ tìm cơ hội.

Cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!

“Hồ Vương ở trên cao, xin nhận một lạy của Bạch Vãn Thiên.” Nói xong, Bạch Vãn Thiên lập tức quỳ xuống làm đại lễ.

“Phụ vương!” Giọng nói khó tin của Bạch Ngọc Nhi vang lên. Phụ vương của mình sao có thể làm vậy?

Bạch Vãn Thiên vội vàng kéo Bạch Ngọc Nhi: “Ngọc Nhi, mau quỳ xuống lạy Hồ Vương!”

Hình Họa cười lạnh, tiếng cười còn mang theo vẻ giễu cợt. Đúng là dòng máu đê tiện!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Phản Bội (3)

Bảo tọa Hồ Vương sao có thể để loại hồ ly đê tiện như vậy yên vị? Đúng là muốn để các tộc khác chê cười mà!

Y nhìn Bạch Vãn Thiên với vẻ chán ghét: “Người có thể đi xuống rồi!”

Bạch Vãn Thiên lập tức khom lưng cúi đầu lui ra. Đột nhiên ông ta đứng lại: “Bẩm Vương, về phần Lôi Thường, chính là cháu trai của Thiên Đế...”

“Có rắm mau thả!” Gương mặt Lãnh Họa Thu lạnh lùng, nhìn Bạch Vãn Thiên với vẻ phiến chán.

Bạch Vãn Thiên không nén được tức giận, gương mặt đỏ bừng, nhìn qua là biết ông ta không thể chấp nhận việc một tùy tùng nhỏ nhoi lại có thể khiển trách ông ta.

Lãnh Họa Thu nheo mắt, tay cầm lấy loan đao giắt sau lưng: “Thế nào? Người không phục?”

Bạch Vãn Thiên lùi về sau một bước, hít sâu một hơi rồi mới nói: “Lôi Thường muốn lấy được hồn phách của Bạch Trì Hữu.”

Hình Họa nheo mắt: “Biết rồi, người lui xuống đi.”

Bạch Vãn Thiên gật đầu, nhìn Lãnh Họa Thu hừ lạnh một tiếng rồi kéo Bạch Ngọc Nhi đi xuống.

Đẹp quá! Nàng chưa từng gặp nam tử nào đẹp như vậy! Bạch Ngọc Nhi đã bị Hình Họa mê hoặc rồi.

“Bẩm Vương, việc gì phải giữ lại một Bạch Vãn Thiên sợ chết như thế?” Lãnh Họa Thu không nhịn được phải lên tiếng hỏi.

Hình Họa khoát tay áo, nở nụ cười vô cùng mê hoặc lòng người: “Họa Thu, người không hiểu rồi. Đôi khi loại người như vậy càng có chỗ để dùng, bởi vì bọn họ rất dễ khống chế.”

Lãnh Họa Thu nửa hiểu nửa không gật đầu: “Vương định xử lý Bạch Trì Hữu như thế nào? Việc hấn và Lôi Thường bất hòa, Thiên giới và Yêu giới đã biết từ lâu. Hay là hôm nay chúng ta cho Lôi Thường một nhân tình! Dù sao, nếu hấn phục hồi lại như cũ thì vô cùng bất lợi đối với chúng ta! Vất vả lắm chúng ta mới thừa dịp hấn bị trọng thương mà chiếm được bảo tọa...”

“Họa Thu, người quá xà tính, quá sát ruột.” Hình Họa vờ vờ soi tóc đỏ rực của mình, đáng vẻ lạnh lùng: “Ta sẽ suy nghĩ kỹ về chuyện này.”

...

Nhìn chủ nhân bế quan luyện công suốt ba ngày, Vũ Phượng đau lòng không thôi.

Thì ra trước nay chủ nhân luôn vất vả như thế.

Vũ Phụng nhìn bốn bức tường xung quanh, đều không có cách nào mở cửa động, trừ khi chủ nhân hồi phục một phần công lực.

Cửa đá được mở ra, mắt Vũ Phụng sáng lên, vội vàng nói to: “Chủ nhân, cửa động bế quan được mở ra rồi!”

Bạch Trì Hữu chui ra từ một ngọn lửa, thì ra hắn tu luyện trong ngọn lửa đó.

Toàn thân màu trắng vô cùng mềm mại, thoát nhìn, khí chất trên người không hề thua kém trước đây. Ba ngày nay, nguyên khí của hắn đã phục hồi, chỉ cần sau này chăm chỉ tu luyện thì sẽ có thể biến thành hình người.

Như một vị vương giả, Bạch Trì Hữu, khẽ híp mắt nhìn về phía Hình Họa. Y mặc y phục màu đỏ, kết hợp với ánh sáng mờ mờ trong động càng làm cho y thêm xinh đẹp, thần bí.

“Chắc người rất ngạc nhiên khi thấy ta ở đây.” Giọng điệu của Hình Họa mang theo vài phần khiêu khích và khoe khoang.

Bạch Hồ dứt khoát ngồi xuống, đôi mắt lạnh lùng, trong trẻo và có chút khinh bỉ nhìn Hình Họa.

Hình Họa vuốt tay: “Tất cả cũng tại ngươi chọn sai Hồ Vương thôi! Giờ thì cũng thấy rõ hắn ta không có tư cách là Hồ Vương, lại rất sợ chết, còn có lòng tham không đáy! Giờ thì tốt rồi, ngươi bị người mà ngươi tin nhiệm làm hại, cảm giác thế nào?”

Bạch hồ tiếp tục nhìn hắn ta với vẻ khinh thường, không nói gì.

Hình Họa nheo mắt: “Hôm nay ngươi biến thành bộ dạng thế này cũng đáng đời! Đến cả những ai tham lam và ghê tởm mà ngươi cũng không biết.” Y thở dài rồi nói tiếp, “Cứ tiếp tục ở lại đây một trăm năm đi!”

Nói xong liền sải bước ra ngoài.

Đáp lại y chỉ là sự im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Lôi Thường Kinh Ngạc

Bạch Trì Hữu cũng không tức giận, nếu có, cũng chỉ là lạnh lùng mà thôi.

Hắn cũng chưa từng xem thường Hình Họa, thiên tính rất mạnh, không thích người khác tới gần, nhưng, trái tim của y không hề lạnh lẽo.

“Chủ nhân, y... soán vị rồi!” Vũ Phụng há hốc mồm, cuối cùng lại hừ một tiếng, “Cũng tốt, tên Bạch Văn Thiên kia lấy oán báo ơn, thấy lợi quên nghĩa, đáng đời gã.”

Lắc lắc cái đuôi, trong lòng Bạch Trì Hữu âm thầm thở dài, chuyện của người khác thì có liên quan gì đến hắn? Hắn cũng chẳng bao giờ để tâm tới đám người Bạch Văn Thiên, nên cho dù bọn họ phản bội, hắn cũng sẽ chẳng cau mày. Nhưng...

Còn một trăm năm không được gặp Nhã Nhã sao! Bạch Trì Hữu vì chuyện này, tâm tình quả thật rất tệ! Cho nên hắn quyết định, tiếp tục tu luyện... Hắn phải mạnh hơn thật nhiều! Khi gặp lại, hắn phải có đủ sức để bảo vệ cho nàng.

“Vương, Lôi Thường tới!” Lãnh Họa Thu ôm quyền, thông báo.

Hình Họa nghiêng người dựa trên bảo tọa của Hồ vương, híp mắt lại, đáng vẻ rất uể oải, “Cho gã vào đi!”

Lôi Thường nhìn thấy Hình Họa hiển nhiên rất sững sốt, mặc dù gã đã nghe Bạch Văn Thiên nói Hồ tộc đổi chủ, gã còn tưởng là mượn cớ, không ngờ...

“Bốn Thần quân không quan tâm tại sao vương của Hồ tộc cứ đổi qua đổi lại! Hôm nay, đã đến thời hạn bảy ngày rồi! Ta tới lấy linh hồn của Bạch Trì Hữu!” Giọng nói của Lôi Thường lộ rõ vẻ khinh thường, tên nam nhân này, dù có chút yêu nghiệt, nhưng cũng không thức thời bằng Bạch Văn Thiên!

Khóe môi Hình Họa khẽ nhếch lên, không thèm nhìn Lôi Thường lấy một cái, đôi mắt hoa đào xinh đẹp lộ vẻ tà mị và coi thường...

Bị y lờ đi như vậy, Lôi Thường tức giận vô cùng!

“Hiếm khi, một con hồ ly nhỏ bé như ngươi lại nhảy lên, dám đắc tội với Bồn Thần quân?” Lôi Thường hừ lạnh, “Xem ra, ngươi ép Bồn thần quân cho ngươi nhìn rõ một chút rồi?”

“Lớn mật!” Con mắt Lãnh Họa Thu nheo lại, một tiếng lạnh lẽo luôn tới phía sau Lôi Thường.

Lôi Thường lập tức cầm nín, im lặng không lên tiếng.

“Bạch Trì Hữu là hồ ly trong vương giả Hồ tộc, mặc dù, bồn tọa và hắc không phải người đồng đạo, nhưng muốn chém giết muốn róc thịt há lại tới lượt một...” Ánh mắt Hình Hóa khinh miệt đánh giá Lôi Thường một cái, “Há lại tới lượt một? Tiên nho nhỏ như ngươi có thể quản?”

“Ngươi...”

“Hơn nữa, ngươi lấy tư cách gì ra lệnh cho bồn tọa?” Khóe môi Hình Hóa khẽ nhếch lên, “Nhân giới này là do Hồ vương duy trì, có thể nói chuyện với bồn tọa chỉ có Thiên đế, ngươi là cái thứ gì?” Giọng nói Hình Hóa vô cùng nhu hòa, lộ chút khêu gợi mỉa mai.

Lúc Lôi Thường cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt trắng bệch mới nói

“Nhớ kỹ, mạng của Bạch Trì Hữu chỉ có bồn tọa mới có tư cách lấy đi.”

“Ngươi...” Ngón tay Lôi Thường run rẩy chỉ vào Hình Hóa, tức đến mức không nói nổi câu nào.

Tròng mắt Lãnh Họa Thu nhú lại, thân thể lóc lên, dừng lại cách Lôi Thường chưa tới mười phân, “Nghe rõ rồi chứ? Nghe rõ rồi thì mau cút đi!”

Lôi Thường kinh ngạc, lúc này mới oán hận bỏ đi...

Hình Hóa nhìn bóng lưng gã, cười cười mang theo ý tứ hàm súc không rõ, nhưng nụ cười ấy, có chút lạnh lẽo.

“Vương, nếu Vương không đành lòng giao linh hồn hắc ra, vì sao không thả Bạch Trì Hữu ra? Dù sao, hiện giờ Người làm vậy sẽ đắc tội hai phe! Thật không đáng!” Lãnh Họa Thu tò mò hỏi.

Hình Hóa lướt qua khóe môi, cầm chén rượu đỏ như lửa lên, di chuyển qua lại trên tay.

“Ngươi không biết, tên Bạch Trì Hữu kia tính khí bùng binh, nếu như bây giờ ngươi giam giữ hắc không cẩn thận, vậy thì hắc nhất định sẽ đi tìm nha đầu kia. Mà đạo hạnh của hắc đã không còn khả năng hồi phục rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Nỗi Lo Của Tịch Lão

Lãnh Họa Thu: “...”

Hóa ra Vương đang quan tâm đến Bạch Trì Hữu! Nhưng tại sao người không nói rõ ràng với người ta chứ?

“Vương, người không nói rõ ràng, không sợ Bạch Trì Hữu sẽ hận người sao?”

Hình Hóa lắc đầu, “Hắc sẽ không như thế, nếu ngay cả đạo lý này hắc cũng không hiểu, vậy thì không xứng là vương giả của Hồ tộc.”

Ngẩng đầu, ánh sáng đỏ lóe lên trong mắt y, “Bạch Trì Hữu là thần bảo hộ của Hồ tộc, cho dù ta ngồi trên vương vị cũng sẽ không ngu ngốc mà tự giết lẫn nhau, để kẻ khác chế giễu! Vì vậy nên Bạch Vãn Thiên mới không có tư cách làm Vương!”

Y đã nhìn ra Bạch Vãn Thiên chẳng tốt đẹp gì từ lâu rồi! Chỉ có Bạch Trì Hữu ngu ngốc, tùy tiện đem vương vị ném cho người khác.

Hôm nay, y muốn làm, chính là đề nghị đại trưởng lão kia phải nhìn nhận khả năng của y!

Y muốn dùng hành động thực tế để chứng minh, y mới có tư cách là vương giả của Hồ tộc!

“Tiểu Nhã thế nào rồi?” Hoa Trung Vĩ nhìn, hỏi Tịch lão và Thiên y Lôi Diệc Thương đang trị thương cho Hoa Tiểu Nhã.

Y đã biết rồi! Kiếp trước của Hoa Tiểu Nhã hóa ra chính là muội muội Hoa Trung Nguyệt của y! Nghe được tin ấy y cũng không khiếp sợ, mà cực kỳ

bình tĩnh, bởi vì, từ khi biết nàng y đã có cảm giác, nàng rất giống với muội muội của mình!

Không ngờ, đúng là thật!

Tốt quá rồi! Nhiều năm như thế, y đều một mực đi tìm chuyển thể của muội muội, nhưng vẫn chưa tìm ra! Y cứ cho là muội ấy đã đầu thai ở dị giới rồi chứ!

Không ngờ, lại tìm được rồi! Chính là cô bé ấy!

Nhìn Hoa Tiểu Nhã, trong lòng Hoa Trung Vĩ rất kích động, cũng âm thầm vui mừng! Rốt cuộc, muội muội của y đã trở lại rồi! Hôm nay bất kể là thế nào, y cũng phải cứu nàng, sẽ không để nàng làm chuyện điên rồ gì nữa!

“Thân xác nha đầu này cần khoảng bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa là có thể hoàn thành! Lần này may nhờ có Lôi thiên y!” Tịch lão gật đầu, không ngờ nha đầu trước mặt này lại có thể diện không nhỏ.

Đôi mắt Lôi Diệc Thương nhìn lướt qua Hoa Tiểu Nhã, giọng nói lộ vẻ lạnh lùng, “Nàng ấy... ta phải cứu.”

Ai cũng biết, Lôi thiên y chẳng những là nhi tử của Thiên đế mà tính cách còn cổ quái, đối với chuyện gì cũng rất thờ ơ, thậm chí có thể nói, một số chuyện gần như vô tình. Tính tình lạnh lùng, ngay cả Thiên đế là cha y nếu như phạm vào tối kỵ của y, y cũng sẽ không chút lưu tình, không chừa cho ông ta chút mặt mũi nào.

Nhưng, y thuật của Lôi Diệc Thương, từ Thiên giới cho tới Nhân giới, không ai bằng.

Đạo của người thầy thuốc sẽ không biểu hiện trên người y, sở học về y của y, làm vậy là vì điều gì, mọi người không biết. Nhưng y cứu người còn phải xem tâm trạng!

Lần đầu tiên, Tịch lão có thể nghe thấy Lôi thiên y nói: y nhất định phải cứu!

Thân thể của nha đầu này bị tổn hại, không có nghĩa là số hoa đào cũng dần dần lụi tắt!

Tịch lão làm người cai quản nhân duyên, nhân duyên của Thiên đế và nhi tử của Thiên đế, lão không đoán ra được!

Tịch lão hóng hớt nhìn thoáng qua Hoa Trung Vĩ, đột nhiên nhớ ra, quan hệ giữa Lôi thiên y này và Hoa Trung Vĩ hình như cũng không tệ. Hay đó là vì Hoa Trung Vĩ?

Hoa Trung Vĩ ho nhẹ một tiếng, “Diệc Thương... diện mạo của muội ấy có thể khôi phục được không? Ta nói đến của kiếp trước.”

“Bất kể là diện mạo hay trí nhớ, ta đều sẽ vẫn hỏi lại cho nàng.” Khóe môi Lôi Diệc Thương nhếch lên, mang theo vẻ bá đạo và lòng tin chắc chắn.

Khí phách lộ ra ngoài!

Tịch lão âm thầm lau mồ hôi, đứa nhỏ này hình như thật sự có quan hệ gì đó với Hoa Tiểu Nhã của kiếp trước!

Vậy thì chỉ có thể nói, tiểu tử Bạch Trì Hữu kia... nguy hiểm rồi!

Đối thủ này, ngang sức ngang tài!

Hy vọng, tiểu tử Bạch Trì Hữu kia sớm có thể tu luyện thành hình người để tới đây! Nếu không, sẽ đánh mất nha đầu này, chẳng phải hắn sẽ phát điên hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Gả Cho Ta

Bảy bảy bốn mươi chín ngày, Lôi Diệc Thương cơ hồ không ngủ không nghỉ canh giữ bên cạnh Hoa Tiểu Nhã, chính là để vẫn hỏi lại dung mạo cũng như trí nhớ của Hoa Trung Nguyệt nàng!

Nhưng khôi phục trí nhớ cho nàng đến đâu, y có thể quyết định!

Híp híp mắt, y không cho phép nàng thay lòng đổi dạ, cũng sẽ không để nàng có cơ hội đi yêu kẻ khác!

Thiên giới bảy bảy bốn mươi chín ngày, Nhân giới bảy bảy bốn mươi chín năm

Mọi người đều đang vội vã lướt qua! Mà, trên giường đá của cửa hàng Mạn Châu Hoa, một cô bé mũm mĩm trắng trẻo ra đời.

Diện mạo cô bé có hơi non nớt, một đôi mắt to trong veo như nước lợ vẻ thông minh, cằm tròn trịa, da mịn màng. Thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp.

Thật là tượng đẹp nhờ trời!

Lôi Diệc Thương gật đầu, không tệ, khiến y hài lòng không phải là diện mạo của nàng, mà là trí nhớ của nàng, đã chữa trị tốt rồi! Nên xóa bỏ, nên giữ lại, y tuyệt đối muốn giữ lại trọn vẹn cho nàng.

Hoa Trung Nguyệt chớp chớp đôi mắt, tựa đầu về phía Lôi Diệc Thương, sau đó, hai mắt thật to chớp chớp, rồi mỉm cười ngọt ngào, “Thương ca ca, sao huynh lại ở đây vậy?” (U Nhã: Gọi Hoa Trung Nguyệt là vì diện mạo đã thay đổi! Nhưng vẫn là Hoa Tiểu Nhã! Bây giờ mình chỉ có thể gọi như vậy, xin lỗi mọi người.)

Váy tiên nữ màu trắng, đôi mắt lanh lợi, nàng toát lên vẻ đẹp thanh tân thoát tục!

Lôi Diệc Thương cười một tiếng dịu dàng, “Nguyệt Nguyệt, nàng tỉnh rồi, còn nhớ rõ chuyện gì xảy ra không?”

Hoa Trung Nguyệt mở to hai mắt, tựa như cố gắng nhớ lại, rồi cuộc nàng chợt nhớ ra, “Thương ca ca, huynh đừng mách với ca ca của muội đó! Muội cũng chỉ không cẩn thận nên mới ngã xuống!”

Lôi Diệc Thương gật đầu, xem ra... không sai chút nào!

Năm ấy, nàng vì ham chơi, rơi xuống đầm Thiên Than, được y cứu lên...

Sau đó, sau tất cả, Lôi Diệc Thương thề, y phải sửa đổi và tận dụng.

Trước kia y luôn nghĩ cứ thuận theo tự nhiên, thấy Hoa Trung Nguyệt gần sát bên mình, trong lòng y rất vui, nhưng sau đó, y lại vì nghiên cứu được lý, rời xa một tháng, kết quả, một tháng trên Thiên giới này là ba mươi năm dưới nhân gian. Không ngờ, nàng có người yêu, không đợi y trở lại, nàng đã nhảy xuống Diệt Hồn Đài.

Y ôm cách có hy vọng duy nhất có thể vẫn hồi lại hồn phách của nàng, chính là thả nàng xuống dị giới.

Nhưng khi nàng trở lại, y đương nhiên là đợi nàng, đợi nàng nhìn về phía mình!

Lại không ngờ rằng, nàng trở lại nhưng không phải nhục thể của mình!

Nhìn Hoa Trung Nguyệt chớp chớp mắt, giờ phút này vô cùng lệ thuộc vào mình, Lôi Diệc Thương đã âm thầm thề, y phải giữ thật chặt nàng.

“Được, ta không nói với Trung Vi.” Lôi Diệc Thương rất dễ tính gật đầu.

Hoa Trung Nguyệt nhếch miệng cười, “Cảm ơn Thương ca ca!” Nói xong, đi giày vào, ôm lấy cánh tay Lôi Diệc Thương, “Thương ca ca, huynh dẫn ta tới nhân gian đi dạo được không?!”

Lôi Diệc Thương vươn người, đôi mắt ôn hòa đi, “Có thể thì có thể, nhưng mà phải đợi vài năm nữa.”

“Tại sao?” Hoa Trung Nguyệt chớp chớp đôi mắt thật to, tò mò hỏi.

“Bởi vì...” Lôi Diệc Thương đột nhiên xoay người, nhìn Hoa Trung Nguyệt, dung mạo của nàng không thay đổi, cũng chính do y tạo ra, dung mạo của nàng đã ghim lại trong lòng y, vĩnh viễn không bao giờ quên được. “Nguyệt Nguyệt, nàng có muốn mãi mãi ở bên Thương ca ca không?”

“A?” Hoa Trung Nguyệt chớp mắt, nhìn về phía Lôi Diệc Thương, đôi mắt khả ái muốn nhìn xem Lôi Diệc Thương nói thật hay đùa, cuối cùng nàng vô lực buông tay, cúi đầu, “Nhưng, muội cũng không muốn rời xa ca ca nha.”

Mếu máo, làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Gả Cho Ta 2

Lôi Diệc Thương cười, đỡ vai nàng, giọng nói khó nén được tình ý, “Nguyệt Nguyệt, nàng gả cho ta, sau này, chúng ta sẽ thường xuyên tới thăm Trung Vi. Huống hồ, không phải nàng muốn ra ngoài chơi sao, chỉ cần nàng gả cho ta, ta bảo đảm ngày ngày dẫn nàng dạo chơi.”

“Thật chứ?” Hoa Trung Nguyệt đột nhiên lòng tràn đầy vui sướng, gật đầu, “Hay quá hay quá, Nguyệt Nguyệt sẽ gả cho Thương ca ca!”

Đột nhiên, nàng ôm ngực, nhú nhú mày, tại sao trong lòng dường như rất đau thế này?

“Sao thế, Nguyệt Nguyệt?” Nhận ra nàng hơi ngẩn ngơ, Lôi Diệc Thương liền vội vàng hỏi.

Hoa Trung Nguyệt lắc đầu, “Không sao, có thể là vì muối quá vui chăng?” Nói xong, nàng nở một nụ cười ngọt ngào, thấp thoáng má lúm đồng tiền.

Thật ra, giờ phút này dung mạo của nàng so với Hoa Tiểu Nhã lúc trước, dù thế nào vẫn có bảy phần giống nhau!

Kéo tay nàng, Lôi Diệc Thương tâm tình vô cùng tốt, mỗi lần, y chỉ cần gặp Hoa Trung Nguyệt, mới nói nhiều hơn bình thường. Hơn nữa mấy ngày nay mắt nàng...

Hai người kéo tay, vừa cười vừa nói đi ra ngoài, Tịch lão đang đợi bên ngoài nhìn thấy hai người như vậy ra ngoài, lại càng kinh ngạc cơ hồ không ngậm được miệng lại.

Đôi môi run run kia tựa như đang cảm thán, tiêu rồi!

Mà Hoa Trung Vĩ nhìn thấy dáng vẻ muối muối của mình nguyên vẹn không chút tổn hao, trong lòng trăm mối ngổn ngang, cuối cùng, mắt cũng đỏ hoe, ôn nhu nhìn về phía Hoa Trung Nguyệt.

“Ca ca...” Hoa Trung Nguyệt cười vui vẻ nhảy tới trước mặt Hoa Trung Vĩ, ôm cánh tay của y ngọt ngào làm nũng, “Ca ca, tại sao huynh lại ở đây?”

Hoa Trung Vĩ dường như nhớ lại lúc ban đầu, y vuốt vuốt mái tóc nàng, ôm nàng vào lòng, giọng nói lộ vẻ cảm động, “Nguyệt Nguyệt, sau này đừng bao giờ... rời xa ca ca nữa nhé.”

“Vâng!” Hoa Trung Nguyệt gật đầu, có điều, lại hơi nhú mày, nhòm dấy từ trong lòng y, nhìn về phía Hoa Trung Vĩ. “Ca ca, huynh làm sao vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không, Trung Vĩ biết ta muốn cưới nàng nên mới vậy.” Giọng nói của Lôi Diệc Thương nhu hòa.

“Cái gì?”

“Cái gì ~”

Hoa Trung Vĩ và Tịch lão, hai người một trước một sau cùng cảm thấy khiếp sợ!

Hoa Trung Vĩ đương nhiên thương yêu muối muối của mình, mặc dù bây giờ muối ấy đã quên mất Bạch Trì Hữu, nhưng ấn tượng của y đối với Bạch Trì Hữu không tồi, hơn nữa rất yêu muối muối của mình! Điều quan trọng là hai người họ yêu nhau!

Bây giờ, muối ấy mất đi trí nhớ, Lôi Diệc Thương lại muốn lấy muối ấy vào lúc này, vậy sau này muối ấy có thể hạnh phúc hay không?

Cũng không phải y lo lắng Lôi Diệc Thương không đối tốt với muối muối, y lo lắng muối muối không vui, không hạnh phúc!

Mà Tịch lão lại hoàn toàn khiếp sợ! Lúc này mới bốn mươi chín năm, tiểu tử Bạch Trì Hữu kia luyện đến chết xem chừng cũng không hóa thành hình người được đâu! Đây không phải là muốn lấy mạng hẳn rồi sao!

Nếu như tiểu tử kia biết vậy chẳng phải sẽ liều mạng tới đây sao?

Hơn nữa, bây giờ nhìn bộ dạng thế kia, đứa nhỏ Hoa Tiểu Nhã này chắc đã không nhớ Bạch Trì Hữu nữa rồi!

Vậy thì chẳng phải Bạch Trì Hữu tương tư đơn phương sao?

“Ày, ca ca, huynh không thích muối lấy Thương ca ca ư?” Hoa Trung Nguyệt chớp mắt, tỏ vẻ tò mò.

“Chuyện này.” Hoa Trung Vĩ liếc nhìn Lôi Diệc Thương, lúng túng lắc đầu. “Chỉ cần Nguyệt Nguyệt thích, ca ca không có vấn đề gì! Dù muối có lấy tên nghèo rớt mồng tơi, ca ca cũng sẽ không phản đối!”

“Ca ca, huynh thật tốt!” Hoa Tiểu Nhã gật đầu, nhìn về phía Tịch lão, “Ông ấy là...”

“Ông ấy là Tịch lão, cai quản chuyện nhân duyên.” Hoa Trung Vĩ vội vàng giới thiệu.

Hoa Trung Nguyệt gật đầu, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Tịch lão? Cai quản nhân duyên? Vậy ông có thể chọn cho một ngày để ta và Thương ca ca thành thân không?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Cầu Nhân Duyên 1

Tịch lão này là lão nhân duyên chuyên tính ngày tốt xấu, còn một điểm nữa, tiên đan lão luyện cũng là thứ Lôi Diệt Thương không thể sánh bằng!

Tịch lão lúng túng muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo kia của Lôi Diệt Thương, lão bất đắc dĩ, đưa tay lên bấm bấm độn ngày hoàng đạo.

Vừa cảm lên xem, càng xem càng hưng phấn!

“Chuyện này, ba mươi ngày tới lại không có lương thần cát nhật!” Lâm ra vẻ đáng tiếc nhìn về phía Lôi Diệt Thương, lắc đầu tiếp tục lật xem, “Hãy, sau một tháng nữa lại có một ngày lương thần cát nhật!”

“Đưa đây.” Sắc mặt Lôi Diệt Thương cơ hồ có chút biến thành màu đen! Cảm lấy quyền sách ngày hoàng đạo nhìn lại, sắc mặt càng thêm đen! “Vậy thì ngày đó đi.” Chỉ vào một nơi trên quyền sách, giọng Lôi Diệt Thương lạnh đi.

“Tốt, tốt!” Tịch lão vội vàng gạt đầu ngay! Bạch Trì Hữu à! Lão đầu ta đã tận sức vì ngươi rồi! Không ngờ ông trời cũng giúp ngươi!

“Còn bao lâu nữa?” Hoa Trung Nguyệt chớp chớp mắt.

“Năm mươi ngày!” Tịch lão vượt chòm râu đã hoa râm, âm thầm cười trộm! Vừa đúng chín mươi chín năm, không có gì bất ngờ xảy ra, công pháp của tiểu tử Bạch Trì Hữu kia có thể hồi phục lại rồi!

Con của Thiên đế sắp có hi sự! Thiên đế đương nhiên là vui vẻ cười không khép được miệng

Cho nên, bất kể là Thiên giới hay phàm giới, từ tiên đến yêu, người người đều biết: Lôi Diệt Thương này sắp lấy vợ!

Hình Hóa híp mắt, nghe được tin tức kia, y không chút khiếp sợ, chỉ có điều, biết được đối phương là ai, trên người y lại lạnh đi không ít.

“Vương, chuyện này... có khi nào sẽ truyền tới tai Bạch Trì Hữu không?” Lãnh Họa Thu liền vội vàng hỏi.

Hình Hóa lắc đầu, “Truyền lệnh xuống, ai dám nói chuyện này, giết không cần xù.” Y thờ dài, “Chưa tới ngày cuối cùng, đừng cho hán biết!”

Hoa Trung Nguyệt ngồi trên vàng trắng, hai chân đung đưa, ánh mắt có hơi mơ hồ bất định. Không biết tại sao, hơn một tháng gần đây, nỗi buồn trong lòng nàng càng ngày càng nặng.

Chẳng lẽ là vì mình sắp lấy chồng?

Nàng lắc đầu, nàng cũng không rõ mình bị làm sao nữa, thật giống như đang mong đợi, nhưng cũng không phải mong đợi chuyện thành thân.

Về phần mong đợi cái gì, nàng cũng không biết!

Hơn nữa chỉ mấy ngày nữa là tới ngày thành thân, nàng cứ thấy Lôi Diệt Thương là lại muốn trốn tránh, cho nên luôn tìm đủ loại lí do để kiếm cớ tránh mặt y.

Bằng không, nàng vốn là Hoa Trung Nguyệt, trốn trên vàng trắng, nàng cũng sẽ không bị phát hiện!

Ngồi ở đây, mặc dù yên lặng, nhưng trong lòng nàng lại thư thái hơn rất nhiều.

Tại sao luôn muốn trốn tránh nhỉ? Trước kia chẳng phải mình rất thích Thương ca ca sao? Hoa Trung Nguyệt hỏi đi hỏi lại bản thân mình.

“Aiz...” Hoa Trung Nguyệt thờ dài, “Tại sao mình vẫn cảm thấy hình như có nơi nào đó trống rỗng?” Tựa đầu dựa vào vàng trắng, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ...

Khóe môi nhếch lên, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu hiện lên một nụ cười, vỗ tay một tiếng, nàng bay về phía Nhân giới...

“Á, nha đầu, sao ngươi lại tới đây?” Tịch lão tò mò nhìn Hoa Trung Nguyệt, lộ vẻ kinh ngạc.

“Ta muốn tới cầu nhân duyên!” Hoa Trung Nguyệt nhìn Tịch lão, nhoen cười, “Nghe nói Tịch lão có một cầu Nhân Duyên, chỉ cần ta thành tâm sẽ có thể nhìn thấy một nửa của ta!”

Khóe miệng Tịch lão run run, “Làm sao ngươi biết?”

“Ta đã nghe ca ca nói trước rồi!”

Tịch lão thờ dài, được lắm Hoa Trung Vĩ! Lại đẩy ta ra làm pháo thí cơ đấy! Tự ngươi sợ muối muối không hạnh phúc, mới nói ra phải không!

“Có điều, vật này, cũng không nhất định sẽ linh nghiệm, cho nên ngươi chỉ nên xem một chút cho vui thôi.” Tịch lão nói xong, đưa tay lên, trước bề đoàn hiện ra một quả cầu nhân duyên cực lớn!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Cầu Nhân Duyên 2

Hoa Trung Nguyệt gật đầu, từ từ tiến lên trước, nàng tò mò vuốt ve cầu nhân duyên, trong lòng đột nhiên thấy vội vàng.

Cầu nhân duyên là do ngàn vạn ngũ biên tạo thành, thoát nhìn vô cùng chói mắt.

Mười ngón tay nắm chặt, nàng thành kính nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm cầu nguyện...

Mở mắt ra lần nữa, trong hình xuất hiện một con hồ ly màu trắng...

Hồ ly toàn thân toát ra hơi thở vương giả, con mắt sắc bén. Chỉ có điều, giờ phút này nó đang đối phó với hai con quái thú thượng cổ thoát nhìn vô cùng hung mãnh.

Bạch hồ tựa hồ cảm thấy ánh mắt nhìn chăm chú vào mình, đột nhiên ngửa đầu lên trời ngoao một tiếng...

Tiếng vang trong suốt, lại khiến người ta cảm nhận được vẻ bi thương!

Hoa Trung Nguyệt nhìn ngây ngẩn, phu quân tương lai của mình là một con hồ ly?!

Mà Tịch lão bên cạnh, vốn chẳng nhìn thấy gì cả!

Bạch hồ nhìn về một phía, mà Hoa Trung Nguyệt cảm giác, nơi hắn nhìn chính là mình!

Trong lòng không khỏi cả kinh, ngồi bịch ngồi xuống đó! Hình ảnh nhất thời biến mất...

“Nha đầu, ngươi làm sao thế?” Tịch lão nhanh tay đỡ nàng dậy, “Ngươi thấy cái gì?”

Thật cẩn thận!

Hoa Trung Nguyệt lắc đầu, trong đầu nàng đều là ánh mắt u buồn khiến người ta đau lòng của con hồ ly đó, càng bất đồng với hơi thở bén nhọn và vương giả của nó khi đối phó với quái thú thượng cổ.

Lảo đảo rời khỏi chỗ Tịch lão, nàng đụng phải một người, ngược mắt nhìn lại, hóa ra là Hoa Trung Vĩ.

“Nguyệt Nguyệt, sao đi ra ngoài lâu vậy?” Hoa Trung Vĩ vuốt vuốt tóc nàng, giọng nói vỗ về an ủi.

Hoa Trung Nguyệt gật đầu, đột nhiên trầm mặc...

Một hồi lâu, Hoa Trung Nguyệt hỏi, “Ca ca, nếu như phu quân tương lai của muội vốn không phải Thương ca ca, muội phải làm thế nào đây?”

Hoa Trung Vĩ thờ dài, “Nguyệt Nguyệt, chuyện này phải xem trong lòng muội! Nếu như người muội thích là Lôi Diệc Thương, vậy thì muội đừng quan tâm đến chuyện khác nữa! Nếu như muội đối với y không phải là yêu, vậy thì muội cần gì phải tự chuốc lấy phiền não?! Chuyện này liên quan đến những năm tháng sau này của muội, năm tháng của chúng ta còn rất dài...”

Hoa Trung Nguyệt đột nhiên giãn mi tâm, gật đầu, “Ca ca, huynh nói rất đúng!”

Vươn tay ôm lấy hông Hoa Trung Vĩ, “Ca ca, cảm ơn huynh!” Luôn luôn cưng chiều muội, ủng hộ muội!

Mà cả người Hoa Trung Vĩ cứng đờ, nhìn lên Lôi Diệc Thương trước mặt, Hoa Trung Vĩ chột dạ ho nhẹ một tiếng...

Con người Lôi Diệc Thương sắc bén hẳn lên, Hoa Trung Vĩ nhìn mà trái tim như chìm xuống.

Tính tình Lôi Diệc Thương chính là lạnh lùng, duy chỉ đối với Nguyệt Nguyệt là có vẻ ôn nhu hơn một chút, hơn nữa, y là người không từ bất cứ thủ đoạn

nào! Thế lực hắc ám đó!

Bây giờ, Hoa Trung Vĩ vẫn cảm thấy, hình như đã đắc tội với tên Diêm vương lạnh lùng này mất rồi.

“Nguyệt Nguyệt.” Lôi Diệc Thương bước tới, kéo tay Hoa Trung Nguyệt, kéo nàng ra khỏi ngực Hoa Trung Vĩ.

Hoa Trung Vĩ thất kinh nhìn Lôi Diệc Thương, “Ngươi... sao ngươi lại ở đây?”

Sau đó, Hoa Trung Vĩ cũng nghĩ đến chuyện này, giọng nói rất khó chịu, “Ngươi theo dõi ta?!”

Trong con ngươi Lôi Diệc Thương hiện lên sát khí, nhìn về phía Hoa Trung Nguyệt, lại nhu hòa đi nhiều, “Nguyệt Nguyệt, hi bảo thành thân của chúng ta đã đặt xong rồi, ta dẫn nàng đi thử nhé...”

Nói xong, cũng không để ý đến Hoa Trung Vĩ, kéo Hoa Trung Nguyệt rời đi luôn.

“Ca ca của muội...”

Song, Lôi Diệc Thương cũng không nhẫn nại chút nào, dẫn nàng tới phủ đệ của mình...

Lần đầu tiên Hoa Trung Nguyệt cảm thấy, Thương ca ca tức giận rồi, có vẻ rất đáng sợ, rất bá đạo.

Con của Thiên đế, phủ đệ ở Thiên giới rất lớn, cũng rất xa hoa. Bị Lôi Diệc Thương kéo tới phòng của y, lần đầu tiên Hoa Trung Nguyệt cảm thấy sợ hãi đến thế.

Bởi vì, mặt Lôi Diệc Thương kia rất âm trầm.

Khiến nàng cảm thấy kinh hãi một cách khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Uy Hiếp

Đóng kỹ cửa phòng ngủ, Lôi Diệc Thương đẩy nàng ép vào sau cánh cửa, nằm trong lòng ngực mình.

Hơi thở nam tính phả vào mặt, khiến cho Hoa Trung Nguyệt mất tự nhiên.

Trước kia, mặc dù nàng luôn thích khoác cánh tay y, nhưng vẫn luôn coi y là ca ca!

Không phải là người mình thích!

Cảm giác thế này... quá mức quý dị!

“Thương ca ca, huynh... huynh làm gì vậy? Không phải nói muốn thử hi bảo sao?” Hoa Trung Nguyệt vội vàng nói sang chuyện khác.

Lôi Diệc Thương cất giọng trầm thấp khàn khàn, “Nguyệt Nguyệt, tại sao lại lần tránh ta?”

Hoa Trung Nguyệt hơi chột dạ, cúi đầu thật thấp, “Chuyện đó... Thương ca ca, muội chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

“Ngẩng đầu.” Lôi Diệc Thương dùng sức nhấc cằm nàng lên, gân xanh của y cơ hồ nổi lên càng rõ.

Bởi vì, y thấy được nước mắt trong mắt nàng...

Rũ mi mắt xuống, Lôi Diệc Thương cơ hồ trong lòng muốn bộc phát...

“Nàng không muốn gả cho ta?” Lôi Diệc Thương gần từng chữ, mang theo vài phần uy hiếp.

“Muội... muội, Thương ca ca, muội nghĩ...”

Khi môi nàng chưa kịp nói những lời đó, y đã chiếm giữ rồi!

Đây là kiệt tác y tạo ra! Tỉ mỉ tạo ra, nhưng, lần đầu tiên khi y hôn nàng, y vẫn cảm thấy rung động như thế.

Hơi thở của nữ tử xông vào mũi, tựa như từng chiếc lông vũ tỏa ra mùi hương mê người, tựa như cào xé lòng người.

Cái cảm giác này không nói lên được, lại khiến y muốn dừng mà không thể.

Hoa Trung Nguyệt đè lồng ngực y lại, nhưng lại bị bàn tay to lớn có lực của y kéo vào trong ngực...

Làm sao cũng không tránh thoát được.

Nước mắt của nàng chốc lát đã rơi!

Đột nhiên, một đôi mắt hồ ly hiện lên trong tâm trí nàng, ánh mắt ấy dường như có sức mạnh xuyên thấu, khiến nàng đột nhiên tỉnh táo!

Vận dụng pháp thuật, nàng đột nhiên một chướng, đánh về phía lồng ngực y...

Đột nhiên bị nàng tấn công, Lôi Diệc Thương rút cuộc bị buộc phải lùi lại cách nàng một thước.

“Thương ca ca, thật xin lỗi, huynh cho muội thời gian suy nghĩ thật kỹ một lát...” Nói xong, nàng tông cửa xông ra, để lại Lôi Diệc Thương lộ vẻ mờ mịt.

Híp mắt, con ngươi Lôi Diệc Thương càng phát ra khí lạnh như băng.

Ngày mười chín tháng ba năm Thiên Giới, một ngày trước khi Hoa Trung Nguyệt gả cho Lôi Diệc Thương.

Nàng nhìn hi vọng được đưa tới, thò ra một hơi, không được, nàng nhất định phải nói rõ ràng với Lôi Diệc Thương!

Lôi Diệc Thương nhìn Hoa Trung Nguyệt đẩy cửa bước tới, khóe môi nhếch lên, “Nàng biết làm trái ý chỉ của Thiên Đế sẽ có hậu quả gì không? Nàng và ca ca nàng, có thể gánh nổi không?”

Sắc mặt Hoa Trung Nguyệt trắng bệch, “Huynh đang uy hiếp ta?”

Vốn trong lòng cảm thấy rất có lỗi với y, trong nháy mắt đó lòng chợt lạnh băng!

“Vậy thì sao? Chỉ cần có thể cưới nàng, ta có thể là kẻ địch của cả thiên hạ! Hơn nữa, nếu như nàng không lấy ta làm chồng, cũng hãy chuẩn bị nhận lấy hậu quả này đi!”

“Ngươi...” Hoa Trung Nguyệt đỏ mặt lên, lần đầu tiên ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá Thương ca ca mà trước kia nàng vẫn cho rằng rất tốt, thì ra, là nàng nhìn người không thấu! Người này có chỗ nào là người lương thiện chứ? Rõ ràng chính là ác ma!

“Còn nữa, nàng còn có một ca ca!” Lôi Diệc Thương giọng lạnh băng, “Nếu như nàng muốn cứu y, nên biết điều ngồi lên thiên kiệu vào ngày mai, biết điều thành thân với ta! Nếu không!” Lôi Diệc Thương hừ lạnh một tiếng, “Nàng gả cho ta, ta sẽ đối tốt với nàng, sẽ đối với nàng tốt nhất!”

Hoa Trung Nguyệt cười giễu một tiếng, nhin nổi uất ức xuống đáy lòng, trong mắt lộ vẻ kiên định, “Được, ta gả cho ngươi!”

Xoay người, rời đi.

Không ngờ, chính mình lại hại ca ca của mình! Người duy nhất nàng quan tâm, cũng không thể không quan tâm!

Lau lau nước mắt, nhìn Hoa Trung Vĩ đi tới gần mình, nàng mỉm cười tiến lên, “Ca ca.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Uy Hiếp 2

“Nguyệt Nguyệt, ngày mai muội sẽ thành thân rồi!” Hoa Trung Vĩ vuốt vuốt tóc nàng, “Có gì mong muốn không?”

Hoa Trung Nguyệt nhìn Hoa Trung Vĩ, tò mò hỏi, “Muội muốn ca ca mãi mãi bình an!”

“Nha đầu ngốc! Ta muốn hỏi muội, có muốn của hồi môn gì không!” Hoa Trung Vĩ bật cười kéo nàng ngồi xuống bàn đá, “Muội xem...”

Một hộp trang sức tinh xảo, “Đây là vật mẫu thân chúng ta để lại, hôm nay muội sẽ lập gia đình! Vậy tặng cho muội đi.”

“Vật này... không được!” Hoa Trung Nguyệt vội vàng lắc đầu, “Còn phải đợi tẩu tẩu sau này, huynh giữ cho tẩu ấy đi!”

“Chúng ta là huynh muội mà, muội từ chối cái gì chứ!” Hoa Trung Vĩ cười khe khẽ, “Còn một hộp nữa, là mẹ cho con dâu tương lai của bà, tuyệt đối nhiều hơn hộp này!”

“Thật sao?”

“Đĩ nhiên, muội không tin ca ca sao?” Hoa Trung Vĩ vuốt vuốt tóc nàng, giọng nói như thờ dài, “Sau khi lập gia đình, cũng không được tùy hứng như thế, có biết không?!”

“Vâng.” Hoa Trung Nguyệt cúi đầu, giọng buồn bực hờn dỗi trả lời.

Ngày hai mươi tháng ba năm Thiên Giới.

Hoa Trung Nguyệt mặc hi bào ngồi trước gương, tiên nữ trang điểm và phục sức cho mình, lòng nàng không khỏi phiền não.

“Vương, người xem, chuyện này có phải nói cho Bạch Tri Hữu biết hay không?” Lãnh Họa Thu nhìn Hình Hòa đang nhắm nghiền mắt, không biết đang nghĩ gì.

Hình Hòa gật đầu, “Người đi báo cho hần, hy vọng, hần đã khôi phục công lực vốn có.”

Nhưng một tiếng gầm nhẹ, bạch hồ cất giọng của một nam tử thoảng cái nhảy vào, phía sau nó còn có một Vũ Phượng lông đỏ như lửa, đầu mang mào hoa mai...

“Không cần! Ta biết rồi!”

Giọng Bạch Tri Hữu! Nhưng hợp với thân thể của bạch hồ kia, thực làm cho người ta có chút kinh ngạc.

Hình Hòa khẽ nhủ mảy, “Người vẫn chưa biến thành người sao?” Có điều có thể tự mình ra khỏi động bế quan, hần là công lực đã khôi phục không ít!

Bạch hồ lắc đầu, sau đó nhìn thoảng qua Hình Hòa, “Chiếu cố tốt cho hồ tộc!” rồi một bước leo lên lưng Vũ Phượng, bay vút lên bầu trời...

Hần đã biết chuyện Hoa Tiểu Nhã sắp thành thân, đã không thể chờ được nữa! Hôm nay cách ngày hần tu luyện thành người chỉ còn mấy ngày! Nhưng, hần đã không đợi được nữa! Hần phải đi giành lại nữ nhân của mình!

Trong đôi mắt hồ ly kia lạnh như băng.

Đại hôn nhi tử của Thiên đế, các lộ đại tiên tiểu tiên đã sớm chen chúc trên thiên cung cơ hồ chật ních, một vài hạ đẳng tiên vào lễ, nhưng ngay cả tư cách tiến vào thiên cung cũng không có!

“Tân nương đến...” Một tiếng hô to, tám tiên nữ thượng phẩm mang một tòa thiên kiệu dùng vòng hoa chế thành đi tới...

Bốn đỉnh của thiên kiệu đều là bửu ngọc hoa trân quý làm thành! Nghe nói, hoa ấy biểu tượng cho tình yêu!

Mà loại bửu ngọc hoa, Nhân giới mỗi năm trăm năm mới nở hoa một lần!

Tân nương tử trên thiên kiệu mặc một bộ hi bào màu trắng, ống tay áo tung bay cùng thân áo xinh đẹp, càng làm nổi bật thân hình lá lốt cùng sinh tư của nàng.

Nhìn gương mặt tuyệt đẹp, trên đầu đội mũ phượng màu trắng thoạt nhìn càng thêm chói mắt!

Đẹp... đẹp đến cực hạn!

Thanh thuần như phù dung chớm nở, rục rịch như cửu thiên hạ phàm!

Chẳng trách có thể làm nhi tử của Thiên đế – Lôi Diệc Thương nhớ mãi không quên!

Mà giờ khắc này, Lôi Diệc Thương mặc một thân áo bào trắng, càng thêm hài hòa xứng đôi với y phục của tân nương!

Hơn nữa Lôi Diệc Thương kia thoạt nhìn cơ thể cường tráng, lồng ngực rộng mở, ngũ quan lạnh lùng mà tuấn mỹ, khiến cho rất nhiều tiên nữ cùng nhìn như ngây dại!

Lôi Diệc Thương này chính là tình nhân trong mộng, là tướng công tốt nhất trong lòng đông đảo tiên nữ!

Chàng trai anh tuấn cao ngạo phú quý của Thiên giới đó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Phong Ba Hôn Lễ

Rất có khả năng y sẽ là Thiên đế tương lai, người nào thành thân với y, không phải là Đế hậu tương lai sao?

Nghĩ tới đây, các tiên nữ nhìn Hoa Trung Nguyệt đầy ghen tỵ và ngưỡng mộ!

Hoa Trung Nguyệt được Lôi Diệc Thương đến đỡ xuống khỏi thiên kiệu, nàng dò xét bốn phía, cuối cùng hạ giọng, “Ca ca của ta đâu!”

“Sau khi ta và nàng động phòng, Trung Vĩ sẽ được thả ra!” Lôi Diệc Thương vẫn duy trì hình tượng của bản thân, cúi đầu trả lời nàng một câu.

“Hèn hạ.” Nghiến răng nghiến lợi, trong lòng Hoa Trung Nguyệt càng lạnh hơn.

Đang nói, đột nhiên có một tiếng thông báo, “Thiên đế Đế hậu giá lâm...” cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Nhìn về phía phương hoàng niện, Thiên đế một thân hoàng y cùng Đế hậu một thân phục sức màu đỏ đang tiến đến, Hoa Trung Nguyệt nhú mảy.

Dường như, lâu như vậy nàng cũng chưa từng thấy Thiên đế và Đế hậu. Minh sắp gả cho nhi tử của họ, họ lại chưa từng gặp mình ư?

Nếu như mình không phù hợp với hình tượng con dâu trong lòng họ, có phải họ sẽ không cho phép mình lấy Lôi Diệc Thương hay không?

Nhưng ý nghĩ này cũng hơi muộn rồi!

Hoa Trung Nguyệt bĩu môi, không tình nguyện để Lôi Diệc Thương kéo về phía Thiên đế và Đế hậu.

“Phụ vương, mẫu hậu.” Lôi Diệc Thương ôm quyền, mà Hoa Trung Nguyệt bên cạnh thì đứng bất động, sau đó, thấy Thiên đế và Đế hậu cũng nhìn Hoa Trung Nguyệt.

Hoa Trung Nguyệt bị nhìn có hơi ngượng ngùng, hơi nhún chân xuống, “Tham kiến Thiên đế, Đế hậu...”

Hiển nhiên, ấn tượng của Thiên đế và Đế hậu với Hoa Trung Nguyệt cũng không tốt đẹp gì!

Đứa bé này, không muốn cưới!

Dĩ nhiên, Hoa Trung Nguyệt vốn cũng không định cưới! Chút tình huynh muội đối với Lôi Diệc Thương lúc này cũng đã trở thành chán ghét.

“Ừ.” Đế hậu gật đầu tượng trưng, bọn họ không thể can thiệp, cũng bởi vì nhi tử quá mức cường thế.

“Hôn lễ chính thức bắt đầu...”

“Ngao...” Một tiếng kêu hồ ly bén nhọn, khiến chúng tiên đột nhiên kinh hãi. Thiên đế và Đế hậu cũng liếc nhìn nhau tỏ ý cảm thấy kì lạ.

Sắc mặt Lôi Diệc Thương có chút không tốt, còn trong lòng Hoa Trung Nguyệt bỗng nhảy lên, không biết tại sao đột nhiên nàng lại nhớ đến con hồ ly ấy.

Hồ ly trong Nhân duyên cầu.

Loại cảm giác này dường như không sao xóa đi được, hơn nữa cặp mắt tinh nhuệ lúc bắt giết con mèo kia, cùng ánh mắt u buồn lại có chút chăm chú khi quay đầu lại.

Ồ đó, nàng thấy được sự si tình!

Nhìn bạch hồ mạnh mẽ lao gió mà đến, Hoa Trung Nguyệt lại cảm giác có chút kích động.

Đích xác là hắn, con bạch hồ ấy!

Tận đáy lòng nàng có một cảm giác thân thuộc!

Nhưng mao tuyết trắng của nó, thân hình cao lớn, còn cả cặp mắt lạnh thấu xương như nhìn xuống cả thiên hạ.

Cuối cùng, nó nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt dừng lại ở Hoa Trung Nguyệt mặt một thân hi bào màu trắng, trong đôi mắt ấy, có tư niệm, có kích động, còn có cả chút nhu tình.

“Bạch Trì Hữu!” Giọng nói của Lôi Diệc Thương lạnh lùng, kiếp trước kiếp này của hắn và Hoa Trung Nguyệt, dựa vào thủ đoạn của y, sao có thể không tra ra cơ chứ?

Cho nên, y hận tên nam nhân này! Tên nam nhân duy nhất có thể nắm bắt được trái tim của Hoa Trung Nguyệt.

Mà y, bất kể là ban đầu hay hiện tại, dù làm thế nào cũng không thể bước vào trái tim nàng.

Lôi Diệc Thương đưa tay lên, một thanh kiếm màu xanh đồng băng lạnh xuất hiện trên tay y.

Cũng biết, đạo hạnh của Lôi Diệc Thương ở Thiên giới dù gì cũng là thượng thượng đẳng! So với Hoa Trung Vĩ, đạo hạnh của y còn cao hơn một phần.

Mà đối mặt với vương của Hồ tộc trời sinh vương giả, khí thế kia lại vẫn thua một bậc.

Cuối cùng lại là hồ ly đối địch với người.

Hoa Trung Nguyệt nấp ở một bên, lẳng lặng nhìn chúng tiên đang hỗn loạn, Thiên đế và Đế hậu thì đang luống cuống! Còn cả Lôi Diệc Thương tán ra sự tức giận. Cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại trên người bạch hồ, trên người hắc mặc dù lạnh, nhưng bản thân lại có một loại tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Hắc Tới Rồi

Cảm giác được ánh nhìn chăm chú của Hoa Trung Nguyệt, bạch hồ cũng quay đầu nhìn về phía Hoa Trung Nguyệt, sau đó nó hướng về phía nàng khẽ hạ cái cằm xuống, tựa hồ đang nói với nàng, đừng lo lắng.

Hoa Trung Nguyệt giống như người nhìn lên bị bắt gặp, trái tim đột nhiên nhảy lên, sắc mặt cũng ửng đỏ.

Nhìn hành động qua lại giữa một người một hồ, Lôi Diệc Thương cơ hồ hận đến nghiến răng nghiến lợi, trước mặt nhiều người như vậy, y quá mất mặt rồi!

“Bạch Trì Hữu, người tới tham gia hôn lễ của ta, ta rất hoan nghênh, nếu như người tới quấy rối, vậy đừng trách ta không khách khí.” Tiếng Lôi Diệc Thương mang theo vẻ âm lãnh. Nhưng ai cũng có thể nghe ra trong lời nói của y có nỗi căm hận cùng ghen tức.

Bạch hồ ngao một tiếng rồi hơi ngẩng đầu, cuối cùng đột nhiên nói, “Ta chỉ tới để đưa nữ nhân của ta đi.”

Giọng nam rất không hài hòa.

Thanh nhả mang theo chút lạnh như băng, nhưng lại khá là dễ nghe. Có điều, một con hồ ly có thể nói, cũng khiến người ta cảm giác hơi không thoải mái.

Hoa Trung Nguyệt nhìn bạch hồ, nghe thấy lời của hắc, tim nàng đập chậm lại một nhịp, giọng nói quen thuộc lại khiến người ta rung động. Chỉ có điều, nữ nhân của hắc... là mình sao? Có phải hắc nhận nhầm nữ nhân rồi không? Nói cách khác, hắc cũng nhìn thấy nhân duyên cầu?

Nàng một mực nghĩ, có phải nhân duyên cầu kia bị sai rồi không? Nếu không, sao nàng có thể có quan hệ gì với một con hồ ly chứ?

Nàng há miệng, định xen vào giải thích, đó có thể là một sự nhầm lẫn, nhân duyên cầu kia có thể bị sai rồi!

Nhưng lời đến đầu môi, nàng lại nuốt trở vào.

Sau khi giải thích, nó có thể sẽ bỏ đi hay không?

“Nữ nhân của người? Người chắc chắn?” Lôi Diệc Thương cười như không cười nhìn thoáng qua Hoa Trung Nguyệt, “Trên người nàng, mỗi tác da thịt đều là của ta! Cho nên, nàng là người của ta.”

Bốn phía nhất thời vang lên những tiếng bàn luận rí rít, Hoa Trung Nguyệt sắc mặt trắng bệch, cứ như mình và y đã làm chuyện gì đó với nhau, một chuyện không thể cho người khác biết, nói như vậy, sự thanh bạch của nàng không phải toàn bộ đều bị hủy rồi sao? Nghĩ tới đây, trong lòng nàng lạnh đi.

Bạch Trì Hữu híp híp mắt, tựa hồ lộ vẻ tức giận, vừa ngẩng đầu, thân thể nó đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, dậm chân một cái, chúng tiên tất cả bị đẩy ngã nhào. Mà có đạo hạnh cao một chút cũng rối rít, lao đảo đứng không vững.

Thiên đế Đế hậu lau lau mồ hôi lạnh, dường như đạo hạnh của Bạch Trì Hữu... vừa tiến thêm một bước!

Mà mặt Lôi Diệc Thương vẫn có chút bình tĩnh, y đâu phải đối thủ của Bạch Trì Hữu?

Bạch hồ này vẫn chưa biến hóa thành người, người ta dậm chân một cái như vậy, y cũng đã đứng không vững rồi!

Hoa Trung Nguyệt đương nhiên cũng bị cái dậm chân này chấn động cơ hồ ngã xuống, nhưng, trong trận chấn động không ngừng, mắt thấy nàng sắp ngã xuống rồi, một cái đuôi lông màu trắng thật dài, cuốn lấy nàng, đặt trên lưng ...

Hoa Trung Nguyệt chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nàng chỉ cảm thấy dưới móng mềm nhũn, nhìn lại nàng mới phát hiện, mình đang ngồi trên người bạch hồ...

Giờ phút này nàng đang ngồi trên người hấn!

Bạch hồ ngao một tiếng, quẫy đuôi, sải bước muốn rời khỏi...

“Đứng lại, không cho đi...” Lôi Diệc Thương cảm thanh kiếm mặc lặc lên đâm về hướng bạch hồ.

Hoa Trung Nguyệt kinh hô, “Sư phụ, cẩn thận...”

Mà bạch hồ vẩy đuôi một cái, quét tới bên cạnh Lôi Diệc Thương, đôi mắt vì tiếng gọi của Hoa Trung Nguyệt mà trong lòng có một cảm giác vui mừng khó hiểu.

Vừa mới đây, nàng gọi mình là... sư phụ?

“Nàng còn nhớ ta?” Bạch Trì Hữu dè dặt hỏi.

Hoa Trung Nguyệt lại sùng sốt, “Ta... ta chỉ buột miệng thôi, ta cũng không biết tại sao lại gọi như vậy.” Nàng kinh ngạc cau mày, tại sao mình lại gọi sư phụ nhỉ? Nàng đâu có sư phụ!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Hấn Tới Rồi 2

Skip to content Trang chủTruyện Đang Edit

TUYỂN EDITORĐoàn Văn

Truyện Hoàn

Dự ÁnGiới thiệuNhạcThông Báo-PassSở Thích

EbookTạm Ngưng

convert

Drop

Sư Phụ Như Phu 146-147 Posted on 11/09/2016 by Han Edit: Thiên Điều Ca

Beta: Nguyệt Viên

146 Hấn tới rồi 2

Mà Lôi Diệc Thương lại nổi giận, hét lên một tiếng, lấy ra một viên châu bích lục!

“Bạch Trì Hữu, ngươi chắc không muốn cả hồ tộc đều chôn cùng đâu nhỉ?”

Bạch hồ khẽ nheo mắt, ánh mắt nhìn Lôi Diệc Thương mang theo chút giễu cợt, “Lôi Diệc Thương, ngươi không phải là muốn cả Thiên giới chôn cùng chứ?”

Trái tim của chúng tiên nhảy lên một cái, đều nghĩ thầm trong lòng, hai người này quyết đấu tranh giành tình nhân, mình chẳng phải là pháo thí sao?

Cho nên, trong lúc nhất thời đều nhìn về Thiên đế.

Thiên đế cũng biết, tiếp tục náo loạn như vậy sẽ càng nghiêm trọng, rất có thể lưỡng bại câu thương!

Huống chi, người con dâu này bọn họ cũng không thích, cho nên liền ho nhẹ một tiếng, “Bạch Trì Hữu, không phải ngươi có một đồ đệ sao?”

“Chính là nàng” Giọng Bạch Trì Hữu thanh lãnh vang lên.

Thiên đế chợt hiểu ra, “Thì ra là vậy, trăm hiểu rồi!” Nhìn thoáng qua Lôi Diệc Thương, giọng trở nên mềm mỏng, “Diệc Thương, nữ nhân này vốn không xứng với con, chuyện này tạm thời chấm dứt ở đây! Đi tranh giành một nữ nhân với người khác, chẳng phải hạ thấp thân phận của con lắm sao?!”

Một câu nói rất đúng, đích thân ra mặt nhượng bộ, nhưng cũng cho thấy không phải ông sợ Bạch Trì Hữu, mà là nhìn không vừa mắt Hoa Trung Nguyệt.

Hoa Trung Nguyệt âm thầm vui mừng, thật tốt quá! Không cần gả cho nam nhân này nữa rồi.

Bạch Trì Hữu lạnh lùng quét qua mọi người một cái, nghênh ngang rời đi...

Dĩ nhiên, Lôi Diệc Thương phía sau hí hí mắt, y sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hai người họ!

Hoa Trung Nguyệt ngồi trên người bạch hồ bám lấy những sợi lông tơ của bạch hồ, thế nào cũng không dám buông tay, nhưng một lát sau cảm giác bạch hồ chạy cũng không còn xóc nảy nữa, lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại, Nhưng vừa bình tĩnh lại, nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, cảm giác như sai lầm được khoan hồng vậy.

“Chuyện đó... tiểu hồ ly. Có phải ngươi đã nhìn thấy nhân duyên cầu rồi không?”

“Nhân duyên cầu gì chứ?” Qua một hồi lâu, bạch hồ đột nhiên hỏi.

Không biết nhân duyên cầu? Sao có thể? Hoa Trung Nguyệt nằm sấp, cơ hồ dán vào lưng hắn, nói, “Ngươi không nhìn thấy nhân duyên cầu, vậy tại sao lại cứu ta?”

Bạch hồ dừng bước, thờ dài, “Bởi vì, ta muốn nàng, ta nhớ nàng.”

“Nhớ ta?” Hoa Trung Nguyệt rất nghi ngờ, cũng rất tò mò, mình biết hắn sao? Là chuyện từ khi nào?

“Chuyện này.” Bạch Trì Hữu nâng móng vuốt, đem một sợi tơ nhân duyên giao cho Tịch lão.

Tịch lão kinh ngạc nhìn tơ nhân duyên một chút, “Ngươi... ngươi đã lấy được cái này!!” Tịch lão kinh ngạc, âm thầm cảm thán! “Ngươi đang bế quan trong động mà lại tìm được nhân duyên điều! Thật là, chẳng trách ngươi tu luyện nhanh như vậy, lại tiến bộ lớn như thế, cũng chẳng trách ngươi lại không tu luyện thành hình người! Thì ra là ngươi muốn thất nhân duyên kia của hai người!”

Chỉ có điều, nhân duyên điều này lại dễ tìm như vậy? Hơn nữa nơi này có bao nhiêu gian nguy, hắn há lại có thể tưởng tượng được hay sao?!

Chẳng qua là, Tịch lão chỉ có thể khẳng định một điều, nếu mà ông đi vào, tất sẽ chết không nghi ngờ!

“Đây là thứ gì?” Hoa Trung Nguyệt nhìn sợi tơ hồng kia một chút, sau đó cười cười, “Tiểu hồ ly, ngươi lấy được từ đâu vậy? Hình như rất đẹp nha! Tơ hồng này còn sáng lên nữa!” Nói xong, nhận lấy.

Tịch lão gật đầu, “Tơ hồng này...”

“Được rồi.” Bạch hồ hiển nhiên không thích ông ta nói nhiều, ngắt lời ông ta, đặt Hoa Trung Nguyệt trên lưng mình.

Hoa Trung Nguyệt: “...”

Đáng ghét thật! Đừng có đem mình văng qua văng lại nữa! Mặc dù vật cưỡi hồ ly này cũng cực kỳ thoải mái.

“Á...” Cảm giác được nó đột nhiên đi về phía trước, nàng vội vàng gục đầu ôm lấy cổ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Hai Bên Cùng Thử Khôi Phục Lại Trí Nhớ

“Đi đâu thế?” Hoa Trung Nguyệt chép miệng, nhìn cảnh tượng đang vội vã lướt qua.

Giờ phút này trời đã tối rồi!

Tối khi nhìn thấy cảnh tượng có chút quen thuộc, nàng sửng sốt.

Phía trước hiện ra một cây cầu, hôm nay là ngày mười lăm trăng tròn của Nhân giới.

Cầu hình vòm thoạt nhìn làm người ta có một cảm giác thần bí, mà Hoa Trung Nguyệt tựa hồ nhìn thấy một bóng người bên kia cầu.

Nam tử áo trắng tung bay, từ từ tiến lại đây. Nàng không bị khổng chế, dần dần bước lên cây cầu hình vòm. .

Nhịp tim chợt tăng lên, tựa hồ nàng nhìn thấy, bạch y nam tử đang ôm một nữ tử, giọng nói ôn nhu triền miên, hắn nói, “Nhã Nhã, thật ra thì... sư phụ cũng có thể như phụ.”

Sau đó, nam tử cùng nữ tử thả hoa đăng.

Nàng cảm thấy mũi cay cay, nhưng nước mắt cứ vậy tuôn rơi.

Vừa ngừng đầu, nàng nhìn thấy bóng người quen thuộc ấy đang đứng đối diện mình, giờ phút này đang nhìn mình thâm tình.

Gió mát, bạch y, mái tóc hắc đen như mực, tuấn mỹ, thanh lãnh, ngũ quan tuấn tú, tựa như hôm qua, tựa như đêm nay, sao hai người cảm thấy bên nhau không đủ.

Nàng cười, trong ánh mắt như nước của hắn, nàng nhìn thấy mình rơi lệ.

Sau đó, ôm lấy hông hắn, sà vào lòng hắn, “Sư phụ...”

Đầu tư hồng này là của nàng, đầu tư hồng kia là của hắn. Lần này, duyên phận tựa như gốc cây đời đời không giải thích được, không bao giờ... có thể chặt đứt được nữa.

Khóe môi Bạch Trì Hữu nhếch lên, ôm nàng vào lòng, cảm nhận được sự ngọt ngào ấy.

Thì ra, ông trời cũng đang giúp hắn!

Trong lúc tu luyện có thể nhìn thấy nhân duyên điều, hôm nay, đã vậy còn quá dễ dàng có thể khiến nàng nhớ về mình.

“Nhã Nhã, ta muốn nói một chuyện.” Bạch Trì Hữu quyết định, lần này, muốn là một phu quân tốt thẳng thắn sẽ được tha.

“Là gì?” Hoa Tiểu Nhã ngừng đầu, không giải thích được, không lẽ, trong khoảng thời gian này, thừa dịp mình không ở đây, sư phụ đã ra ngoài tán gái và ăn uống chơi bời đánh bạc?

(Tác giả: Từ đây, lại trở về gọi là Hoa Tiểu Nhã, bởi vì sư phụ xuất hiện rồi mà!! o (∩_∩) o hy vọng các bạn hiểu.)

“Tư nhân duyên này có chỗ khác với của Tịch lão.”

“Sao? Khác chỗ nào?” Hoa Tiểu Nhã giờ tay lên, phát hiện tư hồng trên tay, không biết tại sao đã mất biến!

“Gốc cây là trên thân nhân duyên điều, tên là tư đời đời kiếp kiếp, chỉ cần ta đem tư nhân duyên này thắt trên người ta, như vậy, chúng ta sẽ đời đời kiếp kiếp bên nhau, nói đúng hơn là, năng vĩnh viễn đều sẽ chỉ yêu ta, bất kể là đầu thai lúc nào!”

Bạch Trì Hữu nheo mắt nhìn nàng.

“Á? Vậy, còn chàng?”

Hoa Tiểu Nhã có ý hừ lạnh.

“Dĩ nhiên, đời đời không hối.”

Nha đầu ngọc, nếu ta đã liều cái mạng này để lấy được tư nhân duyên, lại buộc lên tay nàng, ta há có thể hối hận?

Hoa Tiểu Nhã rút cuộc cười gật đầu, ôm eo hắn, nàng tin hắn, chỉ tin hắn mà thôi! Bởi vì, hắn là người đáng để nàng tin tưởng!

“Hình như, các người quên mất một người rồi!” Lôi Diệc Thương kèm hai bên Hoa Trung Vĩ từ đi tới gần, gã há lại có thể để cho hai người kia chàng chàng thiếp thiếp?

Ánh mắt của Hoa Tiểu Nhã lạnh lẽo, “Người muốn thế nào?”

“Hoặc nàng đi theo ta, hoặc là, y sẽ chết!” Giọng nói Lôi Diệc Thương lạnh tới cơ hồ có thể đóng thành băng, vì nàng, gã đã dùng thủ đoạn hèn hạ nhất, cũng không cần quan tâm.

Giọng của Hoa Trung Vĩ hơi khàn khàn, “Nguyệt Nguyệt, mạng của ca ca không đáng, hạnh phúc của mọi người...”

“Chờ một chút!” Hoa Tiểu Nhã hét lớn một tiếng, nàng sợ Hoa Trung Vĩ sẽ tự vẫn, trí nhớ của nàng bây giờ đã khôi phục hoàn toàn, cả kiếp trước và kiếp này. Cho nên, ca ca của nàng, nàng vẫn quan tâm như trước.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Đại Kết Cục

Bạch Trì Hữu cầm tay nàng, “Nhã Nhã, giao cho sư phụ xử lý.”

“Sư phụ.” Hoa Tiểu Nhã nhìn Bạch Trì Hữu rất chân thành, “Người hãy tin tưởng ta một lần, người phải nhớ kỹ những lời người vừa nói. Cho nên... người phải đồng ý với ta, không được nhúng tay vào, bảo vệ ca ca của ta.”

Bạch Trì Hữu bất đắc dĩ gật đầu.

Hoa Tiểu Nhã cười một tiếng, “Ngao lăm.” Sau đó quay đầu, nhìn về phía Lôi Diệc Thương, “Ta đi với người, người hãy thả huynh ấy ra.”

Nói xong, sai bước đi về phía Lôi Diệc Thương.

Hoa Trung Vĩ không muốn muội muội của mình phải chịu oan ức, đương nhiên sẽ không để muội muội làm chuyện điên rồ, thừa dịp Lôi Diệc Thương buông mình ra, muốn một tay kéo Hoa Tiểu Nhã về.

Đáng tiếc, chỉ chậm mất một giây, Hoa Trung Vĩ nhìn về phía bụng của mình.

Mũi kiếm đâm vào bụng, Hoa Trung Vĩ cười cười, nhìn Hoa Tiểu Nhã, “Nguyệt Nguyệt, kiếp sau, chúng ta hãy làm... huynh muội.”

Kiếp sau làm huynh muội, Hoa Tiểu Nhã nhìn về phía Hoa Trung Vĩ đang ngã xuống, vành mắt đỏ hoe, nàng chỉ muốn cứu huynh ấy, tại sao...

Bạch Trì Hữu ôm lấy thân thể Hoa Trung Vĩ, Hoa Tiểu Nhã đã bị Lôi Diệc Thương giữ lấy rồi.

Lôi Diệc Thương cười ha hả một tiếng, “Nguyệt Nguyệt, thân thể này của nàng là thành quả của ta, nàng báo đáp ta như vậy sao?”

Trong mắt Hoa Tiểu Nhã mang vẻ đau đớn, nhìn về phía Bạch Trì Hữu, “Sư phụ, ta muốn Hoa ca ca.”

Sau khi Bạch Trì Hữu hiểu ý nàng, hơi kinh ngạc, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu.

Bất kể thế nào, hắn sẽ đòi đòi tương tùy...

Sau đó, Hoa Tiểu Nhã cũng cười như thế, “Lôi Diệc Thương, trước kia ta đối với người là tình huynh muội, sau này đối với người chỉ là chán ghét. Bây giờ, người là kẻ thù của ta. Nhưng người đối với ta có ơn cứu mạng, hơn nữa, thân thể này là người làm cho ta! Cho nên, hôm nay, ta đem thân thể này trả cho người! Chúng ta coi như hết nợ!”

Nói xong, trên mặt là vẻ quật cường, cũng có chút quyết tuyệt.

Bạch Trì Hữu nhắm mắt lại. Vĩnh viễn không cách nào tận mắt nhìn nàng rời đi...

Lôi Diệc Thương nhìn thân thể xụi lơ trong ngực, ngây ngẩn cả người!

Nàng vậy mà... tự sát rồi!

Đột nhiên, gã cười ha hả, trong tiếng cười mang theo chút điên cuồng, “Tại sao, tại sao...”

Gã phái hầu tử đi giám thị nàng, lại giữa đường âm thầm thả thực nhân điều ra! Vốn nghĩ nàng chết rồi, gã có thể đem linh hồn của nàng về!

Không ngờ, cuối cùng gã cũng không có được... Thứ có được.. chỉ là lòng oán hận và sự chán ghét của người khác!

Bạch Trì Hữu thấy hắn phát điên, mang Hoa Trung Vĩ đi, sau đó an táng ổn thỏa, rồi đi tới Địa phủ.

“Người nói gì?” Bạch Trì Hữu híp mắt lại, nhìn Diêm vương cười giễu, lạnh giọng hỏi.

“Sau khi Hoa Trung Nguyệt chết, nơi đầu thai... không tốt! Không phải là Nhân giới! Có điều... cũng có thể chưa tới nơi đâu! Trên đường...” Diêm vương không thể làm gì khác hơn là nói lại một lần.

Bạch Trì Hữu cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi, muốn giết người! Không có ở Nhân giới, chẳng lẽ là ở Thiên giới sao?

“Bẩm báo Diêm vương...” Đầu Trâu nhanh chóng chạy vào.

“Nói.” Diêm vương vội vàng nói.

“Hồn phách vừa mang về, vì đột nhiên khe thời không sụp xuống, có hồn phách một nam một nữ bị hút vào!” Đầu Trâu nói xong, nhìn về phía Diêm vương.

Khóe miệng Diêm vương nhếch lên, “Người nhớ tên người đã chết không?”

“Bẩm Diêm vương, nhớ ạ, một người tên là Hoa Trung Vũ, một người tên là Hoa Trung Nguyệt. Là một cặp huynh...” Đầu Trâu còn chưa nói hết, cổ áo đã bị Bạch Trì Hữu xách lên, “Người nói gì? Ở đâu, mau dẫn ta tới!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Đại Kết Cục 2

“Sinh rồi sao, bác sĩ!” Một người đàn ông trung niên lo lắng canh chừng ngoài cửa khoa phụ sản, trong phòng sinh, là vợ của ông ấy!

“Thật xin lỗi nhưng thưa ngài, vì cơ thể vợ ngài suy yếu, bây giờ, lại ra máu nhiều, hơn nữa, trong bụng hình như là sinh đôi, cho nên có thể sẽ có nguy hiểm. Xin hỏi ngài muốn giữ lại tính mạng của mẹ hay là con?”

Người đàn ông trung niên ngập ngừng cả người, sinh đôi, chỉ có thể giữ lại hoặc mẹ hoặc con!

Ông ấy dường như vô cùng thương tâm, trên mặt vô cùng trần trụi...

Đột nhiên, một giọng nam truyền đến, “Để tôi...”

Chỉ thấy, một thanh niên tóc ngắn, trên người mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu bạc, thoát nhìn vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, quan trọng là vẻ ngoài của anh ta rất đẹp trai, ước chừng hơn hai mươi tuổi, thoát nhìn vô cùng giỏi giang.

Anh ta cầm lấy giấy cam kết, xé toạc...

Bác sĩ và hộ sinh hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều hơi nổi giận, “Các người đã không đồng ý, vậy thì chúng tôi sẽ không điều trị thêm nữa! Xin hãy chuẩn bị làm thủ tục chuyển viện hoặc xuất viện...”

Trong phòng là tiếng khóc la thối khổ của người phụ nữ.

Người đàn ông trung niên nhìn chàng trai trẻ tuổi, “Cậu... cậu là ai?”

“Tin tôi đi, tôi có thể cứu vợ và con gái ông, tôi bảo đảm.” Chàng trai nói xong, nhìn về phía bác sĩ, “Bây giờ, các người đợi ngoài phòng phẫu thuật đi...”

Nói xong, nện bước chân, sải bước đi vào.

Bác sĩ và hộ sinh sắc mặt đã trắng bệch từ lâu, trực tiếp mắng người đàn ông trung niên, “Ông xem đi, cậu ta cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, tôi cũng hơn bốn mươi tuổi rồi! Vợ con ông một xác ba mạng, đến lúc đó ông đừng tìm chúng tôi bắt chịu trách nhiệm! Cậu thanh niên này thật chẳng coi ai ra gì!”

“Đúng vậy đúng vậy, lại đuổi toàn bộ hộ sinh chúng tôi ra ngoài.” Một người trong số các hộ sinh cũng vội vàng gạt đầu.

“Có điều, anh ta thật là đẹp trai đó.” Một nữ hộ sinh trẻ tuổi khác le lưỡi, nhỏ giọng bàn luận cùng mấy hộ sinh xung quanh.

Ước chừng nửa giờ, một tiếng khóc trẻ con nỉ non, khiến cho bác sĩ hộ sinh đợi ngoài cửa cùng người đàn ông trung niên cũng sáng mắt lên.

Một lát sau, lại một tiếng khóc nỉ non nữa. Mọi người đột nhiên nhìn thấy hi vọng.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một chàng trai ôm một đứa bé anh tuấn bước ra, lát sau, bác sĩ hộ sinh đẩy một người phụ nữ đang ngủ say cùng với một đứa trẻ khác bên cạnh bà, cũng kinh ngạc hồi lâu không nói thành lời.

Rõ ràng ngôi thai không đúng, rõ ràng, người phụ nữ đã sắp không qua khỏi!

Chàng trai này sao có thể làm được?

Nhất thời, ánh mắt các hộ sinh trẻ tuổi nhìn chàng trai với vẻ... sùng bái... si mê...

Sau đó, bác sĩ bốn mươi tuổi thở dài, “Người trẻ tuổi, cậu rất có năng lực đỡ đẻ, ở lại bệnh viện chúng tôi đi...”

Chàng trai xua tay, nhìn người đàn ông trung niên một cái, “Tôi muốn cô ấy.”

Mọi người kinh hãi...

Người đàn ông trung niên hồi lâu vẫn thẫn thờ, đây... đây rốt cuộc là tình huống gì? Cậu ta lại muốn một đứa con gái của mình!

Trong phòng bệnh, chàng trai trực tiếp buông tay, “Tôi chỉ cần cô ấy thôi, những thứ khác không hề thay đổi, cô ấy vẫn có thể gọi hai người là ba mẹ. Nhưng, tôi muốn cưới cô ấy.”

Người đàn ông trung niên tròn mắt lú lờ, nghe thấy chuyện như vậy, hiển nhiên là không thể tiêu hóa, có điều...

Cậu ta là ân nhân cứu mạng đã cứu vợ con mình! Huống chi, sức khỏe vợ mình thường rất yếu, cũng không sống được bao lâu nữa, ông có con gái đã rất hạnh phúc rồi! Chỉ cần không phải buồn người, ông ấy vì con và vợ, cũng vì cuộc sống tốt hơn của con gái mình, cho nên thoáng do dự!

“Tôi đồng ý với cậu.” Trên giường, người phụ nữ không biết đã tỉnh lại từ khi nào, “Nhưng, cậu phải bảo đảm, đối xử tốt với con gái của tôi.”

Không biết tại sao, có lẽ là ơn cứu mạng, người phụ nữ đặc biệt tin tưởng cậu thanh niên này.

Chàng trai gật đầu, “Yên tâm, cô ấy là vợ cả đời này của tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Bộ 2: (1)

Nhìn bé gái trong ngực, Bạch Trì Hữu cười, nàng rốt cuộc đã trở lại bên cạnh hắn.

Vậy thì cuộc sống sau này, hãy để hắn từng chút từng chút bảo vệ nàng đi.

“Sau này, tên của nàng là Hoa Tiểu Nhã.” Khóe miệng Bạch Trì Hữu nhếch lên, dịu dàng nhìn đứa trẻ trong lòng.

“Vâng, ân công nói rất đúng.” Người đàn ông trung niên gật đầu, cùng người phụ nữ trên giường mỉm cười nhìn nhau. Ân công nói con bé họ gì thì con bé họ đó.

“Hy vọng ân công cũng cho con trai nhà ta một cái tên.” Người phụ nữ trên giường cười một tiếng dịu dàng, ôm con trai lớn của mình trong lòng.

Bạch Trì Hữu nhìn thoáng qua đứa bé trai ánh mắt sáng ngời, giờ phút này đang ngọ ngậy, nhếch môi, “Hoa Trường Kiếm.” Hắn nghĩ kĩ rồi, tên của Hoa Trung Vĩ hãy đổi đi, cũng là thay đổi cuộc sống vốn có của y. Làm một người bình thường tự do tự tại, chứ không phải thần tiên.

Hình Họa một thân hòa phục màu đỏ, hai tay sau lưng, trên người y tựa hồ mang theo vẻ cường đại mà cũng bi thương.

“Vương, trời lạnh rồi, cẩn thận sức khỏe.” Lãnh Họa Thu vẫn mặc một thân áo đen đứng phía sau y như trước. Đời này, không ai có thể khiến gã cam tâm tình nguyện phò trợ như thế, ngoài y ra – Hình Họa.

Chỉ có điều, Lôi Diệc Thương bị thất tâm phong, cũng không được chữa trị tốt. Bởi vì Thiên đế biết Bạch Trì Hữu không có ở đây nên bắt đầu tranh thủ thời cơ diệt trừ Hồ tộc. Hôm nay, Hình Họa thân là Hồ vương, đương nhiên phải gánh vác những chuyện này.

Hình Họa không quay đầu lại, nhìn bầu trời bao la cách đó không xa, thở dài, “Mấy trưởng lão kia đã có câu trả lời chưa?”

“Hồi bẩm, bọn họ đương nhiên không muốn Hồ tộc diệt vong, cho nên đồng ý ba ngày sau sẽ thả Lam nhi ra ngoài.” Lãnh Họa Thu vội vàng gật đầu, sau đó dường như nhớ ra gì đó, “Vương, thật ra thì, Lam nhi ra ngoài, chúng ta có thể không quan tâm đến sự tồn vong của Hồ tộc. Trước kia bọn họ đối xử với ngài và Lam nhi như vậy...”

“Chuyện này không cho phép người lăm lờ. Ân oán giữa ta và Hồ tộc do ta giải quyết, nhưng chuyện của Hồ tộc chưa tới phiên một Thiên đế như lão

tới quyết định.” Giọng nói Hình Họa lạnh lùng, nghĩ tới Bạch Trì Hữu bây giờ ở nơi đâu không rõ lại thờ dài, “Bạch Trì Hữu cũng nên trở lại rồi, nếu hắn ở đây, vậy thì sẽ có thêm một phần thắng.”

“Nhưng... không phải đã điều tra ra, Bạch Trì Hữu tới khe hẹp thời không, hôm nay, không biết hắn đã tới thời không nào rồi.”

Hình Họa gật đầu, “Không biết Lam nhi thế nào rồi.”

Muội muội đáng yêu của mình không biết đã lớn đến đâu, hắn là đã trở thành một cô nương yêu kiều duyên dáng rồi!

Hồ tộc Trần yêu tháp, Ngũ đại trưởng lão cùng ngồi đó, thờ dài.

Hiện giờ là chuyện lớn liên quan đến sinh tử tồn vong của Hồ tộc, Bạch Trì Hữu không có ở đây, nếu như Hình Họa chịu giúp đỡ, vậy thì còn một tia hy vọng. Nếu Hình Họa không giúp, vậy thì rất có thể sau này Hồ tộc sẽ đi vào lịch sử!

“Chúng ta luôn luôn phản đối Hình Họa, y có chịu giúp đỡ không?”

“Ta nghĩ, y có thể có chút lương tâm.”

“Huống chi, tiểu cô nương Lam nhi này khi còn bé cũng rất đáng yêu, chúng ta cũng đã rất lâu không nhìn thấy nàng, nàng hình như luôn ở đáy tháp luyện công.”

“Đúng vậy, bây giờ chúng ta không còn cách nào khác rồi!”

Mấy trưởng lão đều mang tâm sự của riêng mình, thấp thòm bất an.

Đáy Trần yêu tháp, một cô bé mặc áo lam, mái tóc bảy màu thoát nhìn vô cùng nổi bật, vẻ ngoài gợi cảm lại mang theo mấy phần mỉa mai hoặc, vóc dáng mê người khiến cho người ta thêm thuồng. Giờ phút này, chân mày nàng cau lại, “Tháp vương, người thua rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Bộ 2: (2)

Một lão đầu tóc trắng thờ dài, “Quả nhiên là kỳ tài của Hồ tộc, quả nhiên!” Nói xong, lắc đầu, bắt đầu dĩ nói, “Đến giờ đã là bao nhiêu năm rồi, người đã có thể vượt xa mấy ngàn năm đạo hạnh của ta rồi! Ta đương nhiên có thể thả người ra ngoài.”

“Chỉ có điều, bên ngoài dường như vẫn còn năm lão già ngoan cố.” Hình Lam nhú mày, tựa hồ rất mong chờ năm lão già bảo thủ nhìn thấy dáng vẻ của mình.

“Ngay cả Tháp vương ta mà người cũng có thể đánh thắng, năm lão già hòa kia vốn không phải đối thủ của người.” Tháp vương lắc đầu, vuốt cằm râu, “Lam nhi, người phải nhớ kỹ, lòng mạng từ bi, cuộc sống của người chính là từ bi, lòng mạng tính toán, cuộc sống của người sẽ là bước bước tính toán.”

“Hiểu ạ!” Hình Lam gật đầu, “Tháp vương, người không theo ta ra ngoài chơi một chút sao?”

“Khụ khụ, Tháp vương ta, một đời một kiếp cũng chỉ có thể ở đáy tháp, muốn ra ngoài là chuyện không thể nào.” Tháp vương vội vàng lắc đầu, lão là Tháp vương, chỉ có thể sống trong tháp mà thôi.

Tựa như con cá không thể rời khỏi nước, lão không thể rời khỏi tháp được.

Hình Lam gật đầu, cũng không miễn cưỡng, “Được, vậy Tháp vương gia gia, có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại...”

“Đưa nhò ngọc, có cơ hội? Riêng ta hi vọng, người đừng bao giờ vào đây.” Tháp vương ngoài miệng nói thế, trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút không nở.

Hình Lam gật đầu, nhìn cửa tháp hé mở, gương mặt lộ vẻ thanh lãnh, sải bước đi ra ngoài...

Nghênh đón nàng chính là ánh sáng.

Có điều, nàng quên mất, còn có năm lão già bảo thủ kia~!

Nhìn Hình Lam tự mình bước ra, ngũ đại trưởng lão lập tức u mê! Có thể tự mình ra khỏi Trần yêu tháp, hình như chưa từng có ai!

Hình Lam lạnh lùng quét qua mọi người một cái, giọng nói thanh lãnh, “Tránh ra!”

Ngũ đại trưởng lão cơ hồ há hốc miệng gật đầu, nhìn Hình Lam tự mình bước nhanh ra ngoài, lại không có ai ngăn cản nàng.

Hình Lam tò mò, lắc lắc mái tóc ngũ sắc, dừng bước lại, “Các người... không cản ta sao?” Nàng còn muốn đánh một trận với năm lão bảo thủ nữa mà.

Cho dù ai bị giam mấy trăm năm tới hơn ngàn năm cũng không thoải mái? Cho nên, muốn nhân cơ hội dạy dỗ bọn họ một chút, thế nhưng hôm nay bọn họ lại không xử sự như ngày thường.

Năm trưởng lão lắc đầu, dù sao cũng nhận lời Hình Hòa thả người, sớm một ngày muộn một ngày cũng không có gì khác nhau.

Hình Lam hồ hững nhìn thoáng qua năm trưởng lão, sai bước đi ra ngoài.

Phía ngoài sáng rỡ có chút chói mắt, nàng híp mắt lại, rất lâu rồi không được nhìn thấy ánh sáng như vậy!

Tự do, lại có cảm giác hơi sợ hãi trong lòng.

Trong lòng nàng chỉ có hai người, một là Hình Hòa, ca ca ruột của nàng. Một người là Bạch Trì Hữu, ca ca cùng cha khác mẹ với nàng.

Hình Hòa, nàng không cần nhiều lời, nàng biết, y thương yêu mình, vậy khẳng định là đang nghĩ cách cứu mình ra ngoài.

Bạch Trì Hữu, trong lòng nàng cảm kích, hẳn từng lạnh lùng như vậy lại giúp mình cầu tình, tâm ý này nàng nhớ kỹ.

Cho nên, trên thế giới này, chỉ còn lại... chỉ còn lại hai người thân này.

Người khác, không có chút quan hệ nào với nàng.

Cho nên, nàng chỉ cần...

Mái tóc ngũ sắc chói mắt dưới ánh mặt trời lộ ra chút gì đó đặc biệt, dĩ nhiên, tiểu yêu nhìn một lát cũng trợn mắt há miệng nhìn mình, Hình Lam đương nhiên cũng hiểu được kiểu này hình như hơi quá mức phô trương.

Đưa tay lên, vuốt vuốt mái tóc, vài sợi tóc ngũ sắc chói mắt biến thành một thác nước màu đen.

“Đứng lại, người phương nào.” Lãnh Họa Thu một thân hắc y chắn ở phía ngoài đại điện trước mặt nàng, trên gương mặt lãnh khốc lộ mấy phần hồ hững.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Bộ 2: (3)

Hình Lam liếc gã một cái, giọng nói mang vẻ uy nghiêm như ra lệnh, “Cút ngay...”

Hắn có thể đùa quá lố, mình cũng không thể đùa bốn chơi sao?

Con người Lãnh Họa Thu nhú lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, “Nơi này là đại điện của Hồ vương, cô là người phương nào?” Đánh giá Hình Lam một lượt, nàng không giống như người của Hồ tộc, rất xa lạ. Mà khí chất trên người nàng cũng không giống tiểu yêu chút nào.

Hình Lam đánh giá Lãnh Họa Thu một hồi, sau khi nhìn thấy dấu hắc sắc của loài rắn trên trán gã, nàng đột nhiên nhu hòa hơn một chút.

“Lãnh Họa Thu.”

Lãnh Họa Thu sững sốt...

Nàng là?!

Lam nhi sao?

Không đúng, tóc của Lam nhi không phải màu này!

Khóe môi Hình Lam khẽ nhếch lên, đưa tay lên, mái tóc đen dài như thác nước biến thành màu ngũ sắc.

Rốt cuộc Lãnh Họa Thu cũng không nhịn được mỉm cười, “Lam nhi, muội... ra ngoài rồi?!”

“Ừm.” Hình Lam gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng đi nhiều, “Bây giờ ai là Hồ vương?”

“Đương nhiên là Vương rồi!” Giọng nói Lãnh Họa Thu lú lo như chim sẻ, “Nếu như Vương biết muội trở về rồi, nhất định sẽ vui đến chết mất!”

Hình Lam cười khẽ, ca ca của mình từ nhỏ đã rất thương yêu mình, đương nhiên sẽ vui về rồi.

Nhưng mà...

Nàng đột nhiên nghĩ đến Bạch Trì Hữu, không biết hắn thế nào rồi!

Bây giờ vẫn là gặp ca ca mình quan trọng hơn, những chuyện khác tạm thời gác lại. Nghĩ đến đây, nàng gật đầu, “Ca ca ta đâu?”

“Đi. Ta dẫn muội đi gặp Vương.” Lãnh Họa Thu mặt vốn lạnh như sương giá thu đông nhưng giờ lại lộ rõ vẻ vui mừng.

Một khúc điệu vang lên khe khẽ, trên ban công lộ thiên của một ngôi biệt thự, Bạch Trì Hữu trên người mặc T-shirt màu trắng và một chiếc quần bình thường cũng màu trắng, chân mang một đôi dép trắng, giờ phút này, đang gảy một khúc đàn tranh.

Tiếng đàn tranh vang lên du dương, có một chút ưu thương nhàn nhạt.

“Cậu chủ, cô chủ nhỏ vừa mới bị ngã...”

Một câu nói, thành công cắt ngang tiếng đàn của Bạch Trì Hữu, hắn đột nhiên đứng lên, chạy ra ngoài...

Người làm ngờ ngạc nhìn theo bóng lưng Bạch Trì Hữu, khóe miệng khẽ nhếch, cô còn chưa nói hết câu có được hay không. Mỗi lần cậu chủ gặp chuyện của cô chủ nhỏ cũng gấp gáp như vậy!

Bạch Trì Hữu phi như tên bắn xuống tầng dưới, lại thấy, tiểu nha đầu được một hai tuần tuổi, giờ phút này đang gục trên mặt đất, nghiên cứu cái gì đó.

Bạch Trì Hữu ngăn ra, nàng... đang làm gì đó?

“Nhã Nhã, đang làm gì đó?” Hắn sải bước tới, muốn ôm lấy Hoa Tiểu Nhã.

Nhưng, Hoa Tiểu Nhã lại đẩy tay hắn ra, quệt miệng, “Đừng mà, con đang nhìn con kiến, người nhìn xem, bọn chúng thật đáng yêu nha!”

Bạch Trì Hữu im lặng.

Hắn trối chắt nàng bên người từ khi còn nhỏ, sợ nàng có chút sơ suất nào, kiểu trong lòng bàn tay sợ roi, ngậm trong miệng sợ tan này...

Tóm lại, nàng được hắn bảo vệ cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng đối với một đứa trẻ mới hai tuổi mà nói, thứ nó khao khát lại là bầu trời bên ngoài.

Mà nàng cơ hồ đã bị hắn giữ trong biệt thự lớn này hơn hai năm rồi!

Chẳng lẽ, hắn đã sai rồi sao?

Hôm nay nàng nhìn thấy một con kiến cũng cảm thấy mới mẻ! Có phải hắn nên đưa nàng đi nhìn ngắm thế giới bên ngoài không?

Chỉ có điều, hắn không quen thuộc với thế giới này cho lắm, chỉ đang ở đây cố gắng nghiên cứu phương pháp trở về mà thôi.

Nghĩ tới đây, hắn thở dài. Bây giờ, dù sao nàng cũng là một đứa trẻ.

“Cậu chủ, bên cạnh mới có một nhà hàng xóm chuyển tới, bọn họ đến chào hỏi ạ.” Người giúp việc đi tới, cúi đầu, dè dặt hỏi.

“Không tiếp...”

“Hàng xóm?” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên bò dậy, lộ vẻ háo hức ra mặt, hai mắt to tròn chớp chớp, gương mặt nhỏ nhắn mồm mím ậm ậm lộ vẻ vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Bộ 2: (4)

Bạch Trì Hữu sững sốt, nhìn thấy ánh mắt đầy hi vọng của nàng, không hiểu sao lại mềm lòng.

“Đ dẫn bọn họ vào đi, đi chuẩn bị trà bánh.”

“Vâng, cậu chủ.” Mấy người giúp việc cúi đầu lui xuống.

Hắn vốn không muốn giao tiếp gì với người khác, nhưng nếu Nhã Nhã thích, vậy thì hắn sẽ cố gắng làm, bắt đầu dần dần tiếp nhận.

Người giúp việc bé Hoa Tiểu Nhã xuống rửa mặt thay quần áo...

Chỉ chớp lát, một người phụ nữ dẫn một bé trai, người phụ nữ cũng không lớn tuổi lắm, đứa bé trai cũng chỉ khoảng ba bốn tuổi.

Cô gái có một mái tóc dài, vẻ ngoài rất ưa nhìn, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười, đáng vẻ khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Vóc người cao gầy, thoát nhìn rất dịu dàng nữ tính.

“Xin chào, mời qua bên này...” Người giúp việc dẫn người phụ nữ và đứa trẻ tới trước mặt Bạch Trì Hữu. Giờ phút này Bạch Trì Hữu đang nhìn về Hoa Tiểu Nhã ở cửa, ánh mắt hắn tràn đầy sự ôn nhu.

Lâm Thanh Hiểu vừa khéo nhìn nghiêng thấy dáng của Bạch Trì Hữu, anh mặc trang phục màu trắng rất thoải mái, thoát nhìn có một sức hấp dẫn rất riêng.

Mặt đỏ lên, Lâm Thanh Hiểu kéo tay con trai Huy Huy của mình, lễ phép mở lời chào, “Xin chào anh, hôm nay chúng tôi vừa chuyển tới nhà bên cạnh, xin giúp đỡ nhiều hơn.”

Bạch Trì Hữu thu ánh mắt lại, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Lâm Thanh Hiểu gật đầu, “Xin chào.”

Lâm Thanh Hiểu nhất thời ngây người, anh ấy, vẻ ngoài tuấn tú, nhưng quan trọng là khí chất trên người, thanh nhã thoát tục đến không ngờ.

Mặt đỏ lên, vội vàng kéo con của mình lại, “Huy Huy, mau gọi chú đi.”

Trên mặt Huy Huy mang nụ cười hồn nhiên, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Bạch Trì Hữu, vừa quay đầu nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã đang mặc váy hoa ở cách đó không xa.

Hoa Tiểu Nhã giờ đây mặc T-shirt màu trắng, phía dưới mặc một chiếc quần lửng màu trắng, lúc này đang hé môi cười.

Bạch Trì Hữu kéo tay Hoa Tiểu Nhã qua, vuốt ve hai búi tóc nho nhỏ của nàng, “Lại đây, gặp dì và người bạn nhỏ này đi.”

Hoa Tiểu Nhã gật đầu, nhìn Huy Huy cười một tiếng, “Xin chào, tớ tên là Hoa Tiểu Nhã.”

Huy Huy rất vui vẻ, chỉ chớp lát, hai đứa bé đã rất tự nhiên chơi với nhau.

Nhìn Bạch Trì Hữu vẫn đang ngơ ngẩn nhìn chăm chú Hoa Tiểu Nhã, Lâm Thanh Hiểu cười một tiếng nói, “Xin hỏi, xưng hô với anh thế nào? Anh Hoa?” Vừa rồi cô nghe thấy Hoa Tiểu Nhã tự giới thiệu mình, phỏng đoán, trang phục của anh và Hoa Tiểu Nhã rất giống cha con, nhìn lại có dáng vẻ dịu dàng như nước. Tất nhiên, bọn họ hẳn là quan hệ cha và con gái. Chỉ có điều, một người đàn ông ôn hòa nhã nhặn như vậy, không biết cô gái như thế nào mới có thể xứng đôi, tất nhiên cũng phải là một cô gái vô cùng xinh đẹp hào phóng lại nữ tính rồi.

“Tôi họ Bạch.” Bạch Trì Hữu gật đầu, chỉ nhàn nhạt giải thích, ánh mắt vẫn không rời Hoa Tiểu Nhã giờ phút này đang nắm tay Huy Huy.

Thật ra, hai đứa bé dặt tay nhau chẳng có vấn đề gì, nhưng trong lòng hắn không biết tại sao lại cảm thấy không thoải mái, rất muốn kéo tay nàng ra, sau đó tách hai người ra. Đối với ý nghĩ bộc phát này của mình, chính hắn cũng không hiểu tại sao.

Người không phóng khoáng như vậy, hình như cũng không phải cá tính của hắn.

“Họ Bạch?” Lâm Thanh Hiểu nhíu mày, vậy cô bé vừa rồi sao lại giới thiệu mình là họ Hoa nhỉ? Chẳng lẽ là lấy họ của mẹ cô bé? Mặc dù khá là hiếm gặp, nhưng cũng không phải không thể. Nghĩ đến đây trán giãn ra, khẽ môi lộ ra nụ cười cao nhã, “Con gái của anh Bạch thật là đáng yêu. Huy Huy nhà tôi từ nhỏ đã cô đơn, hôm nay có một bạn chơi, tôi nghĩ nó cũng sẽ rất vui. Hy vọng sau này anh Bạch đừng ngại chúng ta thường xuyên qua lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Bộ 2: (5)

Nói đến đây, Lâm Thanh Hiểu cẩn thận nhìn thoáng qua Bạch Trì Hữu.

Rốt cuộc Bạch Trì Hữu cũng quay đầu lại, nhìn thoáng qua Lâm Thanh Hiểu, “Vị phu nhân này...”

Khỏe miệng Lâm Thanh Hiểu nhếch lên, vội vàng nói, “Bạch tiên sinh cứ gọi tôi là Thanh Hiểu là được rồi.”

Bạch Trì Hữu gật đầu, biết người ở đây cũng xưng hô với nhau như vậy, “Thanh Hiểu phu nhân, đầu tiên, cô ấy không phải con gái của ta, là đồ đệ của ta. Nhưng nếu như Nhã Nhã thích, hai người có thể đến thường xuyên.”

Hắn nói chuyện rất cứng nhắc, chẳng hiểu ôn nhu khiêm nhượng là gì cả.

Cũng đúng, hắn dù sao cũng chỉ là một con hồ ly sống ngàn năm, chính là hồ vương, đâu có hiểu thế nào là vui vẻ?

Nhiều năm như vậy, hắn có thể ở lại, chính là hi vọng nghĩ cách mang Hoa Tiểu Nhã đi. Nếu như hồn phách của nàng đầu thai ở nơi này, cũng chỉ có thể sống ở đây, mà hắn muốn đưa nàng đi, dường như còn phải nghĩ cách khác.

Lâm Hiểu Thanh đỏ mặt lên, bị những lời nói lạnh nhạt của hắn làm cho nghẹn lời, nhưng đối với một người con trai thoát nhìn đã thanh nhã như thế, hắn vẫn đem đến cho người ta một sức hấp dẫn chí mạng.

Giống như cây anh túc vậy, muốn dựa vào gần, lại không dám tới gần.

Lâm Thanh Hiểu gật đầu, một hồi lâu sau mới nhả ra một chữ, “Được.”

Hoa Tiểu Nhã kéo tay Huy Huy hỏi, “Huy Huy, ba ba của cậu đâu?”

Khỏe môi Huy Huy nhếch lên, lộ vẻ giao hoạt, nhìn nụ cười trên mặt đứa trẻ này vốn đã khiến người ta cảm thấy có hơi quý dị. Dĩ nhiên, Huy Huy đưa lưng về phía Bạch Trì Hữu, “Ba của tớ đi rồi, chỉ để lại tớ và mẹ, chú ấy là ba của cậu à?”

Hoa Tiểu Nhã chép miệng lắc đầu, “Dĩ nhiên là không phải, ba mẹ tớ ở xa tớ, đó là sư phụ tớ.”

Huy Huy nhích tới gần bên tai Hoa Tiểu Nhã, giọng nói có phần non nớt, “Cậu có muốn cùng tớ chơi trốn tìm không?”

“Thật không? Hay quá hay quá.” Hoa Tiểu Nhã vỗ tay khoan khoái nhảy nhót.

Chơi đến rất muộn, cuối cùng hai người không thể không lưu luyến chia tay. Hoa Tiểu Nhã nhìn bóng lưng Huy Huy, chu miệng nói, “Sư phụ, con muốn chơi cùng Huy Huy.”

Bạch Trì Hữu vừa sửa sang lại quần áo cho nàng, vừa âm thầm lắc đầu. Mặc dù nàng vẫn còn là trẻ con, chỉ biết chơi, nhưng hắn nhìn thấy trong mắt nàng có đứa bé trai kia cũng có chút cảm giác đau thương khó hiểu.

“Được rồi. Nhưng phải đợi ngày mai.” Bạch Trì Hữu gật đầu đáp ứng.

Hắn cũng không muốn nhận lời, nhưng khi nhìn thấy Hoa Tiểu Nhã dùng cặp mắt long lanh đằm đằm đáng yêu ấy, hắn không nhịn được phải đồng ý thôi.

Thật ra, hắn chỉ là không muốn nàng thất vọng.

“Thật chứ ạ? Cảm ơn sư phụ.” Hoa Tiểu Nhã ôm cổ hắn, hôn chụt một cái lên mặt hắn.

Bạch Trì Hữu vốn trong lòng không tình nguyện, trong nháy mắt khá hơn nhiều.

Có lẽ, như vậy hắn cũng rất thỏa mãn, mà nàng cũng rất thỏa mãn, dù sao thì nàng mới chỉ là một đứa trẻ thôi mà.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi quên đi.

Những ngày còn lại, Lâm Thanh Hiểu thường xuyên dẫn con sang đây chơi, chỉ có điều, vừa ngồi xuống là hết cả ngày.

Mà đôi mắt Lâm Thanh Hiểu cũng càng ngày càng bị Bạch Trì Hữu thu hút, hai đứa trẻ chơi đùa, hai người lớn ngồi dưới tán cây nói chuyện phiếm, dần dần, cũng bắt đầu trở nên quen thuộc.

Hơn nữa Lâm Thanh Hiểu cảm thấy, thật ra thì Bạch Trì Hữu chẳng qua là giữ khoảng cách với người khác, chứ không phải quá lạnh lùng.

Đây là khí chất và tính cách vốn có của hắn. Lâm Thanh Hiểu cũng không quan tâm đến sự lãnh đạm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Bộ 2: (6)

“Anh nhìn kia, Huy Huy và Nhã Nhã hình như chơi rất hợp nhau.” Lâm Thanh Hiểu trong khoảng thời gian này biết Hoa Tiểu Nhã không phải con gái anh, mà thật ra là đồ đệ, có chút giật mình, nhưng đây là chuyện riêng của người ta, hơn nữa Bạch Trì Hữu vốn như vậy, cô cũng không tiện hỏi, chỉ có thể giấu nghi hoặc trong lòng, coi đó là con gái nuôi của anh.

Mà trong mắt hần, chỉ khi nhìn cô bé Hoa Tiểu Nhã kia mới ánh lên tia sáng.

“Ừm.” Bạch Trì Hữu gật đầu, “Trẻ con mà.”

“Anh xem, bọn chúng nhìn thật xứng đôi!” tìm đề tài để phá vỡ sự im lặng, che miệng cười một tiếng, “Đây nếu là cô đại sẽ là thanh mai trúc mã, có thể hứa hôn, như vậy, sau này tôi và anh cũng là người một nhà rồi.”

Đôi mắt Bạch Trì Hữu hơi lạnh đi.

Dường như cảm giác hần không vui, Lâm Thanh Hiểu vội vàng nói sang chuyện khác, “Tôi thấy Nhã Nhã rất thích món sườn xào chua ngọt tôi làm, lát nữa tôi xuống bếp làm cho tụi nhỏ vài món ăn.”

Bạch Trì Hữu lúc này cuối cùng cũng gật đầu.

Không sai, nha đầu kia bây giờ chẳng những thích chơi, mà còn là một con mèo tham ăn, thích ăn đủ mọi thứ.

Hơn nữa món sườn xào chua ngọt này nàng cực kỳ thích, mà Lâm Thanh Hiểu lại làm rất ngon, cho nên vừa khéo có thể mua chuộc đứa trẻ Hoa Tiểu Nhã này!

Lâm Thanh Hiểu dùng chiều này rất tốt, bởi cô hiểu, Bạch Trì Hữu quan tâm đến Hoa Tiểu Nhã.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Thanh Hiểu dường như dẫn con trai tới lúc sáng sớm, chiều tối mới về, cho nên một ngày ba bữa hầu như đều ăn ở đây, mà Lâm Thanh Hiểu cũng thường xuyên xuống bếp.

Cô vốn có một người bạn trai, nhưng người bạn trai này đã ra nước ngoài không trở về nữa, còn cô, chỉ có thể một mình sinh con, cũng tự mình nuôi dưỡng. Lần này, cô gặp được một người giống mình, một người đàn ông một mình nuôi trẻ nhỏ.

Bạch Trì Hữu rất muốn nói, tìm người tốt mà lấy đi cho rồi.

Nhưng hình như người ta rất lãnh đạm à nha!

“Anh trông chúng một chút nhé, tôi đi làm bữa tối.” Lâm Thanh Hiểu đứng lên, đi về phía phòng bếp.

Bạch Trì Hữu nhìn thoáng qua bóng lưng của cô, lại bắt đầu nhìn hai đứa bé.

Giờ phúc này, hai đứa bé đang chơi trò gia đình, chia đất, phân nhà.

“Sau này, cậu là mẹ, tớ là ba.”

Hoa Tiểu Nhã vội vàng vỗ tay, “Tốt quá tốt quá, tớ sẽ làm mẹ...”

Bạch Trì Hữu nhú mày, rồi sau đó lại than thở, thở ra một hơi.

Hần cảm thấy giống như đang bị lãng trí vậy, hi vọng hần có thể nghĩ cách đưa Hoa Tiểu Nhã đi trở về thật nhanh, không biết tại sao, hần rất lo lắng cho hồ tộc.

Hoa Tiểu Nhã đi nhà trẻ, Huy Huy cũng đi nhà trẻ.

Hai đứa thường xuyên nắm tay cùng đi.

Còn Bạch Trì Hữu mặc dù không thích ra ngoài, Lâm Thanh Hiểu lại mấy lần nói cô có thể giúp đưa chúng cùng đi, nhưng Bạch Trì Hữu vẫn kiên trì mỗi ngày cùng tới đưa Hoa Tiểu Nhã.

Người khác, hần trước sau vẫn không thể yên tâm.

Nhưng nói như thế nào thì hấn cũng là đàn ông, cho nên Lâm Thanh Hiểu thường xuyên mua cho Hoa Tiểu Nhã váy xinh đẹp của bé gái, còn cả quần áo, giày dép nữa. Vậy nên đồ Hoa Tiểu Nhã mặc cũng rất đẹp, rất thời thượng.

Cộng thêm gương mặt cực kỳ đáng yêu của Hoa Tiểu Nhã, đương nhiên khiến cho rất nhiều bạn nhỏ vô cùng yêu quý.

Mà Hoa Tiểu Nhã cũng không phải là tiểu bảo bảo suốt ngày quấn lấy sư phụ nghe kể chuyện xưa, mà là một đứa nhỏ đã có thể ngủ một mình.

Sau đó, Bạch Trì Hữu thở dài, nàng không lệ thuộc vào hấn, hơn nữa còn vì chơi với Huy Huy mà thường xuyên quên mất hấn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Bộ 2: (7)

Đào mất, hai đứa bé cùng tuổi cũng dần dần lớn hơn, năm bảy tuổi, hai đứa rốt cuộc cũng lên lớp một!

Lớp một, vẫn ngồi cùng bàn.

Về việc tại sao lại cùng lớp, là vì hai đứa bé cùng nhau nhập học. Chuyện này, Bạch Trì Hữu cũng hiểu được, hai đứa nhỏ cùng ở bên nhau, có thể quan tâm đến nhau nhiều hơn, vậy nên, hấn cũng nhận.

Nhưng tại sao hai người họ lại ngồi cùng bàn, chuyện này thì phải nhờ cô giáo giải đáp thôi.

Đáp án của cô giáo chính là, bởi vì nếu Hoa Tiểu Nhã không ngồi cạnh Huy Huy, Huy Huy kia sẽ không chịu nghe lời, đứa bé đó vô cùng khó bảo. Cô giáo đành phải đầu hàng, tranh thủ xếp Hoa Tiểu Nhã ngồi bên cạnh.

Hoa Tiểu Nhã cũng không vấn đề gì, mở miệng một tiếng ca ca vô cùng thân thiết, đứa nhỏ Huy Huy kia thì không ổn, nó làm chuyện gì cũng phải cùng một tổ với Hoa Tiểu Nhã.

Cô giáo cuối cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể chuyện gì cũng xếp hai đứa một tổ.

Tỷ như, quét sân, làm vệ sinh. Ví như hoạt động ngoại khóa, v.v...

Quan hệ hai gia đình cũng kéo gần khoảng cách không ít, lâu như vậy, người nào đó cũng nên thấy quen thuộc rồi!

Nhìn Hoa Tiểu Nhã dần dần lên sơ trung, Bạch Trì Hữu rốt cuộc hiểu ra, nàng đã trưởng thành rồi.

Rất lâu có tâm sự sẽ không nói cho hấn nghe, cũng không ý lại vào hấn nữa, thậm chí rất lâu lại né tránh hấn.

Bạch Trì Hữu quyết định, phải lập tức đưa nàng trở lại thời đại của mình thôi!

Cho nên, mỗi đêm ngày hấn bắt đầu đi tìm những tài liệu cần thiết.

“Đứng lại, Hoa Tiểu Nhã!”

Hoa Tiểu Nhã cảm cấp sách, hôm nay là ngày giỗ ba của Huy Huy. Nghe nói Lâm Thanh Hiểu cùng ba Huy Huy sau một đêm tình, ba Huy Huy có rất nhiều tiền nhưng lại không cưới Lâm Thanh Hiểu.

Mà ba của Huy Huy sau đó cũng xảy ra tai nạn giao thông.

Cho nên, hôm nay Huy Huy muốn xin nghỉ thật sớm để rời khỏi.

Trước kia giờ tan học nào hai người cũng cùng đi, hôm nay, nàng bỗng lạc lõng.

“Trần Tú Mai?” Hoa Tiểu Nhã nhíu mày, lộ vẻ không kiên nhẫn, “Chuyện gì?”

Trần Tú Mai là bạn cùng lớp đầu cấp ba của hai người, tính tình kiêu ngạo, cộng thêm điều kiện của gia đình cô ta rất tốt, hơn nữa nghe nói cha cô ta làm quan chức, ngay cả thầy giáo cũng phải nể cô ta mấy phần.

Mà Hoa Tiểu Nhã thấy không vừa mắt chính là tính cách không coi ai ra gì của cô ta, cho nên lần nào cũng giữ khoảng cách xa nhất có thể.

Mà Trần Tú Mai mặc dù rất ngang ngược can rở, nhưng nghe nói vẫn đang theo đuổi Huy Huy.

“Hoa Tiểu Nhã, cô thật phách lối nhì, sao rồi, hôm nay không có Lôi Huy đi theo bên cạnh sao?” Trần Tú Mai hai tay khoanh trước ngực, khinh khỉnh nhìn Hoa Tiểu Nhã.

Khoan hãy nói, vẻ ngoài của Trần Tú Mai rất đáng yêu, hai mắt thật to, cằm đẹp, muôn dáng cao có dáng cao, quả thật là nữ thần trong lòng các bạn học. Còn gương mặt Hoa Tiểu Nhã bầu bĩnh, ngoài vẻ dễ thương ra, thật sự không bằng Trần Tú Mai.

Nhìn dáng vẻ phách lối như thế của Trần Tú Mai, Hoa Tiểu Nhã lại không tức giận, mặc dù bình thường dáng vẻ nàng hơi mập, thoát nhìn non nớt không có chút lực sát thương nào, nhưng mà nàng cũng vô cùng xấu bụng.

“Làm sao, cô muốn theo đuổi Lôi Huy, còn biến tôi trở thành tình địch tương tượng à?” Hoa Tiểu Nhã cố ý buông tay, “Thật ngại quá, Lôi Huy không thích cô là chuyện của cậu ấy, không liên quan đến tôi, về phần cô, tốt nhất là cách xa tôi một chút.”

Đôi mi thanh tú của Trần Tú Mai nhắm lại, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, “Mấy người các cậu ra đây...”

Sau đó, liền có bốn cô gái từ phía sau tường đi ra.

Bốn cô gái này, Hoa Tiểu Nhã đều quen biết, là những tay đầm nữ nổi tiếng trong trường. Thành tích trong trường học kém cỏi nhất, thanh danh cũng kém cỏi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Bộ 2: (8)

Hoa Tiểu Nhã thở dài, lắc đầu, “Hai người muốn làm gì là chuyện của hai người, ta không muốn nhàm chán như vậy.” Nói xong, quay đầu đi ra ngoài.

Trần Tú Mai liếc mắt ra hiệu cho bốn nữ sinh kia, bốn nữ sinh lập tức hiểu ý, sai bước chạy lên trước, bao vây Hoa Tiểu Nhã lại.

Bốn người đứng cách Hoa Tiểu Nhã một bước, hơi thở của bốn cô gái Hoa Tiểu Nhã cũng có thể cảm giác được.

Vừa quý dị vừa có chút lạnh lẽo...

Hơn nữa nhìn vẻ mặt bốn cô gái có chút hả hê, rõ ràng cho thấy muốn diễn một màn mèo vờn chuột này là để nhìn thấy bộ dạng thất kinh của nàng.

Nhưng, các cô phải thất vọng rồi.

Hoa Tiểu Nhã chỉ nhún nhún vai, cũng không biểu hiện ra chút sợ hãi nào.

Từ nhỏ, tính cách của nàng đã khá to gan, lại có chút nghịch ngợm. Hôm nay, khí phách của bốn cô gái này vốn không thể uy hiếp được nàng.

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt là vẻ bình tĩnh có chút ít mỉa mai, “Sao thế, bốn người các cậu nghĩ cao hơn tôi một chút, mập hơn tôi một chút thì tôi sẽ sợ sao?”

Vừa nói vậy, bốn nữ sinh lại nhìn nhau, từ đầu đến cuối vẫn chưa từng có nữ sinh nào nhìn thấy bốn cô mà không sợ hãi.

Nàng, là người đầu tiên.

“Biết... chống lại bọn ta sẽ có hậu quả gì không?” Một nữ sinh trong đó vẻ mặt hung thần ác sát.

Ba nữ sinh còn lại cũng hiểu ra, không thể bị khí thế của Hoa Tiểu Nhã hù dọa.

Một nữ sinh trực tiếp đi lên nắm tóc Hoa Tiểu Nhã, túm đến trước mặt mình, “Thế nào, không phải rất to gan sao? Hôm nay, phải cho mày biết bốn chị em chúng tao dạy dỗ người ta như thế nào!”

Hoa Tiểu Nhã đau tới thiếu chút nữa chảy cả nước mắt, nữ sinh này thật quá thô bạo?

Mặc dù nghĩ như vậy, trong đầu nàng lại có một giọng nói tiếp tục hét lên, “Đánh bọn họ, đánh bọn họ.”

Đang do dự, một mình mình ra tay có phải là đối thủ của bốn nữ sinh này hay không, Trần Tú Mai đột nhiên cười, “Bốn người các cậu làm sống động một chút, để cho nó thấy hậu quả nó giành đàn ông với tôi sẽ thế nào.”

Sau đó, trong lúc Hoa Tiểu Nhã vẫn đang do dự, đã bị một cú đánh vào bụng.

Thật là bà nội nó chứ, nằng chỉ cảm thấy bụng đau nhói, tựa hồ như bị rút gân, lại có một người đạp vào chân nằng...

Bọn chúng rất có kinh nghiệm, không đánh vào mặt, chỉ đánh trên người, cảm giác trên cánh tay không biết bị người nào vịn một cái, Hoa Tiểu Nhã tức giận rồi...

Trên người nóng rát, tính tình dữ dội cũng nổi lên. Nằng tựa hồ đi theo cảm giác của mình, một tay kéo nữ sinh đang nắm tóc mình, một cú đá tung người, chỉ nghe á một tiếng, nữ sinh trực tiếp ngã sấp trên đất, lại nện vào người một nữ sinh khác.

Hai nữ sinh còn lại bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, Hoa Tiểu Nhã hai chân đồng thời đạp một cái vào không trung, động tác gọn gàng lưu loát, lại khiến người ta trợn mắt há hốc miệng.

Hơn nữa là Trần Tú Mai, cô ta vốn không nghĩ tới, nữ sinh mập mập mềm yếu này lại là một người luyện võ, mà thân thủ chỉ có trên ti vi mới có?

Bị dọa không hề nhẹ, cô ta kịp phản ứng, bốn nữ sinh đã bị Hoa Tiểu Nhã giải quyết đến thê thảm không nổi nhìn, còn cô ta, muốn chạy trốn thật nhanh lại phát hiện muộn mất rồi.

Hoa Tiểu Nhã đã túm cổ áo cô ta, nằng chỉ muốn dạy dỗ kẻ bắt nạt mình một phen, còn là người đầu tiên bắt nạt mình.

Sắc mặt Trần Tú Mai trắng bệch, một đôi mắt diêm dâm đáng yêu nhìn Hoa Tiểu Nhã, “Chuyện đó, Tiểu Nhã... chúng ta... chúng ta dù sao cũng là bạn cùng lớp...”

“Bạn cùng lớp? Vậy cô tìm mấy người kia đến là muốn làm gì?” Hoa Tiểu Nhã thần sắc lạnh lẽo.

Nói thật, nằng cũng không hiểu tại sao dường như nằng lại biết võ công, từng chiêu thức không hiểu sao lại thấy quen thuộc, trước kia chưa từng đánh thử, cũng chưa từng có cảm giác như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Bộ 2: (9)

Hơn nữa, hội này lại giống như bị kích thích vậy, hận không thể đánh gãy luôn hai cái răng cửa của nằng.

Hơi nhớ ra, chẳng phải mình nên đi tìm sư phụ hỏi một câu sao?

Trần Tú Mai trong mắt đã sớm hiện lên vẻ ngoan lệ, một tay lên giấu sau áo khẽ khẽ lay động...

Hoa Tiểu Nhã cảm giác được hành động nhỏ của cô ta, chốc lát hoàn hồn đột nhiên tỉnh ngộ, nhưng muốn tránh đã gần trong gang tấc, nằng không thể làm gì khác hơn là đưa tay lên bắt lấy chuôi dao đã dừng bên bụng kia.

Dao không dài lắm, cũng rất sắc bén, trong nháy mắt lòng bàn tay Hoa Tiểu Nhã đã bị đâm thủng, máu tươi ào ào chảy ra, nhiễm đỏ lưỡi dao.

Hoa Tiểu Nhã một chương đánh bay Trần Tú Mai, cũng chẳng quan tâm những thứ khác, chạy ra phía ngoài...

Nằng biết y thuật của sư phụ cao minh, không biết tại sao, giờ phút này trong lòng nằng có chút khủng hoảng không rõ, đây là sự khủng hoảng mười bốn năm nay nằng chưa từng có.

Chẳng lẽ là vì máu tươi?

Bạch Trì Hữu gần đây cũng không đi đón Hoa Tiểu Nhã, cộng thêm việc Hoa Tiểu Nhã cùng trở về với Lô Huy, hẳn cũng hơi yên tâm một chút.

Hắn cúi đầu, lại đang nghiền cứu gì đó, đôi mắt bởi vì chăm chú mà trở nên cực kỳ có mị lực.

Vẫn như khi còn trẻ, hơn mười năm phong sương không để lại chút dấu vết nào trên mặt hắn. Ngũ quan đẹp đẽ vẫn như lúc ban đầu.

Cảm giác được tiếng bước chân phía sau, khóe miệng hắn nhếch lên, “Nhã Nhã, về rồi à?”

Phía sau dừng bước, không nói gì.

Bạch Trì Hữu nhíu mày, quay đầu...

“Là cô.” Bạch Trì Hữu lễ phép gật đầu, “Ta đang bận, cô cứ tự nhiên ngồi đi.”

Đôi mắt của Lâm Thanh Hiểu hơi đỏ lên, sải bước đi tới, một tay ôm lấy Bạch Trì Hữu từ phía sau.

Bạch Trì Hữu nhủ thầm, nếu là lúc trước, hẳn sẽ không chút do dự chọn cách đẩy cô ấy ra. Nhưng mấy năm nay cũng làm phiền Lâm Thanh Hiểu giúp đỡ chăm sóc cho Nhã Nhã rất nhiều.

Hắn nợ cô ấy một nhân tình.

Tay muốn đẩy tay ôm lưng áo của mình ra, lại bị cô ôm chặt hơn.

“Thanh Hiểu...”

“Trì Hữu, anh hãy nghe em nói, đừng đẩy em ra.” Giọng khàn khàn mang theo tiếng nước nở.

Bạch Trì Hữu khẽ gật đầu, “Cô nói đi.”

“Nhiều năm như vậy, em một mực chờ anh, bất kể kẻ người khác theo đuổi hay gửi gắm, em vẫn đợi anh mười năm... mười năm như một...”

Hoa Tiểu Nhã đề lại vết thương trên tay, nhẹ nhàng đi vào trong nhà.

Nàng rất muốn hỏi sư phụ, tại sao mình lại biết đánh nhau, cũng muốn hỏi sư phụ về bộ dạng gấp gáp khi mình bị thương.

Song...

Trong nhà nàng bắt gặp một bóng lưng phía sau người đàn ông, khiến nội tâm nàng không khỏi căng thẳng.

Nàng cũng không hiểu, tại sao nàng lại cảm thấy căng thẳng trong lòng, khó chịu như vậy. Vết thương vừa bị có hơi đau đớn, khiến lòng nàng cũng đau theo.

Sư phụ, rốt cuộc người sẽ nhận lời đi Lâm ư?

Lần đầu tiên, nàng cảm giác hết sức chán ghét đi Lâm!

Nàng hận không thể đi tới ngăn hai người họ lại.

Sải bước chạy lên tầng, nàng chỉ băng vết thương qua loa lại một chút, cũng không muốn nói gì nữa.

“Được rồi.” Bạch Trì Hữu ngắt lời cô, đẩy cô ra, nhiều năm như vậy, vô số lần hắn đều thể hiện rõ, trong lòng hắn không thể thích cô.

Mắt Lâm Thanh Hiểu nước mắt lưng tròng nhìn Bạch Trì Hữu, mang theo vài phần mê say.

“Trong lòng ta đã có người, cả đời này đã không thể có thêm ai khác ngoài nàng.” Hắn vẫn lãnh khốc vô tình nói ra những điều này.

Lâm Thanh Hiểu lùi về sau một bước, trên mặt trắng bệch, khóe môi có chút run rẩy.

Cô vẫn thua, bàn về tướng mạo, cô đứng hàng đầu, người theo đuổi cô vô số, nhưng trước mắt đàn ông lại càng khoa trương, mười năm trôi qua, anh vẫn anh tuấn tiêu sái như thế, tựa hồ vốn không thay đổi, thoát nhìn vẫn như thanh niên hai mươi mấy tuổi, so với những cậu bé hơn hai mươi tuổi thì mạng hơi thở đàn ông trưởng thành chừng chặc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Bộ 2: (10)

Gật đầu, cô lộ vẻ chật vật, lại nở nụ cười sâu thẳm, “Em hiểu rồi.”

Nhiều năm như vậy, cô có thể không hiểu hay sao? Nhưng, cô vẫn si tâm vọng tưởng mà chờ đợi.

Xoay người, nước mắt lăn dài, “Em muốn biết, cô ấy... là ai.”

Bạch Trì Hữu thoáng nhìn đồng hồ treo tường, cũng không biết Nhã Nhã đã trở về chưa, cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài, “Ta đang chờ nàng lớn lên.” Sau đó có thể nhớ lại ta.

Lâm Thanh Hiểu lập tức sáng tỏ, là cô ấy.

Người từ nhỏ sống cùng anh, cô bé duy nhất có thể tới gần anh.

Thì ra, anh đang đợi cô ấy lớn.

Chẳng trách!

Cô gật đầu, khóe môi lộ ra một nét cười kiên cường, hôm nay, rốt cuộc cô đã buông bỏ được lòng mình. Nếu như nói mình đợi chờ mười năm, vậy thì người đàn ông này còn đợi cô gái nhỏ ấy hai mươi năm.

Mình cũng đâu có thua, không phải sao?

Cô nên nhận lời cầu hôn của anh Trương, cô nên bắt đầu một cuộc sống khác của chính mình rồi.

“Dùng khí của anh nhiều hơn em nhiều lắm.” Nói xong câu đó, cô sai bước đi ra ngoài. . .

Nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nằm trên giường không biết đã mơ màng ngủ đi từ khi nào, chỉ nghe đột nhiên có một tràng tiếng gõ cửa, sau đó cửa phòng bị đá mạnh ra, Bạch Tri Hữu đột nhiên chạy vào giường Hoa Tiểu Nhã, giọng nói có chút gấp gáp.

“Nhã Nhã, đi mau.” Nói xong, kéo Hoa Tiểu Nhã còn đang mơ màng chạy ra phía ngoài.

Hoa Tiểu Nhã nhú nhú mày, chỗ hấn nắm chặt, chính là vết thương hôm nay.

Rất đau.

Đoán chừng lại bị hở miệng vết thương ra rồi.

Nàng cũng không biết tại sao Bạch Tri Hữu đột nhiên vội vã như vậy, nhưng hẳn là người phát hiện ra điều gì.

Chạy một mạch xuống tầng dưới, Hoa Tiểu Nhã đột nhiên ngẩng đầu, lộ vẻ kinh hãi.

Trên bầu trời bao la tối đen, một vòng lốc xoáy màu đen xuất hiện.

Tựa như một cái động đen thật lớn.

Hoa Tiểu Nhã bối rối, nhìn lại Bạch Tri Hữu, đột nhiên vẻ mặt thanh lãnh mang theo chút mừng rỡ, rốt cuộc hẳn có thể trở về rồi!

Còn ôm Hoa Tiểu Nhã vẫn chưa kịp phản ứng vào trong ngực, hẳn đột nhiên xoay người bay vào vòng lốc xoáy.

Hoa Tiểu Nhã mở to mắt, lần đầu tiên phát hiện hình như có chút huyền hoặc.

Chẳng lẽ, sư phụ nuôi mình lớn lên, thật ra là một vị thể ngoại cao nhân? Hay là thần tiên, là yêu quái?

Đang nhìn phía sau, Hoa Tiểu Nhã đột nhiên tròn trừng mắt, một đôi mắt đang hung hăng nhìn mình chằm chằm!

Chính là Lôi Huy.

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên khoát tay áo, “Lôi Huy!”

Hoa Tiểu Nhã hé mắt, quay đầu nhìn lại, linh hồn của Lôi Huy kia dần dần bay lên, thì ra là Lôi Diệc Thương!!

Thì ra, y luôn âm thầm phục bên cạnh Hoa Tiểu Nhã!

Hoa Tiểu Nhã đang nhìn, đột nhiên đôi mắt đỏ bừng, trong đầu xoay vòng vòng. . .

Là hình ảnh Bạch Tri Hữu ôm Mai Hoa tiên tử, Bạch Tri Hữu giết đường nấu Hoa Tam Nương của mình, Bạch Tri Hữu chia rẽ hạnh phúc của mình và Lôi Diệc Thương. . .

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, sao có thể?

Sư phụ. . . vẫn luôn lợi dụng mình sao?

Bạch Tri Hữu không phát hiện ra biểu hiện khác lạ của Hoa Tiểu Nhã, nhìn thấy Lôi Diệc Thương cũng đi theo, đưa tay lên, một áp lực cực đại đẩy Lôi Diệc Thương từ từ rút xuống.

Chân mày Hoa Tiểu Nhã nhíu chặt, thì ra, sư phụ thật sự nhẫn tâm như vậy sao?

“Tiểu Nhã, cứu ta.” Tiếng của Lôi Huy, cũng chính là Lôi Diệc Thương dần suy yếu.

Hoa Tiểu Nhã chỉ cảm thấy lồng ngực phiền não khó hiểu, đột nhiên một chưởng phách một tiếng đánh về phía Bạch Trì Hữu. Nàng cũng không cảm thấy được chưởng phong của mình lợi hại đến đâu, nhưng...

Bạch Trì Hữu không phòng bị chút nào, nhẹ buông tay, Hoa Tiểu Nhã bắt đầu lao xuống.

“Nhã Nhã!” Chàng quan tâm hỏi xem tại sao nàng lại đánh mình, Bạch Trì Hữu vội vàng nhanh chóng lao xuống theo thân thể của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Bộ 2: (11)

Ánh mắt Lôi Diệc Thương lộ vẻ đắc ý, vội vàng thừa dịp Bạch Trì Hữu bối rối, lao vào động đen...

Bạch Trì Hữu ôm lấy Hoa Tiểu Nhã rơi xuống, vội vàng bay lên trên...

Hoa Tiểu Nhã bởi vì rơi xuống chịu xung lượng lớn có chút mê muội, đợi khi cảm giác thanh tỉnh lại đã đến đỉnh một ngọn núi!

Bạch Trì Hữu nhìn thoáng qua phía chân trời, thở dài.

Không ngờ, Lôi Diệc Thương kia lại phân ra một luồng hồn phách đi theo mình và Nhã Nhã xuống phạm giới!

Có điều, cuối cùng hắn cũng trở về rồi.

Nhìn thiên không bao la, Bạch Trì Hữu hơi nhíu mày.

Hoa Tiểu Nhã mê mẩn nhìn bốn phía, “Sư phụ... ta... ta...”

Nghĩ đến vừa rồi mình đánh hắn một chưởng, nàng hơi run rẩy.

Bạch Trì Hữu vuốt vuốt tóc nàng, vẻ mặt vẫn rất nhu hòa như trước, kéo tay nàng qua, “Chúng ta tới Hồ Vương điện xem xét một chút.”

“Hồ Vương điện?” Hoa Tiểu Nhã tỉnh lại, đã bị hắn ôm lấy, bay về nơi cách đó không xa.

Hoa Tiểu Nhã đỏ mặt, rất lâu rồi không được sư phụ ôm như vậy, tựa hồ rất nhiều kí ức khi còn bé lại ùa về...

Xa xa nhìn lại, ngoài Hồ Vương điện, bầu trời cũng là một màu đỏ, sau đó, truyền đến tiếng đánh nhau.

Chân mày Bạch Trì Hữu chau lại, có người tấn công Hồ Vương điện?!

Nghĩ tới đây, hắn tăng tốc bay nhanh hơn.

Hự hự, tiếng đánh nhau, còn có tiếng kêu thảm thiết.

Sắc mặt Hoa Tiểu Nhã hơi trắng bệch.

Mấy quái vật phía trước kia là gì? Có hồ ly, có rắn, còn có các loại yêu quái.

Hình Hóa cười Thanh Đăng, đầu đầy tóc đỏ, trên tay là một trường tiên màu đỏ, giờ phút này đang cùng bốn gã nam tử đánh nhau.

Còn Hình Lam có mái tóc ngũ sắc đang đánh nhau cùng hai nữ tử.

Ngũ đại trưởng lão của Hồ tộc cùng đám người Lãnh Họa Thu cũng chia nhau ra chiến đấu với binh tướng.

Bạch Trì Hữu rơi xuống bên cạnh Hình Hóa.

Hình Hóa liếc Bạch Trì Hữu cùng cô gái trong lòng hắn một cái, “Không tệ, mau hỗ trợ!”

Khóe môi Bạch Trì Hữu nhếch lên, một tiếng huýt gió, Vũ Phượng đã bay tới.

Đặt Hoa Tiểu Nhã ở phía sau, Hoa Tiểu Nhã lần đầu tiên nhìn thấy vũ khí của Bạch Trì Hữu.

Đó là một thứ giống như một cây đàn tranh.

Hắn ngồi xếp bằng trước mặt nàng như vậy, hai tay gảy đàn, tiếng đàn đinh đàng vô cùng dễ nghe.

Nhưng, nhưng cũng khiến cho đám tiên binh hoảng loạn ngã nhào.

Thì ra, tiếng đàn của Bạch Trì Hữu còn có chức năng này đối với tiên tộc.

Lúc này, một tiếng trống làm yêu tộc và hồ tộc cùng lên tinh thần, càng có thêm tinh thần chiến đấu!

Chút xú công phá, chút xú tan rã.

Thiên đế có vẻ vô cùng tức giận.

“Nhi tử, trăm sẽ báo thù cho con!” Thiên đế vuốt ve gương mặt Lôi Diệc Thương, lời nói thấm thía nhìn trận giao tranh phía dưới.

Tia sáng chột lóe, đôi mắt vốn mơ hồ đột nhiên sáng lên.

“Phụ vương.” Khóe môi Lôi Diệc Thương nhếch lên, nhìn thoáng qua phía dưới, đôi đồng tử lãnh khốc lại thêm một chút toan tính.

“Thương nhi?” Thiên đế không dám tin đứa con vừa rồi còn đỡ, hình như giờ không giống với lúc trước.

“Phụ vương, con không sao, nhi thần đã khiến phụ vương lo lắng rồi!” Nói xong, gã nhìn thoáng qua phía dưới, cầm một cây tiêu thổi lên.

Hoa Tiểu Nhã đột nhiên cả kinh, mắt tròn to, âm thầm rút chủy thủ trên người Bạch Trì Hữu ra.

Thấy hai mắt Bạch Trì Hữu đang nhắm lại, trầm mê vào tiếng đàn, nàng cười lạnh.

Tay cầm lấy chủy thủ, giơ lên, đâm xuống.

Bạch Trì Hữu kêu lên một tiếng, đột nhiên mở mắt, tiếng đàn trên tay chưa từng ngừng lại.

Trong mắt hắn lộ vẻ đau đớn, tựa hồ mang theo cảm giác ủy khuất.

Chỉ có điều, cuối cùng lại trở thành cười khổ, thờ dài một tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Như Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Kết Thúc

Khúc điệu dần dần kết thúc, trên mặt Bạch Trì Hữu có chút đau thương.

Hoa Tiểu Nhã nhìn dòng máu đỏ tươi kia dường như đang từ từ chảy ra, chảy xuống tay nàng, cũng nhiễm đỏ cả một thân áo tuyết trắng.

“Sư... sư phụ.” Tiếng nàng lắp bắp, đầu đau như muốn nổ tung, thật giống như có thứ gì đang trào ra. Nhưng nhìn thấy máu tươi trong mắt hắn, cảm giác này lại làm cho nàng đau lòng tới cực độ.

Tiếng đánh nhau, tiếng gì đó, mơ hồ như đang khuếch tán.

Ai thắng, ai thua.

Người nào đang gọi, kẻ nào đang âm ỉ.

Nhìn dấu vết màu đỏ trong lòng bàn tay, nàng thật giống như đang nhìn thấy ưu thương trong mắt hắn.

“Vậy... sư phụ, chuyện tơ hồng kia, sư phụ đừng tưởng thật.”

“Tại sao?”

“Bởi vì, người là sư phụ của ta mà!”

“Sư phụ thì sao?”

“Sư phụ... sư phụ thì không thể làm phu quân nha.”

“Ai nói với nàng, sư phụ không thể làm phu quân?”

“Chuyện đó... sư phụ, người đang nói đùa sao?”

“Ta rất chân thành, Nhã Nhã, thật ra thì... sư phụ cũng có thể như phu.”

...

Chút chuyện cũ lóe lên trong tâm trí nàng, nước mắt Hoa Tiểu Nhã rơi như mưa, thì ra, nàng đã quên mất hẳn.

Nói trọn đời trọn kiếp, nàng lại làm tổn thương hẳn.

“Trốn ở chỗ này khóc có ích lợi gì, sao không vào thăm huynh ấy một lát.” Hình Lam không biết từ khi nào đã đi tới phía sau Hoa Tiểu Nhã, mái tóc sặc sỡ của nàng chiếu rọi khiến khuôn mặt của nàng trở nên cực kỳ mê người.

“Hắn... đã tỉnh rồi sao?” Hoa Tiểu Nhã thử hỏi.

“Nghe nói sắp không qua khỏi rồi. Vậy mà cô không tới nhìn mặt lần cuối sao?” Hình Lam khoanh tay trước ngực, nàng không nhìn ra nữ nhân này rốt cuộc là tàn nhẫn đến cỡ nào.

“Không qua khỏi... Sao có thể không qua khỏi chứ?” Hoa Tiểu Nhã đột nhiên trong đôi mắt thanh tỉnh có chút không thể tin.

Buông tay, Hình Lam không biểu hiện gì cả, “Nói chung là vừa xuyên không về, khí tức bất ổn, ôm cô cũng sẽ lãng phí rất nhiều chân khí... Hôn nữa...”

Chưa nói xong, Hoa Tiểu Nhã đã chạy vụt vào.

Không qua khỏi? Không thể nào! Bạch Trì Hữu đó phúc lớn mạng lớn, làm sao có thể không qua khỏi?

Lảo đảo đứng tan cửa, mở to mắt nhìn thấy Bạch Trì Hữu có chút suy yếu, nàng khóc òa lên.

Hai ba bước đã chạy tới, ôm lấy hông của hắn, “Sư phụ, đều là ta không tốt...”

Bạch Trì Hữu khẽ nhủ mày, đứa bé này, sao vậy? Sao lại khóc thương tâm như vậy? Có điều, nhìn nàng như thế, tim của hắn không tài nào chịu nổi.

Vừa muốn mở miệng nói, Hoa Tiểu Nhã đã cướp lời, tiếp tục nói, “Sư phụ, người đã nói muốn cùng ta đời đời kiếp kiếp! Sư phụ, người đã nói sẽ không bỏ ta lại! Hu hu hu...”

Nàng... khôi phục trí nhớ rồi? Khóe môi Bạch Trì Hữu run run, không tồi, khôi phục trí nhớ là tốt rồi.

“Vi sư chỉ hơi yếu một chút...”

“Ta biết, là ta không tốt, trong lúc người suy yếu lại một đao... Hu hu, sư phụ, ta không cho người chết...”

Chết?

Khóe môi Bạch Trì Hữu nhếch lên.

Nhưng mà nha đầu này, đây là đang tỏ lộ sao? Không tệ, tỏ lộ thế này thật sự không tồi.

Nghe tới đây, Bạch Trì Hữu nhướn mày, giọng nói nghe càng thêm thống khổ, “Vi sư... khụ khụ... chết không nhắm mắt.”

“Tại sao?” Hoa Tiểu Nhã buông hắn ra, mặt đầy nước mắt, vẻ mặt đáng thương.

“Sư phụ vẫn chưa kết hôn sinh con...”

Chưa kết hôn sinh con?! Chuyện này dễ thôi!

“Ta với người, ta với người.”

Trong lòng Bạch Trì Hữu vui mừng, trong mắt lại giống như mang theo nước mắt nhìn về phía Hoa Tiểu Nhã, “Nàng thật sự nguyện ý?”

“Ta nguyện ý, ta nguyện ý!” Hoa Tiểu Nhã lau lau nước mắt, “Sống chết bên nhau.”

Cảm giác này không tệ, sống chết bên nhau!

Bạch Tri Hữu ôm nàng vào lòng, giọng nói mang theo vài phần mừng rỡ, “Sống chết bên nhau...”

Môi hắn đặt lên môi nàng, dần dần lướt qua tựa hồ không thể dừng lại. Hơi thở gấp gấp...

“Sur... sur phụ, thương thể của người.”

Thương? Nàng nghĩ tới đây, lại nhìn bạch y mỏng manh kia, chỗ nào có vết thương chứ?

“Người... người đùa bọn ta?!”

“Ta nói rồi, nàng không cho ta cơ hội.” Bạch Tri Hữu nhéo mũi nàng, giọng nói có phần hứng thú, “Gã cho ta đi, Nhã Nhã.”

Phương thức cầu hôn nam ở trên nữ ở dưới thế này thật không biết nói sao, mặt Hoa Tiểu Nhã lại đỏ như bầu trời, như ánh bình minh, như ánh nắng chiều...

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Như Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.